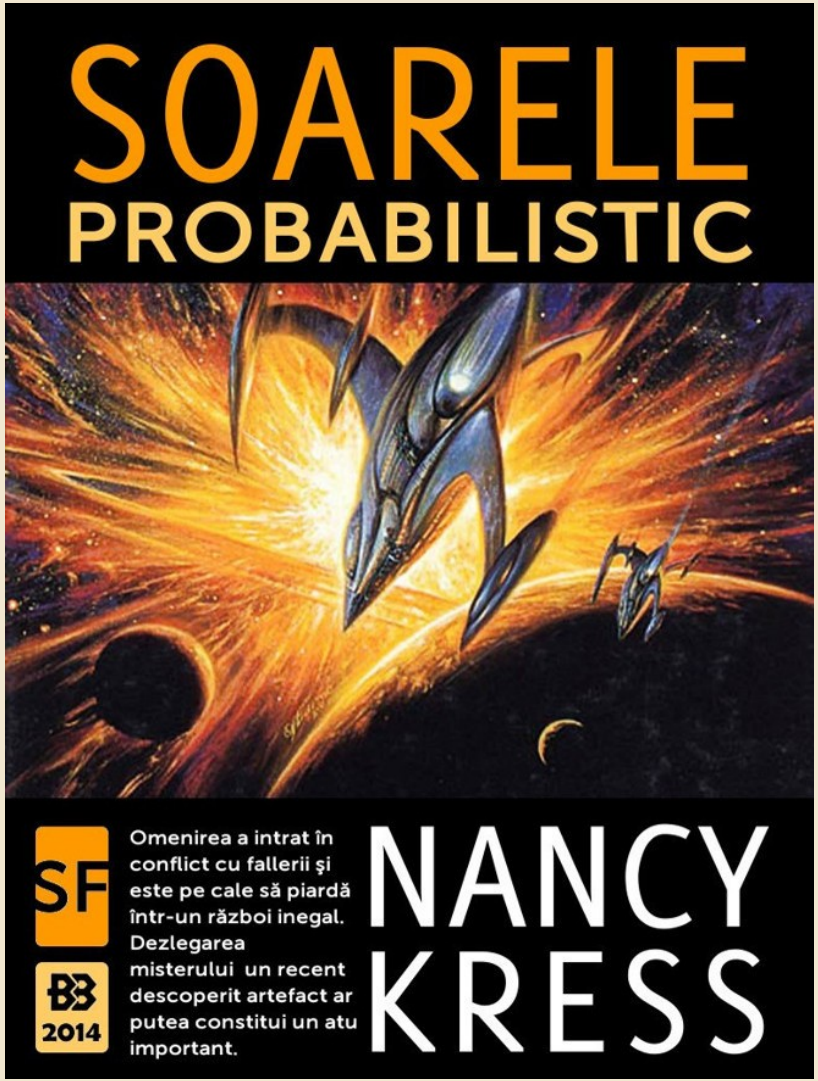
SOARELE
PROBABILISTIC
SF
BB
2014
Omenirea a intrat în conflict cu fallerii şi este pe cale să piardă într-un război inegal. Dezlegarea misterului un recent descoperit artefact ar putea constitui un atu important.
NANCY
KRESS

SOARELE PROBABILISTIC

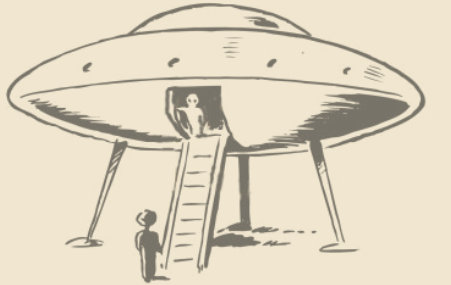

Nancy Kress

Probability Sun, 2001

BB
2014

[1]

GOFKIT SHAMLOE, PLANETA LUMEA

ÎNCINERAREA DE ADIO atinsese punctul culminant. Enli, care stătea la marginea cercului format din cei îndoliați, își ținea răsuflarea. Acesta era momentul pe care-l îndrăgea, momentul bucuriei pure.

Procesiunea plecase din Gofkit Shamloe la răsăritul soarelui. Pe cer se mai puteau zări strălucind grațios patru luni: Lil, Cut, Ap și Obri. Tot satul - inclusiv bătrânul Ayu Pek Marrifin, purtat pe o targă, și cei doi gemeni drăgălași din familia Palofrit, abia ieșiți din Ceremonia Florii - mergea încet în urma căruciorului. Acesta era tras de cei doi nepoți mai mari ai lui Tiril Pek Bafor. Bătrânul, pe care Enli îl știa dintotdeauna drept grădinarul-șef al satului, fusese așezat cu o seară înainte în cărucior, neîmbăiat și îngropat sub munți de flori: jelitibe uriașe, de un roșu strălucitor, ciorchini îmbobociți de pajalibe și sajibe înmiresmate și lucioase.

Preoteasa, slujitoarea Primei Flori, făcu un pas înainte și-și ridică mâinile. Mulțimea tăcută se întoarse spre ea. În spatele preotesei, focul, aprins încă din noaptea trecută, se înălța mult deasupra creștetului ei. Numai trosnetul flăcărilor tulbura liniștea.

- Acum! spuse slujitoarea Primei Flori, o femeie între două vârste, scundă și îndesată, căreia blana de pe gât îi chelise prematur.

Nepoții lui Tiril Pek Bafor traseră căruciorul printre săteni, până la marginea focului. Lemnul era îmbibat cu ceară; trupul, ascuns sub flori, lunecă lin în mijlocul flăcărilor. În acel moment, toți - și cei îndureraţi, și bătrânii, și șchiopii, și ologii - își smulseră de pe ei mantiile subțiri, negre și țipară suficient de tare încât să trezească morții.

Era un strigăt de bucurie pură: răposatul se întorcea la strămoșii lui.

Întregul sat cânta și slăvea. Pe sub mantiile negre purtau cu toții veșminte în culori vii, împodobite cu ghirlande din flori proaspete, cusute în dimineața aceea. Fiecare floare reprezenta o fațetă a relației pe care o avusese purtătorul ei cu sufletul eliberat atât de triumfător

în lumea spiritelor, unde florile înfloreau veșnic.

Începură cu toții să danseze. Oamenii cântau; chiar și focul sălta și striga; aerul era plin de mireasma grea a uleiului folosit de preoți ca să-i facă lui Tiril Pek Bafor plecarea frumos mirositoare. În mijlocul dansului și al bucuriei dezlănțuite, soarele se înălță roșu și cald.

Enli dansa cu Calin Pek Lillifar, rotindu-se, rotindu-se... și nu doar dansul era de vină că i se învârtea capul. Îl cunoștea pe Calin de când erau copii, dar în clipele acelea simțea parcă altceva, un mod diferit de a cunoaște, de a împărtăși...

Sora ei, Ano, o bătu pe umăr.

- Enli... vino cu mine!

- Mai târziu! răspunse ea.

Calin dansa bine, iar Enli, ajutată de o porție generoasă de pel, băută din clondirul pe care fetele lui Pek Bafor îl treceau din mână-n mână, se simțea chiar grațioasă. Lucru cu adevărat rar: Enli știa prea bine că este o femeie solidă, fără pic de grație. Dar lui Calin părea să nu-i pese. Și se tot roteau...

- Haide odată! stărui Ano.

- Ce s-a întâmplat? se răsti Enli, în timp ce se îndepărtau de foc. Ce-i atât de important de nu poate aștepta? Vreau să mă bucur de incinerarea de adio!

Îi aruncă o privire lui Calin, care încă nu-și alesese altă parteneră de dans.

Cutele de pe craniu lui Ano se încrețiră de îngrijorare.

- Știu. Dar un mesager al guvernului vrea să te vadă. Te așteaptă în colibă.

- Un mesager al guvernului?! Pentru mine?!

Ano dădu din cap. Surorile se priviră fix. Guvernul n-avea nici un motiv să trimită emisari la Enli. Vechiul necaz era de domeniul trecutului, ispășit, încheiat. S-o întrerupă chiar în timpul unei ceremonii de adio!

- Mulțumesc! spuse Enli pe un ton din care sora ei înțelese că trebuie să rămână pe loc.

Enli trecu printre petrecărețiii tot mai amețiți de tăria pelului și porni pe drumul îngust, înveselit de florile dimineții, către satul pustiu.

Mesagerul era destul de tânăr ca să-i placă formalitățile.

- Enli Pek Brimmidin? Fie ca grădina ta să înflore-

ască! Vin din orașul-capitală Rafkit Seloe. Aduc un mesaj.

Nu avea asupră-i nici o scrisoare. Enli se auzi replicând, cu un glas ce suna cam prea răgușit:

- Fie ca bobocii tăi să înflorească! Ce spune mesajul?

- Că prezența ta este necesară la Rafkit Seloe, la biroul Slujitorilor Primei Flori. Însuși Soarele Înfloritor vrea să-ți vorbească!

- Despre ce? întrebă Enli, conștientă că, indiferent despre ce-ar fi fost vorba, mesagerul știa, cu siguranță - realitate împărtășită.

Băiatul nu se putu abține. Era tânăr, iar emoțiile se dovediră mai puternice decât demnitatea și formalismul. Își scutură blana de pe gât și spuse:

- Despre terrani!

Terranii! Câțiva terrani își făcuseră apariția pe Lume în urmă cu trei ani, într-o barcă de metal zburătoare, venind dintr-un loc neînchipuit de îndepărtat. Dăduseră totul peste cap, apoi plecaseră, lăsând în urmă trei morminte, iar Lumea se întorsese la dulcea ei pace.

- Terranii au plecat, bâigui Enli.

Băiatul își scutură din nou blana de pe gât și, cu exuberanță nedisimulată, se ridică pe vârfuri.

- Da, așa e... Dar, Pek Brimmidin... s-au întors!

Pe Enli o apucă durerea de cap, durerea ascuțită, pătrunzătoare, dintre ochi. Nu, nu mai voia... în numele Primei Flori, nu mai voia s-o ia de la capăt!

- Da, spuse mesagerul, pentru că Enli tăcea. Și acum știm că sunt reali! Îți aduci aminte, așa au hotărât preoții data trecută. Putem să facem iarăși negoț cu teranii și... toate celelalte. Au străbătut încă o dată tot drumul acela de dincolo de stele! S-au întors! Nu-i așa că-i minunat?!

[2]

ORAȘUL LOWELL, MARTE

GENERALUL TOLLIVER GORDON își ridică privirea de la holocubul pe care-l ținea în mâinile lui puternice.

- Cine-a mai văzut asta?

Maiorul Lyle Kaufman, încordat ca un arc, își permise un surâs glacial.

- Practic, toată lumea, domnule general! Civilul Dieter Gruber încearcă de doi ani să găsească pe cineva din Comandamentul Alianței care să fie interesat. Indiferent cine!

- Stefanak?

- Nu, domnule.

Maiorul Kaufman remarcă imediat că un general vorbea despre Comandantul Suprem al Consiliului de Apărare al Alianței Solare spunându-i direct pe nume, și încă în prezența unui ofițer inferior. Pentru prima oară, Kaufman simți o undă de speranță. El n-ar fi avut niciodată acces la generalul Stefanak. Dar Gordon avea.

- Generalul Ling?

- Da, domnule.

- Ling a văzut asta și nu l-a interesat?

- A spus că nu există dovezi concrete, domnule.

- Nu numai dovezile concrete merită luate în considerare.

Gordon se ridică - un bărbat uriaș într-o încăpere mică. Se descurca ușor cu gravitația de pe Marte. Kaufman știa că generalul se născuse acolo, spre deosebire de el. Un lucru care-i va fi de ajutor. Teoretic, toate națiunile-membre și toate departamentele Consiliului de Apărare al Alianței Solare erau egale între ele. Totuși, unele erau mai "egale" decât altele -îndeosebi în vremuri de război.

Gordon se apropie de o policioară aflată pe peretele biroului-buncăr subteran care-i aparținea. Pe policioară se găsea o colivie din plasă, de aproape un metru pătrat, plină cu "rumeguș" de plastic. Luă o stropitoare cu gât lung, o împinse prin găurile plasei și umplu vasul pentru apă din colivie.

- Bine, domnule maior, am vizionat cubul și-am citit raportul. Acum spune-mi cu propriile dumitale cuvinte ce înseamnă această călătorie științifică, de ce crezi că e importantă și de ce-ar trebui s-o aprob.

Aceasta era șansa pe care-o aștepta Kaufman. Toată lumea îi spusese că, dacă ajungea până aici, Gordon îl va asculta cu atenție. Își drese glasul.

- Acum doi ani, domnule, în timpul unei misiuni obișnuite de recunoaștere, un ofițer dintr-o expediție științifică pe o planetă nouă a descoperit că una dintre lunile acesteia era, de fapt, o construcție artificială, un artefact, purtând aceleași marcaje ca tunelurile spațiale. Războiul luase o turnură proastă...

Kaufman se opri. Făcuse o greșeală: războiul cu fallerii continua să meargă prost, mai prost ca oricând, dar el unul încă nu întâlnise vreun ofițer din înaltul Comandament căruia să-i facă plăcere să i se amintească acest lucru. Însă Gordon se mulțumi să ia un săculeț cu semințe și începu să umple un tub din plastic ce ieșea din colivie.

- ... așa că am trimis o expediție secretă, să vedem dacă luna aceea este sau poate fi o armă. De fapt, expediția nu era chiar secretă. Aparent se compunea din antropologi, ca de obicei, numai că printre ei se afla și o echipă de oameni de știință ai Armatei, conduși de colonelul în rezervă Syree Johnson. Nava, numită Zeus, se afla sub comanda lui Rafael Peres. Johnson a descoperit că luna putea fi o armă cu adevărat formidabilă. Elibera o undă sferică, al cărei efect consta în destabilizarea tuturor nucleelor cu număr atomic mai mare de șaptezeci și cinci. Încă nu terminaseră de testat artefactul, când au apărut fallerii, care-l voiau și ei. Johnson și Peters au încercat să scape prin singurul tunel spațial al sistemului, Tunelul Nr. 438, trăgând după ei luna...

- S-o tragă după ei?! Da' cât de mare era luna asta?

- Cam de douăzeci de ori mai mare decât Zeus, domnule. Cu o masă de nouă sute de mii de tone. Chiar în apropierea tunelului, Peters a intrat în luptă cu inamicul. Nu e foarte clar ce-a urmat, dar ceva a explodat - fie Zeus, fie nava fallerilor, fie luna însăși - și toți au sărit în aer. Luna avea masa prea mare ca să treacă prin tunel, dar chiar și așa, el a încercat s-o trimită în spațiul con-

trolat de noi, ca să nu cadă în mâinile dușmanului.

- Deci totul a explodat! Și, din punctul de vedere al Înaltului Comandament, aici s-a încheiat povestea.

- Da, domnule!

Kaufman era tot mai optimist. Tonul lui Gordon indica limpede ce părere are el despre Înaltul Comandament. Maiorul continuă:

- Dar nu s-a încheiat și pentru echipa de pe planetă, din care făcea parte un geolog cu destule cunoștințe de fizică încât să înțeleagă ce făcea Johnson. Doctorul Dieter Gruber, de la Universitatea din Berlin. Antropologii au avut ceva probleme cu indigenii de pe planetă...

- Industrializați?

- Nu, domnule. În cel mai bun caz meșteșugari. Gruber și-a pus echipa la adăpost în interiorul unui lanț muntos străbătut de peșteri, unde indigenii nu veneau din motive religioase. El susține că a descoperit acolo un al doilea artefact străin, cu un inestimabil potențial științific și militar. La scurt timp după aceea, o echipă de salvare i-a luat de acolo, pe el și pe cei doi antropologi rămași în viață - alți trei oameni au murit pe planetă - și de-atunci Gruber încearcă să convingă Înaltul Comandament să-i permită să se întoarcă și să dezgroape cel de-al doilea artefact.

Gordon termină de umplut cu semințe tubul și așează pachetul pe policioară.

- Și?

Acum urma partea dificilă. Kaufman continuă cu grijă.

- Gruber spune că în momentul în care luna artificială a explodat - exact în același moment - și artefactul îngropat în munți a fost afectat. Susține că-i aceeași interconexiune cuantică de nivel macrostructural care, credem noi, ar putea constitui, de fapt, principiul de la baza tunelurilor spațiale.

Alesese special aceste cuvinte; nimeni nu știa exact pe ce principii științifice funcționau tunelurile spațiale - acele enigmatice vestigii ale unei civilizații spulberate, în comparație cu care orice realizare omenească părea neînsemnată.

- Dar... începu generalul.

- Dar Gruber n-are nici o dovadă. Nimic documentat.

- Și totuși, îl crezi!

- Nu-l cunosc bine, spuse Kaufman calm. Dar am luptat sub comanda doamnei colonel Syree Johnson în acțiunea de la Edge. A fost cel mai bun și mai devotat om de știință și ofițer din câți am cunoscut vreodată. Nu-i ușor să îmbini cele două ipostaze, domnule!

Gordon îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Îmi imaginez. Știința îți cere să găsești adevărul obiectiv, armata îți cere să desfășori o activitate pragmatică. Nu?

- Întocmai, domnule. Syree Johnson credea și ea în existența unei legături între obiectul extraterestru din spațiu și cel îngropat în munți. Asta i-a spus lui Gruber, chiar înainte să moară.

- Conversația a fost înregistrată?

- Nu, domnule. Din păcate, nu.

- Așadar, nu există nici o dovadă concretă?

- Nu, domnule. Dar din punct de vedere științific...

- Nu te grăbi cu "dar"-ul științific. O să-l ascult și pe ăla imediat. Spune-mi mai întâi ce vei vrea de la mine, dacă argumentele științifice mi se par convingătoare, și ce avem de câștigat dacă-ți urmăm recomandările.

Kaufman trase adânc aer în piept.

- Mă gândesc să trimitem o echipă de oameni de știință care să scoată la suprafață artefactul și să-l examineze. Avem nevoie de o navă care să străbată spațiul Caligula, adică Tunelul Spațial Nr. 438, cu escortă militară și cu doi zburători care să fie permanent în preajmă pentru comunicațiile prin tunel. Ar fi nevoie de o echipă politică bună, care să rezolve problemele cu indigenii, dar rolul crucial îi revine omului de știință. Și, după părerea mea, numai unul singur este capabil să facă acest lucru. Putem câștiga o potențială armă - subliniez, potențială - înrudită cu luna sau artefactul care-a explodat. Gruber susține că artefactele sunt făcute din același material ca tunelurile spațiale. În raportul lui Syree Johnson se spune că artefactul distrus a influențat nivelul de radioactivitate în mod controlat, ceea ce înseamnă că s-ar putea să fi influențat și probabilitatea descompunerii atomice. Orice fenomen ce afectează probabilitatea trebuie să aibă legătură cu scuturile modificatoare ale fazei de undă folosite de falleri, care le permit să ne atace ne-

stingheriți. Câștigăm o armă care le poate contracara scuturile, domnule general!

Kaufman se opri. Tocmai aruncase în luptă cel mai puternic argument pe care-l avea. Dacă nici ăsta nu ținea, nimic altceva nu putea să țină. Scuturile modificatoare apăruseră de puțin timp pe unele nave ale fallerilor. Orice tip de rază de atac trasă dispărea pur și simplu. Ca și cum n-ar fi existat niciodată. În loc nu rămânea nici măcar o urmă de energie.

Gordon se îndepărtă de colivia din plasă și se reașeză la birou. În ochi avea o sclipire șireată.

- Mărețe promisiuni, domnule maior!

- Nu sunt promisiuni, domnule general, ci posibilități certe. Și avem nevoie de așa ceva! În opinia mea, domnule general, merită toți banii.

- Chiar dacă acest geolog, Gruber, n-are nimic documentat?

Pe fața lui Kaufman nu se clinti nici un mușchi.

- Nici o inovație nu începe cu documentație, domnule. Prin definiție. Mai ales în știință!

- Bănuiesc că ai dreptate. Bine, să trecem la costuri. Ascult cu atenție, domnule maior, și-am auzit deja două note false în melodia pe care mi-ai cântat-o. Mai întâi, de ce am avea nevoie de "o echipă politică bună care să rezolve problemele cu indigenii"? De ce nu sunt de ajuns antropologii?

Da, Gordon ascultase într-adevăr cu atenție. Era bun.

- Planeta este proscrisă de Alianța Solară, domnule.

- Mda, o chestiune deloc de neglijat. De ce?

- Indigenii ne resping. Au decis că n-avem suflet. În limbajul lor, oamenii nu sunt "reali".

- Interesant! Și de ce n-ai rostit numele "singurului" om de știință care, în opinia ta, poate îndeplini această misiune? E chiar atât de greu să dezgropi și să cercetezi un artefact?

- Artefactul ăsta, da. Syree Johnson nu i-a dat de capăt - deși era al naibii de pricepută! - ci a murit. Aveți nevoie de cineva care să fie un teoretician strălucit, dar să aibă și multă experiență practică. Puțini fizicieni le îmbină pe amândouă. Îl vreau pe doctorul Thomas Capelo, domnule!

Se vedea clar că numele nu-i spune nimic lui Gordon.

- Probabil că se află pe lista restrânsă a celor propuși pentru Nobel, domnule, deși încă n-a obținut premiul. E tânăr, iar fizicienii fac majoritatea invențiilor când sunt tineri. A câștigat, în schimb, premiul Tabor Phillips. Munca lui se referă la relația dintre evenimentele cuantice și probabilitate.

- Evenimente cuantice și probabilitate?

- Da, domnule! Știm că anumite evenimente de nivel cuantic sunt probabilistice. Pot sau nu să aibă loc. Mai știm că unele evenimente au un nivel de probabilitate măsurabil - adică putem spune că există o șansă de 17% ca fenomenul X să se întâmple, sau o șansă de 34%, sau oricare alt procentaj, dar încă nu putem spune de ce acest eveniment se întâmplă de șaptesprezece ori și celălalt de treizeci și patru de ori dintr-o sută. Avem ecuații pentru funcțiile undelor probabilistice ale mecanicii cuantice, dar nici o cauză pentru fenomenul probabilității în întregul său. În acest domeniu lucrează Capelo. Teoria lui susține că ar fi vorba de o particulă sau de o particulă virtuală.

Era limpede că toate astea n-aveau noimă pentru generalul Gordon.

- Nici eu nu sunt om de știință, domnule. Doar un amator pasionat. Mai pe scurt, vreau să spun că, dacă nu-l alegeți pe doctorul Capelo, nu sunt sigur că expediția mai merită trimisă, ținând cont de furtuna politică pe care o vom stârni pentru că invadăm o planetă proscrisă.

Gordon se mișcă pe scaun.

- "A invada" e un termen cam tare!

- Da, domnule.

- Și de ce nu l-ar alege oricine pe acest Capelo? Care-i hiba?

- Capelo nu e militar, domnule. A absolvit Universitatea Harvard din Federația Atlanticului Unit. Și are o reputație de... excentricitate. Nu le place tuturor să lucreze cu el.

Kaufman făcu o pauză, se gândi puțin, după care hotărî să fie sincer.

- De fapt, nimănui nu-i place să lucreze cu el. E sarcastic, întotdeauna convins că are perfectă dreptate.

- Și are?

- De obicei, da.

- Înțeleg. Mi-ai pus în palmă un ou clocit!

- Da, domnule.

- În regulă. Să ne ținem de nas cât timp îmi explici chestiile astea științifice. Ia-o ușurel, vorbește clar și arată-mi de ce crezi că ne-ar fi de folos să construim o armă care să contracareze scuturile fallerilor. Și nu-mi vinde gogoși... Probabil că nu-mi voi da seama imediat, dar tot voi afla până la urmă.

- Da, domnule, spuse Kaufman și rămase nemișcat o clipă, înainte de a continua să vorbească.

Se simțea amețit. Chestiile științifice nu vor fi ușor de explicat, dar nu în asta consta problema. Nici în a obține aprobarea lui Gordon. Kaufman știa că, la fel ca acesta, se pricepe să evalueze oamenii. Știa că Gordon hotărâse deja să trimită expediția. Nu, nu se simțea amețit pentru că s-ar fi temut de refuzul lui Gordon. Nervozitatea îi venea de la faptul că generalul acceptase.

Și de la conștiința faptului că, prin nu se știe ce întorsătură a sorții, el, Lyle Kaufman, se urnise în cele din urmă din înțepenire și pornise la drum.

[3]

PROVINCIA THARSIS, MARTE

CÂND COMLINK[1]-UL ÎNCEPU să zbârnâie ascuțit în salonul confortabil al cumnatului său, Tom Capelo spuse:

- Dacă-i pentru mine, nu-s aici!

- Un mesaj în timp real de pe Pământ, Federația Atlanticului Unit, pentru doctorul Capelo, prioritate unu! anunță sistemul casei.

- Nu-s aici! De fapt, nu-s nicăieri. Am dispărut din spațiu-timp!

- Tom! îl dojeni Martin Blumberg, cu răbdare greu încercată.

- Sistem, spune-le că sunt prins într-un tunel spațial!

- Nu merge, spuse Martin. Numai sistemul tău ar face așa ceva. Al nostru e unul normal. Sistem, afișează vizual și auditiv mesajul!

- Tati, nu ești cu adevărat într-un tunel spațial! spuse mezina lui Capelo.

[1] Comlink - imaginar instrument de comunicație deservit de sateliți.

Adăugă, după o clipă de gândire:

- Sau ești?

- Blocat și cu toate moleculele dezasamblate!

- Tu nu vezi că iar face figuri? îi spuse fetiței sora mai mare, pe un ton de suprem dezgust. Ești așa de copil...

- Nu sunt! Am cinci ani!

- Și ce dacă? Eu am zece, deci sunt de două ori mai mare.

- Transfer mesajul, spuse sistemul casei.

O secțiune a peretului din sufragerie, care până atunci arătase apusul marțian de afară, se întunecă pentru scurt timp, apoi se lumină și pe ecran apăru imaginea unui bărbat cu trăsături ascuțite, aflat într-o încăpere întunecată și goală. Imaginea li se adresă pe un ton oficial:

- Sunt doctorul Raymond Pellier de la Universitatea Harvard, Federația Atlanticului Unit, și vreau să vorbesc cu doctorul Thomas Capelo. Vă rog să activați sistemul audio-video bilateral. Între punctele de transmisie va exista un decalaj de șase minute. Confirmați imediat!

- Idiotule! zise Capelo în intervalul de șase minute.

- Tati a spus un cuvânt urât, remarcă Sudie, care avea cinci ani.

- Stea înghețată! continuă Capelo cu un fals accent rusesc.

- Nu te mai prosti atâta, tati! îi ordonă Amanda. Întotdeauna ne faci să ne simțim stânjenite.

- Eu nu mă simt stânjenită, replică energic Sudie. Ce-nseamnă "stânjenită"?

Martin se ridică.

- Fetelor, tatăl vostru primește un mesaj important de la șeful lui de departament și cred că trebuie să-l lăsăm singur. Haideți s-o căutăm pe mătușa Kristen!

Fetițele nu se clintiră, ci se uitară fix la tatăl lor.

- Mai bine ați merge, le spuse Capelo. Eu o să-l anunț pe înțepenitul ăsta că acum sunt dezasamblat.

- Tati...

- Bine, bine, nu sunt dezasamblat. Voi două nu mă lăsați niciodată să fac bancuri! Casă, activează sistemul audio-video bilateral. Ray, te ascult. "Rostește-ți tristele cuvinte!".

Martin își luă nepoatele de mână, le scoase din ca-

meră și închise ușa în urma lor. Capelo așteptă cele douăsprezece minute necesare pentru ca mesajul lui să ajungă pe Pământ și să i se răspundă. În timp ce aștepta, se plimba fără încetare prin cameră, atingând diverse obiecte. Rafturile pe care se aflau cărți adevărate; un vas cu flori modificate genetic din grădina de la celălalt capăt al domului; o masă sobră din metal, acoperită cu o placă la fel de sobră din piatră roșie, marțiană - oare de ce toată mobila lui Kristen era atât de austeră? În copilărie, sora lui avea un simț sănătos al excesului. Iar acum, uite: cărți aliniate perfect, flori adormite într-un vas sobru. Cumva, excesul dispăruse după ce s-a măritat cu Martin, cel mai rațional om posibil. Răbdătorul Martin, care trebuia să-l suporte pe cumnatul său cel zănatic. Deși, probabil, o făcea de dragul fetelor. "Să le dăm bietelor copile un sentiment al familiei", probabil că-i spusese Kristen soțului ei. Mă rog, cu asta era de acord, pentru că și el, Capelo, ar fi îndurat orice pentru Amanda și Sudie, chiar și mobila urâtă din casa lui Kristen. Chiar și să stea pe Marte, planetă cu orizontul mult prea limitat și cu gravitație total neadecvată. Chiar și pe Raymond Pellier. Ba chiar și...

- Doctore Capelo, spuse imaginea din biroul șefului său, tocmai am primit un mesaj de la Consiliul de Apărare al Alianței Solare. O reprezentantă e în drum spre dumneavoastră, ca să vă întâlnească personal, și va ajunge probabil la scurt timp după încheierea acestui mesaj. V-am contactat pentru a vă preveni despre vizita acestei reprezentante, ca să vă puteți pregăti. De asemenea, vreau să vă înștiințez că am aranjat să lipsiți un timp neprecizat de la universitate, așa încât să puteți accepta misiunea în care vă trimite Consiliul.

- Poftim? strigă Capelo, deși imaginea nu putea să-l audă în următoarele șase minute. Misiune?! Ce misiune, Ray? Ce dracu', doar nu-s soldat!

- Știu că vă preocupă seminarul cu studenții, așa că țin să vă asigur că doctorul Gerdes va acoperi atât seminarul dumneavoastră, cât și lucrările de diplomă pe care le coordonați.

- Gerdes? Gerdes nu e-n stare să coordoneze nici măcar traversarea campusului!

- Permiteți-mi să mai adaug, doctore Capelo, felicită-

rile departamentului și ale universității pentru că ați fost ales să faceți parte dintr-o misiune vitală în efortul de război! Transmisia s-a încheiat.

- Casă, închide sistemul!

Își mai turnă un pahar. "Misiune vitală în efortul de război!". Ce porcărie! Consiliul înjghebase, probabil, un nou comitet științific de explorare, care să facă previziuni despre următoarea mișcare a fallerilor și despre protocoalele ce ar trebui concepute pentru a o preîntâmpina... de parcă puteai ști vreodată ce-au de gând jigodiile alea! Fără doar și poate, Consiliul ceruse un "fizician de vârf de la Harvard", ambalajul perfect pentru relații publice, eventual câștigător al premiului Nobel sau măcar pe lista restrânsă, «*și iată, cetățeni ai sistemului solar, ce eforturi facem noi ca să vă protejăm!*» Iar Ray, birocratul cel îngâmfat, nu pierduse ocazia de a-l expedia pe dificilul și orgoliosul Capelo undeva dincolo de tunelurile spațiale, pentru ca departamentul de fizică să se bucure de puțină liniște.

"Ei bine, nici vorbă de așa ceva!" Capelo n-avea de gând să plece nicăieri. Lăsa altuia rolul în farsa menită să-i păcălească pe cetățeni că ar exista vreo modalitate de a-i proteja împotriva fallerilor. Dacă exista vreun om care să aibă motive pentru a crede contrariul, el era acela!

Ușa se întredeschise și Martin își iți capul de după ea.

- Tom... ai un musafir, cineva din partea Consiliului de Apărare al Alianței Solare. Vrei s-o primești aici sau...

- Nu vreau s-o primesc deloc!

- Mă tem că n-aveți încotro, zise musafira.

Femeia își croi drum pe lângă Martin și intră în sufragerie. Înaltă, în jur de șaizeci de ani (greu de estimat vârsta la oamenii modificați genetic), avea părul cărunt, tuns scurt, și purta uniforma scrobită a armatei Alianței.

- Mulțumesc, domnule Blumberg. Vă rog să ne lăsați singuri!

Martin se retrase umil, dat afară din propria-i sufragerie, și închise ușa în urma lui.

- Bună ziua și la revedere! spuse Capelo. Șeful meu de departament tocmai m-a anunțat că veniți să-mi cereți să fac parte dintr-un comitet științific de război. Dar nu mă interesează! Regret.

- Ba da, vă interesează, spuse femeia. Doctore Capelo, sunt colonelul Byars. Mă aflu aici prin ordinul direct al generalului Stefanak.

- Foarte impresionant! Ca și dumneavoastră, doamnă colonel. Emanați categoric autoritate, pe a dumneavoastră proprie și pe cea a generalului. Din păcate, nu mă interesează autoritatea. În plus, ultima dată când am verificat, armata nu înrola civili pentru comitetele cu misiuni de explorare. Sunt al dracului de flatat că mă vreți, etcetera, dar nu, mulțumesc!

- Pot să iau loc?

- Dacă insistați...

- Vreți să stați și dumneavoastră?

- Desigur! Pot spune "nu" la fel de bine și stând jos, și în picioare. Este o abilitate care se moștenește în familia mea de generații.

Se așezară. Colonelul Byars își trase scaunul aproape de Capelo și rosti calm:

- Nu este vorba despre un comitet cu misiune de explorare, doctore Capelo. Iar dumneavoastră nu sunteți un civil oarecare, ci un savant cu abilități unice și imposibil de înlocuit, necesare acestui proiect de maximă prioritate și cu o "importanță vitală pentru efortul de război", conform statutului declarat de Serviciul Informațiilor Speciale de Resort. Puteți fi recrutat pentru un proiect cu asemenea statut și ați fost recrutat. Acum!

- Purtați un scut personal de comunicații, observă Capelo. Cu un câmp Faraday suficient de puternic pentru a acoperi aceste scaune.

- Afirmativ. Aprobările dumneavoastră privind accesul la informații speciale de resort sunt încă în curs de obținere, iar până când vor veni, nu vă pot da toate amănuntele privind proiectul. Dar vă pot spune că este pe măsura talentelor dumneavoastră. Extraordinare, din câte am aflat. Desigur, nu ne stă în puteri să vă luăm cu forța și nici să vă obligăm să faceți cercetări de fizică pentru noi, dar dacă refuzați categoric să slujiți Alianța, vă putem găsi vinovat de obstrucționare cu intenție a efortului de război.

- Și să mă trimiteți la închisoare. Dumnezeule!

- Și să vă trimitem la închisoare, confirmă Byars. Dar credem că așa ceva nu se va întâmpla. În primul rând, în

dosarul dumneavoastră nu există nimic care să indice că vă opuneți războiului și presupunem că aveți cel puțin un motiv personal ca să-i vedeți pe falleri învinși...

- Încetați! În clipa asta!

- Cum doriți. În al doilea rând, proiectul prezintă un autentic și enorm interes științific, și considerăm că va fi de-a dreptul fascinant pentru dumneavoastră. Fizică pură, la granița dintre experiment și teorie.

- Nu sunteți fizician. Nici măcar unul începător. N-ați recunoaște granița teoretică nici dacă v-ar pica în cap!

- Nu. Mă bazez pe spusele altor fizicieni.

- Și chiar m-ați trimite la închisoare dac-aș refuza?

- Fără îndoială că da! Nu ne place să acționăm în felul acesta, doctore Capelo. Prezența unui savant reticent într-o misiune militară nu reprezintă nici pe departe o situație ideală, în accepția nimănui, și în nici un caz a mea. Dacă ar depinde de mine, aș alege pe altcineva pentru această misiune.

- Aveți o bilă albă pentru onestitate. Una mică. Nu-mi place să fiu încolțit!

- Nici mie nu-mi place să vă încolțesc. Dar se pare că dumneavoastră și numai dumneavoastră sunteți persoana potrivită pentru această misiune.

- Și, judecând după felul în care mă studiați, nu vă puteți imagina de ce!

Nu primi nici un răspuns. Capelo se ridică și începu să se plimbe prin camera auster decorată a surorii lui, făcând mari eforturi să nu arunce vreun obiect. "Nemernicii! Ai dracului nemernici imperialiști! Cu nasul pe sus, dictatoriali..." Brusc, se trânti înapoi pe scaunul așezat mult prea aproape de Byars.

- O să vă uluiesc, doamnă colonel! Accept.

- Sunt încântată!

- Nu, nu sunteți. Voiați să refuz, de aceea ați prezentat lucrurile cât mai autocratic cu putință. Sufletul dumneavoastră mic și apretat de militar vrea, de fapt, pe altcineva. Dar undeva deasupra dumneavoastră există un fizician militar care știe mai bine și cred că pot să ghicesc cine. Merită să-l ascultați! Așa că voi accepta, cu două condiții.

- Consiliul de Apărare al Alianței Solare nu acceptă condiții, doctore Capelo, replică sec Byars.

- De astă dată o să accepte. Această mică ședință de recrutare se înregistrează, nu? Sigur că da! Deja v-am provocat să mă amenințați. Nu adăugați la asta o obstrucționare nerezonabilă a efortului de război din partea dumneavoastră.

Byars era tare. Rămase stană de piatră, nici măcar un mușchi de pe față nu i se clintea. Dar în ochi îi juca furia.

- Prima condiție, spuse el. Îmi confirmați că fizicianul militar care m-a ales este Vladimir Cherkov. Informația asta sigur nu reprezintă o încălcare a securității.

- Afirmativ. Este doctorul Cherkov, care a răspuns unei cereri de recomandare formulate de ofițeri cu altă specializare decât cea științifică.

- Opinia lor nu contează. În al doilea rând, indiferent de locul proiectului, oriunde s-ar desfășura în galaxie, fetele mele și bona lor vin cu mine.

- Inacceptabil!

- Atunci mă duc la închisoare!

Pentru prima oară, expresia lui Byars se schimbă.

- Ați fi în stare să duceți doi copii într-o zonă de război?

Capelo își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

Râsul - strident, amar - păru s-o deconcerteze, în sfârșit, pe Byars, dar nu scoase nici un sunet până când Capelo nu-și întoarse iar privirea spre ea.

- Să pun doi copii în primejdie, vreți să spuneți? Acolo unde e dușmanul? Lăsați-mă să termin ce nu v-am lăsat pe dumneavoastră să terminați mai devreme, doamnă colonel. Ați afirmat că am cel puțin un motiv personal ca să vreau să-i văd pe falleri învinși. V-ați gândit la moartea soției mele, în timpul raidului fallerilor pe New London. Erați acolo, doamnă colonel? Nu, probabil că nu. New London este o colonie pașnică - era o colonie pașnică - fără nici o prezență militară, aflată pe o planetă pașnică, dincolo de Tunelul Spațial Nr. 264, unde soția mea studia comportamentul peștilor extratereștri. Era xenobiolog, după cum cred că ați fost informată înainte de a veni aici. Fallerii au atacat, și ea a murit. La fel au atacat numeroase alte așezări umane, civile și militare. Fără ca Alianța Solară să le obstrucționeze efortul de război!

- Scuturile lor care modifică faza de undă...

- Sunt impenetrabile. Știu. Cu toții știm asta. Și dacă pot face într-adevăr ceva ca să le descopăr secretul, o voi face. Pentru că la asta se referă proiectul, nu? Asta trebuie să fie. O s-o fac! Dar nu-mi spuneți mie că locul în care mă duc poate fi mai primejdios pentru fetele mele decât oricare altul din Univers. Am hotărât: unde merg eu, merg și ele. Deja au pierdut un părinte - nu-l vor pierde și pe-al doilea. Dacă e să merg la închisoare, o să am grijă ca ele să aibă locuință chiar dincolo de zidul pușcăriei. E destul de clar?

- Extrem de clar! Voi raporta mai departe răspunsul dumneavoastră.

- În speranța că mă va descalifica? Nici o șansă! Nu și dacă Vladimir Cherkov mă vrea în echipă. Faceți rezervări pentru patru persoane, doamnă colonel! Iar masa să fie la geam, lângă război.

- Închid acum scutul de comunicație.

- Prea bine. Călătorie plăcută înapoi! Ținem legătura.

Byars ieși din cameră cu o atitudine rigidă, de dezaprobare. Sau de verticalitate militară. Sau de altceva - cui naiba să-i pese?!

O clipă mai târziu, Amanda și Sudie năvăliră în cameră.

- Musafirul a plecat! Putem să facem un fort?

- Sigur că puteți! Hopa sus cu mobila. Găuriți domul! Dar mai întâi dați-i lui tati doi pupici. O, la naiba, mirosiți ca niște crabi! Iar ați înotat în marea subterană de pe Marte!

Sudie chicoti. Amanda spuse cu dezgust:

- Iar faci figuri, tati!

- Întotdeauna fac.

- De ce nu putem avea și noi un tată normal, ca toți copiii?

- V-ați născut norocoase! Am știut-o din clipa în care i-am văzut pe toți îngerii cântând în cer.

Kristen intră în cameră cu un aer vag îngrijorat.

- Tom? Ce s-a întâmplat?

- Nimic, surioară. Numai că s-ar putea să ne cam scurtăm vizita.

Anunțul lui stârni vaiete de protest din partea fetelor.

- Da, s-ar putea. Universitatea ne trimite pe toți în vacantă. Gratis!

[4]
LUNA CITY, LUNA

ÎMBRĂCAT ÎN COSTUM spațial, maiorul Kaufman parcurgea drumul de la navetă până la domul din plastic transparent, piezoelectric, de pe Lună. În ultima vreme își petrecea aproape tot timpul sub cerul încețoșat, roșiatic și prăfos al planetei Marte. Aproape că uitase cum arată cerul în lipsa atmosferei: negru, rece, presărat cu stele colțuroase și strălucitoare ca diamantele. Superb!

Dar nu se afla acolo ca să admire stelele. Venise în calitate de militar care urmează să recruteze un civil. Avea să fie - trebuia să fie - o recrutare bazată doar pe persuasiune. Din câte auzise Kaufman, doctorul Thomas Capelo fusese mai degrabă forțat decât convins să accepte. În situația lui nu putea fi vorba de forță, chiar dacă s-ar fi priceput la așa ceva, ceea ce nu era cazul. Dar la persuasiune se pricepea foarte bine, mai ales pentru un militar. Numai cineva convingător ar fi putut-o recruta pe Marbet Grant.

Lyle Kaufman nu-și dorise niciodată să fie soldat. Era genul de fapt pe care un maior din Armata de Apărare a Alianței Solare, atașat pe lângă Înaltul Comandament al Consiliului de Apărare al Alianței Solare, nu putea să-l recunoască în fața oricui. El, unul, n-o făcuse niciodată.

Ai lui erau militari cu toții, în armata Federației Atlanticului Unit. Când a împlinit șaptesprezece ani și a trebuit să-și aleagă un colegiu, nimeni nu l-a întrebat dacă dorește să meargă la West Point. Se înțelegea de la sine că vrea, deși West Point nu mai era ce fusese odată, ci ajunsese o simplă bază de antrenament la gravitație mare pe lângă Academia Militară a Armatei Alianței Solare, de pe Marte. Lyle Kaufman, inteligent și muncitor, dar cu minime îmbunătățiri genetice nu putea să aspire la Academia marțiană. Nici acceptarea la West Point nu era o certitudine, deși numai Lyle părea să fie conștient de acest lucru: părinții, unchii, surorile și fratele lui nu s-au îndoit nici o clipă, iar Lyle n-a discutat niciodată cu ei subiectul.

Își dădea seama, undeva în străfundurile minții sale

ordonate și convenționale, că adevăratul motiv pentru care mergea la West Point consta în aceea că nu ținea în mod deosebit să meargă în vreun alt loc, să studieze altceva, să devină altceva. Mai știa și că motivul nu era unul întemeiat pentru a alege o carieră militară. Dar a preferat să nu se gândească la asta. Avea șaptesprezece ani, o fire calmă și amabilă și nu fusese antrenat să cugete prea mult sau prea profund, în nici un caz asupra alegerii unui drum în viață. Un soldat bun face ce i se cere.

Când Lyle Kaufman a început să se gândească la opțiunile sale în viață, era deja căpitan. Spre ușoara-i surprindere, avansarea a venit doar pentru că făcuse, așa cum se pricepuse, ceea ce i se spunea, fără a se opune, dar și fără a manifesta vreun interes deosebit, lucru valabil și în situații de luptă, și în afara lor. Într-un fel, nu părea să fie corect așa. Nu cumva ar fi trebuit să se simtă mult mai implicat în deciziile pe care le lua și care afectau nu doar viața lui, ci și pe a altor oameni? Dar nu se simțea mai implicat. Continua să îndeplinească orice sarcină primită, cât de bine putea. Observase că alți ofițeri păreau să respecte acest lucru, deși Lyle nu putea să scape de sentimentul că era pus pe pilot automat și că nu exista nici o diferență între el și un computer sofisticat. După stagiul militar combatant, a fost avansat la gradul de maior.

Și restul vieții sale părea că se desfășoară în același stil: moderat și competent. Se întâlnea cu femei, făcea amor cu ele, se îndrăgostise de unele, nu se căsătorise cu nici una. Îi plăcea să citească reviste de fizică, dar nu atât cât să studieze în mod serios, chiar dacă ar fi avut aptitudinile necesare pentru matematici - ceea ce nu era cazul. Postul lui de pe Marte, în cadrul Comitetului Consultativ Militar al Consiliului de Apărare al Alianței Solare, era destul de interesant. Explora și recomanda, în mod egal și judicios, opțiuni diplomatice între diferitele facțiuni ale națiunilor membre ale Consiliului și opțiuni militare în războiul împotriva fallerilor. Făcea politică, desigur - era inevitabil, în funcția pe care o deținea - dar nu în favoarea sau defavoarea cuiva anume, nici din dorința de a se simți important. Aștepta să devină colonel la momentul potrivit.

Lyle Kaufman își ieșise pentru prima oară din tipare spre a susține dorința arzătoare a doctorului Dieter Gruber de a reveni pe planeta pe care o numea "Lume" și de a scoate la suprafață artefactul despre care afirma că este "o mașină probabilistică extraterestră".

Ca om, Gruber nu-l impresionase deloc pe Kaufman. De fapt, geologul german era genul de om care-i displăcea destul de mult: gălăgios, părtinitor, căpos. Nici pasiunea obstinată a doctorului Gruber nu-l impresionase: armata clocotea de pasiune, mai ales în vreme de război. Pe Kaufman îl impresionase povestea lui Gruber. Fascinantele elemente de fizică pe care le conținea aceasta. Posibilitatea de a crea o armă nouă. Și dorința, pe care Kaufman și-o descoperise abia atunci, de a contribui din culise, cu forțele sale modeste, la o descoperire științifică de proporții. Pentru Lyle Kaufman, știința fusese dintotdeauna un fel de sport cu spectatori - singurul sport care-l interesa cât de cât.

Acum, pe Lună, urma să-l cunoască pe unul dintre protagoniștii acestui sport... nu pe cel mai important, e drept, dar oricum, protagonist. Poate avea să se întâmple ceva important. Greu de spus.

Îl aștepta chiar înăuntrul domului, dincolo de sas, singură. Kaufman își scoase casca.

- Bună ziua, doctore Grant!

Înfățișarea ei se potrivea cu spațiul de sub dom. Toate încăperile pentru locuit și birourile de pe Lună se aflau sub nivelul solului, la adăpost de bombardamentele ploilor de meteoriți. Domul servea ca punct de ieșire din lift, ca observator, ca loc de primire a vizitatorilor și ca grădină pentru cei opt mii de locuitori din Luna City - în majoritate oameni de știință, tehnicieni, militari și personal auxiliar. Numărul locuitorilor, suficient de mic, permitea ca domul să fie mic și în același timp să poată fi împărțit în zone separate: câteva buncăre protejate, un loc de joacă pentru copii, un teren de sport (la ce bun?) și "grădina" unde-l întâmpina Marbet Grant.

Aidoma grădinii, femeia era dichisită și stilizată. Grădina consta dintr-un petic de nisip frumos greblat, presărat cu pietre, cu bănci și, din loc în loc, cu straturi de flori modificate genetic, obținute din ciuperci fotosensibile, care creșteau în semiîntuneric. Marbet Grant, mi-

nională și zveltă, purta tunică albă și pantaloni, fără nici o podoabă - dacă nu puneai la socoteală oasele-i mici și delicate. Pomeții ascuțiți încadrau un nas moale și lat. Avea pielea ciocolatie, ochii verzi ca smaraldele și părul scurt, cârlionțat, de culoarea castanei. Kaufman nu mai văzuse niciodată pe cineva care să-și arate atât de agresiv modificările genetice. Marbet era complet artificială, aidoma unui habitat uman fără pic de apă sau de teren arabil.

- Vă mulțumesc că ați acceptat să ne vedem! spuse el.

- Vreți să coborâm sau să rămânem aici? Sunteți pentru prima dată în Luna City.

De unde știa? Își spuse că ar trebui s-o întrebe - în fond, era un mod de a începe discuția la fel de bun ca oricare altul.

- Pot să vă întreb de unde știți asta, doamnă Grant?

Ea zâmbi și el înțelese - primi răspunsul pe care-l aștepta.

- Mai bine rămânem aici. Aveți dreptate, n-am mai fost până acum în Luna City, dar nu vreau să fac turul orașului. Prefer să trec direct la motivul vizitei mele. Dacă nu cumva știți și asta!

Folosise deliberat un ton glumeț, dar ea nu mușcă momeala. Îl conduse către o bancă făcută din rocă selenară, modelată cu laserul. Costumul lui Kaufman se adaptase la atmosfera încălzită din interiorul domului, dar gravitația, pe jumătate față de cea de pe Marte, i se părea stânjenitoare. Marbet Grant se simțea, evident, în largul ei, așezată comod pe băncuță cu picioarele adunate sub ea - o figurină grațioasă profilată pe spătarul din piatră.

- Nu, domnule maior, nu știu ce gândiți. Nu sunt absolut deloc telepată. Stați liniștit, sunteți la adăpost de spionajul mental!

- Din câte am citit, asta e numai jumătate din adevăr. Mentalul se oglindește inevitabil în fizic. Desigur, mai puțin în cazul persoanelor care joacă foarte bine teatru. Eu sunt un actor prost.

- Într-adevăr!

Femeia zâmbi din nou. Lui Kaufman îi plăcea sinceritatea ei.

- Așadar, prezența mea fizică vă spune că vreau ceva

de la dumneavoastră?

- O, da!

- Dar nu și ce anume?

- Ar fi prea de tot să citești așa ceva în limbajul trupului!

Se studiară reciproc cu franchețe. Kaufman știa că ea vede mai multe decât el - o, mult mai multe! - și se străduia să nu-i pese. Era darul ei. Pentru asta fusese creată.

De-a lungul istoriei au existat întotdeauna oameni neobișnuit de sensibili la prezența celorlalți, neobișnuit de capabili să citească gândurile altora. Istoricii susțineau că acest lucru ținea de necesitatea de a supraviețui a celor din categoriile inferioare: robi, sclavi, femei, supuși. Însăși viața lor putea depinde de descifrarea corectă a toanele stăpânilor.

Biologii evoluționiști au subliniat că această idee se potrivește foarte bine cu teoria darwinistă. Supraviețuiau cei mai capabili să perceapă corect, care se puteau adapta la ceilalți tocmai în virtutea acurateței percepției.

Cercetătorii din științele sociale au documentat micile indicii inconștiente care semnalează emoții și intenții: imperceptibile schimbări faciale, mișcări ale corpului, intonația vocii, creșterea temperaturii corpului. Antropologii transculturali au constatat că în toate societățile există oameni capabili să perceapă, aproape întotdeauna inconștient, aceste indicii.

Dar abia inginerii geneticieni au făcut legătura între această capacitate de percepție empatică și anumite modele genetice - combinații subtile, dar identificabile, între anumite gene altfel disparate. Un singur grup de geneticieni a lucrat la această modificare, începând cu subiecții pe care îi aveau cel mai la îndemână pentru studiu: propriii lor copii. Geneticienii credeau că le oferă odraslelor o șansă în plus pentru a supraviețui, asemănătoare cu creșterea masei musculare, cu stimularea inteligenței sau cu îmbunătățirea estetică, la care apelau în mod obișnuit cei bogați. Dar lucrurile n-au mers chiar așa cum crezuseră la început. Faptul că-ți înțelegi instinctiv semenul te poate ajuta pe tine, dar pe el îl poate deconcerta. Mulți, foarte mulți oameni nu vor să fie

înțeleși, preferând ca intențiile și sentimentele lor să rămână neștiute.

Când "Empaticii" s-au izbit de notorietate, de discriminare profesională și de inevitabilele crime izvorâte din ură, cei mai mulți au reacționat la frenezia știrilor proaste cufundându-se în anonimat. Marbet Grant, fiica doctorului Eric Grant, un histrion avid de publicitate, se mutase pur și simplu pe Lună.

- Domnule maior, haideți să nu ne duelăm cu vorbe, spuse ea. Ce doriți de la mine?

- Vreau să participați la o expediție științifică în celălalt capăt al galaxiei. O expediție științifică militară. Există acolo ceva ce ne interesează și organizăm o echipă care să studieze acel lucru.

- Dar pentru asta n-aveți nevoie de un Empatic!

Lui Kaufman nu-i scăpă faptul că ea folosise fără ironie cuvântul pe care prejudecățile îl transformaseră dintr-un termen obișnuit într-unul peiorativ.

- Nu! Dar există posibilitatea - slabă, dar clară - ca expediția să captureze pentru prima oară un faller viu. În acest caz, vrem să fiți acolo ca să interpretați orice spune sau face prizonierul.

Reușise s-o uluiască.

- Credeam că în douăzeci de ani de război, nici un faller n-a fost capturat viu!

- Așa este. Nici măcar o navă de-a lor. La cea mai mică amenințare, se aruncă în aer, își pulverizează artefactele, coloniile și civilii. Dacă o fi existând vreun faller civil.

- Și nimeni n-a comunicat cu ei, nu-i așa?

- Nu.

Omenirea nici măcar nu știa de ce se află în război. Fallerii nu negociau, nu avertizau, nu încheiau acorduri, nu se predau. În relația cu oamenii, manifestaseră doar două comportamente: ucideau sau mureau.

- Atunci cum...

- Asta nu am voie să vă spun. Există un plan, care poate să funcționeze sau nu. Dar, dacă funcționează și dacă vom prinde un faller viu, vrem să fiți acolo. Să ne dați niște indicii despre cum trebuie să comunicăm cu ei.

- Domnule maior, știți deja, sunt convinsă, că semnalele de comunicare depind întotdeauna de individualitatea speciei și, de obicei, de specificul cultural. Activi-

tatea mea constă în a interpreta comportamentul uman. Interpretez și comportamentul speciilor extraterestre, după ce le observ nemijlocit și după multe încercări și tatonări. Dar toate acele specii extraterestre au la bază un ADN extraordinar de asemănător cu cel uman. "Teoria însămânțării galaxiei". Cea mai mare parte a comportamentului își are rădăcinile în imperativele genetice. Din analiza cadavrelor carbonizate, am aflat că ADN-ul fallerilor nu seamănă cu al nostru. Și nu există nici un motiv care să ne facă să credem că eu m-aș pricepe să descifrez comportamentul fallerilor mai bine decât oricare alt om, luat la întâmplare. Decât dumneavoastră, de exemplu!

Kaufman zâmbi.

- Mulțumesc. Dar vă vom asigura baza de observație directă de care aveți nevoie, plus posibilitatea de testare prin verificări succesive. În cel mai rău caz, va fi o experiență fascinantă. Puteți să vă faceți bagajele și să veniți cu mine chiar acum?

Ea izbucni în râs: un hohot plin și profund, care parcă gâlgâia din trupul fragil.

- Știați că voi accepta! Și dumneavoastră sunteți un fel de Empatic.

- Nu, doamnă Grant! N-am nici un talent ieșit din comun.

Îl studie cu atenție preț de un minut.

- Chiar sunteți convins de asta!

Kaufman nu răspunse. O fi fost ea Empatică, dar el își cunoștea mai bine străfundurile propriei minți. Femeia putea să perceapă doar ambalajul. Poate, în cazul fallerilor, asta va cântări ceva.

Poate.

[5]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

CINE A SOSIT până acum pe Marte? întrebă generalul Gordon.

Hrănea din nou vietatea care locuia în colivia din biroul său subteran. Lyle Kaufman se întreba ce fel de animal ar putea trăi sub mormanul acela de aşchii din plastic. Până în ziua aceea, din colivie nu se auzise nici măcar un fâşâit slab.

- A sosit doctorul Capelo, însoţit de copii şi de bonă. Au mai venit Marbet Grant, Dieter Gruber şi soţia lui, doctorul Ann Sikorski, xenobiologul expediţiei. Şi ea a făcut parte din cealaltă expediţie şi vorbeşte foarte bine limba indigenilor. Mult mai bine decât soţul ei.

Gordon, cu stropitoarea în mână, zâmbi larg.

- Nu-ţi place Gruber!

- Este irelevant, domnule! zise Kaufman cu afectare.

- Da, aşa este. Dar, din moment ce planeta e proscrisă, iar noi nu suntem bineveniţi acolo, un xenobiolog civil n-o să aibă prea multe de făcut.

Kaufman remarcă distincţia: "xenobiolog civil". Dacă partea foarte secretă a acestei misiuni, adică prinderea unul faller, va reuşi, armata va veni cu propriul ei xenobiolog.

- Ordinele - pe care le-am obţinut oarecare greutate, aş putea adăuga - spun că trebuie să avem contacte minime cu băştinaşii, care nu ne doresc. Păstraţi distanţa faţă de ei şi nu-i lăsaţi să se apropie de misiune.

Kaufman simţi nişte furnicături ciudate în abdomen. Le ignoră.

- Mi s-a spus, domnule, că trebuie să localizăm şi să vorbim cel puţin cu unul dintre băştinaşi, o femeie care a avut contact strâns cu precedenta echipă de antropologi, mai ales cu Ann Sikorski.

- Eu îţi spun care-i poziţia oficială, Lyle! Tu decizi care sunt excepţiile, pe măsură ce se impun.

- Dar eu...

- Cine-a mai venit?

- Marbet Grant şi un alt fizician, doctorul Rosalind Singh de la Universitatea Cambridge, Federaţia Atlanti-

culului Unit, recomandată de doctorul Capelo. Îl așteptăm și pe căpitanul Harold Albemarle, un fizician militar desemnat de Înaltul Comandament pentru acest proiect. A sosit și nava de război care ne-a fost repartizată: *Alan B. Shepard*, sub comanda lui Matthew Grafton.

- Îl știu. Foarte capabil!

- Nava așteaptă încheierea inspecției armamentului. Comandantul Grafton are întâlnire cu dumneavoastră la ora paisprezece zero-zero. După aceea, nava poate pleca oricând doriți.

- Vrei să spui că poate pleca oricând hotărăști dumneata!

- Eu?!

Senzația de neliniște îl încercă din nou și de astă dată nu mai putea s-o ignore.

- Dumneata! Ai fost numit șeful expediției.

- Nu vreau să fiu șeful expediției! se repezi Kaufman.

- Știu. Și nici nu te condamn... Șleahta asta de irresponsabili și de ciudați e greu de strunit. Iar dacă doctorul Capelo nu obține nici un rezultat sau ne pune-n cap cultura aia primitivă, în timp ce sapă-n dreapta și-n stânga, cariera ta e terminată. Regret, Lyle! E o măgărie să ți se facă așa ceva, dar ești cel mai potrivit să duci treaba la bun sfârșit.

- Domnule, cu tot respectul, nu înțeleg cum ați putut lua decizia asta! Nu sunt deloc calificat. Nici măcar n-am rang de comandă!

- Ba ai. Te-am propus azi-dimineață colonel, în procedură de urgență. Lyle, ai trei atuuri pentru misiunea asta. În primul rând, crezi cu adevărat în povestea lui Gruber, cum că ar exista ceva valoros pe Lume... ceea ce nu pot spune despre nimeni altcineva de aici, de pe Marte. În al doilea rând, înțelegi mai multă fizică decât oricare dintre noi. Cu excepția fizicienilor adevărați, desigur, iar ăștia, din câte-am văzut, sunt țicniți cu toții. În al treilea rând - și ăsta-i lucrul cel mai important - vezi toate fațetele chestiunii. În ochii unora, asta te poate face să pari nehotărât. Bănuiesc că și tu te simți la fel. Dar pentru mine, este exact lucrul de care va avea nevoie cu adunătura aceea de zănatici! Vei avea grijă ca aventura asta donquijotescă să n-o ia razna în vreun fel!

- E prima dată când întâlnesc un general care știe să

utilizeze cuvântul "donquijotesc", domnule! spuse acru Kaufman.

Gordon își lăsă capul pe spate și începu să râdă.

- Probabil că ai dreptate!

- Ce este în colivia aceea, domnule?

- Ce crezi, colonele?

- Cred că nu e nimic. Vă prefaceți doar că puneți hrană și apă unei vietăți, ca să-i determinați pe vizitatori să se întrebe ce ați capturat, fiindcă asta-i descumpănește puțin.

- Ai nimerit-o iar! Vezi, Lyle, am știut că tu ești omul potrivit pentru treaba asta. Acum urcă-te la bordul navei *Alan B. Shepard* și repartizează-ți echipa în cabine. A, da, și-ar mai fi ceva...

- Da, domnule? spuse Kaufman nefericit.

- Noroc!

*****

ÎN PRIMA seară la bordul navei, Kaufman organiză o petrecere, pentru ca membrii echipei Proiectului Special să se cunoască între ei. Comandantul Grafton le-a pus la dispoziție serviciile de bucătărie, puntea de observație și o priveliște spectaculoasă a planetei Marte, în timp ce *Alan B. Shepard* dispărea de pe orbită. Nava zbura cu viteză maximă către Tunelul Spațial Nr. 1, acel artefact enigmatic care orbita în jurul sistemului solar, mult dincolo de planeta Neptun.

Tunelurile spațiale fuseseră descoperite cu cincizeci și șase de ani în urmă: o rețea flexibilă și cartografiabilă de "găuri de vierme", ce transformau galaxia într-un sistem uriaș de autostrăzi. Tot ce aveai de făcut era să-ți duci vehiculul până la cel mai apropiat tunel, să treci prin el și ieșeai la altă stație, la marginea unui alt sistem stelar. Parcurgeai traseul invers prin același tunel și te întorceai la locul de plecare - dacă între timp nu mai trecuse nimic altceva prin același tunel. Dacă trecuse un alt vehicul, nimereai în locul unde ajunsese el. Sistemul de autostrăzi își redirecționa continuu vehiculele.

Unele sisteme aveau trei sau chiar patru tuneluri care orbitau în jurul lor, dar Sol, sistemul solar în care se afla Pământul, avea numai unul. Era evident că acea rasă de mult dispărută, care construise tunelurile, nu considerase că Sol ar fi un nod important.

Între timp, devenise important. Explorând tunelurile spațiale, oamenii făcuseră două descoperiri uluitoare. Una consta în aceea că rasele celelalte din galaxie și cele mai multe forme de vegetație (dar nu toate) aveau același ADN de bază ca oamenii. Probabil că avusese loc, cândva, o "însămânțare" comună a unui număr enorm de planete - de către cine? Mister.

A doua descoperire era faptul că dintre toate speciile, oamenii dețineau tehnologia cea mai avansată - cel puțin până când fallerii au ieșit din propriul lor tunel spațial și au început să atace rapid, pe neanunțate.

Descoperirea Tunelului Spațial Nr. 1 zguduise din temelii frământata civilizație solară. Au apărut noi discipline: xenobiologia, căutarea interstelară a comorilor, holofilmele realizate sub un cer de culoare roz sau galben. Unii gânditori sobri au evidențiat faptul că rasa umană nu era pregătită să colonizeze stelele, deoarece încă nu-și rezolvase problemele din propria curte. Însă nimeni nu i-a ascultat. Cei bogați au prosperat și mai mult de pe urma noilor investiții; săracii au rămas tot săraci; Pământul a continuat să sară de la o catastrofa ecologică la alta. Totul era la fel și totul se schimbase.

Primii ani au fost plini de succese și de dezastre. Experiențele au demonstrat că o navă - sau orice alt obiect - ce trece printr-un tunel spațial pentru prima dată merge pe traseul urmat de nava care a precedat-o. O navă care trecuse prin tunel și apoi îl traversa în sens invers era în mod automat readusă la punctul de plecare, indiferent câte altele foloseau tunelul între timp. Cumva - cuvântul cel mai operațional în încercarea oamenilor de a înțelege tehnologia tunelurilor - tunelul "își amintea" poziția fiecărei nave la momentul intrării în spațiul său. Ca un labirint interstelar de tobogane.

După cincizeci și șase de ani, savanții tot nu știau mare lucru despre felul în care funcționează de fapt tunelurile. Partea lor fizică - niște panouri având aproximativ formă de inel și plutind în spațiu - se dovedea absolut impenetrabilă. Știința care le concepuse era prea diferită de a pământenilor. Cea mai probabilă ipoteză era că panourile creează un câmp de interconexiuni obiectuale la nivel macroscopic, analog interconexiunii cuantice, în virtutea căreia o particulă își poate afecta pere-

chea indiferent de distanța dintre ele, ceea ce elimină dimensiunile spațiale ale Universului, acesta fiind conceput punctiform. Dar nu era decât o supoziție. Realizarea interconexiunii pentru un obiect de dimensiunile unei nave de război - nemaivorbind de controlarea acestui fenomen - intra în contradicție cu atât de multe principii consacrate, încât disputele din revistele de fizică ajungeau să semene cu luptele dintre niște bande rivale de gangsteri. Oricum, concluzia rămânea aceeași: tunelurile funcționau.

Nava *Alan B. Shepard* avea nevoie de câteva zile ca să ajungă la Tunelul Spațial Nr. 1 și de nici douăzeci și patru de ore pentru a străbate restul tunelurilor care aveau s-o ducă în sistemul solar în care se afla planeta numită Lumea. După aceea, desigur, membrii echipei Proiectului Special aveau să petreacă multe săptămâni împreună. Kaufman nădăjduia că petrecerea din prima seară le va oferi o atmosferă plăcută și relaxantă pentru momentul crucial al "cântăririi reciproce".

Petrecerea s-a dovedit a fi un dezastru.

Rosalind Singh, doctor în fizică, aleasă de Capelo ca rezervă pentru sine, a fost primul membru al echipei care i s-a alăturat lui Kaufman pe puntea de observație. Era o femeie scundă și căruntă, trecută de șaizeci de ani, suficient de robustă ca să bănuiești că suferise modificări genetice în scopul menținerii sănătății, dar evident fără modificări estetice. Lucra la Universitatea Cambridge, Federația Atlanticului Unit, și nu ieșise niciodată în afara sistemului solar. Lui Kaufman i se păru o persoană extrem de civilizată. Îi plăcură accentul ei britanic precis, muzical și politețea firească. Sporovăiră despre priveliște, despre muzică, despre cum vor fi condițiile de trai pe Lume.

Următorul sosi Capelo, cu ambele fiice de mână. Lui Kaufman nu-i trecuse prin cap că le va aduce cu el la petrecere; se gândise că vor rămâne cu bona, în cabina lor. Nu aproba faptul că Tom Capelo le târâse după el într-o misiune militară, dar, desigur, nu spusese nimic. Un alt lucru pe care-l păstra numai pentru sine era faptul că nu-i plăceau prea mult copiii.

- Ele sunt fiicele mele, Amanda și Sudie. Fetelor, salutați-l pe domnul colonel!

- Bună seara, spuse cea mare, o copilă înaltă și slăbuță, cu păr lung și blond.

- Eu nu vreau să-l salut! scânci mezina.

Nu semăna nici cu sora ei, nici cu tatăl lor. Avea părul negru și pielea deschisă la culoare, asemeni lui Capelo, dar în vreme ce el era mic, uscat și nervos, fetița era ca un boț rotund de aluat, cu obraji trandafirii.

- Îmi pare bine să vă cunosc pe amândouă, minți Kaufman. V-o prezint pe doamna doctor Singh.

Fetița cea mare zâmbi și-i strânse mâna doamnei Singh. Kaufman se gândi că, pentru un copil, se purta suportabil. Cea mică se încruntă, bosumflată.

- Bună, Tom! i se adresă doctorul Singh lui Capelo. Îmi pare bine să te văd! Mă bucur că vom lucra din nou împreună.

- Și eu, Roz! spuse Capelo, părând sincer.

Acest lucru îi făcu mare plăcere lui Kaufman, care își spuse că poate Rosalind Singh va avea o influență liniștitoare asupra lui Capelo, om renumit de agitat.

Marbet Grant se apropie de ei. În afară de Kaufman, care purta uniforma de gală, numai ea își pusese ținută de seară. Rochia, în aceeași nuanță de verde ca ochii ei uluitori, era făcută dintr-un material vaporos, ce plutea în jurul ei când se mișca. Fetele lui Capelo reacționară pe loc.

- Vai, ce frumoasă ești! izbucni Sudie.

Micuța uită că era bosumflată și atinse rochia lui Marbet.

- Sudie, nu-i frumos! zise Capelo.

- Nu mă deranjează, replică Marbet, surâzând. Dumneata trebuie să fii doctorul Capelo. Iar ele sunt Sudie și Amanda.

- De unde știi? se miră Sudie. Tati, vreau și eu o rochie ca asta!

Kaufman făcu prezentările, dar toți o cunoșteau deja pe Marbet. Întregul sistem Sol știa de existența ei. Pe Kaufman îl interesa în mod special această primă întâlnire dintre ea și Capelo. O prezentă ca fiind "psihologul proiectului".

- Nu cred în psihologie! rosti sec Capelo.

Marbet rămase imperturbabilă.

- Nici în cea bazată pe fiziologie?

- Dacă se bazează pe chimie, cu rezultate repetabile în cadrul unor experimente controlate, atunci da, firește că accept. Asta înseamnă știință, nu teoriile literare despre minte!

- Ah! făcu Marbet.

- Basme, de la un capăt la altul. Începând cu moș Droselmeyer Freud și terminând cu madam Godiva Jennings, toți nu fac decât să scotocească mintea câte unui biet amărât, de la un "strat conștient" la alt "strat conștient". Desigur, pentru o grămadă de bani!

- Nu trebuie să vă supărați pe tata, doamnă, spuse Amanda. Se poartă întotdeauna oribil cu oamenii care-i plac.

- Demascat de propriul copil! Amanda, știi că-i o minciună gogonată. Mă port oribil cu toți, indiferent dacă-mi sunt simpatici sau nu. Roz poate să confirme!

- Se poartă oribil cu tine? o întrebă Marbet pe Amanda.

- Groaznic, răspunse fata, cu un zâmbet larg. Îmi face viața un iad!

- Cam așa, întări Sudie cea mică, agățată de cealaltă mână a lui Capelo.

- Demascat de amândouă fiicele mele! spuse Capelo. Gata, în sas cu voi! N-ar fi trebuit niciodată să devin tată!

Fetele nu-l băgară în seamă.

- Ești faimoasă! îi spuse Amanda lui Marbet. Te-am văzut pe Net.

- Puțină demnitate, fetelor, le atrase atenția Capelo. Nu vă prăbușiți în fața notorietății! Amintiți-vă că vă trageți dintr-un lung șir de nonentități mândre și independente.

Marbet izbucni în râs. Îl studiase tot timpul pe doctorul Capelo și, brusc, Kaufman se întrebă ce vedea când îl privea. El, unul, vedea un bărbat pe care-l stingherea să fie studiat și-și masca nervozitatea prin sarcasm și ironie. Pe de altă parte, dat fiind faptul că sarcasmul și ironia constituiau modul lui de a fi, poate că nu erau chiar un răspuns la atenția pe care i-o acorda Marbet.

Apărură și ultimii trei oaspeți, împreună cu soldații care serveau cina. Kaufman îi conduse pe toți spre masa acoperită cu damasc alb, pe care erau așezate farfuriile

de gală de la popota ofițerilor. Se auziră *ooo*-uri și *aaa*-uri admirative.

Doctorul Ann Sikorski, xenobiologul expediției, ședea între Marbet și Kaufman. Soțul ei, doctorul Dieter Gruber, cel din cauza căruia pornise întreaga expediție, stătea în fața ei, lângă copiii lui Capelo. Gruber era un bărbat masiv și necioplit, căruia cineva îi dăruise genomul unui magnific cavaler teuton. Blond, cu ochi albaștri, artificial de musculos. Sudie Capelo îi aruncă o privire și izbucni în plâns.

- Nu vreau să stau lângă un maior! țipă ea.

- Toată după-amiaza a fost cu toane, se scuză Capelo. Hai, Sudie, stai la mine în brațe!

- Nuuuuu! se văicări copila.

Gruber nu înțelegea nimic.

- Ce-am făcut? Și ce înseamnă "maior"?

Tom Capelo își țuguie buzele.

- Baronii cei răi ai războiului din jocul ei preferat de pe Net. Păcat că nu putem avea toți un fizic plăcut, Dieter!

Sudie se agață de brațul tatălui ei, hohotind de parcă era sfârșitul lumii. Începu să-i curgă nasul. Gruber, dezgustat, dar hotărât, se aplecă spre fetiță și spuse cu blândețe forțată:

- Nu plânge, Liebchen! Vezi, nu mușc, cel puțin nu fetițe drăguțe ca tine!

Sudie țipă și mai tare. Capelo se întoarse spre Amanda.

- Spune-i lui Jane să vină s-o ia pe Sudie. E obosită, atâta tot. O să-i treacă, după ce se calmează.

- Întotdeauna mi-am spus că victorienii aveau perfectă dreptate, interveni Hal Albemarle. Să-i vezi pe copii, dar fără să-i auzi. Mai ales pe-o navă spațială de război, unde copiii oricum n-au ce să caute.

Capelo se strâmbă, dar înainte să poată spune ceva, Marbet Grant zise iute:

- Hal, vorbești prostii! Faptul că tu ai avut o copilărie nefericită nu-ți dă dreptul să te răzbuni pe biata Sudie, care e doar foarte obosită. Lucru absolut normal, de altfel.

Toată lumea se holbă la Marbet, care continua, calmă, să-și ungă cu unt felia de pâine.

- De unde naiba știi tu că am avut o copilărie nefericită?! răspunse Hal. A, m-am prins... ți-ai pus la bătaie faimoasa empatie ca să-l impresionezi pe Capelo. Ei bine, de data asta ai dat-o în bară!

- Ba deloc! Te rog, nu încerca să mă minți.

Albemarle se ridică de la masă.

- Vă rog să mă scuzați, domnule colonel Kaufman. Mai am ceva de lucru în cameră.

Plecă de pe punte cu o atitudine înțepenită.

- Of, n-ar fi trebuit să spun asta! zise Marbet. Să mă duc să-i cer scuze? Lyle?

- Mai întâi lasă-l să se calmeze, răspunse Kaufman.

Încă nu știa ce să creadă despre cele întâmplate. Marbet cunoștea mult prea bine regulile sociale; așadar, nu trebuia să se lase înșelat de aparențe. Nici Tom Capelo nu se lăsase înșelat.

- Foarte drăguț, Marbet! Îi abați atenția lui Albemarle și-l faci să plece, înainte ca el și cu mine să ne luăm la harță de-a binelea! Întotdeauna te amesteci în certurile altora? Ești cumva din soiul ăla cel mai periculos de om: băgăciosul care vrea să facă pace cu orice preț?

- Nu, răspunse Marbet, scuturând din cap.

Capelo se uită fix la ea o clipă, după care izbucni în râs.

- Nu-ncerca să mă manipulezi pe mine, Lady Băgăcioasa!

- Tati, interveni Amanda, nu fi răutăcios cu doamna Grant! Îmi place de ea.

Capelo se întoarse către fiica sa mai mare. Amanda îi susținu privirea; fețișoara ei arăta hotărâre.

- Un trădător în tabăra mea! Fir-ar să fie, iarăși sunt învins de solidaritatea feminină. Bine, dulceațo, n-o să fiu răutăcios. Doamnă Grant, îmi pare rău că te-ai băgat între mine și Albemarle!

- Mie nu! răspunse Marbet atât de senină, încât Capelo făcu ochii mari și izbucni iarăși într-un hohot de râs.

- Nu, firește că nu. Kaufman, nu te invidiez deloc pentru sarcina de a conduce această echipă!

- N-am vrut sarcina asta, spuse Kaufman cu sinceritate, și toată lumea râse din nou.

Tensiunea scăzu. Rosalind Singh se duse apoi și-l convinse cu binișorul pe Hal Albemarle să vină înapoi;

reintrând, acesta îl salută țeapăn din cap pe Kaufman, apoi pe Capelo. Până la sfârșitul dineului, se purtă ca un om care se străduiește vădit să fie amabil, dar Kaufman se îndoia că se simte prea bine. Nu era sigur nici de restul că s-ar simți grozav - cu excepția Amandei, care părea fascinată de Marbet Grant. Conversația rămânea animată, toți se turuiau și, la prima vedere, păreau să fie dacă nu prieteni de-o viață, cel puțin bucuroși că se află împreună.

Mai târziu, când se adunară în mici grupuri schimbătoare pentru a admira planeta ce rămânea tot mai în urmă, Kaufman se apropie să-i vorbească lui Marbet la ureche.

- Ai făcut o manevră pe cinste la masă! Albemarle chiar a avut o copilărie nefericită?

- Nu mai nefericită ca a oricui altcuiva. Dar el așa crede.

Kaufman căzu pe gânduri.

- Ne va face probleme în echipă, nu?

- Cred că, în condiții normale, Hal ar încerca să se integreze. Dar nu suntem în condiții normale. Îi cam lipsește siguranța de sine. Plus că nu-i deloc ușor să lucrezi, ca savant de mâna a treia, alături de unul mult deasupra categoriei întâi și care nici nu se obosește să-și ascundă părerea despre talentele celorlalți. De ce l-ai inclus în echipă, Lyle?

- N-am avut încotro. Știi, e din marină. Eu sunt din armată. Alianța Solară echilibrează participarea diverselor servicii militare cu minuțiozitatea unui bucătar care pregătește un sufleu. Și mi s-a spus că Albemarle, ca om de știință, este mai mult decât competent.

- Dar nu de talia lui Thomas Capelo.

- Nu, în nici un caz! Nici n-are cum. O să-i ceri scuze lui Albemarle?

- O, da! Cât cuprinde! Îl supără teribil propria-i reacție, care l-a surprins și pe el. Nu vreau să dea vina pe mine pentru că și-a pierdut controlul în halul ăsta.

- Va da vina pe doctorul Capelo?

- Da, dar oricum era montat să-l antipatizeze pe Tom, chiar dinainte de cină.

- Dar tu ce crezi despre Tom?

Kaufman își pusese întrebarea încă din timpul mesei.

Ea răspunse indirect, privind-o pe Rosalind Singh, care vorbea cu Capelo și cu Amanda. Rosalind spusese ceva care-l făcuse pe fizician să râdă, ceea ce-i lumină pentru un moment fața întunecată și uscătivă.

- Mă bucur că doctorul Singh face parte din echipă! Ea nu se simte în competiție cu Tom și-i înțelege amărăciunea.

- Așadar, ți se pare că e vorba de amărăciune?

- Cred că este omul cel mai plin de amărăciune din câți am cunoscut vreodată!

Kaufman rămase tăcut pentru o clipă.

- Soția lui a murit acum doi ani. Ucisă într-un raid al fallerilor.

- Cred că a iubit-o atât de mult, încât și-a pierdut capul! Kaufman își spuse că Marbet alesese ciudat cuvintele.

- Dieter pare să se înțeleagă cu Tom.

- Da, Dieter este insensibil la batjocură, sarcasm, nuanțe și introspecție. Pentru Tom, trebuie să fie foarte odihnitor. În orice caz, Tom n-o să-l supere niciodată pe Dieter. Singura persoană care poate să facă asta e soția lui. Întâmplător, îmi place Ann. O persoană foarte drăguță!

- Da, spuse Kaufman.

Continuară să discute despre membrii echipei. Însă privirea lui Marbet rămase tot timpul ațintită asupra lui Capelo, care era la celălalt capăt al punții și făcea pe clovnul cu Amanda și cu Dieter Gruber. Kaufman nu putea citi nimic pe chipul ei.

*****

A DOUA zi, chiar înainte de micul dejun, Capelo îl pândea pe Kaufman în fața ușii, pe coridor.

- Lyle, am nevoie să-mi faci o favoare.

- Bună dimineața, Tom! Sper că ai dormit bine. Cum ți se pare cabina, e confortabilă?

- Despre asta vreau să vorbim.

- Nu-ți place cabina? se interesă amabil Kaufman.

Lui Capelo ar fi trebuit să-i placă. I se dăduse pentru bonă și copii cabina oficială, destinată demnitarilor, suficient de mare ca să funcționeze ca dormitor, sală de clasă, teren de joacă și orice ar mai fi avut nevoie fetele. Kaufman voia să se asigure că acestea n-au să cutreiere

nava după pofta inimii - lucru ce l-ar fi iritat pe comandantul Grafton, care voia copii la bord și mai puțin decât Kaufman! Capelo primise o cabină mai mică, alăturată.

- Cabina e-n regulă. Dar lui Sudie nu-i place că trebuie să iasă pe coridor și apoi să intre pe altă ușă, ca să vină la mine. Nici nu poate ști dacă sunt acolo până nu face tot traseul, și chestia asta o sperie. E puțin cam temătoare; are tot dreptul.

Era aluzia cea mai transparentă pe care-o făcuse până atunci în legătură cu moartea soției sale.

- Nu prea înțeleg ce anume îmi ceri, spuse Kaufman. Vrei să mai pun un pat în cabina oficială?

- Nu, eu noaptea lucrez, nu dorm, plus că Amanda trece printr-o fază de pudoare extremă. Nu, vreau să ceri să se facă o ușiță în peretele dintre cabina fetelor și a mea!

Kaufman îl privi fix. Evident, Capelo nu-și dădea seama că ofițerii armatei nu se pot apuca, pur și simplu, să dea găuri în navele marinei.

- Tom, nu cred că se poate!

- Doar o ușă mititică în perete, cât să încap de-a bușilea. O ascundem după patul meu, iar pe partea cealaltă împingem mobila în față, să nu se vadă. Sudie vrea doar să fie sigură că poate veni la mine oricând are nevoie; în plus, îi place ideea unei ușițe secrete.

Kaufman își spuse că problema nu consta în ceea ce-i plăcea lui Sudie. Lui Grafton n-avea să-i placă deloc. Kaufman îi spusese lui Marbet adevărul: să menții echilibrul între armată și marină era o treabă dificilă. O fi fost el șeful echipei Proiectului Special, cu puteri considerabile de decizie asupra direcției în care să meargă nava *Alan B. Shepard*, a momentului ales pentru plecare și a acțiunilor ce aveau să se desfășoare după ajungerea la destinație. Dar nava îi aparținea, totuși, lui Grafton.

- Tom...

- Te rog, Lyle! Chiar am nevoie de ușiță.

Kaufman îl privi cu atenție. Nu numai între armată și marină trebuia menținut echilibrul. Reputația de om dificil a lui Capelo era reală, judecând după efectul pe care îl produsese cu o seară înainte asupra lui Albemarle, ba chiar și asupra lui Marbet. Poate că dacă-i făcea această favoare, îl va convinge să se poarte cooperant. Capelo

avea întipărită pe chip o expresie ce nu-l caracteriza deloc: așteptare umilă. Ar fi fost cea mai mare prostie să dea cu piciorul ocaziei.

Kaufman calculă rapid. Grafton nu va fi niciodată de acord. Dar Kaufman, care lucrase atâta timp în diplomație, învățase cum să ocolească obstacolele ce nu puteau fi urnite din loc.

- Bine, Tom, să văd ce pot face! Dar nici tu, nici fiicele tale nu aveți voie să suflați vreo vorbă cuiva!

- Minunat! Îți sunt recunoscător, Lyle!

Exact asta intenționase.

Kaufman găsi în computerul navei formularul potrivit: "Formular de lucrări pentru modificări ale pereților despărțitori în zone neoperaționale și nesecurizate". Îl completă, imprimă o copie și-l convocă pe sergentul Michael Doolin, tâmplar, al cărui nume îl găsise în registrul navei.

- Doolin, uite un formular de lucrări. Execută operația și returnează-mi formularul! Îl voi depune eu însumi în arhivă.

- Am înțeles, domnule! Numai că... formularul nu e semnat, domnule.

- Ba da, este! Uite-aici: colonel Lyle Kaufman, Armata Alianței Solare.

- Trebuie să fie semnătura unui ofițer din marină, domnule! A unui căpitan sau secund sau ofițer de punte.

Cu autoritatea calmă pe care, de-a lungul a douăzeci de ani, învățase s-o afișeze, în care strecură și o nuanță subtilă de amenințare, Kaufman întrebă:

- Doolin, înțelegi care este poziția mea pe această navă?

- Da, domnule! replică sergentul, stingherit.

- Autoritatea mea este mai mare decât cea a unui ofițer de punte?

- Da, domnule.

- Și decât a secundului?

- Da, domnule!

- Atunci poți să-mi explici ce problemă ai cu acest ordin direct?

- Nici una, domnule. Îl voi executa imediat, domnule!

Doolin luă formularul și ieși, dar felul în care pășea exprima tot ce nu putea să spună în cuvinte.

Kaufman șterse din computer formularul completat. Când Doolin îi va returna ordinul scris, îl va distruge. Desigur, zvonul despre "ușița secretă" avea să se răspândească, dar se îndoia că va ajunge și la urechile vreunui ofițer. Era un fapt mult prea banal, iar Gordon avea reputația solidă a unui militar care acționează ca la carte. Echipajul și ofițerii nu se împrietenesc. De altfel, pentru această expediție specială, membrii echipajului fuseseră selectați cu grijă: să nu aibă nici o abatere la dosar și să-și îndeplinească ireproșabil sarcinile. Nici un om de la bord, nici măcar ultimul marinar, nu avea înregistrată vreo sancțiune, oricât de neînsemnată, în dosarele Corpului de Marină al Alianței Solare. Kaufman era sigur că ușița din peretele cabinei nu-i va crea nici o problemă, iar la întoarcerea pe Marte, avea să-i ceară lui Doolin să repare totul.

Chiar și așa, după nici douăzeci și patru de ore de la îmbarcare, Capelo îl determinase să încalce regulamentele. Kaufman se întrebă de câte ori îl va mai împinge fizicianul să facă acest lucru și cât de departe era dispus să meargă de dragul lui Thomas Capelo.

[6]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

IATĂ-L: CEL MAI pârjolit obiect dintr-o mie de sisteme stelare. Noi, cei care suntem deja morți, te salutăm! spuse Capelo.

- Oricum, aici nu exista nici o formă de viață, remarcă Hal Albemarle.

- Știm cu certitudine? Tu ești sigur? Sau ascunzi ceva de noi, Hal? Haide, împărtășește-ne și nouă din înțelepciunea veacurilor!

Albemarle îi aruncă o privire mânioasă. Kaufman, care se alăturase echipei pe puntea de observație a navei *Alan B. Shepard*, își reprimă un gest de iritare. Relația dintre Capelo și Albemarle nu se îmbunătățise deloc de la prima lor întâlnire și nici unul dintre ei nu se străduia să-și ascundă antipatia. Din fericire, Albemarle și comandantul Grafton păreau să fie singurii care stârneau ironia șfichiuitoare a lui Capelo. Rosalind Singh îl răsfăța; Ann Sikorski îl tolera; Dieter Gruber uitase de

existența lui.

Gruber era singurul care lipsea de la observarea preliminară a lui Nimitri, a șasea planetă de la steaua sistemului Lumea. Geologul se îmbolnăvise a doua zi după îmbarcare. Medicul navei stabilise că Gruber a contractat un virus - dintr-o tulpină mutantă de felul celor ce apăreau atât de frecvent pe Pământ - care se transmitea orizontal și nimeni de pe *Alan B. Shepard* nu era imun. Doctorița îl pusese imediat pe Gruber în carantină, unde se afla și la ora aceea, bombănind nemulțumit pentru că participa doar virtual la discuțiile despre proiectul echipei.

Nava călătorise cu viteză maximă între Marte și Tunelul Spațial Nr. 1, apoi străbătuse mai multe tuneluri pentru a ajunge în acel sistem îndepărtat, aflat la marginea galaxiei. După ieșirea din unicul tunel al sistemului - Tunelul Spațial Nr. 438 - navei *Alan B. Shepard* i-au mai fost necesare încă trei zile ca să ajungă pe orbită în jurul lui Nimitri, planeta cea mai apropiată de tunel, cu aspectul unui glob întunecat, înghețat și fără atmosferă. Cu mult înainte să ajungă în sistemul stelar, comandantul Grafton predase puntea de observație echipei proiectului special, care își instalase acolo portalurile de date. Capelo, Albemarle și Rosalind Singh studiau ecranele ce coordonau datele primite de la senzorii obișnuiți ai navei, de la cei adăugați pentru expediție și datele transmise de cele două sonde trimise pe planeta Nimitri.

- Radioactivitatea este de douăzeci și nouă de ori mai mare decât nivelul previzibil, zise Rosalind. Rezultatele spectrografiei: concentrație ridicată de iridiu, platină, toriu, cantități moderat de mari de uraniu... Hal, rulează un test Auberjois pentru aceste date, te rog!

- Arată exact cum l-a descris Syree Johnson, comentă Capelo.

- V-am spus eu! se auzi vocea răgușită a lui Gruber, care urmărea procedurile din cabina de carantină.

- Hal? spuse doctorul Singh.

- Cifrele se corelează, spuse Albemarle. În urmă cu doi virgulă unu ani terești a avut loc un salt uriaș în rata de descompunere, iar de atunci, nici o schimbare.

- Pentru noi, care nu suntem fizicieni, ce înseamnă

asta? întrebă Marbet.

- Înseamnă că tot ce a spus doctorul Johnson în raportul preliminar se confirmă, răspunse Rosalind Singh cu vocea ei precisă. Este posibil ca "efectul de undă" descris de ea să fi lovit Nimitri și să-i fi provocat puternica radioactivitate de acum, destabilizând nucleul tuturor elementelor cu numărul atomic mai mare de șaptezeci și cinci. Altfel spus, probabilitatea ca fiecare nucleu să emită o particulă radioactivă a crescut enorm. Desigur, asta nu explică și cauza fenomenului.

- Luna pe care au remorcat-o spre tunel a fost cauza! se auzi vocea lui Gruber.

În aceeași clipă, Capelo spuse și el:

- De-asta te iubesc eu, Roz! Ne ajuți să rămânem cinstiți. Tu nu emiți prematur concluzii, indiferent ce spune Gruber in absentia. Dar pariez pe sufletul meu inexistent că geologul nostru cel cu guturai are dreptate. Efectul de undă descris de Syree a fost real, a lovit Nimitri și s-a rostogolit mai departe ca să lovească Lumea. N-avea cum altfel!

- Ja! aprobă Gruber.

- Efectul n-a fost mai slab? întrebă Kaufman. N-a funcționat legea descreșterii radiației proporțional cu pătratul distanței?

- Imposibil de spus, replică Albemarle, până nu facem măsurători în restul sistemului și nu le comparăm cu datele inițiale de pe Zeus.

Kaufman aprobă. Era și el surprins cât de mult îl interesa răspunsul.

- Fascinantă chestie! spuse cu calm Marbet.

- Pentru mine, da. Dar pentru tine?

- Știința nu, recunoscu ea. Dar interacțiunile dintre membrii echipei, da, cu siguranță!

El se întrebă din nou ce vedea. Evitase s-o întrebe; misiunea ei pe navă nu privea oamenii.

- Lyle, acum suntem în sistemul planetei Lumea, spuse Marbet pe când ceilalți se adânciră într-o discuție încinsă despre matematică, din care Kaufman nu pricepea o iotă. Nu crezi c-a sosit momentul să-mi vorbești despre acest faller pe care se presupune că-l voi întâlni?

- Încă nu, pentru că deocamdată n-am ce să-ți spun. Imediat ce apare, Marbet, te introduc în cercul celor in-

formați. Promit!

- În regulă.

Marbet reîncepu să observe dezbaterile matematice. Kaufman nu știa dacă să se simtă jignit sau încântat. Părea că singurul interes al femeii în privința lui era legat de misiunea ei pe navă. Sau poate avea încredere că-i va comunica orice lucru important, fără să fie nevoie să-l preseze.

Îi studie curba gâtului ciocolatiu, pură și puternică. Așa cum o vedea, din profil, pometii uluitori de înalți și de proeminenți formau un plan perfect conturat sub ochii de smarald. Buclele moi, roșcate se adunau deasupra urechii micuțe, împodobite cu un cercel din jad. Avea trăsături atât de precis conturate, încât parcă ar fi fost sculptată; și totuși, carnea de pe gâtul perfect al acestei ființe modificate genetic pulsa încetișor, o dată cu respirația caldă a vieții.

Brusc, Lyle Kaufman își dori ca ea să nu-l fi surprins studiind-o.

Într-un târziu, Albemarle spuse iritat:

- Mă rog, dacă asta crezi, n-are rost să ne certăm!

- Asta așa e, zise Capelo, pentru că orice cred eu nu poate fi decât adevărat. Am călătorit opt mii de ani-lumină cu un singur scop: să am dreptate când tu greșești. Trăiesc pentru încântarea de a desființa teorii matematice stupide, iar tu îmi furnizezi materialul. Nu-i așa, Roz?

- Ai dreptate în privința acestui punct din matematică, replică doctorul Singh, dar n-ai dreptate întotdeauna, Tom! Lasă-l în pace pe Hal, ca să poată face analiza pe care i-am cerut-o.

- Vorbești exact ca fiică-mea, care-mi dă tot timpul ordine. Sunt înconjurat de femei autoritare. Lyle, amintește-le tu cine e șeful aici!

- Eu sunt! răspunse Kaufman blând, și-și primi imediat răsplata: Marbet se întoarse și-i zâmbi larg, cu buzele ei pline.

- Cina e servită! anunță ofițerul de serviciu, aducând o tavă plină și frumos mirositoare.

Asta era altă problemă. În afara orelor de somn, echipa stătea aproape în permanență pe puntea de observație, unde se muncea, se discuta și se mânca. Fuse-

seră invitați cu toții să mănânce la popota ofițerilor, dar lucrurile nu merseseră prea bine. Ofițerii de pe *Alan B. Shepard* alcătuiau un grup eterogen: de la ofițerul de comandă, rafinat și iubitor de muzică, până la ofițerul însărcinat cu comunicațiile, dotat cu cel mai pervers simț al umorului pe care-l întâlnise Kaufman vreodată, în lunga sa carieră militară. Dar, în ciuda diferențelor dintre ei, erau cu toții, mai presus de orice, ofițeri de marină. Tom Capelo era prea ciudat pentru gustul lor, prezența fetițelor îi inhiba, iar Marbet Grant îi intimida vizibil. Toată lumea știa cine este. Kaufman îi văzuse pe ofițeri cum o priveau pieziș, când credeau că ea nu-i vede, și știa că se întreabă câte din lucrurile pe care preferau să le țină ascunse poate ea să afle fără efort. Cei mai mulți nici n-o priveau în ochi.

Așa că, la câteva zile după plecarea de pe Pământ, echipa proiectului special a început să mănânce pe puntea de observație. Hal Albemarle mânca uneori la popotă, când nu mai putea să-l rabde pe Capelo, dar teama de a nu pierde ceva important îl aducea întotdeauna înapoi. Kaufman încerca același sentiment, dar își împărțea în mod scrupulos mesele între popotă și irascibila sa echipă.

Două zile mai târziu, au intrat pe orbita următoarei planete a sistemului stelar: o altă rocă lipsită de viață. Tot atunci, Dieter Gruber a fost eliberat din carantină. Kaufman se bucură să-l revadă. Entuziasmul lui Gruber pentru proiect și indiferența lui față de tensiunile sociale erau în egală măsură binevenite.

*****

A CINCEA planetă de la steaua sistemului avea și ea un grad ridicat de radioactivitate. De fapt, era la fel de radioactivă ca Nimitri.

- Mai rulează o dată datele, ceru Capelo.

- Am făcut-o deja de două ori! îl repezi Albemarle.

- Atunci fă-o și a treia oară!

Albemarle se conformă și obținu același rezultat.

- Așadar, efectul de undă nu se supune legii descreșterii radiației proporțional cu pătratul distanței, spuse gânditoare Rosaling Singh. Interesant...

- Mai mult decât interesant! exclamă Dieter Gruber.

Uriașul geolog era atât de entuziasmat, încât nu

putea sta locului. Se fâțâia pe punte ca o enormă felină aurie, oprindu-se adesea ca să privească planeta moartă ce se rotea în zare. Cenușie și lipsită de aer, semăna cu o Nimitri mai mică.

Kaufman voia să fie sigur că a înțeles. Pe punte se aflau doar ei cinci. Capelo, Singh, Gruber și Albemarle erau oameni de știință. El, nu.

- Asta înseamnă că atunci când artefactul pe care-l trăgea după sine Zeus a explodat de la sine sau a fost "ajutat" să o facă, a dat naștere unui tip de undă diferit de cel descris de Syree Johnson când a examinat artefactul pe orbită?

- Da, Lyle, spuse Rosalind Singh cu răbdare. Sau, mai degrabă, nu diferit ca efect, pentru că datele au indicat în toate cele trei ocazii faptul că unda a destabilizat atomii cu numărul atomic mai mare de șaptezeci și cinci. Asta s-a întâmplat pe orbită, asta s-a întâmplat și pe Nimitri, și aici. Dar când doctorul Johnson a activat în mod deliberat artefactul pe orbită, l-a reglat la puterea cea mai mică. Artefactul era marcat cu numere prime, plus numărul întreg unu, la fel ca tunelurile spațiale. De data aceea, unda a respectat legea descrești proporționale cu pătratul distanței. Datele obținute de doctorul Johnson, de pe navetă și de la diverși senzori orbitali, nu lasă nici o îndoială în această privință. Dar când artefactul a "explodat", se pare că a emis o undă mult mai puternică, poate la cea mai mare putere, iar unda aceea se pare că nu s-a supus legii descrești proporționale cu pătratul distanței. A afectat această planetă la fel de puternic ca pe Nimitri, deși între ele sunt cincizeci și șase de milioane de kilometri.

- Prin urmare... asta înseamnă că a lovit Lumea cu aceeași intensitate? întrebă Kaufman.

- Da! zise Gruber răgușit. Și totuși, Lumea n-a devenit radioactivă! Și asta datorită artefactului îngropat! S-a întâmplat exact în același moment, fără vreo întârziere datorată vitezei luminii! Pentru că sunt interconectate!

- Asta încă n-ai de unde să știi, Dieter, spuse cu blândețe Rosalind Singh.

- Nu? Ai altă teorie, doctore Singh?

- Nu voi avea nici o teorie până nu voi putea include în ea și diminuarea.

- Iar diminuare înseamnă...? interveni Kaufman.

- Diminuarea descrie modul în care descrește efectul, până când ajunge nedetectabil. Trebuie să se atenueze pe măsură ce crește distanța, altfel ar afecta întregul Univers. Îți amintești că am lansat sonde în direcția opusă planetelor și au indicat o scădere foarte bruscă a radiațiilor, la o distanță de circa șase miliarde de kilometri față de stea. O descompunere foarte ciudată! Nu cunoaștem nici o ecuație care s-o explice.

- O să găsim noi una! spuse Dieter cel optimist.

Ochii albaștri îi străluceau de încântare.

Kaufman își întoarse privirea spre Capelo, care părea să ignore discuția. Se plimba în sus și-n jos, adâncit în gânduri, cu chipul uscățiv, întunecat, încordat din pricina concentrării. Abia acum își dădu seama cât de diferit arăta Capelo când cugeta profund. Pentru o vreme, de pe chipul său dispărea toată ironia, toată amărăciunea. Asta îl făcea să arate mai tânăr și în același timp, paradoxal, mai matur, capabil să se concentreze intens, fără ca nimic din exterior să-i distragă atenția. Silueta care se mișca fără încetare avea ceva intimidant. Nici măcar Albemarle nu-l întrerupse.

- Ai să vezi când vom dezgropa artefactul, colonele! îi șopti Gruber la ureche. Și acela modifică probabilitatea. Așa cum artefactul care a explodat a modificat probabilitatea ca orice atom dat să devină radioactiv în orice moment dat. Creierul este și el un câmp probabilistic, iar artefactul acela îngropat influențează creierul. Știu, o simt! Ai să vezi!

Kaufman studiase cu atenție acea parte din raportul lui Gruber. Era partea ce determinase Înaltul Comandament să-l ignore pe Gruber, etichetându-l nebun. Potrivit geologului, artefactul îngropat influența eliberarea de neurotransmițători din creier, iar faptul că se afla pe planeta aceea de milioane de ani afectase evoluția mentală a băștinașilor. Mai alarmant era faptul că afectase și creierul oamenilor care făcuseră parte din echipa de cercetători, când aceștia au pătruns în peșteră și s-au apropiat prea mult de obiectul îngropat.

Cu asemenea afirmații, nimic mai ușor decât să ridiculizezi povestea lui Gruber. Da, creierul lui fusese afectat! afirmau medicii militari care-l consultaseră.

Probabil inhalase vreun halucinogen sau băștinașii îi spălaseră creierul sau îl zăpăcise vreo substanță psihotropă ingerată pe acea planetă.

Kaufman studiase zile întregi cuburile cu date despre creier, încercând să evalueze afirmațiile lui Gruber. Da, eliberarea de neurotransmițători la nivelul creierului avea o componentă probabilistică. Din motive pe care nimeni nu le înțelegea, transmițătorii nu se descărcau de fiecare dată când un impuls electric străbătea un nerv. Rata de eliberare varia între 17% și 62%, în funcție de nerv - chiar dacă impulsul electric avea de fiecare dată același voltaj. Un singur atom declanșa sau nu un set de transmițători. Desigur, ori de câte ori sunt implicați atomi singuri, obții efecte cuantice... și aici intervine probabilitatea.

Privită din acest unghi, teoria lui Gruber începea să aibă sens.

Dar nimeni nu definise vreodată, nu măsurase și nici nu crease un "câmp probabilistic". Era un concept pur teoretic. Și chiar dacă, prin absurd, ar fi existat așa ceva, ideea că acest "câmp" putea fi controlat încălca, practic, toate legile fizicii, cel puțin la nivelul la care putea Kaufman să înțeleagă această știință. Pe de altă parte, același lucru se putea spune și despre tunelurile spațiale - iar ele existau, fără doar și poate. În al treilea rând, și teoria lui Capelo despre probabilitate, pe care unii o considerau la fel de smintită ca teoria lui Gruber, încălca toate legile fizicii. Însă Capelo nu era o persoană pe care s-o poți ignora prea ușor.

Din cât înțelegea Kaufman fizica actuală, particulele subatomice, indiferent cum le denumeai, nu erau de fapt particule, ci niște corzi minuscule, care vibrau. Acest lucru fusese demonstrat concludent de marele Elisar Yeovil în 2041, pe baza cercetărilor efectuate de-a lungul unui secol. Toate proprietățile "particulelor" - încărcătură, masă, spin - proveneau din diversele modele de vibrație ale corzilor fundamentale. Spațiu-timpul este o țesătură uriașă de corzi care se răsucesc și vibrează în cele patru dimensiuni cunoscute și în cele șase mai puțin cunoscute - dimensiuni minuscule, condensate, parcă strâns înfășurate, care se adăugau lungimii, lățimii și înălțimii în fiecare punct din Univers.

O dată cu descoperirea gravitonului, în 2052, gravitația fusese în sfârșit complet integrată în înțelegerea umană a forțelor ce controlează spațiu-timpul. Câmpurile gravitaționale erau încifrate în structura din care era țesut spațiu-timpul, asemeni unui număr enorm, dar nu infinit, de corzi care vibrau toate în același "model gravitonic". Gravitonul - fără masă, cu viteza de spin 2, în perfectă concordanță atât cu mecanica relativistă, cât și cu cea cuantică - se alăturase gluonului, fotonului și bosonului cuantic, ca "particulă-mesager", transmițătoare a unei forței elementare.

Faptul care-l făcea pe Capelo să pară nebun în ochii atâtor colegi fizicieni era dorința de a explica amplitudinile probabilistice în același mod: prin intermediul unei "particule-mesager" încă nedescoperite - un nou model de vibrație, botezat de Capelo "probon". Dar probonul nu fusese încă descoperit experimental; în plus, Capelo nu putea să-i dovedească matematic existența decât într-un mod foarte obscur și ocolit. Nu avea nici măcar vreun model coerent. Argumentele lui Capelo în favoarea existenței probonilor se bazau pe ecuații mult prea complicate pentru nivelul de cunoștințe al lui Kaufman, ecuații subordonate existenței celor șase dimensiuni spațiale condensate, a căror existență o demonstrase concludent marele Yeovil. Aceste dimensiuni erau numite de obicei spații Calabi-Yau, după o clasă particulară de forme geometrice. Minuscule, ele există în fiecare punct din spațiu-timp. Până la acea oră, Capelo folosise ecuațiile de transformare Sung-Rendell pentru a...

- Domnule colonel!

Comandantul Grafton apăruse din senin lângă el; Kaufman nici măcar nu-l auzise apropiindu-se. Zâmbi în sinea lui: să însemne asta că poate și el să se cufunde în gânduri și să nu mai observe ce se întâmplă în jur, așa cum făcea Tom Capelo? Dar nu se putea lăuda cu aceleași rezultate strălucite. Îl privi pe Grafton și abia atunci văzu ceva ce-ar fi trebuit să observe imediat.

Comandantul vibra de emoție. Fiind comandor de marină, emoția lui n-avea nimic din exuberanța lui Gruber sau din interiorizarea lui Capelo. Dar linia maxilarului, strălucirea din ochii lui îi spuneau lui Kaufman că s-a întâmplat ceva. "Dumnezeule! Au reușit!" își spuse

el. Dar Grafton rosti doar:

- Vreți să veniți cu mine, domnule colonel? Aveți un mesaj de pe zburător.

- Da, desigur!

Kaufman se ridică și părăsi puntea de observație. Capelo continua să se plimbe în sus și-n jos, atent doar la propriul peisaj mental febril. Ceilalți trei discutau încet.

Pe coridor, Kaufman nu mai avu răbdare și-l întrebă pe Grafton:

- Au capturat un faller, nu-i așa? A mers: au prins unul viu!

- Da, e viu, răspunse Grafton.

Ceva din tonul cu care rosti aceasta îi aminti lui Kaufman ce citise în dosarul de personal al lui Grafton, în timp ce pregătea expediția. Unul dintre frații comandantului fusese ucis în bătălia cu fallerii din sistemul Quatorze.

Îl urmă pe Grafton în camera de comunicații protejată, unde se primeau mesajele codificate transmise de pe zburătorul staționat la intrarea în tunelul spațial. Zburătorul ar avea nevoie de zile întregi pentru a ajunge din urmă mesajul trimis cu viteza luminii. Dar, fără îndoială, o altă navă spațială pornise deja spre Lume, având la bord primul dușman extraterestru capturat în acel război lung, inexplicabil și nedorit.

Și apoi...

- Chemați-o pe doamna Grant, vă rog!

- E pe drum, spuse Grafton. În camera comunicațiilor există cuburi cu date, pe care le poate studia.

- Bine, spuse Kaufman, cu speranța că lucrurile chiar vor merge bine.

Respirația i se accelerase.

Poate că omenirea avea, în sfârșit, o șansă de a ripposta.

[7]

SPAȚIUL CONTROLAT DE FALLERI, SISTEM STELAR FĂRĂ NUME

PLANUL NU AVUSESE nimic simplu, așa că toți au fost uluiți să constate că a mers. În plus, unii se simțeau puțin rușinați, pentru că totul a depins de moartea unui copil.

Echipa implicată în proiect făcuse toate celelalte preparative cu mult înainte. Complet pregătită, a așteptat găsirea copilului potrivit. Au fost găsiți doi, dar părinții au refuzat, ba mai mult decât atât, s-au dat înapoi oripilați când li s-a explicat planul. Unul dintre tați l-a pocnit drept în față pe conducătorul proiectului, colonelul Ethan McChesney - o lovitură plină de durere și furie. McChesney nu s-a supărat. Reacția omului era de înțeles.

Apoi, la două săptămâni și jumătate după ce *Alan B. Shepard* a intrat în Tunelul Spațial Nr. 1, părăsind sistemul solar, în colonia De Kooy de pe New Holland, Katrina Van Rynn a căzut de pe scuterul fratelui ei. Fetița n-ar fi trebuit să urce pe scuter. Părinții îi spuseseră lui Michael, în vârstă de treisprezece ani, că sora lui, care avea doar patru ani, e prea mică pentru a sta pe locul din spate. S-ar fi putut speria, iar el n-avea destulă experiență de conducere a scuterului. Michael a luat-o totuși la plimbare, pentru că prea se rugase de el și pentru că-i plăcea să se dea mare - chiar și în fața surioarei lui. I-a legat centura și-au pornit-o peste colinele purpurii unde coloniștii olandezi se străduiau să recreeze un mod de viață religios complet dispărut de pe Pământ.

Michael a zburat prea sus cu scuterul și Katrina chiar s-a speriat. A intrat în panică, și-a desfăcut centura (Michael habar n-avea că știe cum se face ăsta) și a încercat să coboare. Scuterul era la zece metri deasupra solului. Fetița a murit trei ore mai târziu, la centrul medical din De Kooy.

McChesney se afla deja acolo. Rețeaua lui de informatori se număra printre cele mai bune din galaxie. În ciuda durerii cumplite, familia Van Rynn a fost de acord cu planul lui McChesney. Erau patrioți și sperau că felul în

care McChesney va folosi trupul Katrinei îl va ajuta pe Michael. Băiatul era înnebunit de sentimentul vinovăției. Familia avea nevoie să salveze ceva, orice, din nenorocirea ce se abătuse asupra tuturor.

Un zburător a dus corpul Katrinei la Tunelul Spațial Nr. 86, unul dintre numeroasele tuneluri aflate pe orbita sistemului New Holland, cu viteza maximă pe care o puteau suporta atât zburătorul, cât și corpul neînsuflețit. Katrina nu fusese congelată. Era important ca trupul să nu-și schimbe în nici un fel compoziția.

După ce străbătu câteva tuneluri, zburătorul ajunse la Baza Mowbray, o stație spațială militară nou-nouță, situată în vecinătatea Tunelului Nr. 472. În jurul lor orbita alt tunel, Nr. 473, ce ducea la o obscură colonie a fallerilor. Cartografierea tunelurilor era o treabă complicată. O navă care traversa un tunel spațial și apoi se întorcea pe același traseu revenea la locul de plecare inițial numai dacă între timp nu trecuse nici un alt vehicul prin tunel. Dacă trecuse, nava era condusă automat pe traseul celeilalte. Din această cauză, tunelurile foarte frecventate erau foarte flexibile și aveau nevoie de o ghidare centrală complexă, pentru a rămâne concentrate asupra unui anumit sistem.

Dar tunelurile numerotate de la Nr. 470 la Nr. 473 nu erau prea des folosite. Recent descoperite și foarte îndepărtate, fuseseră explorate de o singură navă spațială umană. Aceasta trecuse prin Tunelul Nr. 473, descoperise micuța colonie a fallerilor pe singura planetă a sistemului și ieșise imediat din tunel. Colonia nu era una militară. Se putea ca fallerii să nu fi aflat deocamdată faptul că oamenii au descoperit sau vizitat acel sistem stelar. Pe acest lucru miza McChesney.

Trupul Katrinei era legat în interiorul unui mic zburător particular, de două locuri - genul utilizat de oamenii bogați și de exploratorii comerciali. În scaunul pilotului se afla trupul unui tânăr soldat care murise în aceeași zi din cauza unui violent virus cerebral, care-i distrusese toți centrii nervoși în câteva ore. Zburătorul era plin cu provizii, inclusiv jucării și holofilme potrivite pentru o fetiță de patru ani. Cu excepția armelor ușoare, civile, vehiculul era lipsit de apărare.

Computerul presetat conduse zburătorul prin Tunelul

Spațial Nr. 473, apoi îi opri toate motoarele și-l lăsă să plutească în derivă prin spațiu.

McChesney și echipa lui așteptau la celălalt capăt al tunelului. Se simțeau ca legați la ochi. Nu puteau trimite nici o sondă împreună cu zburătorul și nu le putea parveni nici un semnal înapoi; Alianța Solară avea nenumărate dovezi privind capacitatea fallerilor de a detecta orice câmp electromagnetic. Tehnologia lor de detectare părea să fie la fel de bună ca a oamenilor. La fel și armele. Iar apărarea lor, de când dețineau acele misterioase scuturi modificatoare de fază, era infinit superioară. Un fascicul protonic tras într-un skiter de-al fallerilor - echivalentul zburătorului folosit de oameni - dispărea pur și simplu. Nici un savant nu reușise să descopere unde dispărea sau de ce nu se încălca legea conservării materiei/energiei. McChesney nu-și bătea capul cu probleme de fizică pe care știa că nu le va înțelege oricum.

Nu înțelegea nici nanotehnologia, dar consilierii științifici îi spuseseră că putea fi unul dintre domeniile în care oamenii să le fie superiori fallerilor. Nimeni nu știa cu certitudine. Nu reușiseră să captureze nici un faller viu și, de asemenea, nici un skiter întreg, ci doar sub formă de morman topit, total nepotrivit pentru o investigație inginerească. Totuși, nici corpurile carbonizate ale fallerilor, nici navetele lor nu trădau vreun semn de cunoaștere a nanotehnologiei - cel puțin din câte-și putuseră da seama consilierii științifici.

- Cât a trecut? întrebă McChesney, aflat pe partea controlată de oameni a Tunelului Spațial Nr. 473, deși cunoștea deja răspunsul.

- Patruzeci și șapte de ore terestre, spuse aghiotanta sa.

- La dracu'! Intrăm!

Aghiotanta îl privi fix.

- Mai avem încă două ore, domnule!

- Intrăm acum!

După care adăugă, în chip de slabă justificare:

- Simt că e momentul. Acum!

- Da, domnule! spuse aghiotanta, deși tonul vocii ei exprima altceva.

Intrară.

Și dădură lovitura. În mod incredibil, i-au prins pe nemernicii de falleri chiar asupra faptului, adică la bordul zburătorului pământean.

Tipii de la serviciul de spionaj îi spuseseră: "Așteaptă patruzeci și nouă de ore. Știm că deseori fallerii lasă să treacă douăzeci de ore terestre din momentul detectării și până să acționeze. Pe planeta lor, ziua are douăzeci de ore; poate că există un ritm circadian predeterminat care le influențează luarea deciziilor sociale. Sau poate că nu. În orice caz, au nevoie categoric de nouă ore ca să ajungă din colonia lor la tunel, dată fiind poziția planetei când trimiți zburătorul prin tunel și dată fiind viteza skiterelor lor civile. Presupunem că n-au nici o navă militară în colonie. Nu putem spune cât timp le trebuie ca să observe zburătorul nostru în derivă. Ar putea să-l detecteze chiar în secunda în care-l expediezi prin tunel, dacă au o sondă pe orbită în jurul tunelului spațial.

- Atunci de ce n-a detectat sonda primul zburător? întrebase McChesney.

- Poate l-a detectat. Sau poate nu există nici o sondă, fiindcă nu-i o colonie mare și nici militară. În privința asta avem doar presupuneri, domnule colonel. Pur și simplu intrați după patruzeci și nouă de ore și vedeți ce prindeți. Douăzeci de ore din momentul în care fallerii detectează zburătorul, ca să ia o decizie. Nouă ore ca să ajungă la zburător. Alte douăzeci de ore ca să observe zburătorul și să-l sondeze cu senzori. După care intrați.

Dar McChesney intrase cu două ore mai devreme și-i prinsese pe nemernici asupra faptului.

Skiterul coloniei se afla pe aceeași traiectorie cu zburătorul pământean în derivă, la cinci kilometri distanță, când primul zburător militar al lui McChesney țâșni din tunelul spațial. Skiterul, mai bine înarmat decât se așteptaseră oamenii, deschise imediat focul asupra zburătorului, distrugându-l. Dar McChesney avea alți patru zburători în rezervă, plus o navă de război. Trase asupra skiterului înainte ca acesta să mai poată anihila ceva. Nefiind echipat cu noile scuturi capabile să anihileze undele de particule, skiterul se dezintegră.

Nava de război dispunea de cei mai avansați senzori inventați de oameni. Aceștia înregistrară două semnale de căldură în interiorul zburătorului în derivă, unde ar fi

trebuit să fie doar cele două cadavre reci. Senzorii au înregistrat și faptul că ambele corpuri calde stăteau nemișcate.

McChesney acționă mai repede decât îi permiteau regulamentele de siguranță. În șapte minute, la bordul zburătorului se aflau pușcași marini echipați în costume spațiale. Pușcașii marini erau o precauție inutilă - una dintre rarele situații în care gândirea științifică înțelesese o situație militară.

Fără îndoială că înainte să urce la bord, fallerii scanaseră zburătorul oamenilor cu toate dispozitivele de care dispuneau. Senzorii le spuseseră că la bord se află doi oameni morți, dintre care un copil. Poate că fallerii își dăduseră seama că bărbatul avea creierul distrus - un tată care murise pe neașteptate, în timp ce-și ducea undeva copilul - sau poate că nu. Poate și-au dat seama că micuța Katrina Van Rynn avea oasele frânte, sau poate că nu. Dar, din câte se știa, fallerii nu avuseseră niciodată ocazia să examineze un copil pământean. Atacurile lor fulgerătoare nu presupuneau și luarea de prizonieri. Până la acea oră capturaseră cadavre de soldați, dar niciodată un trup de copil. O specie extraterestră va fi interesată să știe cum se dezvoltă dușmanul, nu? În plus, fallerii se vor gândi că o navă cu un copil la bord nu poate fi militară. Fără îndoială, își dăduseră seama că pământenii nu-și duc vlăstarele în bătălii. Katrina Van Rynn, în zburătorul ei fără apărare și clar inofensiv, fusese o momeală perfectă.

Un singur faller urcase la bord, însoțit de o sondă-robot capabilă se detecteze orice capcană cunoscută de tehnologia speciei sale. Dar nu putea să detecteze ceva ce nu cunoștea. Dacă fallerul ar fi încetat să mai respire, probabil că robotul l-ar fi dezintegrat, odată cu nava și cu el însuși. Probabil ar fi procedat astfel și la ordinul stăpânului său, dacă ar fi detectat vreo breșă în costumul fallerului sau dacă oricare dintre mașinăriile de la bordul zburătorului s-ar fi activat brusc.

Nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Imediat ce fallerul a trecut pragul, de fundul costumului său s-au agățat nanoroboții, pe care sonda-robot nu știa să-i detecteze. N-au găurit costumul, ci s-au deplasat prin el, strat molecular după strat molecular, distrugând me-

canic câte o moleculă pentru a o reface imediat în urma lor, din aceiași atomi - așa cum fuseseră programați să procedeze. Nici robotul, nici fallerul n-au sesizat compromiterea integrității costumului, întrucât costumul a rămas intact. Când nanoroboții au ajuns la stratul molecular ce emitea semnalul termic al țesuturilor vii, programul li s-a modificat.

Au pătruns în corpul fallerului și au început să-l paralizeze încet. Biologii pământeni aflaseră destule, studiind cele câteva trupuri carbonizate pe care le salvaseră pentru a analiza genomul. Genomul fallerilor nu era alcătuit din ADN; de aceea, aproape orice substanță organică inserată la nivelul lui le putea fi fatală. Dar nanoroboții nu erau organisme vii, ci minuscule mașinării. Programul lor a determinat cu ușurință ce fel de gaz respira fallerul în interiorul costumului etanș - mediul de transport energetic al speciei. Apoi au început să-l absoarbă încet, multiplicându-se rapid în același timp. Fără să-și dea seama de nimic, fallerul a alunecat lin într-o stare echivalentă cu aceea determinată de asfixiere. Apoi a leșinat sau a adormit, în orice caz, a intrat într-o stare caracterizată de reducerea activității conștiente. Nanoroboții au încetat să se înmulțească. Au continuat să-l mențină pe faller în stare de inconștiență, dar fără a-i lipsi complet creierul de energie. Robotul fallerului n-a sesizat nimic în neregulă; toate speciile complexe dorm.

Când pușcașii marini au pătruns în zburător, robotul nu mai putea să detecteze nimic. Alți nanoroboți, pe care el nu știa să-i recunoască, îl scoseseră din funcțiune, atom cu atom.

Pușcașii marini legară cu grijă membrele fallerului adormit și-l duseră pe nava de război. McChesney decolă imediat prin Tunelul Spațial Nr. 473, apoi prin alte douăsprezece tuneluri, unele dintre ele foarte flexibile, făcând imposibilă urmărirea navei. Înainte de a scoate costumul fallerului, xenobiologii de la bord analizară cu grijă amestecul gazos din interiorul acestuia și toate variabilele la care se puteau gândi. Când îl lăsară pe extraterestru să se trezească, informațiile lor despre biologia fallerilor, aproape nule până atunci, crescuseră fabulos.

Extraterestrul se trezi într-un mediu adaptat cu precizie la nevoile sale biologice. Atmosfera, umiditatea,

temperatura, toate se potriveau cu cele existente în costumul lui spațial. Era legat de perete - cu blândețe, dar fără putință de scăpare. Din diverse părți ale corpului său fuseseră îndepărtate capsule mititele. Poate erau echivalentul unor plombe dentare, poate nu. McChesney și echipa medicală n-aveau de gând să-i permită primului prizonier faller să se sinucidă.

Nici nu voiau să-l lase să moară de foame. Xenobiologii nu erau foarte siguri ce fel de lichide l-ar hrăni pe extraterestru, dar îi analizaseră conținutul stomacului (al celor două stomacuri, de fapt) și fabricaseră o substanță ce sperau să fie un substitut acceptabil. Substitutul urma să-i fie administrat cu forța, printr-un tub. Când prizonierul redeveni conștient, singura alegere pe care putea s-o facă în celula lui capitonată era: să comunice sau nu?

Nava de război a lui McChesney ajunsese între timp pe cea mai îndepărtată stea a sistemului Lumea, gata să transfere pe *Alan B. Shepard* celula cu prizonierul și xenobiologii. După transfer, McChesney se întoarse la Tunelul Nr. 438 și se plasă pe orbită în jurul tunelului, până la noi ordine. Nava avea la bord toate armele inventate de oameni. Nici un vehicul nu putea să treacă prin Tunelul Nr. 438 și să avanseze către Lume fără să fie interceptat de McChesney.

Nu știau dacă fallerii și-au dat seama că unul de-al lor, în loc să moară în skiterul coloniei, fusese capturat viu. Dar chiar dacă ar fi înțeles acest lucru, n-aveau cum să-l recupereze.

*****

- POVESTEȘTE-MI încă o dată, îi ceru Marbet Grant lui Lyle Kaufman în timp ce așteptau la punctul de securitate din măruntaiele navei *Alan B. Shepard* și închise ochii. Privind-o, Kaufman înțelese: Marbet voia să asculte din nou informațiile nu fiindcă nu le-ar fi înțeles. Voia să le audă iarăși ca pe o mantră, o cale de calmare, o înșiruire de cuvinte cunoscute. După ce trecea de acest ultim punct de control, nimic nu va mai fi cunoscut. Spuse:

- Teoria - și subliniez: este doar o teorie - spune că fallerii au un instinct puternic, dominant de a-i elimina pe toți "ceilalți" care-ar putea prezenta un pericol, cât de

mic, pentru ei. O strategie evoluționistă ce poate să fi funcționat și să fi fost întărită de-o veșnicie pe planeta lor natală, despre care știm că este supusă unui bombardament cosmic puternic, putând produce multe, foarte multe mutații. Fallerii au șters pur și simplu de pe fața planetei toate ființele prea diferite de ei înșiși, inclusiv propriii copii, uneori. La primul semn de diferențiere, un faller pare să simtă ceva asemănător cu frica instinctivă de cădere a oamenilor - o xenofobie mult mai intensă decât cea pe care o simțim noi. Nu știm cu certitudine, dar e posibil să existe doar un singur grup de falleri supraviețuitori, identici din punct de vedere genetic. Nu există rase și sunt permise doar puține variații de alele[2]. Oricare altă ființă le stârnește ostilitatea - inclusiv noi.

- Stadiul ultim al crimelor din ură! murmură Marbet.

Încă ținea ochii închiși. După o clipă, adăugă:

- N-am întâlnit niciodată un extraterestru.

Kaufman își spuse că nu era nimic surprinzător în asta. Marbet nu ieșise niciodată din sistemul solar, iar în afara fallerilor, nici o altă specie extraterestră din galaxie nu inventase tehnologia spațială. Nici măcar motorul cu abur.

- În regulă, spuse Marbet, deschizând ochii. Sunt gata! Kaufman deschise ușa.

Cușca fallerului era lată de zece metri lățime și lungă de douăzeci, fiind împărțită în două, pe lungime, printr-o folie din plastic invizibilă, de grosimea a două molecule, ce separa atmosfera fallerului de cea a oamenilor. Sunetele traversau aproape perfect bariera din plastic. În spatele ei stătea fallerul, gol-pușcă, legat de peretele capitonat pentru ca extraterestrul să nu se poată răni singur, indiferent ce-ar fi făcut.

Kaufman își reaminti să nu-l considere obiect sau animal. Xenobiologii - care plecaseră la cererea lui Marbet - stabiliseră că prizonierul era de sex masculin, deși Kaufman n-ar fi putut spune pe ce se bazau. Extraterestrul avea cam un metru și jumătate înălțime și o piele groasă, de culoare brun-închis și lipsită de păr. Avea picioare scurte și puternice și o coadă la fel de puternică, pe care se sprijinea când se odihnea. Torsul semăna cu un butoi din care ieșeau trei "brațe" caraghios

[2] Prin alelă (de la grecescul allelos) se înțelege una din multiplele forme pe care le poate avea o genă.

de subțiri, asemeni unor tentacule flexibile, terminate printr-o palmă cu patru degete, cel mare fiind opozabil. N-avea gheare, nici unghii. Capul, aproximativ la fel de mare cu al omului, era cilindric. Doi ochi, o gură mare, aparent nici un nas (nările se aflau sub bărbie).

Când îi zări, își dezveli dinții lungi și ascuțiți.

Marbet nu reacționă. Merse până la barieră și se așeză în fața extraterestrului cu picioarele încrucișate, ridicându-și privirea spre el. O poziție de supunere, sesiză Kaufman, întrebându-se dacă e o idee bună, în fața unei specii care ucidea pur și simplu tot ce-i displăcea.

- Dacă vrei, Lyle, poți să pleci, îi spuse Marbet peste umăr. Voi sta aici câteva zile și nu va fi nimic spectaculos de văzut.

Câteva *zile*?!

- Adică o să mănânci și o să dormi aici?

- Da. Și am nevoie de o oală de noapte.

Fără să se ridice, Marbet începu să-și scoată hainele.

- Vrei... vrei să iau hainele?

- Nu. Lasă-le aici, împreună cu tot ce-mi aduci. Mâncare, tacâmuri, un sac de dormit. O tăbliță de scris și un creion - nu computer, nici holoprocesor, te rog - și un cub muzical.

- S-a făcut! spuse Kaufman.

Marbet își scotea acum lenjeria intimă. Corpul ei perfect, modificat genetic, îi provocă lui Kaufman o erecție bruscă, lamentabilă. Extraterestrul continua să-și arate colții. Kaufman plecă să caute lucrurile cerute de Marbet.

Când se întoarse, își recăpătase autocontrolul. Puse lucrurile lângă ea, apoi se așeză și el, tot cu picioarele încrucișate, sprijinindu-se de perete.

Marbet desenă un șir de pătrate pe tăbliță, apoi o așeză lângă ea în așa fel încât fallerul s-o vadă, dar acesta nu reacționă. Deși... cum ai fi putut să-ți dai seama? Poate că fallerul reacționa cu fiecare fibră a ființei lui. Kaufman își întinse gâtul să vadă ce era pe tăbliță:

□□ □□□ □□□□□ □□□□□□□
□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□

Numere prime! Da, logic: singurul lucru pe care-l aveau în comun oamenii și fallerii erau tunelurile spa-

țiale, etichetate cu numere prime. Deși tunelurile, în mod inexplicabil, includeau "unu" între numerele prime. Kaufman își propuse să-i amintească lui Marbet acest lucru.

Marbet ridică amândouă mâinile, cu degetele întinse relaxat. Ridică un deget și așteptă. Apoi două degete și așteptă iarăși. Trei degete, așteptare. Cinci. Șapte.

Extraterestrul nu reacționă.

Marbet repetă pantomima de mai multe ori, fără a primi vreun răspuns. Apoi se opri și se mulțumi să-l privească, pur și simplu.

Trecu o oră. La un moment dat, în acest interval, extraterestrul încetă să-și mai arate dinții, poate pentru că-l dureau mușchii feței. Nu făcu nimic altceva; nici Marbet, cu excepția faptului că-l privea atent.

În cele din urmă, spre surprinderea lui Kaufman, se încolăci pe podea, goală cum era, și adormi.

O privi un timp. Era nespus de frumoasă... Dar să privească o femeie oricât de frumoasă dormind și un extraterestru care nu făcea nimic nu-i putea reține prea mult timp atenția. Kaufman plecă. Oricum, totul se înregistra în computerul navei, dotat cu programe de alertă care să-l avertizeze dacă se întâmpla ceva interesant.

Mergând să ia legătura cu McChesney, aflat în drum spre tunelul spațial, Kaufman se simțea pesimist. Nici o reacție la un stimul extrem de simplu, ca numerele prime. Și-atunci, cum ar putea smulge de la acest dușman informații despre lucruri atât de complexe ca fizica scutului modificator de fază? Demersul părea lipsit de speranță.

Poate că artefactul îngropat al lui Gruber îi va ajuta cumva. A doua zi aveau să se plaseze pe orbită în jurul Lumii.

[8]
PLANETA LUMEA

NU VREAU SĂ merg pe planeta aia tâmpită! îi spuse Sudie tatălui ei, bosumflată. Vreau să stau aici cu Marbet!

- Apropo, unde-i Marbet? întrebă Amanda. N-am văzut-o de două zile și mi-a promis că mă ajută la matematică!

- Viața e o vale a plângerii, răspunse Tom Capelo. De ce nu m-ai rugat pe mine să te ajut la matematică? La urma urmei, sunt un fizician recunoscut în toată lumea și-ți stau la dispoziție pentru numai jumătate de preț.

- Nu explici destul de clar!

- Da, da, o susținu Sudie. O vrem pe Marbet!

Capelo își stăpâni iritarea. În ziua aceea nu-și putea permite luxul enervării. Avea nevoie de toată puterea de concentrare pentru sarcina ce-l aștepta. Își privi fetele. Doamne, cât de frumoase se făcuseră! Amanda era blondă și calmă, ca mama ei, iar Sudie îi semăna leit lui, inclusiv prin faptul că se afla pe punctul de a izbucni într-o manifestare pe care, din păcate, trebuia s-o recunoască drept "criză de furie tipică pentru Tom Capelo". Era cazul s-o stăpânească din timp. Încercă din nou.

- Sudie, vine și Jane cu noi pe planetă!

Dar *unde* era Jane?! Ea ar fi trebuit să le pregătească pe fete. Părul lui Sudie stătea în toate direcțiile, geanta de voiaj a Amandei zăcea deschisă, dar goală. Capelo găsise pe cine să-și verse năduful.

- Jane!!

- Tată, nu zbiera, spuse Amanda. Jane e la toaletă.

- Nu merg pe planeta aia bătrână și idioată, țipă Sudie. Nu vreau! O vreau pe Marbet!

- Jane!

Jane Shaw ieși din baie. Capelo se indispuse și mai mult, văzându-i părul cărunt, tuns scurt, pieptănat cu grijă și ținuta impecabilă, în timp ce Sudie ședea plânsă și nepieptănată, cu hainele în neorânduială. Își reprimă nemulțumirea. Jane era o comoară: singura bonă-plus-guvernantă care nu dăduse bir cu fugiții în prima lună de la angajare; avea prea multă nevoie de ea ca să îndrăzne-

ască s-o supere.

- Jane, ne confruntăm cu o insurecție! Ne confruntăm cu o revoltă! Ne confruntăm cu pijamale mototolite, iar eu eu trebuie să fiu peste cinci minute în cala de lansare. Plecăm cu toții în patruzeci și cinci de minute. Sunt ca plastilina în mâinile tale!

- Du-te, Tom, replică Jane. O să fim acolo la timp. Tu du-te.

- Fie ca florile tale să înflorească veșnic! zise Tom, iar Amanda zâmbi.

Toți vizionaseră de mai multe ori cuburile cu date despre cultura planetei Lumea, dar numai Amanda se arătase cu adevărat interesată. Sudie, deloc. Micuța începu să se vaite din nou:

- Nu vreau să merg pe planetă! O vreau pe Marbet!

- Isaac Newton n-a fost silit niciodată să suporte așa ceva! spuse Capelo și o tuli.

După ce parcurse două coridoare, se întoarse. O femeie din echipajul navei, în trecere pe-acolo, se lipi de perete să-i facă loc. Capelo nici n-o băgă în seamă. Deschise vijelios ușa de la cabina fetelor. Biata Sudie, bietul copilaș!... Trecuse deja prin atâtea încercări... of, Doamne, fețișoara ei scăldată de lacrimi...

Sudie ședea pe podea, uitându-se la o holoemisiune și râzând de caraghioslâcurile unui hipopotam verde, în timp ce-și împacheta jucăriile într-o geantă de plastic. Părul îi era pieptănat îngrijit, în două codițe lucioase. Jane, care o ajuta pe Amanda să împacheteze, îi zâmbi și-i făcu semn să plece.

Capelo închise ușa umil și se îndreptă spre cala de lansare.

*****

SERGENTUL KARIM Safir, specialist tehnic clasa întâi în cadrul Armatei de Apărare a Alianței Solare, stătea în picioare lângă Dieter Gruber, studiind împreună cu acesta fotocalcurile înfățișând munții Neury. Capelo nu avusese prea mult de-a face cu specialistul tehnic al Armatei; acesta trăia laolaltă cu echipajul navei și, până în acel moment, nu primise nici un fel de detalii despre misiunea lui. Știa doar că pe o nouă planetă există niște peșteri ce trebuie explorate. Probabil că Safir era obișnuit cu asemenea misiuni. Avea reputația

de cel mai bun speolog militar din mai multe lumi.

Safir era scund și zvelt, dar părea puternic. Avea părul des, negru și cârlionțat și o mustață falnică, foarte demodată. Făcea un contrast de-a dreptul caraghios cu Gruber, uriașul blond.

- Ia spuneți, cum stă treaba? întrebă Capelo. Care e primul pas după ce ajungem acolo?

Gruber îi dădu un fotocalc.

- Naveta spațială ne aduce chiar în partea asta a muntelui - aici, vezi? - și devine tabăra noastră principală. Pe urmă intrăm de-a dreptul în munți. De data asta am niște hărți atât de bune, întocmite cu ajutorul sonarului, încât vom ști exact pe unde s-o luăm. Nu ca data trecută! Mă rog, atunci nu știam c-o să am nevoie de-o asemenea hartă. Intrăm pe aici, străbatem tunelurile astea spre...

- Nu putem ateriza în valea aia alpină despre care ne-ai povestit? Cea care se află chiar deasupra artefactului?

- Nu, naveta e prea mare. Dar excavatorul e pe pernă de aer; după ce aterizăm, Karim îl ridică și-l trimite în vale, împreună cu restul utilajelor grele. Noi mergem pe jos. Ce-i, Capelo, nu-ți plac peșterile?

- O să stau destul sub pământ după ce-o să mor. N-am chef de repetiții generale!

Gruber izbucni în râs.

- Nu-ți face griji, tunelurile sunt ușor de străbătut, suficient de înalte ca să mergi în picioare și în general uscate. Iar după ce nanoroboții termină cu netezitul, o să fie ca și cum ai merge prin navă, dar cu niște pereți mult mai interesanți. Știi, locul e foarte complex. Are o istorie extraordinară! La început a existat activitate vulcanică subacvatică, apoi impactul cu artefactul, urmat de deplasarea plăcilor tectonice scufundate și apariția mai multor zone de tensiune puternică... o minunăție! Rezultatul constă în mai multe tipuri de peșteri, câteva hornuri, tuneluri de lavă... și stai să vezi geoda!

- Geoda, îngână Capelo, nedorind să admită că habar n-avea ce-i aia.

- Lasă, nu-ți spun dinainte. E uimitoare! O să vrei să-ți aduci copiii s-o vadă.

- Mda, mormăi Capelo. Apropo, unde-i Marbet?

- Deocamdată nu coboară cu noi, răspunse Gruber.

- De ce? Credeam că ea răspunde de legătura cu băștinașii. Ce ne facem dacă apar?

- N-au să apară, replică Gruber, a cărui jovialitate se topise brusc. Vom instala un perimetru electronic.

- Fiindcă pentru ei suntem "ireali", spuse Capelo.

Băștinașii nu-l interesau, dar știa cum stă situația. O parte din teoria lui Gruber - cea mai țicnită - privea găsirea unui anume băștinaș: o femeie, Only sau Anly sau cam așa ceva. Ea fusese principalul contact al lui Gruber în timpul ultimei expediții. Geologul credea că e posibil ca explozia primului artefact, cel pe care-l ducea Syree Johnson spre tunelul spațial, să-i fi afectat acestei extraterestre creierul într-un fel sau altul.

Capelo considera ideea totalmente absurdă. Posibilitatea ca între cele două artefacte să fi existat o interconexiune de tip necunoscut, iată un lucru fascinant. Și care putea fi studiat: prin creșterea radiației pe celelalte planete, prin experimente directe pe artefactul îngropat. Dar un "eveniment cerebral" nedocumentat și subiectiv, petrecut în urmă cu doi ani terești în creierul unui extraterestru, nu se putea dovedi și nici studia, în nici un caz matematic. Nu era științific!

- Doamna Grant, ea vine poate cu navetă transport doi, spuse Safir, intervenind în discuție pentru prima oară.

Rostise cuvintele cu pauze între ele și cu un puternic accent străin. Respectul lui Capelo pentru acest bărbat crescu. Își spuse că, de bună seamă, Consiliul de Apărare al Alianței Solare și-l dorise rău de tot pe acest tehnician, dacă recursese la a-i preda engleza accelerat, cu ajutorul substanțelor chimice, deși era un simplu soldat. Aceasta indica faptul că Safir avea calități cu adevărat excepționale.

Din primul grup ce cobora pe planetă făceau parte Capelo, Singh, Albemarle, Safir, Kaufman, medicul de pe navă, Gruber și mai mulți tehnicieni indispensabili, cu uriașe cantități de echipament. Numai excavatorul ocupa cam jumătate din spațiu; din cauza lui, toată lumea stătea înghesuită. Echipajul auxiliar urma să vină mai târziu, împreună cu Jane și cu copiii.

În timp ce se îndepărtau, Capelo privi spre nava care-i adusese. Nu-i plăcea să se despartă de Amanda și de

Sudie nici măcar pentru câteva ore. Nu conta ce spuseseră "psihologii" după moartea lui Karen.

- Supracompensați, doctore Capelo. Faptul că le supravegheați neîncetat pe fete nu poate neutraliza moartea mamei lor.

- Nu-și vor pierde ambii părinți! Unde merg eu, merg și ele!

- Chiar dacă e primejdios?

- Mama lor a fost ucisă într-o acțiune de război, în timp ce făcea un lucru pașnic, pe o planetă pașnică. Spuneți-mi care e locul lipsit de primejdii!

- Ce spuneți dumneavoastră n-are logică, doctore Capelo.

- Ba are o logică perfectă, bazată pe experiență empirică. Dumneavoastră, pe de altă parte, vorbiți prostii ambalate în jargon psihologic!

- Sunt în stare să recunosc o atitudine irațională când îmi stă în față.

- Atunci probabil că oglinzile vă scot din pepeni!

Naveta ateriză pe un platou din apropierea munților Neury. Capelo, care nu era geolog, fu surprins să vadă ce brusc se transforma câmpia în dealuri, iar dealurile, în versanți muntoși. Fără zăpadă pe culmi. Și fără sate, deși din aer văzuse clar așezări. În schimb, era foarte probabil ca indigenii să le fi văzut naveta: un obiect uriaș, din metal strălucitor, ce cobora șuierând printr-o atmosferă în care nu existau nici măcar avioane de hârtie. În fine, asta era bătaia de cap a altora. În ceea ce-l privea, Capelo n-avea chef nici măcar să zărească vreun băștinaș.

Imediat ce-au fost aduși senzorii de citire, echipa tehnică a plecat să instaleze perimetrul electronic. Lucrau sub conducerea eficientă și strictă a căpitanului Thekla Heller, șefa echipei de securitate, care părea să fi făcut această operațiune de o mie de ori. Poate chiar o făcuse.

Capelo stătea departe de toată agitația, încercând să-și limpezească gândurile. Gruber și Safir debarcară excavatorul, verificând echipamentul și sistemele de siguranță. După ce terminau, Safir urma să-l ridice deasupra munților și să-l așeze în locul descris de Gruber drept "o mică vale montană, aflată chiar deasupra artefactului îngropat". Apoi ceilalți, echipajul și oamenii de știință,

vor intra în peșterile caracterizate de Gruber ca fiind "ușor de străbătut, suficient de înalte ca să mergi în picioare și în general uscate."

Capelo nădăjduia că Gruber știe ce spune.

*****

LYLE KAUFMAN își târa picioarele prin nesfârșitele tuneluri, în urma oamenilor de știință. Fusese obligat să meargă pe planetă cu prima echipă; n-avusese de ales. Dar îl irita la culme faptul că o lăsase pe Marbet Garbet cu fallerul, în cabina secretă de la bordul navei *Alan B. Shepard*. Era atât de fascinant să-i observe!

Nu că s-ar fi întâmplat mare lucru. Marbet își petrecea timpul studiindu-l atent pe extraterestru, care-o fixa și el cu privirea. Exceptând momentele când îl hrăneau pe faller cu forța, nu era mai nimic lucru de văzut. Din când în când, Marbet repeta semnalizarea cu numere prime, atât pe tăbliță, cât și cu degetele desfăcute. Pusese muzică, dansase puțin, cântase. Fallerul nu reacționase la nimic - cel puțin din câte își putea da seama Kaufman.

Se întrebase de nenumărate ce vede Marbet, dar n-a vrut s-o întrerupă ca s-o iscodească.

Cu puțin timp în urmă, Marbet ceruse instalarea unei oglinzi mari în anticamera celulei. Petrecu mult timp strâmbându-se în fața ei. Kaufman presupuse că reproducea infinitezimalele schimbări ale feței și trupului fallerului, pe care Marbet le înregistrase, iar el nu. Se obișnuise cu imaginea trupului ei gol, dar știa că nu e nici pe departe atât de nonșalant ca ea. Marbet lucra. El era îndrăgostit.

Știa că dragostea va trece. Așa se întâmpla întotdeauna, cu fiecare nouă femeie. Important era să n-o lase să-i influențeze negativ munca.

Tunelurile, luminate de torțele electrice ale lui Gruber, nu erau greu de străbătut. Toată lumea purta costume S etanșe, cu tot cu căști, fiindcă în unele zone ale munților existau radiații puternice, iar în altele, potrivit lui Gruber, lipseau cu desăvârșire. În parte erau radiații naturale, în parte generate de artefactul îngropat. Costumul îl informa periodic pe Kaufman că se află într-o zonă periculoasă, cu un număr X de razi. Ignora avertismentele: costumul îl proteja bine.

- Mai avem foarte puțin, îi încurajă Gruber, când șirul de oameni ajunse aproape la capătul unui tunel întortocheat și accidentat, plin cu o apă maronie care le trecea de genunchi.

În jurul lor înotau niște vietăți asemănătoare cu șerpii, multe părând deformate.

- Asta a fost partea cea mai rea. De-aici încolo se merge ca-n palmă! Oricum, până mâine, nanoroboții au să schimbe locul într-atât, încât nici n-o să-l mai recunoașteți!

Un soldat din spatele lui Kaufman pufni batjocoritor.

Însă geologul nu minți̦se: câteva minute mai târziu ieșiră la suprafață, unul după altul. Platoul alpin la care ajunseseră era mic, cam cât un teren de sport, înconjurat de stânci înalte, învăluite în ceață, cu streșini ieșite în afară, cu guri de peșteră și cu mici firide. Un izvor gâlgâia prin mijlocul văii, dispărând apoi în subteran. Plante înflorite, unele minunat colorate, smălțuiau din loc în loc tufele dese. Kaufman se surprinse întrebându-se dacă lui Marbet i-ar fi plăcut florile.

"Nu te mai gândi la Marbet!" își porunci sieși.

Excavatorul ajunsese înaintea lor. Hal Albemarle începu să dirijeze instalarea aparaturii prevăzute cu senzori în diferite puncte ale văii. Echipajul verifica excavatorul uriaș. Gruber și Safir, amândoi în echipament de alpinism, desfășurară un fotocalc; geologul îi arătă cu degetul lui Kaufman:

- Aici, domnule colonel, este hornul prin care am coborât data trecută. Duce direct la artefact și este singura cale directă de acces. Karim și cu mine vom merge să ne asigurăm că nu s-a schimbat nimic în ultimii doi ani. Nu-i ușor de coborât, așa că voi, ceilalți, așteptați aici.

- Merg și eu! anunță Capelo.

- Mai bine nu, Tom, spuse Gruber. Eu am explorat multe peșteri, iar Karim e cel mai bun din Armata Solară la capitolul ăsta, dar pentru un amator e prea periculos.

- Tu chiar nu-nțelegi? zise Capelo, pe un ton în care Kaufman sesiză o răbdare autoimpusă. Trebuie să văd artefactul înainte să-l mișcați voi! După aceea s-ar putea să nu mai fie la fel ori să nu se mai comporte la fel. Am nevoie de date primare, ca să pot face comparația. Măsurătorile pe care le facem de aici, de sus, nu sunt sufi-

ciente. În plus, n-avem de unde ști dacă nu cumva artefactul se va dezintegra în secunda în care-l clintim chiar și cu un milimetru. S-ar putea să fie construit să funcționeze numai îngropat sub patru sute de metri de pământ și rocă.

- Fără îndoială că a mai fost mutat până acum, replică sec Gruber. La urma urmei, stă aici de vreo trei milioane de ani. Activitatea seismică e cea care a dus la destabilizarea atomică din care rezultă radioactivitatea zonei!

- Da, dar a fost activitate seismică in situ, într-o masă de rocă și pământ, argumentă Capelo. Cobor cu voi!

- Habar n-ai ce te-așteaptă, îl avertiză Gruber.

- Învăț repede.

- Nu e vorba de activitate mentală, ca matematica. E vorba de experiență fizică.

- Dieter, mă tem că Tom are dreptate, interveni Kaufman. Trebuie să examineze artefactul înainte să-l mișcați voi. Înainte să clintiți orice altceva.

Gruber știa să cedeze fără supărare.

- Bine, în regulă, ja, dacă trebuie, trebuie. Pune-ți echipamentul! Karim, doctorul Capelo vine cu noi.

Rosti ultima propoziție rar și răspicat. Safir dădu din cap, imperturbabil. Kaufman se întrebă dacă exista ceva care să-l tulbure. Micul speolog părea complet lipsit de nervi.

Cei trei se puseră în mișcare. Kaufman îi privi pe tehnicienii care strigau și înjurau, descărcând echipamentul de excavare, apoi îl căută pe Hal Albemarle.

- Avem toate măsurătorile de reper pentru locul ăsta, spuse acesta. Date de sonar, de radar, flux de neutrino; totul se potrivește informațiile culese de Gruber acum doi ani. De fapt, e uimitor că a obținut atât de mult! După câte putem spune până acum, în ultimii doi ani tereștri nimic n-a deranjat chestia aia îngropată dedesubt.

- Lui Gruber, câmpul de radiații i s-a părut ciudat, spuse Kaufman. Ca un inel turtit.

- Da, un profil toroidal. Uite!

Albemarle meșteri ceva la un aparat, deasupra căruia apăru, plutind, un holoecran tridimensional. Înfățișa un inel alcătuit din puncte, foarte aglomerate în anumite părți și rarefiate în altele.

- Uite, aici e ca un "ochi de acalmie" din mijlocul unui

ciclon. Nici un pic de radiație, în afara celei provenite din presiune și descompunere naturală. În jurul "ochiului" apare câmpul ăsta toroidal de radiație, înconjurând artefactul. Asta nu e natural. Și nici nu se potrivește cu ceea ce știm de la Syree Johnson despre celălalt artefact, cel care a explodat și a ucis-o.

- În ce sens nu se potrivește?

Kaufman știa răspunsul; studiase serios toate aceste date, chiar înainte ca expediția să plece de pe Marte. Dar departe de ucigătoarea privire ironică a lui Capelo, Albemarle avea nevoie să se simtă important. Kaufman era dispus să-l lase să se umfle în pene.

- Trebuie să înțelegeți ce este radiația, domnule colonel. Energia de legătură din nucleul oricărui atom ține la un loc nucleul, în interiorul unei "bariere energetice". Dar, după cum arată principiul incertitudinii, al lui Heisenberg, nimeni nu poate să prevadă cu exactitate unde se află particulele subatomice. Poți spune doar unde e probabil să se afle. Iar o parte din acest câmp probabilistic se află în afara atomului. Așadar, în contextul evenimentelor cuantice, atomul va emite uneori radiații, în ciuda energiei de legătură din nucleul lui. M-ați înțeles până acum?

- Da, spuse Kaufman.

Îl lăsa pe Albemarle să-l trateze de sus. Lucrurile pe care i le spunea țineau de fizica elementară.

- Un mod de a privi radiațiile este să spui că un nucleu s-a destabilizat temporar, eliberând astfel o particulă alfa. Artefactul cel mare descoperit de Syree Johnson pe orbită, cel despre care băștinașii credeau că e o lună, emitea un fel de undă probabilistică, al cărei efect consta în destabilizarea atomilor cu peste șaptezeci de protoni și neutroni. Cel puțin, șaptezeci și cinci era numărul când artefactul, aflat încă pe orbită, a fost folosit prima dată și l-a omorât pe pilotul navetei spațiale, prin iradiere.

- Înțeleg, spuse Kaufman.

Pe fața lui nu se citea decât interes viu.

- Cine știe ce s-o fi destabilizat, când luna aceea artificială a explodat și i-a ucis pe cei aflați la bordul navei Zeus! Dar problema e, domnule colonel, că în ambele cazuri unda a fost sferică. Din câte știm noi, emisiile au

fost egale în toate direcțiile. Pe de altă parte, artefactul îngropat pe planeta Lumea produce o undă toroidală. Destabilizează în mod inegal atomii și crește probabilitatea ca ei să elibereze o particulă alfa. Într-un model toroidal.

- Și ce anume provoacă modelul de radioactivitate?

- Nimic, replică sec Albemarle.

- Păi, trebuie să existe o cauză! Uite modelul toroidal, aici, pe monitorul tău!

- Mda. E un mister.

Kaufman își spuse că în absența lui Capelo, Albemarle părea mult mai agreabil, în ciuda condescendenței. Își dădu seama că și lui Albemarle îi păsa cu adevărat de acest mister.

- Așadar, crezi că unda asta ciudată a fost emisă de-a lungul mileniilor, ori de câte ori un cutremur a clătinat artefactul de sub pământ.

- Probabil. Deși poate că l-a activat doar la setări inferioare. Dacă l-ar fi activat la setări superioare - presupunând că are așa ceva - munții ar fi explodat la fel ca Zeus. Sau ar fi devenit la fel de radioactivi ca Nimitri.

- Dar explozia celuilalt artefact a distrus nava Zeus, a pârjolit Nimitri, a pârjolit și următoarea planetă și n-a influențat Lumea cu nimic.

- Mda, nici asta n-are sens, zise Albemarle privind fix holograma toroidală.

- Mulțumesc pentru lecția de fizică! spuse Kaufman, încercând să-și alunge din glas orice urmă de ironie.

- Cu plăcere, răspunse amabil Albemarle. Nu vă faceți griji, până la urmă o să înțelegeți lucrurile fundamentale.

- Da, spuse Kaufman.

- Domnule colonel, am ajuns la primul horn! se auzi din comlink-ul deschis pe frecvența alocată lui Gruber. Coborâm acum.

- Aveți grijă, Dieter! Și ține-mă la curent cu tot se întâmplă.

- Ja! răspunse Gruber vesel. Nu te teme, Lyle, n-o să-l pierdem pe fizicianul tău de nota zece. Tom, ai grijă!

- Am văzut! se auzi vocea iritată a lui Capelo.

Kaufman găsi o piatră mai rotunjită, aflată departe de zgomotul echipamentului de excavație, și se așeză ca să asculte cu atenție rapoartele lui Gruber pe parcursul co-

borârii. După câteva minute însă, comlink-ul scoase un țiuit strident și-l anunță:

- Domnule colonel, mesaj cu prioritate doi de la tabăra principală.

- Recepție. Doamnă căpitan Heller?

Formidabila șefă a serviciului de securitate al misiunii raportă:

- Domnule colonel, am ridicat perimetrul și continuăm lucrul. Dar băștinașii s-au adunat ciorchine în afara lui, o întreagă delegație. Unul vorbește engleza. Vor să discute cu "conducătorul gospodăriei noastre".

- Imposibil! spuse prostește Kaufman. Indigenii nu stau de vorbă cu noi. Ne-au declarat ireali!

- N-am cunoștință despre asta, domnule. Dar sunt aici, vor să stea de vorbă cu "conducătorul gospodăriei noastre", iar naveta încă n-a adus-o pe doamna doctor Sikorski, xenobiologul.

- Bine, vin acum! Spune-le băștinașilor că-l vor vedea în curând pe conducătorul acestei "gospodării".

Putea urmări și din tabără înaintarea lui Gruber.

Dar de ce voiau băștinașii să discute cu ei? Gruber spusese că ultima dată când văzuseră oameni, fuseseră gata să-i omoare pe toți.

- Ajung cam peste o jumătate de oră, căpitane, îi spuse lui Heller. Altceva?

- Au o grămadă de flori cu ei.

- Ce culoare?

- Poftim?

- Ce culoare au florile?

- Ăă... Portocaliu și galben, domnule.

Culorile ospitalității. Așadar, oamenii nu mai erau proscriși pe Lume. Nu mai erau ireali. Toate manevrele politice făcute de generalul Gordon ca să obțină autorizarea unei expediții pe o planetă proscrisă se dovedeau inutile. Dar ce se întâmplase pe Lume în ultimii doi ani tereștri, aproape trei ani pe planeta extraterestră, pentru ca băștinașii să se răzgândească? Cum de-au hotărât, în absența contactului cu oamenii, că aceștia au totuși suflet?

Kaufman spera că răspunsul nu le va face sarcina mai grea decât era deja.

[9]
MUNȚII NEURY

PERIMETRUL ELECTRONIC ÎNCERCUIA tabăra pe o rază un sfert de kilometru față de locul de aterizare al navetei, acum gol, pentru că naveta se întorsese pe *Alan B. Shepard* ca să aducă următorul grup de oameni. Câțiva extratereștri se adunaseră în jurul perimetrului. Unul stătea întins pe jos. Imediat ce-i văzu, Kaufman își dădu seama ce se întâmplase.

- Oprește curentul din perimetru! îi spuse lui Heller.

- Domnule, nu este...

- Oprește-l!

- Da, domnule, acceptă ea cu reticență.

Șocul câmpului electric nu era destul de puternic pentru a răni serios un om. "Dar locuitorii Lumii nu sunt oameni", își spuse Kaufman. Fiziologia lor, deși avea la bază același ADN ca al pământenilor, era totuși ușor diferită. În plus, confruntarea cu o sursă invizibilă de durere constituia un șoc în sine pentru niște ființe care încă nu descoperiseră electricitatea. Și care veniseră cu gânduri pașnice.

- Fie ca florile voastre să înflorească veșnic! se adresă Kaufman întregului grup.

- Grădina voastră îmi umple inima de bucurie! răspunse, tot în engleză, una dintre ființele extraterestre.

Ea (sau poate "el"?) era mai mare decât ceilalți din grup. Lângă ea ("el"?), puțin în fața celorlalți, se afla un extraterestru și mai mare, a cărui piele lucea, fiind dată cu un fel de ulei. Amândoi se strâmbau ca și cum i-ar fi durut ceva.

- Îmi pare nespus de rău că nu aduc boboci ai ospitalității! spuse Kaufman, sperând că extraterestrul știe suficientă engleză încât să-l înțeleagă.

Teoretic, n-ar fi avut de ce să învețe limba vorbită pe Lume. Ann Sikorski și Gruber Dieter aveau sarcina s-o găsească pe Enli Brimmidin și nici măcar ei nu se așteptau să aibă a vorbi cu vreun localnic, pentru că oamenii erau "ireali" pe Lume. Dar iată că locuitorii Lumii vorbeau cu oamenii și Ann nici măcar nu ajunsese pe planetă!

Extraterestrul cel mare se întoarse către cel și mai mare și-i spuse repede ceva, evident traducând. Cutele craniene li se încrețiră îngrozitor. Translatorul se întoarse spre Kaufman.

- Fiți bineveniți pe Lume! Eu sunt Enli Pek Brimmidin. Acesta este Hadjil Pek Voratur, șeful gospodăriei Voratur.

Băștinașul cel înalt îi întinse lui Kaufman buchetul de flori.

Deci aceasta era Enli Brimmidin, extraterestra pe care o căuta Ann Sikorski, cea care ajutase prima echipă să scape cu viață din gospodăria Voratur, după ce preoții locali îi declaraseră pe oameni ireali. Nu, nu "locali" - nimic pe Lume nu era local, nici măcar durerea de cap a lui Voratur. Totul era "general". Locuitorii Lumii "împărtășeau realitatea". Ann spunea că mecanismul e fiziologic. Când percepțiile lor despre realitate nu se potriveau, aveau dureri de cap îngrozitoare. Pe Lume, cultura era monolitică, fapt nemaiîntâlnit în universul ființelor înzestrate cu rațiune.

Poate cu excepția fallerilor.

- Eu sunt Lyle Pek Kaufman, șeful gospodăriei terranilor veniți pe Lume. Regret nespus că membrul gospodăriei voastre a fost rănit de mașina noastră care aduce barca plutitoare din cer.

Dumnezeule, cât își dorea să fie convingător!... Pășea pe un teren minat. Își dorea și ca engleza lui Enli Brimmidin să cuprindă mai mult decât frazele rituale.

Se părea că da. Enli Brimmidin traduse, atât pentru Voratur, cât și pentru ceilalți. Toate încruntările, grimasele, cutele craniene dispărură. Chiar și bărbatul (sau era femeie?) electrocutat se ridică în capul oaselor. Localnicii înțelegeau acum întâmplarea: era doar o mașinărie terrană! Toți văzuseră sau auziseră despre ciudatele mașinării ale terranilor. Nu era o realitate neîmpărtășită, cum ar fi fost un atac din partea vizitatorilor.

Voratur spuse ceva zâmbind și Enli Brimmidin traduse:

- Lumea îi salută cu plăcere pe negustorii terrani care s-au întors la noi. Fie ca grădina voastră să vă încânte strămoșii!

- Fie ca grădina voastră să înflorească veșnic! spuse

Kaufman.

- Pek Sikorski, Pek Bazargan și Pek Gruber sunt cu gospodăria voastră, Pek Kaufman? întrebă Enli.

- Pek Gruber se află aici, iar Pek Sikorski va sosi curând. Pek Bazargan nu este cu noi.

Doctorul Ahmed Bazargan, șeful antropologilor din expediția precedentă, declarase că nu vrea să se întoarcă pe Lume și că, oricum, nu le-ar fi de nici un folos. "Nu suntem reali acolo și nu veți putea vorbi cu nimeni. Iar eu am îmbătrânit prea tare pentru a mai înfrunta pericolele muncii de teren. "

- Fie ca parfumul grădinii lui Pek Gruber și al grădinii lui Pek Sikorski să le înmiresmeze sufletele străbunilor!

- Fie ca grădina voastră să înflorească veșnic! răspunse Kaufman, conștient că se repetă.

Și-acum ce trebuia să facă? De ce nu apăruseră localnicii după sosirea lui Ann Sikorski?

- Gospodăria Voratur îi invită pe Pek Kaufman, Pek Sikorski și Pek Gruber mâine, la masa de la asfințitul soarelui, anunță Enli Brimmidin.

- Acceptăm cu plăcere! zise Kaufman. Pek Sikorski și Pek Gruber vor fi bucuroși să vă revadă, pe dumneata și pe Pek Voratur.

Măcar Ann se va putea întâlni cu Enli.

- Și s-ar putea ca Pek Voratur și terranii să semene împreună semințele unei învoieli.

Așadar, asta era! Kaufman se simți brusc mai bine. Știa cum se face comerțul. Ann și cu Gruber n-aveau decât să-și bată capul cu meandrele realității și irealității și a motivelor pentru care oamenii trecuseră, se părea, dintr-o categorie într-alta.

- Da, putem vorbi despre comerț.

- Fie ca bobocii tăi să înflorească în sufletul Primei Flori! spuse Enli, revenind brusc la politețea frazelor rituale.

- Fie ca bobocii voștri... ăăă... să înflorească veșnic!

Kaufman era conștient că nu reușește să facă față părții de variații pe teme florale ce-i revenea.

Lui și șefei securității li se înmânară alte flori. Heller le acceptă numai după ce Kaufman îi spuse că așa trebuie. Ținuse tot timpul o armă cu laser îndreptată spre extratereștri, dar aceștia, din fericire, păreau să nu știe

despre ce e vorba. Extraterestrul care zăcea pe jos se ridică și grupul se puse în mișcare.

- Căpitane Heller, spuse Kaufman, ai noi ordine: patrulați perimetrul, dar nu puneți în funcțiune gardul electric.

- Domnule, eu nu...

- Fără gard, căpitane! Dublează patrulele ca să previi furturile!

Citise în cuburile de date că locuitorii Lumii aveau cu toții darul șterpelitului. Se părea că transferarea proprietății asupra obiectelor nu însemna o încălcare a așteptărilor realității împărtășite.

- Da, domnule! spuse Heller. Altceva, domnule?

- Da. Toți membrii personalului vor participa la ședințele de informare cu doctorul Sikorski, de îndată ce sosește. Toți!

- Da, domnule!

Tonul lui Heller spunea cât o bibliotecă întreagă.

- Care este subiectul acestor instructaje, domnule?

- Interacțiunea cu băștinașii. Și limbajul florilor, adăugă Kaufman după câteva clipe de gândire.

- Al florilor, domnule?

- Al florilor! repetă el, și șefa securității nu mai zise nimic.

*****

TOM CAPELO cobora de-a lungul hornului îngust de stâncă, scrâșnind din dinți. Karim Safir, aflat sub el, folosise nanoroboții ca să înfigă în perete pitoane solide. Nanoroboții ar fi putut și să lărgească hornul, dar Dieter Gruber, aflat deasupra lui Capelo, era prea grăbit ca să-i mai pună la treabă. Gruber ținea capătul corzii înfășurate în jurul mijlocului lui Capelo; o lanternă electrică orbitoare lumina fiecare șănțuleț din stâncă. Corpul solid al lui Gruber l-ar fi oprit dintr-o eventuală cădere, dar Capelo tot nu se simțea în largul lui.

- Oare Sir Isaac Newton a fost nevoit facă târâș prin peșteri, pentru ca fizica să progreseze? îi strigă el lui Gruber. Sau Einstein? Sau Yeovil?

- N-au avut norocul tău, îi răspunse geologul. Ai grijă să nu cazi peste Karim!

"Lui Safir oricum nu i-ar păsa", își spuse Capelo. Nimic nu-l tulbura pe tânărul speolog, iar pe Gruber,

prea puține. Datorită acestui fapt îi era ușor să lucreze cu ei - spre deosebire de Albemarle, de exemplu - dar în același timp se simțea, prin comparație, tensionat.

Hornul era atât de îngust, încât își juli cotul. Se întrebă cum o să încapă masivul Gruber, apoi își spuse: "Mă rog, nu-i problema mea!". Căută cu bocancul următorul piton și dădu de podea. Plin de recunoștință, se răsuci ca să-l vadă pe Safir. Sergentul tocmai se strecura într-o peșteră strâmtă; îi făcu semn cu mâna lui Capelo să-l urmeze.

- Aha, prin vizuina iepurelui! Vai de urechile și de mustățile mele! se văită Capelo, deși nu-l auzea nimeni.

Se strecură pe urmele lui Safir, zdrelindu-și fața - eveniment pe care-l consemnă într-un limbaj ce i-ar fi fost complet străin lui Lewis Carroll.

Dar când au ajuns la artefactul îngropat, efortul le-a fost răsplătit din plin.

Numai o mică porțiune a obiectului era expusă vederii: o suprafață curbată de metal neted, ce ieșea din podeaua unei peșteri scunde, neregulate. Judecând după fragmentul vizibil, Capelo estimă că artefactul era o sferă cu diametrul de aproximativ douăzeci și cinci de metri. Atinse metalul cu evlavie, apoi își scoase instrumentele din costum. Safir îl urmărea, zâmbind ironic, dar lui Capelo nu-i păsa. Nici nu băgă de seamă când Gruber, prea mare ca să încapă în spațiul minuscul alături de ei doi, se ghemui la gura peșterii.

- Suprafața pare să fie alcătuită dintr-o formă alotropică de carbon, la fel ca fullerena[3], înregistră Capelo pe reportofon. Fără marcaje vizibile, fără semne de arsură sau zgârieturi, fără decolorare. Nu emite nici un fel de radiații. Nici rocile din peșteră nu prezintă semne de radioactivitate...

- Am spus toate astea în primul meu raport! protestă Gruber.

Capelo nu-l auzi. Continuă să facă măsurători și să înregistreze tot ce-i trecea prin cap; numai după ce termină, se uită în sus la cei doi bărbați, care-l priveau din umbra mișcătoare făcută de lanternă, cu fețele înnegrite de praf, așa cum bănuia că e și a lui.

- În regulă, spuse. Hai să scoatem dopul ăsta din

[3] Fullerena = variantă alotropică a carbonului. A fost descoperită empiric, în 1985, prin supraîncălzirea grafitului.

sticlă!

Pe parcursul zilei, uriașul excavator distruse micuța vale montană. Oamenii deviară izvorul într-o nouă albie, făcută de nanoroboți, pentru a-l lăsa apoi să se scufunde în peșterile subterane. Florile și lăstărișul dispărură. Laserele tăiau pământul în blocuri, ce erau înhățate strâns de nanocenturi și ridicate de harnicul excavator. Problema era că n-aveau suficient loc unde să le pună.

Groapa proiectată de Gruber cu atâta grijă urma să aibă diametrul de patruzeci de metri și adâncimea de aproape patru sute de metri. Pereții gropii erau fortificați cu același nanoînveliș care ținea strâns laolaltă mormanele de pământ amestecat cu pietre. Groapa n-avea cum să se surpe, așa cum nici blocurile excavate n-aveau să se sfărâme și s-o astupe la loc. Dar un diametru de patruzeci de metri însemna aproape toată valea. Blocurile trebuiau ridicate încet, unul câte unul, transportate peste munți și așezate undeva în câmp deschis.

- Va dura mai mult decât credeam, spuse Kaufman.

- Ja, dar vom ajunge unde vrem, răspunse Gruber fără regret. Putem lucra toată noaptea, fără probleme. Lyle, uită-te la striațiile astea! Zece mii de ani de istorie geologică pe latura unui cub de pământ!

Kaufman nu găsea straturile de rocă la fel de fascinante cum le vedea Gruber.

- Cât crezi că mai durează până să observe băștinașii că le tăiem planeta în bucăți și o rearanjăm?

Dar pe geolog îl interesa reacția băștinașilor tot atât cât îl interesau pe el săpăturile. Kaufman oftă. Dat fiind faptul că excavațiile se făceau în munții Neury, unde localnicii nu pătrundeau niciodată, se putea să nici nu afle de săpăturile lor.

Mai avea și altă grijă: trebuia să se întoarcă prin tuneluri. Soldații începuseră să le lărgească pe cele înguste și să le dreneze pe cele cu apă, cu ajutorul nanoroboților și a laserului, sub supravegherea unui expert genist. Dar mai era mult de lucru.

Spre uimirea lui, Capelo îl însoți.

- Mă așteptam să dormi chiar lângă groapă, spuse în glumă Kaufman.

Nu-l scoteau din sărite remarcile usturătoare ale lui Capelo, ca pe Albemarle, dar nici n-ar fi putut spune că-l

simpatizează pe tânărul fizician.

- Fetele mele au venit cu a doua cursă a navetei. Nu-mi pot face treaba bine aici, dacă nu cinez cu ele și nu le spun noapte bună.

- Desigur, răspunse Kaufman, care nu avea și nici nu-și dorea copii.

- Apropo, cu ce se ocupă în ultima vreme Marbet Grant? întrecă Capelo pe neașteptate după ce cotiră printr-un tunel neted și rotund de lavă.

- Marbet?

- Da. Mai ții minte: Empatica noastră minionă, roșcată, foarte artificială și sofisticată? Nu că am avea batalioane ca ea la bord. N-ar trebui s-o ajute pe Ann Sikorski în interacțiunile cu băștinașii?

- Ba da, și trebuia să vină cu Ann, spuse Kaufman fără ezitare. Dar acum câteva ore am primit un mesaj de pe *Alan B. Shepard*. Marbet a luat un fel de virus și medicul navei a pus-o în carantină, pe orbită, până când află exact despre ce-i vorba.

Capelo îl privi fix.

- Ce ciudățenie! Orice fel de virus s-ar fi lipit de noi pe Marte, trebuia să se manifeste mai devreme. Cum s-a-ntâmplat cu Gruber.

- Există mulți viruși mutanți, al căror comportament de replicare nu-l înțelegem deocamdată, spuse Kaufman, sperând în sinea lui că nu vorbește prostii - biologia nu era punctul lui forte. De ce mă-ntrebi de ea?

- Fetele mele au vrut să știe. S-a jucat cu ele și acum îi simt lipsa, mai ales Sudie.

- Lasă, că vor avea o mulțime de lucruri de văzut aici!

- Mda. Oricum, îmi pare bine că avem perimetrul electronic. Băștinașii ăștia au ucis doi copii din expediția precedentă. Le-au tăiat gâtul! Nemernicii naibii, au decis că nu erau "reali"!

- Da..., făcu Kaufman pe un ton neutru.

Raționă cu repeziciune: era mai bine să înfrunte furia lui Capelo sau să-i piardă încrederea mințind prin omisiune?

- De fapt, Tom, a trebuit să dezactivăm perimetrul. Dar am dublat gărzile și...

Capelo se opri brusc și se întoarse cu fața la Kaufman. În umbrele aruncate de torțe pe pereții tunelului, chipul

său părea schimonosit în mod straniu.

- Ai dezactivat perimetrul?!

- Locuitorii Lumii s-au răzgândit și au hotărât că, la urma urmei, oamenii sunt reali. Unul dintre băștinași s-a curentat zdravăn atingând perimetrul, iar asta încalcă percepția lor împărtășită despre realitate, ceea ce nu ne putem permite, Tom!

- Pentru că e planeta lor, răspunse Capelo sec.

- Da, e planeta lor, repetă Kaufman, așteptându-se la o explozie de furie.

Însă explozia nu s-a produs. Capelo porni mai departe, ocolind o bucată de piatră căzută din peretele ruralului.

- În cazul ăsta, îmi mut copiii lângă locul de excavare!

- Acolo? Dar...

- Băștinașii nu vor veni în munții Neury. E tabu religios. Nu ți-ai făcut temele, colonele?

Kaufman încercă să nu se enerveze.

- Dar dacă artefactul emite o undă sau explodează...

- Dacă explodează la fel ca primul artefact, explodează toată planeta! Și cred că probabilitatea de a declanșa din greșeală o undă este mai mică decât aceea ca niște băștinași fanatici și demenți să-mi atace fetele. Dacă-ți amintești, prima expediție a provocat unda în mod deliberat, dar nu și-a ucis intenționat copiii.

- Tom, așa nu...

- Ascultă, Lyle, nu mă aștept să înțelegi, spuse Capelo oprindu-se iarăși. Nici măcar nu mă aștept ca tu sau întreaga armată a Alianței Solare pe care-o reprezinți să mă apărați, pe mine și pe ai mei. Ați demonstrat deja din plin că nu sunteți în stare! Așa că o să procedez în felul meu. Fetele se întorc cu mine mâine dimineață, iar peste noapte vor sta încuiate în naveta spațială.

- Bine, spuse Kaufman, conștient că opoziția nu l-ar duce nicăieri. Vom scoate artefactul mâine?

- Bineînțeles! Urmăm programul militar, în care totul evoluează conform planificării.

- Chiar crezi asta?

- Nu, dar cam așa ar trebui să vorbească un fizician în cadrul unui proiect militar, spuse Capelo plictisit.

Parcurseră restul drumului în tăcere.

În tabăra oamenilor, micuța navetă spațială tocmai

aterizase. Ann Sikorski apăru în lumina roșiatică a apusului; pe chipul ei palid, prelung se citea atât nerăbdare, cât și precauție. Gruber rămăsese, firește, lângă scumpul său excavator. Kaufman se duse s-o anunțe pe Ann că, în mod misterios, omenirea redevenise reală pentru locuitorii Lumii și că primise o invitație la masă pentru seara următoare.

[10]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

ÎN DUPĂ-AMIAZA URMĂTOARE, pe ecranul de la bordul navetei spațiale apăru chipul emoționat al lui Marbet.

- Lyle! Cred c-ar trebui să vii aici, dacă poți! rosti ea.

Inima lui Kaufman tresări. Din cauza cuvintelor sau a celei care le rostea? Măcar de astă dată era îmbrăcată, aflându-se în camera de comunicații ultraprotejată a navei. Se strădui să-și mascheze tremurai din glas.

- Marbet, artefactul va fi ridicat în seara asta. Și luăm cina cu băștinașii, inclusiv cu Enli Brimmidin, care s-a dovedit ușor de localizat. Poți să-mi faci un raport verbal și apoi să-mi trimiți înregistrările?

- Desigur, spuse Marbet. Dar prefer să fac invers. Întâi să vezi casetele și abia apoi să vorbim.

- Înțeleg c-ai făcut progrese.

- O, da!

- Fetele lui Tom întreabă de tine. Le-am zis că ai un

virus și că ești în carantină.

- Spune-le că le iubesc! Și-acum, Lyle, ce-mi ascunzi? E ceva important.

Kaufman își aminti că acel canal de comunicație vizuală pe care-l foloseau mergea în ambele sensuri, iar ea îi citea limbajul trupului și expresiile faciale mult mai exact și mai ușor decât o făcuse oricine altcineva înainte. Timp de o clipă, înțelese de ce oamenii se temeau de Empatici și-i urau. Dar momentul trecu; se sili să zâmbească.

- De ce? Ce-ai "citit" pe mine?

- Frustrare. Neliniște.

Kaufman râse, dar chiar și lui îi păra că sună forțat.

- Și de ce n-aș fi frustrat și neliniștit? Am o situație cu trei componente: un artefact periculos, niște băștinași care vor să facă negoț, un dușman încătușat... și fiecare componentă cuprinde un număr generos de țicniți. În cazul componentei care te include și pe tine, partea cu țicneala se referă la faller, nu la tine.

- Tom Capelo îți dă dureri de cap?

- Aseară, el și Albemarle aproape că s-au strâns de gât. Dac-ar fi soldați, i-aș băga pe amândoi la carceră. Dac-ar fi ofițeri, i-aș trimite în fața curții marțiale. Dar amândoi fac parte din personalul civil, vital pentru misiune, și trebuie să lucreze împreună, așa că sunt legat de mâini și de picioare.

- Și ce-ai făcut? întrebă Marbet, cu simpatie calmă.

Kaufman se minună de el însuși: nu mai vorbise cu nimeni atât de deschis despre dificultățile sale. Cu nimeni! Acesta era unul dintre motivele pentru care ajunsese atât de departe în cariera militară.

- Eu l-am înșfăcat pe Capelo - slăbănogul naibii, n-ai crede cât e de puternici - iar Gruber l-a înșfăcat pe Albemarle. Numai așa i-am putut despărți. Apoi Rosalind Singh a discutat cu Capelo chestiuni de fizică, iar Ann Sikorski a vorbit cu Albemarle despre datele existente. Sau poate altceva. N-am ascultat.

- Ah, puterea noastră, a femeilor, de a aplana conflictele! spuse Marbet.

Kaufman simți ceva tăios în vocea ei: ironie și chiar mai mult.

- Da, dar nu a tuturor femeilor. N-aș fi trimis-o pe

Heller să discute cu vreunul dintre ei. Oricum, și ea e furioasă pe mine.

- A trebuit să dezactivezi perimetrul, râse Marbet.

- De unde ți-ai dat seama?

- Dacă iei cina cu băștinașii, presupun că s-au răzgândit și au declarat omenirea reală. Caz în care nu poți risca să încalci realitatea împărtășită, provocându-le șocuri dureroase. Ar fi considerate un atac și s-ar întâmpla una din două: ori toți locuitorii planetei ar avea o durere de cap comună, ori am risca să fim iarăși declarați ireali. Sau amândouă!

- Da, încuviință Kaufman.

Ce ușoară i-ar fi misiunea dacă toată lumea ar vedea lucrurile la fel de clar ca Marbet Grant...

- Nu-i de mirare că Heller e furioasă. Bietul de tine! Uită-te totuși la înregistrările mele, te vor înveseli.

- Marbet, fallerul vorbește cu tine? întrebă el calm.

- Într-un fel. Nu vocalizează, desigur - oricum, chiar dac-ar fi fost tentat să-mi vorbească, nici coardele noastre vocale nu pot reproduce limbajul lor și nici invers. Dar comunicăm. Însă, Lyle, te previn: o să cer ceva important.

- Ce?

- Îți spun după ce vezi casetele.

- Bine!

- La revedere.

Imaginea ei dispăru de pe ecran.

Kaufman rămase pe gânduri câteva minute. Comunicare cu un faller! Timp de douăzeci de ani nu existase nici o punte între oameni și fallerii ucigași, doar moarte, distrugere și sânge - mai mult omenesc decât extraterestru. Era de neconceput ca fallerul capturat să coopereze pentru a răsturna situația. Oricât de bune abilități de comunicare avea Marbet, nu era soldat. Nu văzuse niciodată o bătălie. Nu era familiarizată cu înșelătoarele tactici militare.

Era ora treisprezece fix. Îl apelă pe Capelo prin comlink.

- Tom, sunt Lyle. Trebuie să stabilesc un program și vreau să știu dacă artefactul va fi ridicat la începutul după-amiezei sau mai pe seară.

- Nu-l scoatem astăzi!

- Nu? De ce?

- Din precauție. Ești de acord cu măsurile de precauție, nu-i așa, Lyle? L-am dezvelit și are pe el marcaje destul de asemănătoare cu cele văzute de Syree Johnson pe primul artefact.

- Continuă, ceru Kaufman cuprins de fiorii emoției.

- Există și niște protuberanțe similare cu punctele de presiune descrise de Syree. Butoane de pornire-oprire, sau cel puțin rolul ăsta îl aveau pe celălalt artefact. Pentru ca primul artefact să emită o undă, era nevoie ca două puncte opuse să fie activate simultan; și pe al nostru, protuberanțele par să fie dispuse la fel. Gruber și cu mine n-am vrea să-l declanșăm din greșeală. Ar putea să iasă ceva urât de tot!

- Da.

- Așa că i-am pus pe soldați să curețe artefactul cu peria, la fel ca pe-un ciob de oală din paleoliticul timpuriu! Asta durează, e treabă migăloasă. O să-l ridicăm mâine. Excavatorul pregătește un loc unde să-l așezăm. Sudie, nu acum!

- Tati, vino să vezi! se auzi vocea încântată a fetiței.

- Tom, încerci să supraveghezi o descoperire militară majoră și în același timp faci pe dădaca? spuse Kaufman, mai aspru decât intenționase.

- Nu, nu, e și bona aici! Sudie a scăpat o clipă de sub ochii ei. Hai, Jane, ia-o de-aici! Mâine-l scoatem, Lyle, în zori. După aceea pot să fac și restul testelor.

- În regulă! spuse Kaufman și întrerupse legătura, înainte de a risca să-i spună lui Capelo ceva ce ar fi regretat mai târziu.

Capelo era un iresponsabil, așa cum îi spusese lui Marbet. Să lași copiii lângă o armă! Individualist arogant, care consideră că orice face e bine, pentru simplul fapt că e acțiunea lui!

Mda, un individualist arogant și genial.

Kaufman îl contactă pe pilotul navetei spațiale, care dormea, nefiind de serviciu.

- Căpitane DeVolites, sunt colonelul Kaufman. Cât de repede poți să mă duci pe *Shepard* și înapoi?

Pilotul se trezi imediat.

- În condiții de urgență, domnule?

- Nu, nu suntem atacați, spuse Kaufman fără alte ex-

plicații. Vreau doar să plecăm cât mai repede cu putință.

DeVolites nu-și putu ascunde curiozitatea din voce, deși se străduia.

- Două ore până acolo, domnule, inclusiv andocarea. Mai puțin de două ore înapoi.

Shepard se afla pe orbită geosincronă deasupra munților Neury, monitorizând totul cu senzori a căror rezoluție puteau să prezinte imagini extrem de complexe, până la detalii de câțiva centimetri.

- Pregătește-te de plecare în cincisprezece minute! ceru Kaufman și se duse să-i spună căpitanului Heller că naveta spațială va face un zbor neprogramat.

*****

KAUFMAN SE întâlni cu comandantul Grafton în cala de andocare. Acesta nu arăta prea încântat.

- Domnule colonel, aș vrea să vorbim între patru ochi, dacă se poate!

- Desigur.

Grafton îl conduse într-o sală de conferințe securizată, alăturată calei de andocare.

- Domnule colonel Kaufman, cer clarificarea limitelor în care i se permite doamnei Grant să interacționeze cu prizonierul!

Grafton arăta foarte țeapăn, foarte "ofițer de marină". Kaufman se relaxă. Se confruntase adesea cu încălcările de protocol.

- Ce-a făcut, domnule comandant? întrebă Kaufman, lăsând să i se simtă în voce o undă de simpatie.

- A activat întreaga holobibliotecă, lucru care, desigur, se poate admite. A rechiziționat (Kaufman remarcă termenul folosit de Grafton) un computer cu capacitate enormă, ceea ce, de asemenea, intră în drepturile sale, chiar dacă îl utilizează în mod insultător. Dar s-a amestecat în hrănirea și în posibila menținere în viață a prizonierului, ceea ce constituie responsabilitatea mea în această operațiune. Iar acum vrea ca una dintre așanumitele mâini ale prizonierului să fie lăsată liberă. Domnule colonel, o mână i-ar putea ajunge ca să găsească o cale de a se sinucide! După cum știți, asta e prima reacție a fallerilor la captivitate. Nu pot permite să se întâmple așa ceva!

- Nu, desigur că nu, răspunse Kaufman.

În acea misiune, lanțul de comandă era complicat. Grafton ținea de marină, iar Kaufman, de armată. Grafton deținea controlul final în cazul oricărei amenințări la adresa navei, dar Kaufman avea autoritate de comandă asupra "proiectului special", inclusiv a extraterestrului. Totuși, amândoi știau că dacă unicului faller capturat viu i se permitea să se sinucidă pe nava lui Grafton, cariera acestuia era terminată.

- Așadar, sunteți de acord că solicitarea doamnei Grant trebuie respinsă!

- Aș vrea să vorbesc cu doamna Grant, spuse Kaufman, dar cu siguranță există posibilitatea ca eliberarea brațului prizonierului să reprezinte un pericol pentru acesta.

Cuvinte care nu afirmau, dar nici nu negau nimic. Grafton nu era prost. Își dădu seama că pentru moment nu va obține mai mult. Se ridică și spuse înțepat:

- Vă conduc la doamna Grant!

Marbet îl aștepta în anticamera celulei prizonierului, într-o dezordine totală. Vrafuri de printuri se găseau pe podea, pe masă, pe scaune. Holoecranele - nu mai puțin de trei! - erau îngrămădite pe un perete, iar între ele se aflau oglinzi mari, de înălțimea unui om. În toate colțurile zăceau diverse uniforme boțite, luând cele mai ciudate forme, alături de care Kaufman crezu că vede niște animale moarte. La o privire mai atentă, văzu că erau bucăți de blană. De unde găsise blană la bordul navei?!

- Bună, Lyle! spuse ea după plecarea lui Grafton. Comandantul s-a plâns de mine.

- Nu-mi spune în ce fel ai citit așa ceva în limbajul trupului meu! replică el zâmbind. Povestește-mi ce-ai reușit să afli.

Marbet arăta minunat; ochii verzi, luminoși și fața măslinie îi străluceau de emoție. Până și buclele castanii păreau mai însuflețite ca de obicei.

Știa cum să prezinte informațiile succint.

- Am lucrat în patru etape. Întâi observarea fallerului, mai ales când era hrănit cu forța, combinată cu încercări preliminare de comunicare cu ajutorul numerelor prime. N-a răspuns. Dar observațiile mele, combinate cu analizele, efectuate de computer, ale înregistrărilor fiecărei sesiuni mi-au permis să-mi fac o impresie despre felul în

care exprimă cu trupul și cu fața jumătate din gama emoțiilor umane primare.

- Jumătate?

Kaufman remarcă faptul că nu folosise nici un nume pentru a-l desemna pe faller.

- Furie, frică, dezgust. Celelalte sunt plăcere, surprindere și dorință.

- Așadar, ai început să le urmărești pe acestea. Dorință?

- Da. Am folosit holograme care înfățișau diverse lucruri, pentru a obține surprinderea. În special animale. Nu știu dacă fallerii cunosc tehnica hologramelor sau dacă el crede că iepurii pe care i-am scos din pălărie erau adevărați, dar am obținut reacția de surprindere.

- Sunt convins!

- Cu plăcerea a fost mult mai greu. O să ajung și la asta într-un minut. Și la dorință.

- Sunt fascinat! spuse Kaufman, fără umbră de sarcasm.

- În a doua etapă, am învățat eu însămi să simulez limbajul corporal și expresiile faciale ale fallerilor.

- Tu? rosti Kaufman, uluit.

- Păi da, Lyle. El n-are nici un motiv să învețe modul nostru de a comunica!

- Adevărat.

Nimeni n-are nevoie să comunice pentru a se sinucide.

- Am folosit același limbaj corporal ca el, continuă Marbet, iar reacțiile lui corporale au fost de surprindere și dezgust, fără să obțin reciprocitate în comunicare. Am simțit că se-ntâmplă și altceva, dar n-am putut pune degetul pe acel alt proces. Și nici computerul nu poate. De ce zâmbești?

- La ideea unui computer cu degete.

Până și metaforele ei aveau conotații trupești. Marbet zâmbi, fără să-și domolească șuvoiul de cuvinte.

- Etapa a treia a constat în holosimularea altor falleri, programați cu limbajul corporal pe care-am putut să-l inventariez deocamdată. Partea asta a fost cu adevărat fascinantă! Cred că fallerul a înțeles imediat că hologramele nu sunt reale, dar limbajul trupului este involuntar, Lyle. Nu și-a putut reține reacțiile. Iar reacțiile au fost

foarte diferită, în funcție de ceea ce vedea: dacă fallerul din hologramă era dezbrăcat, îmbrăcat într-o uniformă asemeni celei pe care-o purta el când a fost prins sau într-o uniformă de-a noastră.

- Ai proiectat holograme cu falleri îmbrăcați în uniforme de-ale noastre?!

Nu era de mirare că Grafton considera activitățile lui Marbet "insultătoare".

- Da! Și în uniforme inventate, plecând de la veșmintele specifice fallerilor, dar cu variații corespunzătoare ideii umane de "podoabe și decorații". Asta, la început. Și aici am obținut primul succes. Fallerul reacționa clar diferit în funcție de rang... chiar și când era vorba de rangurile noastre. Fallerii știu mai multe despre noi decât știm noi despre ei.

- Sunt convins! spuse întunecat Kaufman.

- Cred că societatea lor are o ierarhie rigidă. Logic, când te gândești că elimină tot ce li pare o potențială amenințare. Trebuie să existe un mecanism care să-i împiedice să se elimine complet unii pe alții. Cred că mecanismul constă într-o ierarhie strictă și fără variații, valabilă pe toată viața. Și mai cred că în cazul fallerilor, spre deosebire de cel al societăților umane care au recurs la același lucru, mecanismul este biologic. Programat încă de la naștere în structurile creierului.

- Adică seamănă cu realitatea împărtășită a locuitorilor Lumii, care este tot un mecanism biologic, programat în structurile creierului! rosti Kaufman rar.

- Da! Exact!

- Universul extraterestru începe să devină un loc foarte ciudat!

Marbet izbucni în râs, un râs atât de sincer încântat, încât îl surprinse. Era mai mult decât bucuria de a rezolva o problemă științifică și militară: pe Marbet Grant o încânta tocmai ciudățenia, în timp ce pe el îl intimida.

Dar, pe de altă parte, și ea fusese întotdeauna tratată ca o ciudățenie.

- Da. Din ideea de ierarhizare a reieșit o modalitate de a diferenția între ele reacțiile fallerului față de diverși oameni. Singurii pe care-i vede sunt tehnicienii care-l hrănesc forțat - toți trei militari și bărbați - și xenobiologii, care sunt tot ofițeri, dar nu operativi, cu putere de

decizie. E incredibil de sensibil față de deținerea puterii, într-un mod pe care noi nu ni-l putem imagina! Ca un câine care e mult mai sensibil decât noi la mirosuri. A trebuit, așadar, să descopăr o modalitate de a folosi acest fapt.

Kaufman avu brusc un gând neliniștitor.

- L-ai făcut să reacționeze la vederea comandantului Grafton, ofițerul cu gradul cel mai înalt de pe navă!

- Da. A fost un eșec. Fallerul a reacționat cu teamă și furie, nu cu o dorință mai mare de a comunica. În definitiv, noi suntem dușmanii!

Kaufman nu se putu abține.

- Și Grafton ce reacții corporale a avut? Marbet izbucni din nou în râs.

- Tot de teamă și furie! Nici unul dintre ei nu și-a dat seama, și dacă spui asta altcuiva o să neg, dar a fost momentul în care omul și fallerul au semănat cel mai mult unul cu celălalt.

"Pot să pariez că semănau!" își spuse Kaufman, amintindu-și rigiditatea lui Grafton și cât de ultragiat fusese de activitatea lui Marbet. Dar cu voce tare se limită doar să întrebe:

- Ce succes ai obținut?

- Am mers în direcția cealaltă. Fallerul refuză să comunice cu oamenii investiți cu putere. Îi disprețuiește pe cei inferiori. Pentru el, nici unul dintre noi nu poate fi egalul unui faller. Așa că mi-a rămas doar o singură opțiune.

Dintr-o dată, Kaufman știu la ce se referă. Stomacul i se strânse.

- Nu-ți place, văd! Și nimeni nu știe nimic despre femelele speciei lor, nici măcar dacă sunt ființe raționale. Dar am cerut computerului să creeze diverse holograme de femele, pe baza celor mai frecvente diferențe sexuale întâlnite la speciile galactice, dacă nu chiar universal-valabile. Un corp mai mic, mai moale pe unde masculul părea tare. Lucruri de genul ăsta. Am lăsat hologramele feminine dezbrăcate, pentru a elimina considerentele de rang, și le-am făcut ușor începețoșate, fiindcă habar n-aveam cum arată organele sexuale. Iar fallerul a răspuns, cu primele semnale corporale de plăcere pe care le-am observat. Reacție trecătoare și involuntară, desigur...

știa foarte bine că e o hologramă. Dar mi-a fost suficientă ca să construiesc un vocabular parțial al plăcerii și dorinței și să văd ce limbaj corporal al hologramei îl provoacă.

- După care ai învățat tu însăți vocabularul!

- Da.

Asta nu-i plăcu lui Kaufman. Marbet, prezentându-se ca o femeie falleră, o copie stângace și supusă, probabil dezbrăcată... Se luptă să ascundă ce simțea, conștient că nu va reuși. Ea îl privi cu atenție și-n cele din urmă spuse:

- Grafton nu știe că joc rolul asta.

- Nu.

- Ar avea aceeași reacție ca tine, dar și mai violentă. Mult mai violentă. Lyle, eu nu pretind că aș fi o femelă falleră. Prizonierul nu e idiot! Pur și simplu încerc să mă prezint într-un fel care să nu-i trezească ostilitatea instinctivă și să creez o posibilă dorință de comunicare. Cei care se ocupă de animale pe Pământ fac același lucru. De fapt...

Ezită o clipă, apoi decise să continue:

- De fapt, așa faci și tu în activitatea diplomatică!

Destul de adevărat. Kaufman încuviință, deși fără tragere de inimă.

- A mers? A fost mai dispus să vorbească cu tine?

- Da. Am rămas tot dușman, desigur, dar un dușman care-i trezește reacții fiziologice pozitive, nu ostile. Dar să nu mă înțelegi greșit, Lyle, componenta fiziologică instinctivă din comportamentul fallerilor este mult mai puternică decât la oameni. Ei sunt mult mai puțin adaptabili decât noi. Sunt, într-un sens foarte literal, prizonierii biologiei lor.

- De aceea ne ucid fără să ducă mai întâi negocieri! Bine, Marbet. Ce ți-a spus?

- Încă nu mi-a "spus" nimic! replică ea, pe un ton exasperat. Am crezut că înțelegi, Lyle! E un canal de comunicare nonverbală și deocamdată foarte dificil de întrebuințat. Îl folosesc pentru a-i transmite unele lucruri.

- Cum ar fi?

- Că oamenii vor să discute, să oprească măcelul. Folosesc holograme, pantomime, orice-mi trece prin cap. În câteva minute o să-ți arăt!

- Marbet...

Îngrozit, Kaufman nu știa cum să continue.

- Marbet, tu... noi nu suntem împuterniciți să negociem pacea!

- Știu, spuse ea cu demnitate. Înțeleg că trebuie să aflu tot ce pot despre cultura fallerilor și, implicit, despre strategia lor militară. Și, dacă am cu adevărat noroc, să descopăr secretele scutului modificator de fază. A, da, probabil ar fi drăguț și să pot merge pe apă...

Kaufman încercă să-și imagineze cum arătaseră discuțiile dintre ea și Grafton.

- Îmi pare rău! spuse ea după o clipă. Tensiunea, cred, plus lipsa de somn.

- Nu, mie îmi pare rău! Ai făcut o muncă extraordinară, Marbet, și desigur că ai dreptate când spui că nu știi ce va ieși. Este o realizare uimitoare, o contribuție reală pentru știință și pentru efortul nostru de război.

- Îți faci treaba foarte bine! spuse ea sec.

- N-am vrut...

- Ba da, ai vrut. Dar îmi placi mai mult când ești direct. Acum mă duc la el. Poți să urmărești pe ecranul ăsta ce se întâmplă.

- În regulă, spuse el, dar Marbet dispăruse deja prin ușa laterală.

Kaufman se așeză în fața ecranului.

Fallerul arăta așa cum și-l amintea: ca un buștean umanoid cu trei tentacule în loc de brațe, legat de perete. Ușa se deschise și Marbet intră în celulă.

Preț de câteva clipe, Kaufman se îndoi că e tot ea. Se îndoi chiar că vede o ființă umană. Dar firește că era Marbet - o Marbet care se mișca altfel, pășind ciudat, cu brațele înclinate într-un unghi straniu și cu degetele răsfirate. Cu genunchii îndoiți și parcă mai grasă... nu putea fi mai grasă! Era o iluzie. N-avea nimic pe ea, cu excepția unei fâșii de pânză galbenă legată în jurul taliei, ascunzându-i organele genitale... poate că pânza era căptușită și de aceea părea ea mai grasă. Nu, era o impresie determinată de felul în care stătea, de felul în care se mișca. Iar ceea ce crezuse că ar fi pânză era de fapt o proiecție holografică sugerând pânza, fără să aibă o textură specifică, o compoziție sau un drapaj anume.

Marbet se duse foarte aproape de faller. Ajunsese,

probabil, chiar lângă bariera invizibilă ce separa atmosfera lui de a ei. Camerele de înregistrare a imaginilor erau plasate în așa fel, încât Kaufman îi vedea chipul din semiprofil. Obrazul ei arăta chiar mai straniu decât trupul. Își mișca mușchii faciali într-un fel care-i schimonosea trăsăturile, ceea ce lui i se părea grotesc.

Extraterestrul își schimonosi și el trăsăturile, deși mai puțin decât ea. Kaufman simți cum i se oprește respirația. Vedea prima conversație dintre un om și un faller, după douăzeci de ani de război.

"Nu, nu-i o conversație!", trebui Kaufman să-și amintească. Nu se făcea schimb de idei, nici măcar de substantive la nivelul "Eu Tarzan, tu Jane". Chiar sub ochii lui, chipul fallerului redeveni pasiv. Nu, nu cu totul... mai era ceva, câteva tresăriri, un înțeles pe care el n-avea cum să-l descifreze.

Apoi Marbet ridică un braț și începu să gesticuleze.

Kaufman își simți trupul străbătut de un adevărat șoc. Unghiul în care-și ținea Marbet brațul, felul în care-și desfăcea degetele, modul stângaci în care unul dintre degete rămânea chircit (extratereștrii aveau doar patru), toate îi păreau ciudate și grotești. Dar recunoștea mișcările. De când cu modificările genetice medicale și cu nanomedicina, pe Marte nu mai existau surzi. Dar Marte nu era întreg sistemul solar. In mahalalele Pământului și-n coloniile religioase unde întemeietorii interziseseră ingineria genetică și nanotehnica, văzuse copii surzi care făceau ce făcea Marbet în acele clipe. Îl învăța pe extraterestru limbajul seninelor.

Sau o versiune a acestuia. Eu-nu-vreau-rănesc-tu.

Expresia de pe chipul extraterestrului se schimbă ușor, apărând încordări musculare pe care Kaufman nu știa să le interpreteze. Oare Marbet știa?

Ea continuă câteva minute, apoi făcu un fel de plecăciune. Și-atunci se întâmplă ceva. Pe ceafa extraterestrului începu să se contureze un fel de creastă, un strat subțire de carne ce se ridică rigid câțiva centimetri, după care se prăbuși brusc. Dar Kaufman o zărise; văzuse lucruri asemănătoare și la alte specii, unele dintre ele terrane. Un semnal involuntar al dorinței de împerechere, înăbușit imediat.

Dorință trupească.

Extraterestrului îi lipseau femelele din specia lui!

Kaufman închise ochii. Când o adusese acolo pe Marbet Grant, nu se așteptase la așa ceva. E drept, n-avusese așteptări specifice, dar totuși... comportamentul de împerechere al extratereștrilor nu se număra printre obiectivele proiectului său militar. Se aflau departe, foarte departe de scutul modificator de fază și de funcțiile undelor probabilistice.

Marbet revenise lângă el. Spuse calm:

- Acum te-ai lămurit cum stau lucrurile, Lyle. Am vrut să vezi cu ochii tăi. E imposibil să-mi răspundă cu mâna legată astfel!

Kaufman așteptă.

- Trebuie să-i convingi pe Grafton și pe xenobiologii lui să lase liberă una dintre mâinile fallerului!

Nu exista nici un mod diplomatic de a-i comunica decizia lui, nici o cale metaforică sau evazivă cu ajutorul căreia să-i ascundă adevărul. Kaufman își adună curajul.

- Nu, Marbet. E imposibil!

- Dar...

- Nu!

[11]
GOFKIT JEMLOE

ENLI PEK BRIMMIDIN îi privi pe terranii care veneau către poarta casei lui Voratur și simți durerea de cap instalându-se undeva, între ochi. Nu se apropiaseră suficient pentru a fi auziți, și totuși durerea începuse deja. Asta le făceau terranii locuitorilor Lumii!

Desigur, nimeni altcineva nu mai simțea acest lucru. Pek Voratur și soția sa, Alu Pek Voratur, cei doi băieți mari, preotul casei - toți stăteau calmi, zâmbind pe deasupra florilor ospitalității, ce le încărcau brațele. Servitorii Primei Flori îi declaraseră pe terrani reali, posesori de suflete, așa că nu exista nici o irealitate care să aducă durerea de cap. Toți erau în armonie, împărtășind realitatea.

Mai puțin Enli.

Ea petrecuse ceva timp singură cu terranii din expediția trecută; le învățase limba dificilă; le văzuse și părțile rele, și pe cele bune. Terranii erau atât de înspăi-

mântători! Puteau să-și nege unul altuia realitatea, să se certe unul cu altul, să-i iubească pe cei pe care n-ar fi trebuit... toate astea, aparent, fără nici o durere de cap. Dar numai Enli înțelesese asta cu adevărat, fiindcă unul dintre ei murise pentru a-i salva pe ceilalți și a salva Lumea, așa că servitorii Primei Flori îi declaraseră pe terrani reali. Astfel deveniseră toți reali. Și nu perturbau nimănui realitatea împărtășită - doar lui Enli, care sperase să nu mai dea niciodată ochi cu ei.

Și totuși - uite ce le făceau terranii locuitorilor Lumii! - inima ei tresăltă de bucurie când văzu că Ann Pek Sikorski se afla printre terranii invitați la masă în gospodăria lui Pek Voratur. Buna Pek Sikorski, blândă și cu vorba potolită, și cu aceeași blană lungă pe cap, răsucită în bucle lucioase. Lui Enli îi plăcuse întotdeauna, în taină, blana de pe capul terranilor, deși era ciudată. Cineva - probabil Pek Sikorski - le spusese să-și ascundă gâtul golaș, lipsit de blană. Niște gulere înalte și curbate, destul de drăguțe, le acopereau decent.

- Sunteți bineveniți în gospodăria Voratur! tună Pek Voratur, și Enli traduse.

Schimbară între ei grămezi de flori ale ospitalității, portocalii și galbene. Erau patru vizitatori: Pek Sikorski, Lyle Pek Kaufman (ce nume ciudate aveau!), adică șeful gospodăriei terrane, cu care vorbise Enli cu o zi înainte, și doi servitori, un bărbat și o femeie. Femeia era servitoarea cu chipul aspru care îndreptase un pistol spre Pek Voratur. Numai Enli cunoștea cuvântul și realitatea lui; era singura persoană de pe Lume care văzuse vreodată un pistol terran. Pek Voratur nici măcar nu-și dăduse seama că era primejdios.

Durerea de cap deveni mai intensă, dar nu intolerabilă. Lui Enli îi fusese teamă că n-o va putea suporta, dar în timpul celeilalte vizite a terranilor i se întâmplase ceva. Terranii o schimbaseră. Îi arătaseră alte realități decât cele împărtășite pe Lume (cine și-ar fi putut închipui așa ceva?!) și o obligaseră să trăiască o vreme în interiorul acestor realități, iar când au plecat, ea știa că poate tolera și existența celorlalte realități, la nevoie. Nici un alt locuitor al Lumii nu cunoștea acest lucru. Doar Enli Pek Brimmidin, reală și totuși fără să împărtășească realitatea, din cauza terranilor.

Poate că nu-i va ierta niciodată.

*****

- MĂ BUCUR să te văd, Enli! zise Ann Sikorski în timp ce mergeau alături, puțin în urma celorlalți. Cum e solul tău?

- Solul este bun astăzi, Pek Sikorski.

- Spune-mi Ann, te rog!

Enli nu voia să i se adreseze acestei extraterestre pe numele mic. Și totuși, Pek Sikorski o rugase, dându-i o ușoară durere de cap. Uite ce le făceau terranii locuitorilor Lumii!

- Nu ne-am mai văzut de trei ani! spuse Pek Sikorski, împărtășind realitatea. Dintre toți terranii, ea fusese întotdeauna cea mai manierată.

- Da, trei ani, aprobă Enli. Vei dori să vezi mormântul lui David Pek Allen?

A părut oare Pek Sikorski uluită? Da. De ce? Fără îndoială, știa că Pek Allen murise pe Lume. Și totuși, ceilalți terrani plecaseră atât de subit cu barca lor zburătoare...

- Mă poți duce mâine la mormântul lui?

- Dacă vrea Pek Voratur. Fac parte temporar din gospodăria lui.

Și nu-i plăcea acest lucru. Îi lipsea Gofkit Shamloe. Îi era dor de sora ei, Ano, și de copiii acesteia. Îi lipsea Calin, dansul cu el, lucrurile ce s-ar fi putut întâmpla între ei doi dac-ar mai fi rămas câteva zile la Gofkit Shamloe... Dar slujitorii Primei Flori avuseseră grijă ca realitatea împărtășită să fie altfel.

- Mormântul lui David are un altar de flori? întrebă Pek Sikorski.

- Un minunat altar de flori, așa cum merită cineva care și-a dat viața pentru alții!

- Aș vrea să împărtășesc această realitate cu tine, Enli, la mormântul său.

- Vom împărți grădina inimilor noastre, răspunse Enli cu o formulă oficială.

Trecură pe sub o arcadă deschisă și intrară într-una dintre zecile de încăperi ale gospodăriei Voratur. Pek Voratur făcu un semn și toată lumea se așeză. Numai Enli și Pek Sikorski vorbeau ambele limbi, chiar dacă imperfect; Enli se pregăti să traducă.

- Camera e foarte frumoasă! rosti Pek Kaufman.

- Sunteți bineveniți întru bucuria celor mai bune flori ale casei mele! replică Pek Voratur.

Într-adevăr, se aflau în cea mai frumoasă și mai costisitoare încăpere din câte văzuse Enli vreodată. Pereții curbați constituiau înflorirea cea mai rafinată a artei zidarilor: acoperiți cu mii de flori presate și cerate, în culori pale, subtile. Curbele unduioase ale mesei joase de lemn, bogata broderie a pernelor de pe podea (cu siguranță proveneau de pe insulele Seury), farfuriile de cositor masiv - toate create de maeștri artizani. Nicăieri nu vedeai vreo linie dreaptă sau vreun colț dizgrațios. Iar dincolo de arcadele ferestrelor deschise înfloreau magnificele grădini Voratur, faimoase cale de cincizeci de sate jur-împrejur, ba chiar și-n capitală.

S-a servit mâncare din belșug, feluri întâlnite rareori de Enli în satul ei, Gofkit Shamloe. Cât i-ar fi plăcut lui Ano cea lacomă, care mânca întruna și nu se îngrășa niciodată! Nu că ar fi contat dacă se îngrășa, Ano era oricum frumoasă. Enli încercă să mănânce, dar nu putea. Apropierea de terrani îi întorcea stomacul pe dos.

Totuși, erau destul de politicoși; cina continuă cu schimburile rituale și cu conversație ușoară. Cel mai mult vorbea Pek Sikorski: firește, era singura terrană care le cunoștea limba. Pek Kaufman urmărea totul atent și zâmbea des. "Un bărbat fericit sau un negustor bun", își spuse Enli. Erau doar cinci meseni, Voratur îndepărtând pe toată lumea, cu excepția fiului său cel mare, Soshaf Pek Voratur. În definitiv, scopul întâlnirii îl constituiau afacerile, despre care urmau să discute după terminarea mesei. Cei doi servitori terrani stăteau separat. La început, Pek Voratur păruse surprins că Pek Kaufman nu le spusese să plece; apoi ceruse să se aducă o a doua masă, care a fost instalată în grabă. Enli se simțea ușurată că stă cu spatele la slujitorii terrani. Ascuns undeva în haina ei ciudată și țeapănă, femeia terrană, Pek Heller, ținea un pistol.

După ce se strânseră ultimele farfurii, se lăsă o scurtă tăcere. Pek Voratur așteptă. Chiar în momentul în care se făceau simțite primele clipe de realitate neîmpărtășită, Pek Kaufman își plimbă mâna peste masa lustruită.

- Frumos lemn! spuse el în limba locuitorilor Lumii,

articulând cu un accent caraghios cuvintele abia învățate.

Pek Voratur se relaxă: afacerile începeau așa cum se cuvenea. Își șterse buzele cu un șervet, râgâi și spuse:

- Grădina mea înflorește din nou pentru că tu admiri această masă! Artizanul este Holit Pel Marrabilor. Se poate ca el să vrea să vândă mese vizitatorilor noștri terrani.

Pek Sikorski traduse; ea vorbea mai bine limba localnicilor decât vorbea Enli limba terranilor.

- Se poate ca terranii să vrea să cumpere asemenea mese în cadrul schimburilor dintre noi, răspunse Pek Kaufman în terrană.

Din nou traducere.

- Poate în schimbul bicicletelor, continuă Voratur. Bicicletele terrane fac să-mi înflorească inima!

- Avem douăzeci de biciclete pentru negoț, rosti Pek Sikorski, de data asta fără să-l mai consulte pe Pek Kaufman.

Ei bine, așa erau terranii! Membrii importanți ai unei gospodării puteau vorbi în numele stăpânului, puteau chiar să-l contrazică. Ce oameni ciudați!

Ochii lui Voratur sclipiră pe fața bine dată cu ulei.

- Douăzeci de biciclete sunt binevenite în comerț! Poate pentru douăzeci de mese făcute de Holit Pek Marrabilor sau de alți artizani la fel de pricepuți?

- Este posibil ca în această grădină să crească niște schimburi și mai mari, spuse Pek Sikorski.

Ceva din vocea ei sau felul în care se aplecă înainte o făcu pe Enli să se încordeze. Simțea că va urma una dintre acele realități diferite ale terranilor.

- Spune-mi despre florile pe care le miroși în grădina aceea! ceru Voratur.

- Cândva, demult, Pek Voratur, am făcut un negoț neobișnuit cu tine. Ți-am dat licori împotriva răului de floare.

- A, da, antihistaminele, rosti Voratur cuvântul terran. Le-am vândut bine, Pek Sikorski!

Enli își spuse că într-adevăr, le vânduse bine. Antihistaminele terranilor făcuseră din Voratur unul dintre cei mai bogați locuitori ai Lumii.

- Iar în schimbul antihistaminelor, ne-ai oferit o foto-

grafie a creierului tău, continuă Pek Sikorski.

"O scanare *Lagerfeld*." De trei ani nu mai simțise Enli straniile cuvinte încolțindu-i în minte. Terranii i-au așezat lui Pek Voratur o pălărie de metal pe cap și i-au pus o mulțime de întrebări. Ei spuneau că astfel obțin imagini despre cum funcționează creierul, deși Enli nu văzuse niciodată fotografiile. Nu era sigură că ele există cu adevărat. Și totuși, terranii se arătaseră foarte încântați de scanarea Lagerfeld. Poate că fotografiile existau. În definitiv, terranii aveau antihistamine, bărci zburătoare, pistoale, ziduri invizibile care te răneau și alte mașinării bizare și în mare parte inutile.

- Îmi amintesc de fotografia creierului meu, spuse Voratur precaut.

Enli îi înțelese precauția: scanarea fusese o porțiune de realitate neîmpărtășită, chiar dacă una minoră, și prin urmare îl costase o durere de cap surdă.

Pek Sikorski îi spuse ceva lui Pek Kaufman în terrană, prea rapid pentru ca Enli să poată înțelege. Prinse doar cuvintele "controlul datelor". Ce căutau terranii să controleze?

Simți un fior rece urcându-i încet de-a lungul spatelui și blana de pe gât i se zbârli.

- Pek Voratur, vom sădi un schimb între noi și voi, spuse Pek Sikorski, și va înflori pentru toți. Vă oferim asta.

Își întoarse privirea spre Pek Kaufman, care scoase din buzunar o foaie de hârtie și o despături.

Enli își spuse că era un fel foarte nechibzuit de a folosi hârtia, o marfa atât de scumpă. Mare parte a colii rămăsese albă; numai la mijloc se vedea un desen, imaginea unei mașinării complicate. Pek Kaufman întoarse hârtia către Pek Voratur și Enli nu mai putu s-o vadă.

- Este o mașină cu abur, spuse Pek Sikorski. Vă putem arăta exact cum s-o construiți. După ce veți înțelege procedeul, puteți face multe feluri de mașini cu abur, care să facă multe lucruri. Buștenii pot fi puși în căruțe care nu mai trebuie trase. Apa poate fi adusă din râuri pentru a uda câmpurile și grădinile. Bărcile pot călători fără pânze și fără vâslași spre nenumăratele insule cu care faceți comerț. Desigur, veți avea nevoie de timp ca să învățați să faceți aceste lucruri, poate ani întregi, dar

valoarea lor va fi foarte mare.

Pek Voratur studie desenul.

- O mașină cu abur?

- Abur fierbinte. Poate să miște lucrurile. Uite, să-ți explic.

Pek Sikorski vorbi mai departe, dar Enli renunță s-o urmărească. Urmărea chipul lui Pek Voratur, știind ce va spune.

- Da, înțeleg, rosti el în cele din urmă fără entuziasm. Dar de ce am vrea asemenea mașini?

Pek Sikorski și Pek Kaufman se uitară unul la altul.

- V-am spus, replică Pek Sikorski. Să care bușteni, să ude câmpurile, să miște bărcile...

- Dacă mașinile vor căra buștenii, ce vor mai munci pădurarii noștri? întrebă cu bun-simț Soshaf.

- De ce am avea nevoie să ne udăm câmpurile, când Prima Floare ne trimite întotdeauna atâta ploaie câtă vrea să avem? spuse Voratur.

- Și de ce să mișcăm bărcile? întrebă Soshaf. Bărcile se mișcă singure în josul râurilor, iar în susul lor și pe mare, prin efortul vântului și al vâslașilor. Vreți să lăsați toți vâslașii fără lucru? Cum își vor mai hrăni copiii?

- Și dacă ei nu-și vor mai putea vinde munca, eu cui voi mai vinde bunurile aduse de flota mea comercială? întrebă uluit Pek Voratur.

Nu era doar uluire; Enli văzu clar că pe Voratur și pe Soshaf începea să-i doară capul. Terranii ar fi trebuit să le înțeleagă deja obiecțiile, doar participau la realitatea împărtășită! Și totuși, nu pricepeau. Realitate neîmpărtășită...

- Da, desigur! spuse repede Pek Sikorski. Comerțul vostru nu se va dezvolta astfel. Iartă-ne! Solul nostru este sărac astăzi și ne imaginăm vise urâte.

- Fie ca solul vostru să se îmbunătățească și ca grădina voastră să înflorească! răspunse rece Voratur. Dar visele rele nu ajută comerțul. S-ar putea să nu reușim să facem să înflorească un schimb între noi, Pek Kaufman.

- Sunt sigură că putem sădi un negoț care să înflorească glorios, Pek Voratur! interveni Pek Sikorski direct, fără să traducă.

Enli își spuse că vocea ei părea disperată. De ce?

- Ce-a spus? o întrebă Pek Kaufman pe Pek Sikorski.

- Batem în retragere! răspunse ea în engleză. Am judecat greșit. Un motor cu abur nu va crește productivitatea, ci mai degrabă va da peste cap stabilitatea economică.

- La naiba! făcu Pek Kaufman. Spune-i că avem altceva să-i oferim.

- Lyle, nu!

- Spune-i, Ann!

Tonul autoritar era inconfundabil.

Voratur asculta toate acele cuvinte pe care nu le înțelegea. Enli îl văzu cum se enervează: după imaginile unui vis urât, i se arăta acum și lipsă de respect! Lui, Hadjil Pek Voratur, cel mai bun negustor de pe Lume! Tocmai lui! îi ceru lui Enli:

- Spune-i lui Pek Kaufman că schimburile noastre nu înfloresc! Fie ca Prima Floare să înflorească pentru el, dar în altă parte.

Voratur se ridică în picioare.

- Pek Voratur! spuse Pek Kaufman, ridicându-se la rândul său. Iată! Negoț!

Accentul i se înrăutățise și cuvintele rostite de el erau greu de înțeles, chiar așa simple. Dar obiectul pe care-l scoase din interiorul hainei sale bizare putea fi recunoscut cu ușurință. Enli știa ce este, iar pe chipul lui Voratur se citi același lucru. Desigur că știa; negustorul nu lăsase nici un detaliu, oricât de mic, să treacă neobservat când terranii stătuseră la el la precedenta lor călătorie comercială.

- Enli, te rog să traduci, ceru Kaufman în terrană. Pek Voratur, acest comlink este o cutie care trimite mesaje la distanțe mari. Când tu...

- Știe ce este un comlink! îi spuse Enli.

În aceeași clipă, își dădu seama că întrerupsese un terran pentru prima oară în viața ei. Nu trebuia să-l privească pe Pek Voratur ca să știe ce gândește acesta.

Asemeni tuturor negustorilor, Voratur făcea schimb de mesaje cu flota lui comercială printr-un sistem de comunicație ce folosea razele soarelui reflectate în oglinzi. Turnurile dispuse la distanțe atent calculate și oamenii pricepuți să mânuiască oglinzile constituiau o cale destul de bună de a te asigura că orice realitate împărtășită, comercială sau nu, ajunge pretutindeni pe Lume

într-o zi și-o noapte. Dar numai când vremea era senină. Cu patru sau cinci comlink-uri terrane, Pek Voratur și-ar fi putut controla flota, caravanele de pe uscat, agenții din capitală oricând, zi și noapte, pe orice vreme.

- Te rog, Pek Kaufman, ia loc! spuse Pek Voratur. Mai vrei pel?

- Lyle, n-ai voie! zise Pek Sikorski în terrană, cu voce joasă și imperativă. Motorul cu abur reprezintă oricum următorul pas în dezvoltarea lor industrială. Dar un comlink...

- N-au cum să-l copieze! spuse Pek Kaufman pe un ton normal și fără să coboare vocea. Eu nu sunt antropolog, ci negociator militar implicat într-un efort major de război. Și acum te rog să taci, doctore Sikorski.

Chiar și Voratur, care nu înțelegea cuvintele, pricepu tonul lui Kaufman. Pek Sikorski se lăsă înapoi pe pernă de parcă ar fi fost lovită.

- Șase comlink-uri, Pek Kaufman! zise repede Voratur, în schimbul fotografiilor creierului meu și al lui Enli Pek Brimmidin. Enli, pentru fiecare an în care comlink-urile funcționează, vei primi a treia parte din creșterea profitului meu față de anul anterior. Vrei să plantezi acest schimb împreună cu mine?

Enli evită privirea lui Pek Sikorski. Nu înțelegea de ce aceasta nu voia ca Pek Voratur să aibă comlink-uri, dar nu-i plăcea acest lucru. De ce să spună Pek Sikorski ce pot și ce nu pot primi prin negoț locuitorii Lumii? Încerca oare să-i împiedice să beneficieze de lucruri folositoare, deoarece credea că terranii sunt mai importanți decât semenii ei? Ei bine, Pek Voratur trebuia să obțină orice lucru pentru care putea oferi la schimb, în mod cinstit, ceva de valoare egală. Aceasta era realitatea împărtășită, și nu era lumea lui Pek Sikorski, ci a lui Pek Voratur.

Și a lui Enli!

- Vreau să plantez acest schimb împreună cu tine, Pek Voratur!

- Fie ca el să îmbobocească și să înflorească! Spune-i lui Pek Kaufman "da", în limba sa.

- Spune-i lui Pek Voratur că sunt încântat să sădim un negoț împreună! răspunse repede Pek Kaufman. Vrea să vină mâine după-amiază la gospodăria mea, ca să facem

fotografiile creierului și să le dăm comlink-urile?

Enli traduse.

- Vom veni! promise Pek Voratur.

Dar chiar în clipa când luă paharul de celebrare plin cu pel din mâna triumfătoare a lui Soshaf Voratur, Enli simți cum picioare i se înmoaie și încep să-i tremure, de parcă s-ar fi transformat în gelatină.

[12]

MUNȚII NEURY

INSIST! SPUSE DIETER Gruber, cu o privire rece ca gheața în ochii albaștri. Tom trebuie să vină și el. Este o chestiune de o importanță crucială!

- Este irelevant, replică Tom Capelo, imitând cu acuratețe și cruzime accentul lui Gruber. O chestiune de un incomensurabil subiectivism sentimentaloid!

Lyle Kaufman îi privi pe rând. Gruber, înalt și implacabil, un războinic teuton care dădea ordine de luptă. Capelo, scund și neîngrijit, soldatul de rând pirpiriu și uscățiv care, oricât ar părea de greu de crezut, conduce de fapt bătălia. Amândoi împrăștiau în jur iritabilitatea primejdioasă a unor oameni care n-au dormit destul.

- Dacă ești om de știință, o să vii!

- Tocmai pentru că sunt om de știință, nu-mi bazez ipotezele pe mâncărimile din creierul meu. Sau dintr-al tău.

- Ajunge, spuse Kaufman. Ajunge!

Stăteau toți trei la marginea gropii imense, săpate în valea din munții Neury. La patru sute de metri mai jos de ei, Albemarle conducea o echipă de tehnicieni care cartografia cu minuțiozitate poziția exactă a fiecărei protuberanțe recent dezvelite de pe suprafața artefactului. A doua zi, artefactul urma să fie ridicat din adâncurile muntelui. La picioarele lui Kaufman se căsca hăul ametitor, ai cărui pereți rămâneau drepți și verticali cu ajutorul nanoarmăturilor. Dar prăpastia nu părea să-i tulbure nici pe Gruber, nici pe Capelo, care continuau să se certe în privința expediției pe care Gruber plănuia s-o facă, pe jos, în altă parte a munților.

- Lyle îți poate ordona pur și simplu să mergi! spuse Gruber.

- Nu i-aș ordona lui Tom să facă așa ceva, interveni Kaufman repede.

Ordinele directe reprezentau metoda cea mai dezastruoasă în cazul oamenilor de felul lui Tom Capelo. Dar Gruber nu era diplomat.

- Tom, mai explică-mi o dată de ce nu vrei să mergi.

Capelo răspunse cu o răbdare exagerată, sarcastică:

- Pentru că jonglez deja cu patru seturi de date reale. Unu, harta neutrino a munților Neury. Doi, datele pe care le înregistrăm aici. Trei, datele înregistrate în raportului lui Syree Johnson despre celălalt artefact, care a explodat în spațiu. Și patru, tot ce știm - adică nu prea multe - despre scuturile modificatoare de fază ale fallerilor. Patru seturi de date reale și măsurabile! În loc să le studiez, voi vreți să mă târăsc prin tuneluri iradiate, până într-un loc despre care credeți că-mi va umple creierul de trăsnăi subiective!

- Se teme de tuneluri și de radiații, spuse Gruber. Ești un laș, Capelo!

În ochii lui Capelo apăru fulgerător o privire atât de urâtă, încât Kaufman abia se stăpâni să nu facă un pas înapoi. Înainte ca fizicianul să poată deschide gura, rosti repede:

- Ai grijă, Tom! Fetele tale se uită la noi!

Capelo se răsuci ca un arc; preț de o clipă în care inima încetă să-i mai bată, Kaufman se temu că va cădea în groapă. Sub supravegherea bonei, cele două fetițe se jucau sub o streașină de stâncă, la maximă depărtare de

groapă - atât cât se putea în valea aceea îngustă. Tocmai în acel moment, Sudie se uita spre tatăl ei. Îi făcu fericită semn cu mâna:

- Salut, tati! Sunt un cățeluș de piatră!

- Mă bucur, iubito! Ham, ham! strigă Capelo, iar când se întoarse către Gruber momentul critic trecuse.

Pentru prima oară, Lyle Kaufman găsea un motiv să se bucure că fetițele veniseră cu ei. Totuși, nu-i lăsă timp lui Capelo să scoată vreun sunet înainte să-l pedepsească el însuși pe Gruber.

- Dieter, e o calomnie complet neîntemeiată, după cum știi prea bine! Dacă te pretinzi om de știință, limitează-te la fapte când îi prezinți lui Tom teoria ta. *Ja?*

- *Ja!* Scuză-mă, Tom. Nu ești laș. Dar tot trebuie să vii și să simți pe pielea ta ce se întâmplă în locul acela!

- Eu merg în expediție, Tom, spuse Kaufman. La urma urmei, chiar tu mi-ai spus adesea că datele științifice sunt precedate de fenomene pe care nimeni nu știe să le măsoare în acel moment. Adevărurile de astăzi sunt erezii științifice de ieri.

Capelo își trecu degetele prin părul murdar și deja răvășit. Îi aruncă lui Gruber o privire plină de ranchiună; spre deosebire de impasibilul geolog, Capelo ținea minte jignirile multă vreme. Un ranchiunos la scară galactică; dovadă: ura lui înfricoșătoare față de falleri, la fel de intensă după trei ani de la moartea soției sale. Kaufman, care era militar, știa că n-are rost să-ți irosești forțele urându-l pe inamic. Se dovedea mult mai productiv să-ți canalizezi energia spre a-l înfrânge. Capelo era incapabil de o asemenea detașare pragmatică, dar știa să fie corect.

- Bine, la naiba, merg! Dacă nu din rațiune, măcar ca să completăm ce avem. Dar dacă vom fi uciși toți trei când se va prăbuși peste noi un perete fără nanoarmături, să-ți amintești în clipa morții vorbele mele: " Ți-am zis eu!"

- O să țin minte, spuse Kaufman. Dar nanoroboții vor merge înaintea noastră, consolidând peretele, așa că e puțin probabil.

- Nu există hornuri, nici tuneluri greu de străbătut, interveni Gruber. Floare la ureche pentru speologi.

- Pierre Curie a fost ucis de o căruță încărcată cu bu-

toaie cu bere, în timp ce se plimba, contracară Capelo.

- Pentru c-a fost neatent, răspunse Kaufman.

- Și era neatent pentru că se gândea la probleme științifice mult mai importante! i-o întoarse Capelo, iar Kaufman îl cunoștea destul de bine ca să-l lase să aibă ultimul cuvânt.

*****

CU COSTUMELE pe ei, dar fără căști, cei trei bărbați înaintau prin tuneluri, în adâncul munților Neury. Mergeau, se târau, se cățărau, se bălăceau în noroi... Capelo ura drumul. Bine că măcar blestemăția de costum îi ținea de cald, nu lăsa apa să pătrundă în interior, îi păstra integritatea corporală și-l avertiza asupra nivelului radiațiilor. Gruber era un idiot, iar el, Capelo, unul și mai mare, pentru că fusese de acord să vină.

Geologul deschidea drumul. Avea în mână o lanternă electrică puternică și se orienta după hărți sonare și de radiații, trasate pe baza datelor furnizate de satelit. Hărțile erau remarcabil de detaliate. N-aveau cum să se rătăcească, doar, în cel mai rău caz, să rămână înțepeniți într-o gaură din piatră care să le devină mormânt. Niște idioți cu toții! Iar idiotenia supremă era coarda de alpinism cu care se legaseră unul de altul. Învelită de nanoroboți ca niște rulmenți minusculi, cu menirea de a elimina orice fenomen de frecare, coarda îl avea la capătul cu mâner pe zâmbitorul Karim Safir. Gruber îl postase cu grijă pe Safir într-o peșteră care lui Capelo nu i se părea cu nimic diferită de altele, dar a cărei poziție părea să aibă pentru Gruber o semnificație deosebită.

- Toată lumea e teafără? întrebă Gruber vesel.

Și de ce n-ar fi fost vesel? Avea gradul de sensibilitate al unei găleți cu apă, plus că-și impusese punctul de vedere cu expediția asta tâmpită.

- Atenție la porțiunea care urmează, e cam umedă!

Bălăcindu-se prin apa stătută care-i ajungea până la genunchi și sprijinindu-se cu mâna de peretele tunelului ca să poată rămâne în picioare, Capelo bombăni:

- Cam umedă?!

- Subapreciere din motive de deformație profesională, spuse Kaufman. Ca orice geolog care umblă prin peșteri, Gruber e învățat cu umezeala.

- Fiindcă n-a... Lyle! Ăla a fost un șarpe?!

- Nu cred că există șerpi pe Lume, spuse Kaufman, nu foarte convins.

- Atunci analogul extraterestru al unui șarpe!

- Ignoră-i pe micuții înotători! strigă Gruber voios. Ann spune că sunt inofensivi.

"Atunci să dea Ann nas în nas cu ei!" își zise Capelo înciudat. Ce treabă anapoda: biologul proiectului plecase la nu știu ce întâlnire cu băștinașii, în timp ce fizicianul proiectului trebuia să se bălăcească în nămol, printre reptile extraterestre! "Idioțenie, prostie crasă..."

Avea nervii prea încordați. Într-o asemenea stare de spirit nu se putea face nici o descoperire științifică de valoare. În regulă, se va calma. Își porunci: "Nu te mai gândi la demonstrația asta de inutilitate a geologiei! Gândește-te în schimb la date: ele sunt clare, raționale."

Patru seturi de date, îi spusese Capelo lui Kaufman, și așa era. După ce echipa le va completa cât mai mult cu putință pe toate patru, era treaba lui să le integreze, să găsească legături și ipoteze care să raționalizeze matematic ceea ce părea să se întâmple în universul de la nivelul cuantic.

În primul rând, harta neutrino a munților Neury. Partea ușoară, știută și clar înțeleasă. Detectorii specializați de pe *Alan B. Shepard* și de pe sateliții geosincroni măsuraseră și trasaseră conturul unui flux neobișnuit de mare de particule neutrino izvorât din această parte a lanțului muntos. Rezultase o hartă a activității radioactive, având în centru artefactul îngropat. Harta arăta limpede, exact în jurul artefactului, o breșă cu diametrul de cincizeci de metri, la nivelul căreia nu exista radioactivitate neobișnuită. Era gaura din centrul profilului toroidal și, de asemenea, motivul pentru care toată lumea putea să lucreze fără costume de protecție în valea alpină.

Dincolo de acea zonă de grație, radiațiile creșteau spectaculos și neregulat, apoi descreșteau și dispăreau. În jurul artefactului se destabilizaseră o mulțime de nuclee, ceea ce era un alt mod de a spune că la nivel cuantic, foarte multă materie depășise probabilitățile normale ca nucleele să emită particule alfa. Particulele nucleare și micuțele corzi vibratile din care se compuneau, asemeni întregii materii, aveau un câmp probabilistic

unde puteau fi găsite și care consta în suma funcțiilor de undă. Parte din câmpul probabilistic se afla în afara barierei de energie care ținea nucleul laolaltă. Determinismul cuantic arăta faptul că probabilitatea ca un eveniment anume să se producă la un moment dat din viitor este integral determinată de cunoașterea funcțiilor de undă în orice moment anterior producerii evenimentului. În munții Neury, ecuația nu rămânea valabilă.

"Să fie timpul factorul perturbator?" Nimic din fizica cuantică nu justifica o distincție între trecut și viitor. Dar Capelo nu găsea nici o altă modalitate prin care integreze acest aspect în datele de care dispunea.

- Aproape am ajuns! strigă Gruber către tovarășii lui de echipă care înaintau cu greu, legați unul de altul. Observați felul în care gândiți!

Datele din al doilea set erau cele înregistrate de el, împreună cu Rosalind Singh și cu grăsanul de Albemarle, la nivelul sitului. Astea erau ceva mai ambigue. Artefactul fusese fabricat din același material ca tunelurile spațiale. Din câte-și dădeau ei seama, interiorul părea compus din structuri neclare, pliate, complet lipsite de masă - o imposibilitate. Obiectul îngropat avea aceleași marcaje ca artefactul mult mai mare investigat de Syree Johnson. Foarte pertinent era faptul că avea aceleași protuberanțe, inscripționate cu numere prime. Iar în timp ce el se bălăcea ca nătărăul prin grote subterane, Rosalind și Albemarle rulau programe de computer pentru a compara poziția protuberanțelor cu variațiile de radioactivitate ale rocii, în funcție de schimbările probabile de poziție de-a lungul epocilor geologice.

Datele lui Syree Johnson despre celălalt artefact, cel mult mai mare, care explodase când ea încercase să-l treacă prin tunelul spațial indicau... indicau...

Syree...

Sudie...

Sudie și... și... mai era un copil...

Karen, ajută-mă!...

Cădea, deși stătea drept în picioare. Cădea într-un nimic cețos. Apoi n-a mai fost nici măcar ceața; nu era nimic, nici măcar timpul.

*****

- TOM!

Ceață.

- Tom!

Nimic.

- Tom!

Ceață.

- Tom!!

Își spuse, confuz, că-și aude numele rostit de mai mult timp. Ce era? A cui era vocea?

- Da, răspunse într-un târziu, și cuvântul sună straniu, ca într-o altă limbă sau poate rostit de altcineva.

- Continuă să mergi. Hai, mergi!

N-avea încotro, era tras înainte de o coardă. Făcu câțiva pași și confuzia se mai risipi.

- Mergi!

Vocea era... a lui Lyle Kaufman. Da. Și el era Tom Capelo.

- E mai bine. Aproape ai ieșit.

După alți câțiva pași, confuzia se risipi de tot.

- Iisuse Hristoase! Ce-a fost cu mine?

Kaufman continuă să tragă de coardă, ajutat de Karim Safir cel zâmbitor. La capătul frânghiei, Gruber mergea împleticit, ca un somnambul. Capelo se așeză brusc. Fusese... golit. Cu mintea opacă. Incapabil să raționeze... sau cu gândirea atât de încetinită, încât îi dăduse impresia că nu mai judecă. Se uită cum e tras Gruber înainte și văzu cum îi revine în ochii albaștri, parcă orbi, acea privire care indică starea de conștiență.

Safir spuse ceva în arabă și continuă să tragă de coardă. Ceilalți trei se împleticiră mai departe prin tunel, ajungând într-o peșteră mai mare și oarecum mai uscată. Se prăbușiră sfârșiți, înconjurați de umbrele mișcătoare făcute de lanterna lui Gruber.

Kaufman vorbi primul. Avea glasul răgușit.

- În regulă, Gruber, mai spune-mi o dată teoria. Ce-a fost asta?

- Partea cea mai îngroșată a câmpului toroidal, răspunse Gruber. Ah, cât mi-aș dori să fie Ann aici! Ar ști să explice mult mai bine.

- Încearcă tu, rosti Capelo, răgușit și el.

Își auzi propria voce, încă gâtuită de panică. Niciodată nu i se mai întâmplase așa ceva! Să-și piardă rațiunea, singurul lucru care-i justifica existența, singura lui iden-

titate reală... Simți cum îl scutură un fior puternic, involuntar; stânjenit, îl străfulgeră pe Gruber cu privirea.

Acesta, desigur, nu observase nimic și continua să explice.

- Am dat peste chestia asta în timpul expediției trecute. Atunci n-a avut cine să ne tragă cu frânghia, dar Enli se afla cu noi. Localnicii, Tom, se pare că nu sunt afectați în același fel ca noi. Enli ne-a tras afară. Ea...

- Las-o pe Enli! i-o tăie Kaufman, într-un mod care nu semăna deloc cu vorbirea sa manierată. Ce s-a-ntâmplat cu noi?

- Ann știe să explice mai bine decât mine, repetă Gruber, dar o să încerc. Artefactul lui Syree Johnson a făcut ca toți atomii cu un număr atomic mai mare de șaptezeci și cinci să se destabilizeze și să emită radiații, *ja*? Acest lucru le-a afectat câmpurile de probabilitate. Și credem că e posibil ca și artefactul îngropat să facă același lucru. Dar și creierul funcționează probabilistic, la nivel cuantic.

- Zău? făcu Kaufman.

- Da. Impulsurile electrice din creier ajung la capătul neuronilor, care eliberează apoi neurotransmițătorii în sinapse. Dar asta nu se întâmplă de fiecare dată. Probabilitatea ca exact același voltaj să provoace o descărcare variază între 17% și 62%. Descărcarea fiind determinată de un singur atom, este un eveniment cuantic. De fapt, pare din ce în ce mai probabil ca astfel să ia naștere conștiința. Prin modificarea probabilității. Nu există altă modalitate de a explica de ce un eveniment pur mental, cum ar fi decizia de a te ridica în picioare, poate produce un efect în lumea materială.

- Bun, așadar, creierul operează probabilistic, spuse Kaufman. Atunci...

- Parțial pe bază probabilistică, îl corectă Gruber.

- Parțial pe bază probabilistică, repetă Kaufman. Dar de ce un artefact care destabilizează atomii pentru a produce radioactivitate mi-ar anula, în același timp, și capacitatea de a gândi? Tom, tu de ce taci? Nu te simți bine?

- Ba da, răspunse Capelo, care nu voia să arate cât era de zguduit.

Zguduit. Ceea ce se întâmplase n-ar fi trebuit să aibă

loc niciodată. Cel puțin, legile fizicii pe care le cunoștea el nu includeau posibilitatea unui asemenea fenomen.

Kaufman se întoarse spre Gruber.

- Dieter, tu ce părere ai? De ce un artefact care destabilizează atomii pentru a produce radioactivitate îmi anihilează și posibilitatea de a gândi?

- Nu știu. Am doar o teorie.

- S-o auzim! spuse Capelo, mult mai tăios decât intenționase.

- Cred că artefactul creează și un al doilea câmp probabilistic. Acesta este cel care influențează evenimentele cuantice din creier.

- Ce dovadă ai?

- Doar ce ni s-a întâmplat nouă. Și faptul că Enli, a cărei specie a evoluat aici, n-a fost afectată. Cred că artefactul generează un fel de câmp cu putere variabilă, ce învăluie întreaga planetă. Ann crede că asta explică și evoluția mecanismului "realității împărtășite" al indigenilor de pe Lume.

- Asta nu-i o teorie! explodă Capelo. E o nebunie demnă de balamuc!

- Ai tu una mai bună? se răți Gruber.

- Irelevant! N-ai nici un fel de date și nici vreo modalitate să verifici datele, pe care oricum nu le ai!

- Ba da! Am chiar două două moduri de verificare. În primul rând, Ann face scanare Lagerfeld pe creierul a doi băștinași, pentru a le compara cu scanările efectuate data trecută. Să vadă dacă există vreo modificare din momentul în care artefactul îngropat a salvat Lumea de efectul de undă care a iradiat Nimitri.

Capelo se ridică în picioare, cuprins de o furie familiară; iar sentimentul acesta familiar îi făcea bine. Era furie împotriva tâmpiților care trivializau știința. Care nimereau prin universități aducând "teorii" penibile, înregistrate pe computere ieftine de uz școlar. Care alcătuiau holodocumentare de popularizare, disponibile la un anumit preț (firește!), în care "explicau" originea Universului pe baza astrologiei sau a numerologiei sau după cum se unduiau albiile vechilor râuri. Indivizi care pretindeau că existența îngerilor poate fi dovedită matematic!...

- Deci acest artefact îngropat face de toate, îi spuse el

lui Gruber, fără a se osteni să-și ascundă disprețul din glas. Destabilizează atomii cu număr atomic mai mare de șaptezeci și cinci, oprește instantaneu alte valuri destabilizatoare încă din faza de "vălurele" și generează un câmp secundar de probabilitate, care afectează activitatea creierului. Poate și să dirijeze o orchestră simfonică și să ducă gunoiul?

Gruber se ridică și el. Înainte ca "idiotul" să poată răspunde, de lângă ei se auzi vocea calmă a lui Kaufman:

- Tom, destabilizarea și deviația undelor și afectarea gândirii sunt toate evenimente cuantice. Și toate au avut loc.

Capelo își coborî privirea către chipul calm, pragmatic și eficient al lui Kaufman. Tipul nu părea niciodată enervat, nici măcar iritat. Nu-l văzuse surprins vreodată. Ochii căprui deschis ai lui Kaufman rămaseră neclintiți sub privirea fixă a fizicianului.

- Da, Lyle, spuse acesta deprimat, toate sunt evenimente cuantice și toate au avut loc.

- Hai să ne întoarcem, decise Kaufman.

*****

LÂNGĂ GROAPA săpată de excavator, Albemarle, Rosalind Singh și tehnicienii continuau să cartografieze poziționarea celor mai radioactive zone din munții Neury față de protuberanțele de pe artefact. Sarcina le cerea să simuleze pe computer cincizeci de mii de ani de activitate geologică, simultan cu analizarea imaginilor obținute prin satelit ale modelelor actuale de radioactivitate. Capelo simțea că, pentru moment, n-are chef să se implice în activitatea asta și cu atât mai puțin să-l aibă pe Albemarle în preajmă.

Nu voia nici să le vadă pe Amanda și pe Sudie. Fetele se plictisiseră să stea în peșteră. Jane Shaw făcuse miracole ca să le instruiască și să le amuze în același timp, dar erau copii, iar copiilor nu le place să fie puși în țarc lângă un loc unde se sapă și de care n-au voie să se apropie. Capelo le înțelegea perfect, dar nu mai voia să audă nici o văicăreală.

Voia să fie singur și să reflecteze.

Numai că era greu să rămâi singur în valea aceea. Prea mulți oameni, prea multă activitate. În tabără, lucrurile stăteau și mai rău, iar sistemul de tuneluri dintre

punctele de lucru era mai circulat decât autostrăzile din New York. Dacă voia solitudine, trebuia să găsească un mijloc să se îndepărteze de vale.

Zis și făcut. Munții erau destul de scunzi și de molcomi, cu numai câteva vârfuri și multe râpe și trecători. Capelo își puse bocancii de drumeție și începu să urce pe drumul cel mai ușor, sperând că fetele nu-l vor zări și nu vor începe să facă tărăboi.

După o jumătate de oră de urcat, gâfâia. Se încinsese din cauza soarelui, așa că se așeză pe un bolovan, își scoase cămașa și oftă, uitându-se la balamucul făcut de oameni în munții Neury.

Enorma cantitate de pământ și stâncă de la excavații - patru sute de metri adâncime! - trebuia dusă undeva. Excavatorul o ridicase pur și simplu, zburase cu ea în afara văii și o aruncase. Pantele, pajiștile de pe culmi și văile din jur erau presărate cu mormane de pământ și grohotiș. Urât, deprimant. Și singurul argument al lui Kaufman era acela că băștinașii nu vor vedea niciodată ce se întâmplase acolo, fiindcă muntele era pentru ei un loc sacru, interzis. Care ajunsese să arate ca o zonă de război.

Dar adevăratul război se desfășura în mintea lui Capelo.

Patru seturi de date. Nu, deveniseră cinci: experiența pe care o trăise datorită lui Gruber nu putea fi ignorată, deși îi părea ridicol s-o introducă la categoria "date". Cinci seturi de informații, imposibil de integrat. Și posibilitatea ca deznodământul războiului să se bazeze tocmai pe integrarea lor.

Încercă să-și lase mintea să hoinărească. Era o șmecherie pe care o folosea uneori: să se concentreze pe ceva irelevant sau să-și golească mintea; uneori, din gol putea să apară o intuiție. Așa procedaseră Henri Poincare și Roger Penrose și marele Salah Majoub.

Capelo se concentră asupra unei flori roșii care creștea pe un petic de iarbă scăpat ca prin minune de mizeria ce strivise totul în jur. Lăsă floarea roșie să-i umple mintea, apoi permise gândurilor s-o ia hai-hui și să rătăcească în voie.

Soarele aluneca în jos pe cer.

Timpul trecea pe neobservate.

Nici o intuiție nu-și făcu apariția.

- Tom?

Capelo sări ca ars. Kaufman se strecurase în spatele său.

- Să nu mai faci asta!

- Scuză-mă! Să plec? spuse Kaufman cel civilizat și atent.

- Acum, că tot ai venit, rămâi. Aici nu se întâmplă nimic. Ce mai e pe la groapă?

- Rosalind și Hal au nevoie de tine. Au terminat simulările. Protuberanța marcată cu numărul unu pare să concorde cu istoricul modificărilor geologice ale filoanelor radioactive. Artefactul este un destabilizator atomic cu undă direcțională, exact cum ai bănuit.

"Două seturi de date se integrează", își spuse Tom, dar nu simți nici o bucurie.

- Bănuiesc că artefactul este acum o armă neprețuită, îi spuse lui Kaufman.

- Într-adevăr.

- Care justifică întreaga expediție.

- O, da!

- Mă bucur.

- Nu pari bucuros, Tom.

- E un efect, Lyle, nu o cauză. Explicațiile fizice sunt la fel de necunoscute ca și până acum.

Fără să fie invitat, Kaufman se așeză pe bolovan, lângă Capelo.

- Spune-mi, te rog, în termeni simpli, care este problema de fizică.

Capelo îl privi cu necaz. Amatorii cereau întotdeauna explicații simple pentru lucrurile complexe, ce cuprindeau o parte - vitală - de matematică pe care n-o puteau înțelege. Din acest motiv, lui Capelo îi displăcea să fie profesor. Și-i displăceau cam jumătate dintre colegii săi.

- Știu că-ți cer foarte mult, spuse Kaufman atât de umil, încât Capelo se simți prins în capcană.

- Bine, cedă el. Avem patru, ba nu, cinci seturi de date. Mai întâi, modelul excesului de radioactivitate din munți, despre care știm acum că e determinat de artefact. El distorsionează probabilitatea ca anumite nuclee să se destabilizeze. Toate evenimentele cuantice pot fi considerate modificări ale suprafețelor topologice

create de corzile vibratile ce compun spațiu-timpul. Artefactul distorsionează amplitudinile probabilistice, acestea fiind calculate prin însumarea tuturor suprafețelor topologice posibile. Cu alte cuvinte, bulgărele ăsta al nostru de glod crește drastic șansele ca particula emisă să se afle în acea parte a câmpului său de probabilitate situat în afara barierei energetice a nucleului.

- Așadar, o "amplitudine probabilistică" este pur și simplu zona în care poate fi găsită o particulă, ținând seama de principiul incertitudinii al lui Heisenberg, spuse Kaufman.

Era mai mult decât atât, dar Capelo se hotărî să nu insiste.

- Da, mai mult sau mai puțin. Din raportul lui Syree Johnson reiese limpede că artefactul celălalt, cel mare, funcționa la fel ca artefactul mai mic, cu excepția faptului că primul emitea efectul destabilizator sub formă de undă sferică, nu ca fascicul direcționat. Iar când a explodat, n-a destabilizat doar atomii cu număr atomic peste șaptezeci și cinci, ci a făcut o drăcie mult mai serioasă. A aruncat în aer nava lui Johnson, nava inamică, plus câțiva zburători ghinioniști. În plus, a trimis o undă destabilizatoare prin tot acest sistem stelar. Ai putea s-o numești undă de șoc probabilistică, deoarece a modificat probabilitatea ca tot soiul de nuclee să se destabilizeze.

- Înțeleg.

- Nu, nu înțelegi, pentru că deja nu mai pricep nici eu. Nici fizica pe care o cunosc până acum nu mă ajută. Nu există "undă de șoc probabilistică" și nimic din fizica noastră nu permite posibilitatea de a controla așa ceva, dacă ar exista cu adevărat.

- Fizica noastră nu explică nici tunelurile spațiale!

- Adevărat. În fine, unda a lovit Nimitri și planeta următoare, pe care le-a aranjat, adică le-a destabilizat temeinic. S-a îndreptat, mai departe, către Lume. Și apoi... nimic. Pe Lume, unda n-a produs nici un efect măsurabil. Efect zero!

- Pentru că Lumea este atât de departe?

- Nu, Lyle, nu face pe prostul! Știi deja că efectul undei n-a slăbit între Nimitri și următoarea planetă - cum se numea oare? N-are importanță. Lumea ar fi tre-

buit să fie pârjolită. Dar n-a fost.

- Așadar, ipoteza ta de lucru este că artefactul îngropat pe Lume și-a stabilit propriul câmp de probabilitate în jurul planetei, care a neutralizat efectul undei.

De-asta nu-i plăcea lui Capelo să discute cu amatorii! Încercă să-și controleze iritarea.

- Nu-i ipoteză, Lyle! E pură speculație, exprimată păsărește! Nu spune nimic. Ce forțe sunt implicate? Ce se întâmplă la nivelul corzilor vibratile? Care este mecanismul și unde este matematica? Ce dracu' se întâmplă? Și cum se potrivește întâmplarea asta cu scutul modificator de undă al fallerilor, care, după toate aparențele, distorsionează și el probabilitatea?

- Explică-mi cum vine asta, îi ceru Kaufman.

"Hristoase, tipul chiar e obtuz!" își spuse Capelo. Dar avea ceva mai bun de făcut? Așa-zisa lui tentativă de "soluționare" a problemei, categoric, nu avansa deloc.

- Și scutul fallerilor face un lucru pe care-l considerăm imposibil. Noi atacăm o navă de-a lor cu un fascicul protonic. Raza de atac e formată din particule, dar desigur că este, în același timp, și o undă. Nava are scut. Syree Johnson credea că înainte ca fasciculul protonic să lovească nava, scutul îi modifică într-un fel sau altul funcția de undă, făcând-o să atingă faza complexă chiar înainte de impact.

- Făcând-o să atingă faza complexă? repetă Kaufman prostește.

- Teoretic, fasciculul protonic trebuie să se descompună în particule chiar în secunda în care lovește așanumitul observator, care este nava. Sub formă de particule, raza de atac face nava țăndări. Dar, după Johnson, scutul transformă raza de atac în undă. În plus, distorsionează faza de undă, conferindu-i o complexitate la care nu mai interacționează cu materia obișnuită. Cum face asta, Lyle? Unde se duce raza?!

- Nu știu, răspunse Kaufman umil.

- Nici eu! Nu știu nici cum a reușit același artefact versatil și bun-la-toate să afecteze în dimineața asta amplitudinile probabilistice de eliberare a neurotransmițătorilor în creierul meu, dacă asta a făcut. Habar n-am!

- Ceea ce înseamnă că habar n-ai cum va reacționa ar-

tefactul dacă-l luăm cu totul de pe Lume.

Capelo se întoarse și-l privi pe Kaufman drept în ochi.

- Nu, și asta te preocupă, nu-i așa? Cunoșteai deja ceea ce mi-ai cerut să-ți explic. Ești mult prea deștept ca să nu-nțelegi. M-ai pus să vorbesc ca să mă concentrez pe problema ta, care este cum să folosești blestemăția asta ca pe-o armă!

- Am crezut că același lucru te preocupă și pe tine, Tom, spuse Kaufman încet. Din motive personale.

Capelo simți, îngrozit, că-l ustură ochii. "Doamne, oare durerea pierderii lui Karen nu va slăbi niciodată?" se întrebă el. Doar atât cerea: să se atenueze, nu să dispară cu totul - asta înțelegea că e imposibil. Se întoarse, să nu-l vadă Kaufman cum clipește ca să-și alunge lacrimile.

- Da, mă preocupă și pe mine. Dacă artefactul îi poate spulbera pentru vecie pe nemernicii de falleri, atunci îmi doresc s-o facă mai mult decât crezi! Dar vreau să știu și de ce face asta. De dragul fizicii, dar și al controlului. Nu-ți poți controla noua armă, Lyle, decât dacă o înțelegi. Nu știi ce naiba va face chestia aia în condiții reale de luptă. Nici măcar nu știi ce se va întâmpla dacă-ncerci s-o transporți prin tunelul spațial!

- Așa cum nu știu nici ce se va întâmpla cu creierele băștinașilor planetei dacă mut artefactul care le-a modelat evoluția cerebrală.

- La asta nu m-am gândit.

- Eu, da.

- În comparație cu un război de care depinde viitorul speciei noastre, nu cred că are importanță, spuse Capelo. E în joc viitorul omenirii! Suntem în război, iar tu ar trebui să fii soldatul!

- Chiar sunt, răspunse Kaufman, dar Capelo n-a sesizat, sau n-a putut sesiza, multiplele înțelesuri din vocea lui.

[13]
TABĂRA

KAUFMAN AJUNSE ÎN tabără simultan cu Ann Sikorski, însoțită de Enli și de patru soldați. El ieșea din tunelul de sub munte; ceilalți traversau câmpia verde, fertilă, ce rămăsese necultivată pentru că deocamdată Lumea n-avea nevoie de mai multe ogoare. În fruntea soldaților mergea căpitanul Heller, parcă și mai încruntată ca de obicei, deși ar fi fost greu de spus. Chiar și pentru o șefa a securității, funcție ce-ți impunea o fire suspicioasă, Heller era excesiv de pesimistă. Nu fusese de acord ca Ann Sikorski să meargă la mormântul lui David Campbell Allen - vizită pe care băștinașii păreau s-o considere absolut necesară. Kaufman acceptase; nu voia să facă nimic care să-i dea lui Voratur sau mieroșilor preoți slujitori ai Primei Flori impresia că oamenii nu gândesc la fel ca locuitorii Lumii. Realitate împărtășită.

Însă doamna căpitan Heller se opusese categoric: nu putea permite unui membru esențial al echipei să părăsească zona în care-și așezaseră tabăra și să se aventureze într-un habitat complet necercetat. După cum îl informase pe Kaufman, "nu dădea o ceapă degerată pe realitatea împărtășită".

După ce Kaufman a obligat-o cu blândețe să accepte faptul că Ann va merge, Heller a cerut s-o însoțească o duzină de soldați înarmați până-n dinți. În cele din urmă, au căzut la pace: doar patru soldați, înarmați discret cu pistoale-laser, spumă imobilizatoare și inhibitori neurochimici, toate ascunse vederii. Kaufman n-a reușit s-o convingă pe Heller că băștinașii erau neînarmați, pașnici și deloc suspicioși față de oameni, acum, că redeveniseră reali.

- Nu sunt suspicioși? repetase Heller, bănuitoare.

- "Nu vedem Universul așa cum e el, ci așa cum suntem noi", cită Kaufman, dar doamna căpitan nu reacționă.

Acum se apropia alături de Ann, care părea teafără și nevătămată și-și târa picioarele, obosită. Kaufman interzisese utilizarea vehiculelor de teren, fiindcă erau

mult prea ciudate pentru locuitorii Lumii, iar Heller nu acceptase folosirea bicicletelor, pentru că soldații ei ar fi fost mult prea vulnerabili. Kaufman bănuia că Heller, născută pe Centura Spațială, nu știa să meargă cu bicicleta - obiect scos din uz chiar și pe Pământ.

Din direcția opusă veneau Voratur și fiul său, pedalând repede pe niște biciclete terrane ce proveneau clar de la expediția precedentă. Ambele grupuri ajunseră în același timp.

- Pek Voratur! strigă Ann. Fie ca bobocii să-ți înflorească în lumina soarelui!

- Fie ca grădina ta s-o încânte pe Prima Floare! răspunse Voratur. Și grădina a ta, Pek Kaufman!

- Fie ca grădina ta să înflorească! rosti Kaufman cuvintele memorate cu grijă.

I se părea că Voratur e agitat, dar nu putea fi sigur, fiindcă nu se familiarizase suficient cu expresiile faciale ale extratereștrilor.

Se întrebă cum se mai descurca Marbet cu expresivitatea fallerului. După scurta lui vizită, primise de la ea doar rapoarte sumare, scrise într-un limbaj oficial. Nu avusese timp să revadă înregistrările ședințelor ei cu prizonierul.

Schimbară flori ale ospitalității: pajalibe și allabeniribe - Kaufman începuse să învețe aceste ciudate nume esențiale. Apoi Ann îi conduse pe toți în cortul ei, unde aștepta aparatura pentru scanarea Lagerfeld.

Voratur spuse ceva și Kaufman se uită la Ann. Ea traduse:

- Spune că-și amintește pălăria asta din metal de data trecută. E agitat, dar dispus să suporte procedura. Enli, nu te teme!

Femeia extraterestră rămase tăcută.

Ann reîncepu să vorbească în limba lor, iar Kaufman nu mai înțelese dialogul. Voratur se așeză pe o pernă joasă, cu spatele la aparat. Ann coborî casca spre capul lui; aceasta se potrivi singură și-i acoperi creștetul, gâtul și fruntea, lăsându-i numai fața descoperită. Ann începu să-i pună întrebări cu vocea ei joasă, liniștitoare. Cel puțin lui Kaufman i se părea liniștitoare; n-avea cum să-și dea seama dacă și extraterestrul o considera la fel.

Kaufman știa, în linii mari, cum funcționează sca-

narea Lagerfeld. Sute de electrozi minusculi se așezară pe țeasta chelă și în blana de pe gâtul lui Voratur. Ace mititele, fiecare prevăzut cu anestezic, luau mostre de sânge, de lichid cefalorahidian și chiar de transpirație. Dar datele cele mai utile erau culese de componenta MOSS.

MOSS, "Multilayer Organ Structure Scan[4]", oferea imagini foarte detaliate, aproape până la nivel celular, ale creierului în plină funcționare. Se putea observa care celule nervoase erau excitate, ce neurotransmițători se eliberau, ce modele sinaptice rezultau; reacția celulelor receptoare, readmisia transmițătorilor, modelul de eliberare în cascadă a enzimelor, descompunerea substanțelor și produsele secundare... Sistemul MOSS le surprindea pe toate, analiza exhaustiv datele obținute, enunța ecuații și formule pentru explicarea lor. Făcea de toate, mai puțin să prepare medicamente și să pună etichete explicative pe fiolă. Rezultatul era o amprentă virtuală a modului în care funcționa creierul ca reacție la diverși stimuli.

[4] Scanare multistrat a structurii organelor.

Stimulii constau în întrebările puse de Ann lui Voratur. Îi cerea să se gândească la o grădină frumoasă, la o masă bună, la cum s-ar simți dacă ar cădea de pe bicicletă și și-ar frânge spinarea... și așa mai departe. Ann avea, pentru comparație, toate datele de la prima scanare a creierului lui Voratur.

Soshaf Voratur și Enli rosteau cu fervoare incantații de nepătruns pentru Kaufman. Pe ecranul scanerului Lagerfeld apăreau grafice la fel de obscure. Transpirația inundă brusc fața lui Voratur; evident, considera că testul este foarte stresant, poate chiar primejdios. Kaufman își spuse că extraterestrul era un bărbat curajos.

Ann îi oferi apoi drept stimuli obiecte concrete: mâncare, unelte, flori. De pe chipul ei dispăruse orice urmă de oboseală. După cincisprezece minute, zâmbi radioasă și scoase casca de pe capul lui Voratur, care sări în picioare de parcă ar fi fost pe arcuri.

Enli se așeză în locul lui pe pernă. Pentru prima oară, Kaufman se întrebă de ce, în timpul târguielii cu Voratur, Ann ceruse insistent să scaneze și creierul lui Enli. N-

avea nici o bază de date pentru Enli. Ce căuta?

Acum Voratur și Soshaf erau cei care cântau monoton, legănându-se pe perne. Kaufman nu mai asculta ce spunea Ann, ci se gândea la ceea ce-i va spune mai târziu. Nu va fi deloc plăcut. Kaufman nu-i anunțase descoperirile făcute în urma excavării. Ann încă nu știa că artefactul îngropat era, după toate aparențele, o armă cu fascicul dirijat. Nici că, probabil, o vor lua de pe planetă.

Și dacă ea și Gruber aveau dreptate? Dacă artefactul crea un câmp de probabilitate secundar, care modelase creierul acestor extratereștri?

Era doar o teorie. Nu existau date.

"Doamne, parc-aș fi Tom Capelo!" își spuse Kaufman, doar pe jumătate amuzat.

Oare ce făcea Marbet pe nava *Alan B. Shepard*?

- Am terminat, anunță Ann în engleză și-i scoase casca lui Enli.

Spre deosebire de Voratur, Enli nu sări veselă de pe pernă, ci se ridică lent, cu un aer solemn, și pielea dintre ochi i se încreți. Cutele craniene i se încrețiră și ele. Acum, că se uita mai atent, Kaufman observă că și pielea dată cu ulei a lui Voratur era încrețită în același fel.

Durerea de cap! Scanările Lagerfeld reprezentau un fel de realitate neîmpărtășită, oricât de neînsemnată, și asta le dădea celor doi extratereștri - nu, celor trei, pentru că și Soshaf avea pielea de pe frunte încrețită și cutele craniene ieșite în relief- dureri de cap puternice. Știuseră, desigur, că așa se va întâmpla. Curajoși, într-adevăr, sau lacomi. Voratur îi spuse ceva lui Ann, apoi își puse mâinile pe cap. Ann se întoarse spre Kaufman.

- Dă-le cele șase comlink-uri, Lyle, ca să poată pleca! Toți trei au dureri mari.

În ciuda suferinței, ochii lui Voratur străluciră când Kaufman îi înmână cele șase cutiuțe negre, pregătit să-i arate extraterestrului cum funcționează aparatele. Însă Voratur nu-l întrebă nimic, ci îi spuse ceva lui Soshaf, care luă un comlink și ieși din baracă. Sigur pe sine, Voratur stabili legătura și vorbi în limba sa. Se auzi vocea lui Soshaf, iar pe fața lui Voratur înflori un zâmbet larg, care n-avea nevoie de traducere.

După treizeci de secunde și un schimb minim de flori,

cei trei extratereștri se îndepărtau, pedalând grăbiți.

- Ei bine, comentă Kaufman, cel puțin au o viteză diplomatică.

- Nu trebuia să le dai comlink-urile! spuse Ann cu încăpățânare.

- Atunci n-ai fi obținut analizele Lagerfeld. Aparatele n-au să le afecteze prea mult societatea. Zău așa! Chiar dacă le desfac în bucățele, nu vor descoperi nimic care să le fie util - oamenii ăștia încă se află la multe secole distanță de microcipuri.

Reflectă asupra afirmației proprii, întrebându-se dacă e adevărată, după care schimbă subiectul.

- Spune-mi ce-ai aflat la mormântul lui David Allen!

Deși se vedea clar că e nerăbdătoare să se întoarcă la datele ei, Ann se așeză pe perna pe care stătuse Enli.

- Lyle, ce știi despre David Allen?

- Că era proaspăt absolvent și că a făcut parte din prima expediție. Că a ajuns în echipa de cercetare numai pentru că tatăl său, extrem de influent, a tras niște sfori. Că pe când voi toți vă ascundeați în munții Neury, fiindcă locuitorii Lumii vă declaraseră ireali, David Allen a luat arma lui Gruber și a răpit-o pe Enli, după care nici unul dintre ei n-a mai dat vreun semn de viață. Câteva zile mai târziu, pe voi v-a recuperat un zburător și ați plecat de pe planetă.

- Exact. De aceea am continuat să credem că oamenii sunt considerați ireali, spuse Ann. Dar s-a dovedit că am redevenit reali în ochii locuitorilor Lumii. Datorită lui David Allen.

- Ce-a făcut?

Ann își aranjă câteva șuvițe lungi, blonde care-i scăpaseră din coc. Deși nu era cu adevărat frumoasă - avea fața prea lungă și trăsăturile prea mici - Ann Sikorski avea unul dintre cele mai atrăgătoare chipuri din câte văzuse Kaufman vreodată. Prin bunătatea pe care o emana, prin onestitatea neclintită din ochii ei deschiși la culoare. Exact calitățile în care urmă să lovească în câteva minute.

- Când David a luat-o pe Enli și au plecat amândoi în puterea nopții, știam cu toții că Tas - artefactul pe care Syree Johnson îl luase de pe orbită - ar putea exploda dacă Johnson încerca să-l treacă prin tunelurile spațiale.

Avea masa prea mare. Gruber și-a dat seama singur cum stau lucrurile, pentru că nouă, antropologilor de pe planetă, Johnson ne dădea minimum de informații, așa cum fac mai toți militarii.

Kaufman nu reacționă la împunsătură, dar o remarcă. Nu era în stilul lui Ann. Chiar că o deranjase povestea cu comlink-urile!

- David era... într-o stare de agitație, continuă ea.

Kaufman tăcu din nou. Liderul grupului de pe planetă, doctorul Bazargan, scrisese în raportul său că Allen manifesta o paranoia cu delir de grandoare, în toată puterea cuvântului.

- A dus-o pe Enli în cel mai apropiat sat și amândoi le-au spus sătenilor că din cer va veni o "boală". Așa a descris el efectul de undă. Le-a spus că a primit de știre despre "boala din ceruri" de la Prima Floare, care-i vorbise pe când se afla în munții Neury.

- Și cum de l-au crezut?

Ann zâmbi amar, și din acel zâmbet, Kaufman își dădu seama că ei îi plăcuse David Allen, indiferent de defectele lui.

- E un paradox! continuă Ann. L-au crezut pentru că și Enli fusese în munții Neury și totuși nu se îmbolnăvise, ceea ce era clar un miracol făcut de Prima Floare. De asemerea, l-au crezut pentru că David era bolnav, iradiat atât de puternic, încât a și murit; astfel, localnicii au înțeles că el și-a dat viața ca să-i avertizeze pe toți. Oricine moare pentru a salva pe altcineva este real. Așadar, prin extensie, și noi, ceilalți oameni suntem reali.

- Înțeleg!

- Localnicii i-au dat ascultare. Au anunțat pretutindeni pe planetă, folosindu-se de rețeaua lor de semnalizatori cu oglinzi, astfel că douăzeci și patru de ore mai târziu erau toți ascunși sub pământ. În cele din urmă, au ieșit, au descoperit că sunt teferi, au declarat-o pe Enli din nou reală și pe David erou. Am văzut altarul de flori înălțat în cinstea lui!

Logic, dacă țineai cont de credințele localnicilor! N-aveau de unde să știe de costumul S ce-o protejase pe Enli în fața oricărui fel de radiații în munți; de starea psihică a lui David; de efectul de undă care, din motive misterioase, fusese nul pe Lume - atât la suprafață, cât

și în subteran.

- Oricum, pentru expediția noastră, rezultatul a fost unul fericit, spuse el. Locuitorii Lumii ne-au permis să ne întoarcem liniștiți.

- Da, și drept răsplată, tu plănuiești să le distrugi întreaga civilizație! răbufni Ann.

Asta era deci! Kaufman sperase să mai amâne această discuție, dar își dădu seama ce prostească fusese acea speranță.

- Ai vorbit cu Dieter.

- Sigur că am vorbit cu Dieter! Jubilează că modelele de radioactivitate cartografiate se suprapun perfect peste modelele deplasărilor seismice simulate ale protuberanțelor artefactului. Este un destabilizator de undă direcționat, nu-i așa? Sau poate fi folosit în acest scop?

- Da.

- Și ai de gând să-l duci într-o zonă de război!

- Probabil.

- În cel mai rău caz, vrei să-l duci în spațiu și să-l testezi, da?

- Încă nu știu sigur, se eschivă Kaufman. Am putea face niște teste pe planetă. Și, desigur, s-ar putea să ne înșelăm.

- Tu te înșeli! spuse Ann cu amărăciune. Greșești dacă-ți închipui că poți să iei pur și simplu, după pofta inimii, ceva ce asigură unitatea întregii țesături sociale a Lumii!

- Asta n-ai de unde să știi.

- Ba da, știu!

Ann se ridică brusc de pe pernă, obligându-l pe Kaufman să se ridice și el. Stăteau față-n față, la numai câțiva centimetri distanță unul de altul, înfruntându-se.

- Mecanismul realității împărtășite a evoluat aici și nu poate fi întâlnit în nici o altă parte a galaxiei. Când Enli se afla în "ochiul de acalmie" al acestui câmp, chiar deasupra lui, n-avea dureri de cap, indiferent câte concepte neîmpărtășite am fi discutat. Când ai pătruns în partea cea mai compactă a câmpului, creierul tău n-a mai gândit deloc... da, Dieter mi-a spus și asta! Artefactul îngropat afectează gândirea, Lyle! Iar pe a acestor ființe a afectat-o de-a lungul întregii lor evoluții. Ce se va întâmpla cu ei dacă muți artefactul și-n creierul lor nu va

mai funcționa realitatea împărtășită?

"O să-i doară capul mai rar", își spuse Kaufman, dar n-o rosti cu voce tare. Ann Sikorski avea o empatie autentică; îi păsa de soarta extratereștrilor.

Brusc, se întrebă ce-ar fi spus Marbet dacă ar fi făcut parte din echipa de pe planetă.

- Ann, dă-mi voie să subliniez numai două lucruri, spuse el calm. Mai întâi, să presupunem că ai dreptate și că extratereștrii și-au dezvoltat mecanismul de realitate împărtășită din cauza unui câmp de dimensiuni planetare, generat de artefact. Dacă fenomenul este cu adevărat un model cerebral dezvoltat filogenetic, atunci este înscris în genomul lor și va continua să existe ca și cum artefactul s-ar afla mai departe la locul lui.

- Nu! Este un mecanism proiectat să funcționeze numai în prezența artefactului! În caz contrar, de ce n-a avut Enli dureri de cap când se afla în "ochiul" câmpului?

- În al doilea rând, dacă e adevărat ceea ce ai spus chiar acum, mutarea artefactului nu va avea nici un efect asupra nici unui locuitor al Lumii, așa cum n-a avut nici asupra lui Enli. Ei nu i s-a întâmplat nimic în locul pe care tu-l numești "ochi". Pur și simplu, n-a durut-o capul. Dar s-a simțit în continuare sănătoasă, s-a purtat normal, a raționat fără dificultate. N-a fost afectată și nici ceilalți nu vor fi!

Ann era roșie de furie.

- Ești obtuz cu intenție, Lyle, și o știi bine! Dacă muți artefactul, nu vor fi distruși ei, ca indivizi, deși nu sunt convinsă că toți se vor dovedi la fel de rezistenți ca Enli. Va fi distrusă întreaga societate! Toate modelele lor sociale sunt construite pe baza realității împărtășite. Toate modelele sociale! Dacă elimini realitatea împărtășită, le distrugi modelele de interacțiune, modelele comerciale, modul de a-și crește copiii, de a forma perechi, toate structurile economice și politice. Va apărea violența, fără să poată exista nici un control social asupra ei, pentru că până acum n-a fost nevoie să existe vreunul. Poți să-ți imaginezi ce va însemna asta?

- Voratur n-a pățit nimic când a acționat primul efect de undă, cel care a distrus Nimiri și a lovit Lumea. Mi-ai spus adineaori că scanarea Lagerfeld a lui Voratur concordă, cel puțin la prima vedere, cu cea pe care i-ai

facut-o în timpul expediției trecute!

- Dacă sunt concordante, asta e pentru că artefactul se află la locul lui! I-a protejat pe locuitorii Lumii împotriva efectului de undă!

- Asta n-ai de unde s-o știi! E o speculație. N-avem nici o dovadă că tocmai din cauza artefactului îngropat nu apar modificări în scanările cerebrale.

Ann rămase tăcută; aici avea el dreptate. Kaufman se folosi de avantajul câștigat.

- Ai discutat asta cu Dieter?

- Dieter nu-i antropolog, ci geolog! răspunse ea cu atâta amărăciune, încât Kaufman își dădu seama că soții se certaseră din acest motiv.

"Iar eu sunt soldat!"

- Ann, suntem în război. Și-l pierdem!

- Și asta justifică distrugerea completă a civilizației unei alte rase?

- Da! răspunse Kaufman.

Credea ce spunea, dar se detesta pe sine tocmai pentru această convingere și o detesta și pe Ann fiindcă-l făcuse să conștientizeze acest lucru. O privi cu dezgust.

- În sfârșit, manifești și tu sentimente, Lyle! Uită-te la tine! Nici tu nu crezi că e corect să muți artefactul.

- Cred că e necesar.

- Nu e al nostru! E al lor!

Problema n-avea soluție, iar discuția nu mai putea continua decât cu riscul de a degenera în ceartă. Kaufman dădu să plece, dar Ann îl luă prin surprindere.

- Stai! Vreau să solicit ceva.

Se întoarse s-o înfrunte.

- Ce anume?

- Înainte să muți artefactul, lasă-mă să-i scot pe Enli, pe Voratur și pe cel puțin alți șase localnici în afara câmpului, să vedem ce li se-ntâmplă. Timp de cel puțin douăzeci și patru de ore, ca să le pot observa interacțiunile când nu mai beneficiază de realitatea împărtășită. Lasă-mă să-i duc la bordul navei *Alan B. Shepard*.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Kaufman.

- E împotriva oricărui regulament! Și o contaminare masivă a întregii lor societăți. Tu n-ai fost de acord nici măcar să le dăm comlink-urile!

- Asta era înainte să mă conving că ai de gând să le

faci un rău mult mai mare, mutând artefactul.

Kaufman calculă rapid. Fără îndoială, Grafton avea să-și iasă din pepeni. Dar chestiunea intra sub incidența autorității proiectului special. Dacă extratereștrii ieșeau din "câmpul" lor și nu se omorau unii pe alții, Ann va trece de partea lui Kaufman. Pe de altă parte, dacă începeau să se omoare între ei, își va pierde din sprijin, categoric. Cum va fi apreciat acest lucru la Centru? Probabil se va spune că a adunat toate informațiile posibile înainte să ia o hotărâre, ceea ce era întotdeauna bine.

- Ai bănuit de la început că asta o să se-ntâmple, spuse el, ca să tragă de timp. De-aceea ai negociat o scanare Lagerfeld atât pentru Enli, cât și pentru Voratur. Voiai date de plecare suplimentare!

- Da.

- Pentru ca tu să convingi... câți?... opt sau nouă extratereștri să iasă în spațiu, va trebui să-i dăm lui Voratur... nici nu știu, probabil o mulțime de bunuri comerciale. Credeam că nu vrei să le contaminezi și mai mult cultura!

- Mai bine s-o contaminezi, decât s-o razi cu totul!

Doamne, ce încăpățânată era! Unul dintre acei oameni care-și pierdeau toată amabilitatea când credeau că luptă de partea îngerilor.

- În plus, Lyle, nu vrei să afli cum vor reacționa băștinașii? adăugă Ann, părând nu furioasă, ci șireată. În numele științei? Nu ești tu acela care venerează știința mai presus de orice?

Șiretenia se transformase în sarcasm, dar avea dreptate: Kaufman voia să știe. Iar dacă ridica artefactul în spațiu fără să existe nici un om care să observe ce se întâmplă pe planetă (n-avea nici un motiv să lase vreun membru al echipei în urmă), n-avea să afle niciodată.

- Bine. Dacă poți să-i convingi să accepte, maximum zece dintre ei pot fi duși la bordul navei pentru o perioadă de observație care să nu depășească treizeci și șase de ore. Vor sta într-o zonă securizată, din care s-a îndepărtat orice fel de tehnologie avansată.

- Mulțumesc! spuse Ann.

Din zâmbetul ei, își dădu seama brusc că făcuse o mare greșeală. Ann era convinsă că dacă absența artefactului se dovedea dezastruos de dăunătoare pentru lo-

cuitorii Lumii, el se va răzgândi și nu-l va mai lua de pe planetă. Dar se înșela. Kaufman știa că nu se va răzgândi.

Nu-i spuse acest lucru: să nu înfurii un aliat, chiar dacă se autoamăgește, decât atunci când n-ai încotro. În schimb, se duse să-i comunice lui Grafton că în curând vor fi și mai mulți extratereștri la bordul navei sale, unde domneau regulile stricte și severe ale Marinei.

[14]
ÎN MUNȚII NEURY

CAPELO NU ȘTIA unde să le ducă pe Amanda și pe Sudie în timpul cât echipa scotea artefactul din groapă.

Până și el recunoștea că era un motiv bizar de a ține în loc cea mai mare descoperire din istoria umanității. Dar problema era reală. Nu le putea lua cu el în vale; nimeni nu știa ce reacție va avea afurisitul de obiect extraterestru când va fi zgâlțâit. Chiar și tabăra se afla prea aproape, plus că avea perimetrul dezactivat. Rămânea doar să le trimită înapoi pe *Alan B. Shepard*, care urma să se mute într-o zonă relativ mai sigură, de cealaltă parte a planetei, ca măsură de precauție. Dar lui Capelo îi era groază să-i ceară lui Kaufman să trimită naveta numai pentru Sudie și Amanda. Kaufman n-avea copii, nu-i plăceau copiii și-l avertizase de la bun început să nu ia fetele de pe navă și să le aducă pe planetă.

Dar nu prea avea încotro. Îl contactă pe Kaufman.

- Lyle? Vreau să-ți cer o favoare. Nu vreau ca mâine, când ridicăm artefactul, fetele să se afle aici, nici măcar în tabără. Se pot întoarce pe navă?

Vocea îi sunase mult mai tăios decât intenționase. Dar Capelo detesta să ceară să i se facă servicii.

- Sigur, Tom! răspunse Kaufman spre marea lui surpriză. Naveta pleacă oricum peste câteva ore.

Pleca? Asta nu făcea parte din plan, dar Capelo era mult prea obosit ca să-i ardă de întrebări. Nu mai dormise suficient de câteva nopți. Plănuise să doarmă tun în noaptea aceea, iar a doua zi dimineață să scoată artefactul din găoace. Și, cu siguranță, avea să doarmă mai bine dacă nu mai trebuia să-și facă griji din pricina fetelor. Totuși, nu-i stătea în fire lui Kaufman - diplomat prin excelență! - să aprobe pur și simplu o cerere, fără să obțină nimic în schimb.

- Mulțumesc, Lyle. Vom fi acolo!

Acum trebuia doar să rămână treaz cât să le conducă pe fete prin sistemul de tuneluri, până la navetă. Se îndreptă cu pas ostenit spre mica peșteră care, de când dormeau în aer liber, devenise temporar casa lor. Amanda ședea la intrare și lucra pe ecranul școlar, cu umbra mult alungită din cauza soarelui care apunea. Sudie era mult mai departe; juca împreună cu Jane Shaw un joc cu pietricele sclipitoare. Capelo știa ce sunt. Lucrurile fetelor zăceau împrăștiate peste tot.

- Hai, Mandy, ne schimbăm cuibușorul! Du-te și împachetează-ți străvechiul rucsac!

Amanda ridică privirea.

- Ne mutăm? Unde, tati?

- Înapoi în tabără.

- De ce? întrebă Amanda.

Ca întotdeauna, copilul cel rațional. Extenuat, dar cu sufletul inundat de iubire, Capelo se uită la cozile ei blonde, împletite îngrijit. Cu cât creștea, semăna tot mai mult cu Karen.

- Înapoi în tabără. Pe urmă, în navetă și înapoi pe navă.

Jane Shaw auzise și-i aruncă lui Tom o privire întrebătoare.

- Din motive de siguranță?

- Da.

Jane - ce s-ar fi făcut fără ea? - începu imediat să adune hainele și jucăriile.

- Tati, nu vreau să merg pe navă! protestă Amanda. Vreau să văd cum se ridică artefactul din groapă!

- E mult prea periculos, scumpo! O să fiți mai în siguranță la bordul navei.

- Nu siguranța e principalul obiectiv din viața unui om de știință!

Cuvinte auzite de la el. Mândria se lupta cu enervarea.

- Tu nu ești om de știință. Hai, treci la împachetat!

- Dar vreau să devin om de știință!

- Foarte bine, dar deocamdată nu ești. Împachetează!

Sudie începu să plângă.

- Vreau să rămân cu tata!

- Sudie... nu începe, pentru numele lui Dumnezeu!

- Tu nu crezi în Dumnezeu, interveni afectat Amanda.

- Vreau să stau cu tata!

Sudie se repezi și-i cuprinse genunchii cu brațele, cât pe ce să-l dărâme.

Capelo îi privi creștetul murdar. Sudie se adaptase perfect la viața în aer liber, ca o mică sălbăticiune ce era! Murdăria o atrăgea ca un magnet. În ultimele raze ale soarelui, buclele ei, țepene de jeg, licăreau ca niște mici spirale metalice.

- Știu! exclamă Amanda. Am putea sta în geodă!

- Geoda! Geoda! îi ținu Sudie isonul. Vreau să stau în geodă!

- Nu se poate să stați acolo! spuse Capelo ferm.

Geoda le pricinuise deja destule probleme.

Gruber o descoperise în timpul primei expediții și se oferise să le fie ghid, promițându-le o excursie destul de ușoară, prin tuneluri largi, iar la final, o surpriză spectaculoasă. Capelo acceptase numai pentru că Amanda și Sudie, consemnate să rămână în peștera din valea alpină, erau peste măsură de plictisite. Nu se așteptase la cine știe ce.

Cât au traversat o peșteră de mărime mijlocie, Gruber a ținut lanterna aprinsă numai la jumătate din putere. Apoi s-a oprit brusc, i-a dat drumul la intensitate maximă și a ridicat-o spre tavan.

- Priviți!

Lui Capelo i se tăie răsuflarea. Fetele țipară de încân-

tare. Pe tavanul peșterii, pe pereți și chiar pe jos sclipeau nenumărate pietre prețioase. După ce i se obișnuiră ochii cu lumina strălucitoare, văzu că pietrele prețioase erau, de fapt, milioane de cristale de aur. Printre ele se găseau granule strălucitoare de aur pur, mari cât unghia. Pepite de aur scânteiau pe podea. Grămezi de nisip alb de cuarț sclipeau precum cristalul.

- Asta-i geoda! spusese Dieter fericit. Cea mai mare de care am auzit vreodată!

- Ce... cum... bâigui Capelo.

- Este interiorul unei geode. Aici trebuie să fi fost, demult, craterul unui vulcan. Aurul s-a sedimentat din apa încălzită de magmă.

Capelo atinse un perete. Granule de aur curseră de sub degetele lui ca o ploaie strălucitoare.

- Incredibil!

- Nu-i așa? răspunse Gruber, luminând împrejur cu lanterna, mândru de parcă locul i-ar fi aparținut.

Amanda și Sudie se repeziră la pereți. Gruber era atât de încântat de efectul pe care-l avusese surpriza sa, încât le dădu voie să-și umple cu aur și cu nestemate buzunarele micilor costume S.

- De când se află chestia asta aici? întrebă Capelo. Când s-a format?

- Cu sute de mii de ani în urmă.

- Și băștinașii n-au aflat niciodată de ea, n-au exploatat-o?

- Le este interzis să intre în munții sacri. În plus, știu de secole întregi că-n munți se îmbolnăvesc - noi știm că e din cauza radiațiilor. Iată cum ajută tabuurile religioase la păstrarea sănătății!

- Ajunge, fetelor! spusese Capelo. Nu fiți lacome!

Dar luase și el un diamant sclipitor, știind că va fi valoros pe Marte. Chiar dacă nu tot atât de valoros cum se dovedeau nestematele scânteietoare acolo, pe Lume: captivară total atenția celor două fetițe. Amanda și Sudie inventară nenumărate jocuri, care le-au ținut preocupate și au salvat-o pe Jane de la nebunie.

Problema era că după excursie, fetele ceruseră întruna să se întoarcă în geodă. Kaufman, întrucâtva nemulțumit, se opusese.

- Tom, Dieter n-ar fi trebuit să vă ducă deloc acolo!

Încercăm să păstrăm cât putem de intact mediul planetei. În nici un caz nu ne vom apuca să furăm de-aici!

- Le-am excavat munții lor așa-ziși sacri!

- Știu, spuse Kaufman obosit. A fost o necesitate absolută... dar nu la fel pot spune despre înfruptarea din bogățiile băștinașilor. Fetele pot să păstreze pietrele prețioase, dar nu mai aveți voie să faceți alte excursii acolo! I-am spus și lui Dieter.

"Ipocrit scorțos!" Capelo fusese tentat pe jumătate să ducă fetele înapoi în geodă singur, cu orice risc. Dar avusese prea multe de făcut și nu era sigur că mai ține minte drumul prin tuneluri; credincioasa Jane a fost cea care a trebuit să înfrunte milogelile și smiorcăielile lui Sudie.

Acum Jane interveni tăios:

- Mergem la navetă, fetelor, exact așa cum spune tatăl vostru! Sudie, ai uitat că Marbet este la bordul navei? A rămas acolo. Mă întreb ce face oare?

Sudie se desprinse instantaneu de genunchii lui Capelo.

- Marbet?

- Oare o fi programat leul-hologramă pe care ți l-a promis?

- Vreau să văd! zise mica Sudie și se apucă să-și adune lucrurile și să le îndese în rucsac, devenind brusc cel mai ascultător copil.

- Merg, dar nu-mi place! spuse Amanda.

- Înțeles! îi răspunse Capelo, pe un ton aflat undeva la mijloc între recunoștință și exasperare.

Călătoria prin tunelurile din munte s-a desfășurat fără peripeții. Drumul dintre vale și tabără fusese atât de circulat, încât apăruseră deja gunoaie și inscripții - ambele interzise prin ordin expres. Capelo trecu pe lângă o mâzgăliturăcare spunea:

FIZICA NU-I DESTUL DE FIZICĂ PENTRU MINE!

Îl pufni râsul: de-aia îi erau mai simpatici soldații decât ofițerii! Scrijelitura cârcotașă îl înveseli.

Veselia i s-a topit când au ieșit din tunel și s-au îndreptat către navetă; acolo îi așteptau Ann Sikorski și Lyle Kaufman, lângă care se aflau, în mod inexplicabil, nouă extratereștri.

Nouă extratereștri?!

- Așteptați aici! se răsti el la Jane. Kaufman! Stai!

Colonelul se întoarse, îl localiză pe Capelo și se îndreptă în grabă spre el, îndepărtându-se de localnici.

- Ce dracu' se petrece aici?

- Indigenii vor urca la bordul navei. În cadrul cercetărilor întreprinse de doctorul Sikorski.

- Urcă la bordul unei nave a marinei? Ce fel de cercetare e asta?

- Cea de care răspunde doctorul Sikorski. Tom, nu mai țipa!

- Pe nava aia urcă fetele mele!

- La fel și cei nouă extratereștri, și Ann, și eu, și o echipă de securitate, și tu, dacă vrei. Naveta se va întoarce la timp pentru evenimentul de mâine.

- Nu vreau ca fetele mele să călătorească împreună cu o gașcă de extratereștri despre care nimeni nu știe nimic!

- Atunci lasă-le aici! răspunse Kaufman. Și dacă te interesează, află că știm o mulțime de lucruri despre locuitorii Lumii, inclusiv faptul că sunt pașnici. La bordul navetei vor sta cu centurile de siguranță puse. Când ajungem pe Shepard, vor fi complet separați de noi; vor avea contact doar cu Ann și cu echipa ei de securitate. Dacă nu-ți convine situația, dragă Tom, ori rămâi aici, ori taci din gură! Am destule pe cap și fără să-ți mai suport ostilitatea. Iar băștinașii sunt deja destul de neliniștiți.

Pe Capelo îl năpădi furia; se luptă s-o țină în frâu, să rămână calm.

- Dar de ce merg pe navă?

- Vrem să vedem cum se comportă în absența artefactului îngropat. În afara razei lui de acțiune.

- O, Doamne, nu începe și tu! Nu începe cu teoria "un câmp nedetectabil afectează creierul tuturor locuitorilor Lumii"!

Kaufman nu scoase nici o vorbă. Capelo continuă:

- Și cum știi dacă în absența acestui câmp ipotetic n-au să devină cu toții demenți? Dumnezeule, nu-mi vine să cred că discut idioțenia asta!

- Atunci n-o discuta! N-am străbătut atâtea sute de ani-lumină ca să mă cert cu tine.

- Că eu de-aia oi fi venit! M-am lăsat târât în gaura asta de șobolani din fundul galaxiei doar ca să mă cert cu cineva! Bine, Kaufman, facem cum vrei tu. Dar anunță-mă când sunt izolați extatereștrii, ca să le pot

aduce pe Amanda și pe Sudie la bord.

Cândva, aceiași extratereștri omorâseră doi copii: le tăiaseră gâtul.

- Bineînțeles, te anunț, răspunse Kaufman.

Unul care știa să câștige cu grație. Naiba să-l ia!

Capelo se întoarse la fete.

- Împreună cu voi, în navetă, o să fie și niște extratereștri - bătinași.

- Chiar? făcu Amanda. Grozav! Pot să discut cu ei?

- Nu vorbesc engleza.

Era oare adevărat? Nici unul?

- Haide, tati, să ne grăbim!

Le ținu pe loc, cu ajutorul lui Jane, până când Kaufman îi făcu semn de pe rampa navetei. Extratereștrii, așezați pe scaunele pasagerilor, se strâmbau îngrozitor, își încrețeau creștetele plesuve și cântau! Ba nu, murmurau o incantație. Capelo o ținu ferm pe Sudie, care voia să se repeadă și să-și facă noi prieteni. Amanda îi studia atent. Capelo o lăsă pe Jane să le pună fetelor centurile. Era extrem de obosit.

- Intonează un cântec ritual, prin care cer putere ca să îndeplinească o sarcină periculoasă, explică Ann Sikorski.

- Credeam că nu există primejdii printre cetățenii Lumii, cei mereu pașnici! comentă cu năduf Capelo.

- Se referă la pericole cum ar fi urcatul pe stânci după ouă de pasăre.

Capelo se așeză comod pe scaun și-și legă centura. Auzi, ouă de pasăre!... Artefactul semăna cu un ou uriaș, gata să fie ridicat din cuib - deși, firește, acești primitivi habar n-aveau. Artefactul marcat cu numere prime, protuberanțe marcate cu numere prime, amplitudini probabilistice...

Adormi.

Epuizat mai presus de orice înțeles normal al acestui cuvânt, Capelo dormi bușteан. Extratereștrii își incantară rugăciunea, naveta decolă, apoi ateriză pe *Alan B. Shepard*; se făcu transferul pasagerilor, iar Amanda și Sudie îl sărutară ușurel de rămas-bun, și el tot dormea. Dormi și în timpul drumului de întoarcere; se trezi numai când naveta șuieră la contactul cu atmosfera și ateriză lângă tabără. Era deja dimineață, dimineața rece și se-

nină a zilei în care ei urmau să ridice artefactul, să-l elibereze din locul secret și întunecat unde zăcea de cincizeci de mii de ani.

*****

DE LA discuția cu Grafton, cu o oră înainte de decolarea navetei, Kaufman era un pachet de nervi. Știa asta și, după ani lungi de practică, știa cum să se țină-n frâu. Așa că n-ar fi avut nici un motiv să se poarte atât de dictatorial și de certăreț cu Tom Capelo.

Din fericire, fizicianul era el însuși, mai tot timpul, atât de dictatorial și de certăreț, încât nu părea să-i fi observat comportamentul.

Grafton nici măcar nu-l salutase.

- Domnule colonel Kaufman, vă cer să vă prezentați imediat la bord!

- Suntem atacați?

Un mod nu prea subtil de a-i aminti lui Grafton că numai într-o asemenea situație putea să-și aroge drepturi de comandă.

- Nu. Dar "cercetătorul" dumneavoastră, doamna Grant, a încălcat ordinele militare. Întrucât este persoană civilă și n-am voie s-o trimit la carceră decât pentru înaltă trădare, vă rog să veniți aici și să-i băgați mințile în cap!

- Ce-a făcut?

- A eliberat unul din brațele prizonierului faller. Împotriva ordinelor dumneavoastră exprese, dacă sunt corect informat!

Lui Kaufman i se tăie respirația. Nu se așteptase la așa ceva din partea lui Marbet, nu-i anticipase acțiunea.

- E rănită?

- Nu.

- A fost altcineva rănit?

- Nu.

- Fallerul a încercat să se sinucidă?

- Nu.

- Care e starea fallerului?

- Mâna i-a fost legată la loc, în ciuda amenințărilor doamnei Grant că va ataca fizic pe oricine va încerca să lege prizonierul. Ceea ce a și încercat, dar au imobilizat-o polițiștii militari.

"O, Doamne!", își spuse Kaufman.

- Mulțumesc, domnule comandant! Vă rog să nu luați nici o măsură suplimentară până la venirea mea. Căpitanul DeVolites vă poate comunica ora estimată de sosire.

- Cum doriți!

Vocea lui Grafton ar fi putut să înghețe și ghețarii. Momentul nu i se păruse potrivit pentru a-l anunța că naveta aducea nouă băștinași, care trebuiau găzduiți pe nava lui.

Imediat după andocare, Kaufman se repezi în navă. Grafton nu-i venise în întâmpinare. Kaufman îi ordonă ofițerului de serviciu, rămas cu gura căscată, să-i găzduiască pe extratereștri conform instrucțiunilor date de Ann Sikorski. Apoi se duse direct în zona păzită unde stătea închis fallerul, ca s-o caute pe Marbet Grant.

[15]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

PLECASERĂ SPRE TABĂRA terranilor la apus, pe cele mai bune biciclete din câte văzuse sau folosise Enli vreodată. Două dintre luni, Cut și Obri, răsăriseră deja, iar soarele apusese pe cerul limpede și răcoros. Drumul era mărginit cu soiuri de flori care, în Gofkit Jemloe, se cultivau cu dragoste în grădini: jelitibe roșii și arătoase, trifalitibe dantelate, ciorchini portocalii de allabeniribe îmbobocite - florile ale ospitalității. Mai departe, pe câmpurile cultivate, apărură flori sălbatice, nelipsitele mittibe și, la umbră, vekifiribe în toate culorile Lumii. Enli văzu cum ceilalți sorb din ochi priveliștea florilor. Știa ce gândesc: că, probabil, era pentru toți ultima oară când vedeau flori.

Ar fi putut să-i contrazică.

Poate că terranii împărtășeau complet realitatea ("Durerea de cap: nu te gândi la ea!"), poate că nu. Puteau să mintă, acea acțiune dificilă pe care n-o putea

descrie nici un cuvânt din limba Lumii. Puteau să moară, să fie uciși sau să ucidă. Dar mașinile lor nu dădeau greș. Dacă spuseseră că barca de metal zburătoare îi va duce sus în cer și-i va aduce înapoi teferi, atunci așa va fi!

Mai devreme, în cursul acelei zile, Pek Voratur îi adunase pe toți membrii gospodăriei sale în marea grădină centrală. Un grădinar, mânjit de humă și mirosind a rosibe, o întrebă pe Enli:

- Știi de ce ne-a chemat?

- Nu.

- Au mai venit și azi terrani din aceia uriași? Arată atât de ciudat fără pic blană pe gât, ca să-și ascundă goliciunea! Și au un miros ciudat! Când vin ei, fac tot posibilul să plantez în altă grădină.

- Astăzi n-au mai venit alți terrani, spuse Enli.

- Foarte bine! Dar, trebuie să recunosc, cultivă flori minunate - uită-te ce rosibe i-au dat lui Pek Voratur!

Și privi plin de admirație florile roșii, roz și albe, pe tulpini lungi și pline de spini, pe care, probabil, le cultivase el însuși.

- Oameni din gospodăria Voratur! li se adresă Pek Voratur, după ce se adunaseră toți în curte.

Negustorul cel solid ședea, alături de Soshaf, pe o ladă pentru legume întoarsă cu fundul în sus. Alu Pek Voratur era încă lăuză.

- V-am adunat aici pentru a împărtăși realitatea unui negoț cu terranii.

Oamenii se uitară unii la alții; negustorii nu informau toți slujitorii din casă despre înțelegerile comerciale pe care le făceau.

- Șeful gospodăriei terranilor, Lyle Pek Kaufman, m-a căutat pe comlink-ul meu, spuse Voratur plin de importanță. Se oferă să planteze un schimb cu mine. Ar vrea ca zece oameni să călătorească astăzi, în barca lor zburătoare de metal, sus, în cer, până la o barcă mai mare, să rămână două zile acolo și apoi să se întoarcă acasă.

Mulțimea izbucni în exclamații.

- În cer!

- Pe Prima Floare - ce vor mai face terranii aceia!?

- Eu nu merg!

- Zece oameni! De ce?

Voratur flutură brațele, ca să facă liniște.

- Unul dintre cei zece voi fi chiar eu! Un alt loc este deja ocupat. Soshaf Pek Voratur va rămâne aici.

"În caz că mor." Deși n-o spusese cu voce tare, toată lumea înțelese.

- Ceilalți trebuie să aleagă dacă merg.

- Ce ne vor da în schimb, dacă mergem? întrebă cineva.

- A, asta e partea cea mai frumoasă! zâmbi Voratur. Le-am spus că nu sădesc o târguială cu ei până nu văd ce bunuri de negoț au în barca mai mare, din cer. Abia după aceea o să ne târguim. Dar indiferent ce învoială voi sădi, va exista un profit pentru toți cei care merg. O jumătate pentru gospodăria Voratur, iar cealaltă jumătate se va împărți în mod egal între cei care fac călătoria!

Mulțimea începu să zumzăie. Jumătate din profit împărțită în mod egal între călători! Voratur era cel mai bun negustor de pe Lume; a optsprezecea parte dintr-un negoț sădit de el, indiferent în ce-ar fi constat, putea să însemne mai mult decât avusese oricare dintre ei vreodată. Dar să mergi în cer...

- Eu merg! strigă o femeie din spatele mulțimii.

- Și eu! spuse Telif Pek Forbin, grădinarul-șef al lui Voratur.

Ajutorul de grădinar, aflat lângă Enli, privea neîncrezător.

- Lăsați-mă să merg și eu! strigă un copil, stârnind râsete nervoase.

În cele din urmă, au fost șapte voluntari, nu opt. Terranii trebuiau să se mulțumească și cu atât. Enli așteptă liniștită ca Pek Voratur să se întoarcă spre ea, ceea ce acesta și făcu după ce-i trimise pe ceilalți la șopronul unde se țineau bicicletele.

- Enli... ultimul loc în barca zburătoare... Pek Kaufman spune că trebuie să-l ocupi tu, ca translator.

- Știu! răspunse Enli.

Pek Voratur încuviință cu capul. N-aveau de ce să discute decizia; era realitate împărtășită. Asta-l mulțumea pe Voratur. Doar Enli se întreba câtă vreme realitatea va continua să fie împărtășită cu terranii.

Durerea de cap...

Se duse să-și aleagă o bicicletă pentru drumul către tabăra terranilor.

*****

- GATA, VENIȚI cu mine, vă rog! spuse Ann în limba localnicilor.

Cei nouă locuitori ai Lumii se adunară într-un grup strâns, intonând un cântec prin care-i cereau Primei Flori protecție. Frumoasa incantație o liniști pe Enli puțin. Nu văzuse niciodată barca zburătoare de aproape. Nu era chiar atât de mare cum povestiseră cei din familia Voratur. O rampă, ca acelea folosite pentru a ajuta căruțele fermierilor să urce râpele alunecoase, ducea spre interiorul întunecat.

La câțiva pași se afla Lyle Pek Kaufman; un terran pe care Enli nu-l mai văzuse țipa la el. Bărbatul era mai scund decât Pek Kaufman, foarte murdar și foarte furios. Lângă el stăteau o femeie și doi copii terrani de sex feminin, care priveau cu curiozitate grupul localnicilor. Enli se opri puțin din cântat ca să le zâmbească, deși nu știa cât e de riscant. Fetița mai mare îi zâmbi și ea.

Pek Kaufman termină cearta și se apropie de Ann.

- Gata, du-i la bord!

- Ce-a spus? o întrebă Pek Voratur pe Enli.

- Că a sosit timpul să intrăm în barca zburătoare.

Cântecul deveni mai puternic. Ținându-se de mâini, cu cutele craniene încrețite și cu blana de pe gât zbârlită, cei nouă locuitori ai Lumii intrară șovăielnic în mașinăria extaterestră. Enli simți cum i se strânge stomacul.

Interiorul bărcii zburătoare se dovedi mult mai mic decât își imaginaseră; evident, cea mai mare parte a spațiului se afla dincolo de uși. Barca zburătoare era luminată pe dinăuntru, deși Enli nu vedea nici o lampă. Scaunele erau aranjate în șiruri drepte, urâte. Pe primul scaun al rândului din mijloc ședea un bărbat care avea în față ustensile și imagini mișcătoare, la fel ca acelea de pe mașinăria Lagerfeld; probabil că el conducea barca. Dar cum? Nu se vedeau nici vâsle, nici aripi, nimic cu care să navighezi pe curenții de aer. Și, oricum, barca zburătoare era mult prea grea ca să plutească!

- El este Nick Pek DeVolites, rosti Ann cu accentul ei terran.

Ce nume ciudate aveau terranii! Pek DeVolites le întinse o floare galbenă a ospitalității, cu un gest extrem de stângaci, cum Enli nu mai văzuse niciodată. Pek Vo-

ratur oferi și el florile aduse în dar; mâinile lui cărnoase, date cu ulei tremurau vizibil.

- Cineva să se așeze aici, spuse Ann, și aici... și aici... e bine. Stați comod? Trebuie să vă pun aceste centuri, pentru siguranță...

Pek Forbin, grădinarul-șef, întrebă încercând să-și ascundă teama:

- Va fi greu de navigat pe curenții de aer?

- Sperăm că nu, spuse Ann. Așa... vă simțiți bine? Enli?

- Solul meu e bun, răspunse Enli.

După ce toată lumea fu legată de scaune, bărbatul care țipase veni și el, împreună cu femeia mai în vârstă și cu cele două fetițe. De aproape, bărbatul arăta și mai murdar, și mai obosit. Fetițele păreau că vor să vorbească, dar li se spusese că n-au voie. Cea mică era foarte scundă și aproape la fel de murdară ca bărbatul. Cea mare avea părul blond și drept, ca Pek Sikorski - să fi fost era nepoata ei? Ann nu făcu prezentările; Enli n-o mai văzuse niciodată atât de lipsită de maniere. Cealaltă femeie legă fetele de scaun, apoi își puse și ea centura. Asta îi mai liniști pe localnici: dacă terranii își legau propriii copii, nici ei n-aveau de ce să se teamă. Ann și Pek Kaufman se așezară de-o parte și de cealaltă a lui Pek DeVolites, care anunță:

- Pornim!

Ușa se închise; se auzi un zgomot asemănător cu scârțâitul roților de la o sută de biciclete, și barca se puse în mișcare, din ce în ce mai repede, până când se ridică în aer.

Tăcură toți, mult prea înspăimântați ca să mai cânte.

Dincolo de fereastră, în fața lui Pek DeVolites, se vedea cerul. Apoi norii. Barca de metal urla - precis se desfăcea în bucăți! Apoi trecu prin nori - ieși deasupra norilor! - și Enli închise ochii. Când îi deschise din nou, văzu cerul întunecat, plin de stele, și strălucitoarele luni Cut și Obri, mai mari și mai luminoase decât și le închipuise vreodată. Obri, cea dintâi casă a Primei Flori, care-și desfăcuse petalele pentru a crea Lumea. Enli se simți cuprinsă de respect și pioșenie. Începu să intoneze cântecul creației, cel mai sfânt dintre cântecele sfinte.

Pek Voratur începu un cântec despre contemplarea

cerului.

Grădinarul reluă incantația ce invoca protecția Primei Flori.

Ajutoarea de bucătar Asto Pek Valifm începu un cântec de muncă.

Amuțiră toți. Se răsuciră în scaune și se priviră uluiți. Blana de pe gât li se zbârli. Imposibil! Când era vorba de cântat, începeau întotdeauna împreună sau la doar câteva note distanță unul de altul, întotdeauna aceleași cântec, întotdeauna potrivit cu ocazia. Cântecul care, o dată ce era auzit, părea adecvat. Realitate împărtășită.

Pek Valifim mai intonă câteva note tremurate. Nimeni n-o urmă. Se opri.

Nici vorbă de durere de cap!

Enli văzu că Ann îi urmărea cu atenție. Acesta să fie motivul pentru care terranii i-au adus aici, în cer? Întreruperea realității împărtășite? Terranii, și mai ales Pek Sikorski, fuseseră de la bun început fascinați de realitatea împărtășită. Dar dintre cei nouă locuitori ai Lumii aflați la bord, doar Enli știa acest lucru, și realitatea neîmpărtășită ar fi trebuit să-i provoace dureri de cap îngrozitoare.

Însă nu simțea pic de durere!

Încercă să facă față situației; văzu că și ceilalți procedau la fel; le văzu frica de pe chip. Era imposibil să se întâmple ceea ce li se întâmpla! Toată lumea tăcea.

În cele din urmă, se auzi o voce subțire și limpede:

- Salut! Eu sunt Sudie Capelo. Am cinci ani.

- Sudie, tata a spus...

- Tata și Jane dorm! contracară copila.

Cei nouă locuitori ai Lumii se întoarseră toți și-o priviră, disperați: un copil zâmbitor și murdar, legănându-se în curelele ce-o țineau legată de scaun - cel mai solid lucru într-o lume care devenise brusc tot atât de lipsită de substanță ca aerul.

*****

- SUNTEM MORȚI! zise grădinarul-șef. Și ne aflăm în lumea strămoșilor noștri!

- Nu, n-ați murit, răspunse cu blândețe Ann Sikorski. Vă spun adevărul!

- Unde este realitatea împărtășită? Nu sunt real! începu el să se tânguie.

Nimeni nu i se alătură, ceea ce nu făcu decât să le crească groaza surdă.

Barca plutitoare se opri. Se apropia de o altă barcă zburătoare, mult mai mare - cât un sat întreg - pe care o observă doar Enli. Celalți erau mult prea înspăimântați.

- Nu sunteți ireali, repetă Ann. Nici unul dintre voi nu e ireal. Când ne vom întoarce pe Lume, realitatea împărtășită se va întoarce la voi. Vă promit!

- Realitatea nu se poate "întoarce"! exclamă Voratur. Nu pleacă și nu vine! Ea există întotdeauna, altfel n-ar fi realitate! De ce nu mă doare capul în această irealitate de aici?

Pe fruntea lui apărură broboane de sudoare.

- Realitatea împărtășită, cu tot cu durerile de cap, se va întoarce la voi pe Lume, spuse Ann cu aceeași voce plină de bunătate. Vă promit!

Apoi adăugă în terrană:

- Nick, schimbă direcția videoecranului, ca să vadă planeta.

Pek DeVolites făcu ceva la fereastră și aceasta, brusc, dădu în altă direcție. Alt lucru imposibil!

- Privește, Pek Voratur! spuse Ann. Privește-ți Lumea!

Părea să se afle chiar în fața ferestrei, pe care o umplea. Nespus de frumoasă: nori, mări, pământul violet... cea mai dulce înflorire a Primei Flori; nici unul dintre locuitorii ei n-o mai văzuse astfel până atunci. Până și grădinarul isteric rămase nemișcat, cu gura căscată.

- De ce nu mai vorbesc? întrebă fata mai mică.

- Pentru că nu și-au mai văzut niciodată planeta din spațiu, o lămuri cea mare.

- E doar o planetă, spuse copila. Mi-e foame!

- Ține-ți gura, Sudie!

- Nu-mi spune tu mie să-mi țin gura! Tati, Amanda mi-a spus să-mi țin gura!

Băștinașii își priveau, fără să se sature, căminul, unde realitatea împărtășită continua să trăiască, în timp ce terranii făceau lucruri de neînțeles cu barca zburătoare.

În cele din urmă au fost conduși, printr-un mic coridor metalic, în barca mai mare, apoi într-o încăpere vastă, fără ferestre și cu nouă saltele pe podea. De fapt, nu erau chiar saltele, ci doar grămezi de pături de-ale terranilor,

dar se puteau descurca și cu ele. Ann rămase cu ei și le vorbi pe un ton liniștitor în limba lor, potolindu-le teama. Ceilalți terrani dispărură. Li se aduse mâncare, și Enli constată cu ușurare că era hrană bună, familiară, de pe Lume. Mâncară, apoi cei mai mulți dintre ei evadară din locul straniu, tulburător în care se aflau, alunecând în somn. Era noapte, foarte târziu - atâta doar că noaptea se afla acolo, jos, în realitatea pierdută.

Enli nu putea să doarmă. Stătea pe pături, în lumina slabă - tot nu-și dădea seama de unde vine, de peste tot și de nicăieri, asemeni gândurilor ei. Era adevărat, deci! Realitatea împărtășită era doar una dintre realități. Terranii aveau alta, diferită. Știuse asta de mult - doar ea, dintre toți locuitorii Lumii - dar niciodată în modul imposibil de tăgăduit în care percepea situația acelei clipe.

Brusc, Enli știu de ce ea și Pek Voratur urmau să facă a doua zi o nouă fotografie a creierului, ca parte a învoielii: Pek Sikorski voia să le fotografieze creierul departe de Lume. Voia să vadă dacă obținea fotografii diferite față de cele făcute în realitatea împărtășită.

Iar terranii - Pek Sikorski, Pek Kaufman, bărbatul murdar, copiii lui - intrau și ieșeau dintr-o realitate într-alta, de parcă realitățile ar fi fost șoproane pentru biciclete. "E doar o planetă!" spusese fetița cea murdară în terrană, dar numai Enli îi înțelese vorbele. Multe, multe realități, și acum, pentru prima oară, se putea gândi la așa ceva fără s-o doară capul.

Îi era frică. Nu de multele, nenumăratele realități - deși faptul că nu se temea dovedea, probabil, că înnebunise. Nu, de altceva îi era frică. De un sentiment care, își dădu seama, o pândea de multă vreme. Un sentiment pe care n-ar fi putut să-l trăiască dacă nu i-ar fi cunoscut pe terrani când aceștia veniseră prima oară, dacă n-ar fi călătorit cu ei și nu le-ar fi învățat limba. Un sentiment pe care, cu siguranță, nu l-ar fi putut avea pe Lume, unde durerea de cap ar fi sfâșiat-o.

Acel sentiment se numea curiozitate! Era interesant să te gândești la multe, multe realități. Să te întrebi cum sunt. Înspăimântător, dar și interesant. Și aceasta era realitatea cea mai stranie dintre toate.

Rămase multă vreme trează, în nava extraterestră care zbura pe cer, printre stele.

*****

KAUFMAN SE confruntă cu Marbet în cabina ei. Îi deschise ușa, somnoroasă; purta o cămașă de noapte albă, și buclele roșcate i se revărsau pe spate. Nu-și lăsă atenția distrasă; intră pe lângă ea în cabina micuță și închise ușa.

- Lyle! Ce faci pe navă?

- Întrebarea corectă este ce faci tu? Grafton mi-a spus că i-ai dezlegat mâna prizonierului. Împotriva ordinelor mele exprese!

Marbet se dezmetici complet.

- Nu fi supărat, Lyle!

- Nu sunt supărat, sunt extrem de furios!

- N-ai dreptul să fii furios! Mi-ai spus să fac o treabă, și mă conformez!

- Am tot dreptul să fiu furios! Ți-am spus să-ți faci treaba între anumite limite, dar tu le-ai încălcat. Dac-ai fi fost militar, te-aș fi trimis în fața Curții Marțiale. Așa cum stau lucrurile, te-ai pus într-o situație primejdioasă și ai periclitat și tehnicienii, medicii și întregul proiect!

Marbet făcu ochii mari.

- Eu n-am văzut lucrurile așa!

- De ce?

- Am fost atât de prinsă de progresul făcut, încât... Of, Lyle, n-am vrut să pun proiectul în pericol!... Nici cariera ta. Îmi pare tare rău...

Își ridică palmele în sus, cerându-și iertare. Coborî umerii. Lyle simți cum i se domolește furia.

- Bine că măcar n-a pățit nimeni nimic!

- Da, mă bucur și eu... Dar chiar nu m-am gândit la cariera ta! Ai mizat atât de mult pe proiectul ăsta...

Tulburarea cu care vorbea îi șterse lui Kaufman orice urmă de enervare. În definitiv, ce puteai să ceri de la un civil?...

- Bine, lasă, nu s-a întâmplat nimic cu adevărat rău. Îl potolesc eu pe Grafton.

- Mulțumesc!

Îl privi cu atâta recunoștință, încât el adăugă:

- Poate am reușit să-l convingem să repetăm experimentul, în condiții mult mai bine controlate, dacă tot nu s-a întâmplat nimic negativ. Spune-mi, ce progrese ai făcut? Ce-ai aflat?

Brusc, Marbet deveni alta. Își îndreptă umerii și-și pierdu expresia rugătoare de pe chip. Îl privi fix.

- Mai important e altceva: ce-ai aflat tu acum?

- Poftim?!

- M-ai auzit! Erai ostil, dar pentru că m-am arătat supusă - comportament tipic pentru animalele sociale, dacă vrei să știi, și de două ori mai eficient dacă vine din partea unei femele - ți-am neutralizat ostilitatea. Chiar te-am adus pe punctul de a coopera. Exact asta încerc să fac cu fallerul! Și am reușit, până când au intervenit soldații tăi!

O altfel de furie îl cuprinse pe Kaufman.

- M-ai manipulat!

- Nu, ți-am demonstrat! O diferență enormă.

- Și n-ai nici o jenă să-ți folosești feminitatea ca să mă manipulezi! Chestia asta poartă un nume, Marbet!

Spre surprinderea lui furibundă, ea izbucni în râs.

- Crezi că trebuie să-mi neg feminitatea pentru a lucra cu profesionalism? Sau pentru a dovedi ceva, cuiva? Dacă așa crezi, te înșeli! Sunt femeie! Uneori, asta e în defavoarea mea, alteori mă avantajează. La fel ca statura scundă, pielea arămie sau cetățenia marțiană. Nimic din toate astea nu cântărește mai puternic decât faptul că sunt o Empatică. Asta e singura mea trăsătură definitorie, iar de celelalte mă folosesc așa cum îmi cere meseria.

- Inclusiv ca să mă manipulezi pe mine!

- Ascultă-mă, Lyle! Nu te-am manipulat, ți-am demonstrat! Și nu poți să-mi spui că demonstrația mea a fost foarte diferită de ceea ce faci tu în diplomație.

Nu, nu putea. Era capabilă; tocmai de asta o angajase; orice considerent personal trebuia să fie lăsat deoparte. De obicei n-avea nevoie să facă eforturi pentru a-și aminti acest lucru. Spuse cu greutate:

- Îmi pare rău! Povestește-mi ce-ai aflat.

- Nu trebuie să fii nici rigid și nici impersonal cu mine. Mă bucur să-ți pot povesti. Stai jos!

Între pat și perete se afla, înghesuită, o măsuță. Lyle se așeză pe unul dintre cele două scaune identice, iar Marbet, pe celălalt, părând mult mai în largul ei decât se simțea Kaufman.

- Ceea ce presupun că ți-a spus Grafton este, în

esență, adevărat. Mi-am pus o cască prevăzută cu tub de oxigen, am intrat în spațiul fallerului prin sasul folosit de tehnicieni și i-am dezlegat o mână. N-a încercat să mă atace, nici să se sinucidă. N-a răspuns la semnele mele, deși tot ce am aflat despre semnalele lui nonverbale indică faptul că mă înțelege. Eu semnalizez dintr-o poziție submisivă, așa cum înțeleg eu că o percepe un faller. Dar lucrul cel mai important e dificil de explicat, Lyle. Nu mi-a răspuns, dar ceva s-a schimbat între noi! Este o... nu, nu o apropiere, asta e prea mult spus, dar o receptivitate crescută!

- Crezi că-ți va răspunde curând?

- Da, deși n-am nici o dovadă obiectivă.

Kaufman zâmbi fără veselie..

- Nimic din ceea ce faci tu nu e obiectiv!

- Adevărat. Dar am înregistrat progrese, până când Grafton l-a legat la loc pe faller și mi-a interzis complet să-l mai văd până nu hotărăști tu ce e de făcut.

Kaufman nu rosti nimic. Marbet îl privi drept în ochi, fără sfială, fără supușenie, doar cu profesionalism.

- Lyle, am nevoie de acces la faller, care trebuie să aibă o mână dezlegată, și am nevoie să lucrez fără ca Grafton să mă bată la cap cu ideile lui despre securitatea navei. Altfel n-o să aflu niciodată de la faller de ce ai lui îi omoară pe ai noștri.

- Bine, spuse Kaufman, ai câștigat!

- Tot? Toate cele trei puncte?

- Da.

- Mulțumesc, Lyle! zise ea, ridicându-se în picioare și obligându-l să facă la fel. Voi restabili contactul cu fallerul, dacă pot, mâine-dimineață. Și, dacă vrei, o să-ți arăt înregistrările cu ultimele ședințe.

- Nu pot. Trimite-mi-le pe planetă! Trebuie să mă întorc aproape imediat: mâine dimineață ridicăm artefactul.

În privirea ei se citi interesul.

- Spune-mi ce se întâmplă!

Îi împărtăși totul, inclusiv experimentul lui Ann cu băștinașii.

- Nouă locuitori de pe Lume? Sunt acum la bord?

- Da. Trebuie să-i explic și asta lui Grafton, nu numai faptul că ai mână liberă.

Ea zâmbi larg.

- Nu te invidiez! Dar o să te descurci, așa cum te descurci cu toate.

- Nu chiar cu toate!

Totuși, lauda îl încălzi, chiar dacă-i dădea de bănuit. Femeia aceea reușea să-l zăpăcească de fiecare dată.

- La revedere, Marbet! Ține-mă la curent cu progresele!

- Așa voi face.

Îi deschise ușa, așteptă până îl văzu ieșit, apoi spuse:

- Lyle!

- Cee?

- Te-aș săruta, dacă n-aș crede că tu vei crede că e o manipulare profesională. Dar n-ar fi!

Și închise repede ușa.

El rămase câteva clipe pe coridorul slab luminat, după care se duse să-l trezească pe Grafton.

[16]
ÎN MUNȚII NEURY

AICI GUNOIERII GALACTICI, serviciul planetar! spuse Capelo, stând în picioare lângă groapă. Avem o încărcătură de gunoi extraterestru pentru reciclare!

Rosalind Singh îl privea amuzată, Albemarle, cu antipatie. Lyle Kaufman observa pur și simplu scena ce i se părea amenințător de stranie, din motive pe care nu și le-ar fi putut explica.

Excavatorul, reconfigurat de tehnicieni pentru noul său rol, plutea deasupra gropii săpate în micuța vale alpină. Acoperind aproape complet cerul în spațiul îngust dintre stânci, excavatorul îi făcea pe oameni să pară niște pitici. Puternicul câmp electromagnetic care-l ținea ridicat în aer nu ajungea și la groapă. Artefactul fusese testat în prealabil cu un astfel de câmp și nu se produsese nici un efect vizibil, dar asta nu dădea garanții că nu se va întâmpla nimic când va fi scos din

groapă. Capelo nu-și asuma nici un fel de riscuri. Artefactul stătea într-o plasă din cabluri monofilare imună la dislocare, suficient de rezistentă ca să susțină o lună mai mică.

Capelo vorbea prin comlink cu tehnicianul de pe excavator.

- În regulă... ridică!

Încet, brațul macaralei începu să se miște și artefactul se ridică, pentru prima oară în cincizeci de mii de ani, din locul unde fusese îngropat.

Kaufman privi în treacăt părțile laterale ale artefactului, când acesta trecu pe lângă el; îi privi curbura convexă și, în fine, partea de dedesubt. Ridicându-se în aer, obiectul împrăștie o grindină de pământ și pietre și toată lumea fugi să se ascundă în grotele din apropiere. Bine că materialul din care fusese construit nu prezenta aderență la piatră, nici măcar în condiții de temperaturi ridicate. Mare noroc! Sigur că trebuia curățat, dar cel puțin erau scutiți de munca laborioasă - și poate și periculoasă - de a îndepărta piatra cu dalta de pe el.

Excavatorul ridică artefactul nu numai deasupra gropii, ci și deasupra întregii văi. Discutaseră multă vreme unde să-l așeze, și în cele din urmă, aleseseră cea mai bună poiană alpină disponibilă, aflată la distanță de aproximativ o jumătate de kilometru. Tehnicienii nivelaseră locul cu nanoroboți și lasere și construiseră un inel subțire, dar puternic, care să țină artefactul la un metru deasupra pământului. Cu un diametru de aproximativ douăzeci și cinci de metri, artefactul semăna cu un imens glob pământesc străvechi, așezat pe podeaua din biblioteca unui uriaș.

"Aici fi-vor balaurii", își zise Kaufman. Doi tehnicieni coborâră în groapă cu elevatorul, ca să se asigure că n-a mai rămas în urmă nimic important. Capelo spusese că era puțin probabil, dar Lyle nu voia să lase nimic la voia întâmplării.

După ce mingea uriașă își târâse coada de noroi și pietre departe de vale, toți oamenii de știință ieșiră în fugă din peșterile naturale și intrară în cea artificială, săpată de nanoroboți. Tehnicienii construiseră un sistem nou de tuneluri către poiană; drumul urca abrupt. Kaufman se întoarse s-o însoțească pe Rosalind Singh,

care n-ar fi recunoscut în ruptul capului că bătrânețea o face să meargă mai încet, dar îi era de fiecare dată recunoscătoare c-o aștepta.

- Mulțumesc, Lyle! Ce caraghios arătăm! Știi ce spune I.I. Rabi despre fizicieni?

- Nu! răspunse Kaufman, deși știa, citise mult despre fizicieni.

- Rabi spune că fiecare fizician e un Peter Pan[5] al rasei umane: nu se maturizează niciodată, zise ea gâfâind ușor.

- Al doilea tunel la dreapta și apoi tot înainte, până mâine dimineață, anunță Kaufman, și ea izbucni în râs.

Douăzeci de minute mai târziu, ieșeau în urma celorlalți la suprafață, unde soarele strălucea cu putere. Albemarle, Gruber și Kaufman se învârteau în jurul artefactului suspendat pe inelul uriaș. Se apucaseră deja să-l curețe de stratul de pământ ce-l acoperea, folosind perii din păr aspru. Se băgă și Kaufman sub artefact, dorindu-și să știe ce caută.

[5] Peter Pan = personaj literar (un băiețel care rămâne mereu la aceeași vârstă, fără să se maturizeze) - creat de scriitorul britanic Sir James M. Barry - devenit mai apoi personaj de film, de desen animat și de benzi desenate.

- Nu fi atât de dur, Hal! îi spuse Capelo, acid, lui Albemarle. Știi, n-o să ruginească.

Albemarle îl ignoră; probabil că nici nu-l auzi. Kaufman observă că Albemarle era total absorbit de propria sa emoție științifică.

Kaufman privi cu atenție curbura metalică, murdară... nu, nu era metal, ci un fel de carbon. După câte își dădea el seama, protuberanțele pe care i le arătase Capelo, pe partea de sus a sferei și pe părțile laterale, continuau la distanțe egale și dedesubt. Erau cu totul șapte, fiecare marcată printr-un roi de puncte în relief: un punct, două, trei, cinci, șapte, și probabil că sub murdărie vor găsi unsprezece și treisprezece. Toate numere prime, cu excepția lui "unu" - deși tot ce construiseră marii meșteri extratereștri includea "unu" alături de numerele prime. Poate din cauza unei abordări total diferite a matematicii? Echipa care proiectase artefactul dispăruse odată cu creatorii lui. Pe Lume, "unu" era număr prim.

La distanță de artefact, Rosalind începu testele neinvazive pe care le mai făcuseră de șase ori. Doar ca să se asigure că mutarea nu determinase nici o modificare

semnificativă.

- O, Dumnezeule mare! exclamă Capelo.

Se holba la porțiunea pe care tocmai o curățase. Kaufman veni imediat lângă el.

- Ce s-a-ntâmplat, Tom?

- Protuberanța aia... Rosalind! Vino-ncoace! Uită-te la chestia asta!

Ea, Albemarle și Gruber se strânseră mai aproape. Capelo le arătă; fiecare dintre ei inspectă protuberanța, apoi se priviră năuciți.

- Mein Gott! șopti Gruber.

- Ce? Ce este? întrebă Kaufman.

"Doamne, ce umilitor e să fii singurul nesavant din echipă!" Lui Rosalind i se făcu milă de el.

- Lyle, uită-te la protuberanța aia de colo. Vezi, are două adâncituri în ea, cam la șase centimetri distanță, fiecare cu un buton în mijloc. Credem că astfel se declanșează funcția protuberanței, oricare ar fi ea: prin apăsarea ambelor butoane. Cel puțin ăsta era sistemul la artefactul găsit de Syree Johnson, deși acolo adâncisturile se aflau în puncte diametral opuse ale circumferinței și erau mult mai mari. La una dintre protuberanțele pe care le-am curățat, am găsit un fragment de rocă înfipt într-o adâncitură, făcând ca un buton să fie mai jos decât celălalt. Nu s-a-ntâmplat nimic când am îndepărtat așchia. Dar protuberanța de aici, numărul cinci, are deja ambele butoanele apăsate! Uite... abia dacă se mai văd!

- Cum? Ce a provocat asta? întrebă Kaufman.

- Imposibil de spus, răspunse Gruber. Poate că e așa încă de la impactul inițial. Poate așa a fost făcut artefactul. De unde să știm?

- Ascultați! spuse Capelo, cu o privire intensă și concentrată. Iată ce știm: după cartografierea distribuției radioactivității rocilor, am avansat ipoteza că protuberanța numerotată unu este un destabilizator cu fascicul dirijat și că diverse evenimente seismice l-au declanșat de-a lungul secolelor. Pe baza acelorași date, am avansat și ipoteza că protuberanța trei ar putea fi un destabilizator cu efect de undă sferic, ca acela descris de Syree Johnson în cazul primului artefact, setat la puterea minimă. Dacă așa stau lucrurile, efectul de undă sferic ar trebui să respecte legea descrești rii radiației propo-

rțional cu pătratul distanței. Și asta-i tot ce știm deocamdată. Numai speculații!

- Eu am altă ipoteză, spuse Gruber gânditor.

Ceilalți se întoarseră să-l privească, și Kaufman își imagină brusc cum arătau priviți de sus sau de la mică distanță: o mână de oameni tensionați și gravi, stând și perorând sub o uriașă sferă extraterestră, într-o poiană de pe o planetă străină.

- Dacă protuberanța numărul cinci funcționează, continuă Gruber, așa cum par să arate cele două butoane apăsate... ja?

- Treci la subiect! ceru Capelo.

- Atunci protuberanța cinci generează câmpul probabilistic ce influențează probabilitățile la nivelul creierului. S-a întâmplat cu noi în tunel și poate se întâmplă cu toți locuitorii Lumii, prin mecanismul realității împărtășite, dacă funcționează de cincizeci de mii de ani, încă de la impactul inițial. Poate că aceste aspecte sunt numai efecte secundare ale funcției pe care o fi fost proiectată s-o facă protuberanța numărul cinci, dar cu siguranță pornesc de la ea!

- Când Tas, artefactul lui Syree Johnson, a explodat, spuse Capelo abrupt, efectul de undă care-a distrus Nimitri trebuia să fi ajuns și pe Lume. Dar n-a ajuns. Astea sunt date obiective, nu speculații despre ce se petrece în creierul băștinașilor. Poate că protuberanța numărul cinci a fost proiectată să furnizeze protecție unei întregi planete, împotriva unei versiuni de dimensiuni uriașe, planetare, a undei destabilizatoare.

- Da, da! spuse Rosalind Singh, al cărei chip placid se animase brusc.

- Ja, zise și Gruber, asta s-ar potrivi!

- E doar o presupunere, interveni Albemarle. Ce date ai? Tu ești cel care vorbește întotdeauna despre date.

- O, vom obține și date! spuse Capelo.

- Cum? întrebă Kaufman.

- Empiric: oprim chestia!

Kaufman se aștepta la acest răspuns, știa că e inevitabil și se temea de el. Reprezenta singura opțiune practică: misiunea lor consta în cercetarea acestei descoperiri, cu scopul de a afla dacă are vreo potențială utilitate militară. Pentru aceasta, era esențial ca artefactul

să fie testat. Deși nu se putea anticipa efectul testelor asupra artefactului, a localnicilor sau a planetei. Pe de altă parte, prin preajmă nu era nimeni care să organizeze vreun miting de protest împotriva testelor. Brusc, Kaufman se bucură că Ann Sikorski era departe, pe nava *Shepard*, la patruzeci și opt de kilometri depărtare în spațiu.

*****

DAR ABIA a doua zi efectuară primul test. Rosalind Singh voia să întreprindă o analiză a artefactului mult mai completă decât putuse face cât timp acesta era îngropat. Naveta aduse de pe *Alan B. Shepard* echipament suplimentar. Kaufman se folosi de întârziere ca să se întoarcă în tabără și să revadă fluxul continuu de informații trimise de Ann Sikorski și de Marbet Grant. Din diverse motive, se hotărî să nu ia legătura cu nici una dintre ele, deși Ann încercă de mai multe ore să-l contacteze.

Mesajele lui Marbet Grant n-aveau nevoie de răspuns, în principal fiindcă erau de neînțeles. Privi înregistrările efectuate în celula prizonierului, în timp real, alegându-le la întâmplare. "Mâna stângă" a fallerului era din nou dezlegată, celelalte două rămânând legate de peretele moale din spatele lui. Marbet adopta diferite posturi corporale, diverse expresii faciale și semnaliza cu mâinile. Ca răspuns, și prizonierul făcu niște grimase și gesturi involuntare - cel puțin Kaufman presupunea că sunt involuntare. Cu mâna liberă nu făcu nici un semn. Nimic din toate astea n-avea noimă pentru Kaufman.

Și Ann avea videocamere care-i înregistrau în timp real pe cei nouă băștinași, în cabina lor izolată de la bordul navei. Kaufman urmări prima oră de înregistrare; din următoarea privi doar cincisprezece minute și merse în același ritm până ajunse la sfârșit. Apoi accesă rezumatele realizate de Ann și observă cum chipul ei devenea din ce în ce mai ostenit cu fiecare înregistrare. În fine, studie rezultatele simulărilor trimise de Ann, efectuate de computerul sofisticat de la bordul navei.

Toate acestea îi ocupară aproape întreaga zi. Când termină, soarele apunea. Kaufman merse până la marginea perimetrului păzit de patrule. Se întunecase deja; trei luni străluceau pe cer, iar una dintre ele, cea mai

mică și mai apropiată (îi uitase numele), se mișca atât de repede încât părea că se deplasează retrograd. Nu se vedea nici un nor. Aerul avea mirosul viu și ușor dulceag, specific Lumii, determinat poate de supraabundența de flori. Kaufman se gândi la grădinile splendide, bine îngrijite, ale lui Voratur. La gospodăria bine organizată a acestuia, unde fiecare își accepta locul și nici unul nu era nefericit sau prost tratat. La bucuria pe care le-o aduceau băștinașilor ritualurile împărtășite de întreaga populație, în cadrul cărora preoții și negustorii bogați dansau alături de grădinar și de cel care spăla vasele. Realitate împărtășită.

Kaufman rămase multă vreme învăluit de întunericul înmiresmat.

*****

CÂND SE întoarse pe pajiște, unde savanții și tehnicienii lucraseră fără oprire, găsi totul pregătit pentru prima testare a artefactului. Cât pe ce s-o rateze!

- De ce vă grăbiți, ați ieșit din grafic? Și de ce nu mi-ați spus și mie?

- Am încercat să luăm legătura cu tine, Lyle, dar erai în tunel, spuse Rosalind Singh. A fost o decizie rapidă, determinată de pierderea uneia dintre sondele spațiale: a lovit-o un meteorit. Așa că a trebuit să recalibrăm o altă sondă, care va fi pe poziție mult mai devreme.

- Înțeleg, spuse Kaufman.

Oare de ce le trebuia o sondă orbitală?

- Pune-ți costumul S! îi ceru Rosalind.

Kaufman se conformă.

Măcar primul test planificat îl înțelegea. Hărțile radiațiilor și simulările geologice realizate de computer indicau - ori păreau să indice - că setarea numărul unu declanșa un fascicul destabilizator direcționat, ce opera dincolo de aria "ochiului mort" din jurul artefactului. Echipa măsurase în detaliu radiațiile emise de o stâncă aflată pe pajiște, față-n față cu artefactul, dar în afara "ochiului", apoi a rotit artefactul în așa fel încât poziția setării unu să fie ațintită direct spre stâncă. Roboții erau pregătiți să apese simultan ambele butoane de pe poziția unu, cu forța necesară pentru a se obține o reacție.

- Ce se întâmplă dacă stânca e prea departe și fasciculul n-o atinge? întrebă Kaufman.

Capelo îl privi iritat. Îmbrăcat în costum S și cu casca pe cap, îi evoca lui Kaufman o insectă subțiratică, săltăreață.

- Stabilim ținte mai apropiate! Ceea ce vom face oricum, ca să verificăm dacă se respectă legea descreșterii radiației.

- Desigur, răspunse Kaufman.

Rosalind interveni cu amabilitate:

- Datorită elevației și curburii orizontului, dacă fasciculul pătrunde adânc și are rază foarte mare de acțiune, va trece prin stâncă și apoi nu va mai întâlni decât aer. Nimic altceva de pe planetă nu va fi afectat.

- Înțeleg.

- Mai mult, sincronizarea a fost stabilită cu exactitate, în așa fel încât dacă unda se deplasează cu viteza luminii, dacă trece prin stâncă și dacă are o rază de acțiune foarte lungă, va lovi sonda orbitală. Sonda va retransmite măsurătorile radiațiilor. Dar nu pare probabil să se întâmple acest lucru, întrucât noi credem că fasciculul direcționat are rază medie de acțiune.

- Gata, spuse Capelo. Trei, doi, unu... acum!

Kaufman nu văzu nimic - nici o undă de lumină care să țâșnească din artefact, nici o explozie bruscă pe suprafața stâncii. Dar senzorii și afișajele la care se uitau savanții o luaseră razna.

- Te-am prins! strigă Albemarle. Dumnezeule mare, l-am prins pe nenorocit!

Capelo nu-i răspunse nici măcar cu sarcasm. Cei patru oameni de știință se lansară imediat în discuții febrile, dar pentru Kaufman vorbeau chinezește. Capelo scria ecuații. Rosalind era lângă aparatul ei uriaș, rulând din nou testele pe care le făcuse cu o zi înainte. Kaufman aștepta răbdător.

De astă dată, Gruber fu cel care-și aminti de el.

- Este un fascicul destabilizator direcționat, Lyle, exact așa cum credeam! Un fascicul conic, îngust, ce respectă legea descreșterii intensității proporțional cu pătratul distanței. Fața stâncii e complet arsă. Senzorii de pe suprafața versantului de dincolo de ea arată că unda ajunge până acolo, dar slabă, deși nu-și pierde nimic din efect prin traversarea primei stânci. La un metru în interiorul versantului nu există nici un efect și nici pe sonda

orbitală.

- Așadar, ca armă, are o rază de acțiune foarte limitată, observă Kaufman.

Evident, Gruber uitase că fasciculul era considerat o armă. Fusese prins în mrejele descoperirii pure.

- Ja, ja, rază limitată. Și nu acționează instantaneu. Ecranele arată - vezi? - că radiația nu este emisă instantaneu. Apare un decalaj de timp, apoi o curbă ascendentă, urmată de o descreștere în ritm mai rapid.

Kaufman nu vedea nimic din toate astea în talmeș-balmeșul de date pe care le avea în față. Cântări cu grijă informația. Gruber se întoarse la haosul de argumente al savanților.

Rosalind Singh era mai ușor de desprins de datele ei. Stătea, împreună cu tehnicienii, în fața unor ecrane cu imagini și mai greu de înțeles, iar când Kaufman se apropie, ridică privirea.

- Există vreo schimbare în ceea ce măsori, ca rezultat al testului?

- Nici una! răspunse ea privindu-l pătrunzător. Ți-a spus vreunul dintre nepricopsiții ăia afurisiți ce anume măsor?

El zâmbi auzindu-i limbajul atât de diferit de cel obișnuit: avea emoții la fel de mari ca toți ceilalți.

- Nu.

- Hai să-ți spun eu! Știm că interiorul artefactului este în mare parte gol. Dar conține și niște structuri misterioase, suspendate nu se știe cum, într-un mod extrem de complex, dar parțial, fără conexiuni direct între ele. Aceste structuri par stabile. De asemenea, par să nu aibă masă - ceea ce iarăși este imposibil. Analizele matematice le descriu ca pe un... un fel de rețea complicată. Fiecare curbă se pliază asupra ei înseși de mai multe ori, ca un fel de fractal multidimensional. Analiza pe computer sugerează și existența unui atractor ciudat... știi ce e un atractor, Lyle?

- Nu.

- O regiune în care toate traiectoriile suficient de apropiate sunt atrase la limită, dar în care punctele apropiate arbitrar devin, în timp, separate exponențial.

Rosalind făcu o mutră de parcă și-ar fi dat seama că nu-l ajută cu nimic, dar continuă să explice:

- Dimensiunea Hausdorff a fractalului sugerat de analiză este unu virgulă doi. Aceeași dimensiune ca gradul de umplere galactică a Universului.

- Ce indică toate astea?

- N-avem nici cea mai vagă idee.

- Nici una?

- Nici una! E o știință atât de diferită de a noastră, încât ne aflăm complet în beznă. Suntem, cum spune o vorbă celebră de-a lui Darwin, precum câinii care vor să înțeleagă ce-i în mintea lui Newton. Tot ce pot să-ți spun e că măsurătorile pe care le-am făcut astăzi, după test, sunt la fel cu cele efectuate ieri, înainte de test, și că amândouă se potrivesc cu măsurătorile pe care le-a făcut Syree Johnson pe primul artefact. Cu ajustările de rigoare, ținând cont de dimensiuni.

- Crezi că dacă mutăm artefactul în spațiu, măsurătorile se vor schimba?

- Primul artefact a fost găsit în spațiu. Băștinașii credeau că este o lună.

Ceea ce nu spunea absolut nimic în plus față de ce aflaseră până atunci.

Echipa își petrecu restul zilei verificând și confirmând datele privind puterea unu. Capelo îl asigură pe Kaufman că nu vor fi gata să testeze puterea doi decât a doua zi și că nu vor începe fără el. Acesta nu-și punea mare nădejde în asigurările date de Capelo. Fizicianul semăna tot mai mult cu o lăcustă: subțiratic și țopăitor, mânat de impulsuri inumane. Cuprins de febra științei, Capelo era capabil să uite de existența lui Kaufman.

Simți o urmă de invidie.

Rosalind Singh îl asigură și ea că nu vor testa puterea doi fără el. Pe ea o credea, așa că porni înapoi spre tabără. În acea după-amiază, Ann îi aducea înapoi pe cei nouă localnici și voia să fie prezent când ateriza naveta.

[17]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

CERUL" URIAȘEI CAMERE se lumină, și Enli își dădu seama că era "dimineață" - indiferent ce-o însemna asta pe o barcă din metal care zboară prin spațiu. Nu credea să fi dormit vreun pic.

Se ridică și-și studie tovarășii. Patru zăceau adormiți. Pek Voratur, aflat pe salteaua din colț, ședea în capul oaselor, având pe chip o expresie încremenită, care-o sperie puțin. Fața lui cărnoasă, dată cu ulei era cenușie ca norii de ploaie. Se apropie cu precauție; el nici nu se clinti, nici nu vorbi.

- Pek Voratur!

Nimic.

- Pek Voratur!

Încet, capul i se mișcă și ochii își recăpătară concentrarea normală.

- Enli?

- Da.

Îl luă de mână, mirându-se de îndrăzneala ei. Bărbatul era cel mai bogat negustor de pe Lume, dar în acele clipe îi amintea de nepoțelul ei, Fentil, speriat de moarte după căzătura dintr-un copac foarte înalt.

- Enli... ce s-a întâmplat?

Ea se gândi ce să spună. Pe patul de alături, Asto Pek Valifin, ajutoarea de bucătar, asculta atentă.

- Cred, Pek Voratur... cred că realitatea s-a schimbat aici, sus, în spațiu.

- Înălțimea nu schimbă realitatea! E împărtășită și în satele de pe muntele Caulily, și jos de tot, în minele Neerit. Așa mi-au spus agenții mei.

- Da. Dar noi ne aflăm mult mai sus decât munții Caulily. Știți, suntem departe de Lume!

Ezită, pentru că nu era sigură cât trebuia să spună.

- Știți, realitatea împărtășită se petrece în creierul nostru.

- Creierul este casa sufletului, de la înflorirea Primei Flori.

Pek Voratur rostise cuvintele din dorința de a se agăța de ceva familiar. Enli avu o inspirație bruscă:

- Da. Și când Prima Floare a coborât de pe Obri și și-a desfăcut petalele pentru a crea Lumea, ea a creat sufletul nostru, creierul nostru și realitatea noastră împărtășită. Dar acum suntem departe de Lume, unde ea a înflorit pentru noi. Așa că realitatea e diferită.

- Realitatea e realitate! Ce spui tu e totuna cu a zice că o piatră e o floare!

- Departe de Lume, realitatea este diferită, repetă Enli. Lumea a fost creată de Prima Floare. Acest loc, nu.

Îl privi cum răsucea explicația pe toate părțile. Avea logică... atâta câtă puteau găsi în locul acela nefiresc.

- Dacă realitatea e diferită departe de darul Primei Flori, ce este realitatea aici?

- Nu este împărtășită.

Pek Voratur se ridică brusc.

- Asta nu se poate!

- Ba da. Aici, fiecare se află singur în realitatea lui.

Dar își dădu seama că nici unul dintre ceilalți nu putea merge cu mintea atât de departe - deocamdată.

Pek Voratur își revenise. Era un bărbat curajos din fire, un mare negustor. Îi spuse lui Enli, cu ezitarea unui copil care încearcă să vadă cât de solidă e căsuța din nisip pe care-a construit-o:

- Eu sunt Pek Malinorit, care ține casa pel din Gofkit Jemloe!

Enli înțelese.

- Nu, nu ești!

Se priviră. Contradicțiile din spusele lor nu le provocau durere de cap. Nici lui Voratur, când își declarase o identitate neadevărată, nici lui Enli, când îi auzise vorbele.

- Aiiiii! se văicări ajutoarea de bucătar. Suntem ireali! Nu vom putea niciodată să ne alăturăm strămoșilor noștri, în pace, printre flori!

Ann Pek Sikorski se ghemui lângă femeia îngrozită, îmbrățișând-o, și se adresă tuturor celor din cameră.

- Nu sunteți ireali! Aici, realitatea s-a schimbat. Enli înțelege. Enli, mai spune o dată ce i-ai spus lui Pek Voratur!

De unde știa Pek Sikorski ce vorbise? Enli avea certitudinea că terrana nu se aflase în cameră atunci. Venise mai târziu; și totuși știa ce-i spusese lui Pek Voratur.

Contradicția nu-i stârni durere. Enli rosti cu glas tare:

- Când Prima Floare a coborât de pe Obri și și-a desfăcut petalele pentru a crea Lumea, ea a creat sufletul nostru, creierul nostru. Și realitatea împărtășită. Dar acum ne aflăm departe de Lume, unde ea a înflorit pentru noi. Așa că realitatea este diferită. Prima Floare a făcut ca Lumea să înflorească, dar nu și acest loc. Aici, departe de darurile Primei Flori, realitatea nu este împărtășită.

- Mai spune o dată! îi ceru Pek Sikorski.

Enli repetă cuvânt cu cuvânt. Văzu cum toți rămân uluiți; apoi toți înțeleseră. Și pe urmă îi cuprinse din nou uluirea, deși de astă dată nu se mai speriară la fel de tare.

Nu era și asta un fel de realitate împărtășită?

*****

ORE ÎN șir au fost prea înspăimântați ca să întreprindă ceva. Fiecare stătea pe așternutul său. Mâncară ce le adusese Pek Sikorski, mulțumindu-i timid. Din când în când, cineva schimba câte o părere cu altcineva, remarci banale, care le exprimau limpede gândurile comune:

- Barca zburătoare nu pare să se miște.

- Lumina vine de peste tot și de nicăieri.

- Mâine, terranii ne vor duce înapoi acasă.

În cele din urmă, Pek Voratur se ridică în picioare. Fața îi lucea, dar ochii înfundați în pliurile de grăsime arătau hotărâre.

- Pek Sikorski! strigă el.

Le spusese că ajunge s-o strige, dacă au nevoie de ea. Ușa se deschise imediat și Ann apăru.

- Da, Pek Voratur?

- Am venit de foarte departe pe această barcă zburătoare a voastră. Noi...

Se împotmoli, dar apoi reluă:

- Eu aș vrea s-o văd pe toată!

- Nu! strigă grădinarul cel agitat. Trebuie să rămânem împreună!

Lui Pek Voratur îi tremurau mâinile.

- Aș vrea să vizitez barca zburătoare! repetă el.

Pek Sikorski părea surprinsă.

- Să vizitați? Nu știu dacă... nu este...

- Urmează să plantăm discuții de negoț, reaminti Pek Voratur.

- Să... să vorbesc cu șeful gospodăriei bărcii zburătoare. Mă întorc foarte repede!

În liniștea ce se lăsă după plecarea ei, Pek Voratur întrebă:

- Cine merge cu mine să vizităm barca zburătoare?

Nimeni nu răspunse.

- Cine vrea să miroasă bobocii acestei... acestei altfel de... realități?

Reuși să pronunțe cuvintele, cu fața încă asudată și cu mâinile tremurând.

Ajutoarea de bucătar se întinse pe saltea și-și trase păturile peste cap.

- Eu merg! spuse cineva.

Era cea mai tânără din grup, care de-abia-și schimbase blana de copil. Enli nici n-o băgase în seamă până atunci. Purta tunica de ucenică spălătorească. Era o fată scundă, cu blană maronie, linsă și cu țeasta prea rotundă. Dar ochii ei negri scânteiau.

- Și eu, spuse Enli.

Cum de era așa curajoasă fata? Enli petrecuse mult timp împreună cu terranii, avusese răgaz să se obișnuiască și cu ei, și cu ideea realității neîmpărtășite - o idee tot atât de alunecoasă și de rău mirositoare precum un pește. Iar fetișcana aceea, cu ochii ei scăpărători...

- Am uitat cum te cheamă, spuse Voratur.

- Essa Pek Criltifor.

- Altcineva? întrebă Voratur, prea tare.

Nimeni nu răspunse. O femeie duse mâna la cap, uimită, de parcă nu-i venea să creadă că nu simte durere. "Probabil că nici nu crede", își spuse Enli.

Pek Sikorski se întoarse.

- Veniți cu mine, Pek Voratur! Și cine mai este... da, Enli și... Essa? Veniți cu mine!

Îi conduse afară din încăpere, pe coridorul pe care Enli și-l amintea din seara anterioară. Era foarte urât: numai linii drepte și metal monoton. Trecură printr-o altă ușă, ajungând într-o cameră atât de mică, încât Enli se gândi că trebuie să fie o greșeală. Cămăruța părea o magazie goală.

- Acum vă rog să nu vă speriați, spuse Pek Sikorski.

Este un *lift*, o mașină care ne transportă. Ieșim din ea peste câteva clipe.

Liftul - un cuvânt terran, firește! - își închise ușa, prinzându-i în capcana unei cutii fără ferestre, apoi începu să se miște în lateral. Pek Voratur încercă să se agațe de peretele neted. Essa Pek Criltifor făcu ochii mari, apoi zâmbi.

- Păi, e doar o căruță!

- O căruță pe care n-o trage nimeni, spuse Pek Voratur cu o veselie nervoasă. Ce lucru nou și interesant!

Liftul se opri și ușa se deschise. Cei trei scoaseră un strigăt de uimire.

Se aflau într-o grădină - o grădină la bordul bărcii zburătoare, o grădină în cer! Se vedeau plante aflate sub sticlă; altele, mai mici, stăteau în niște recipiente pline cu apă în care bolboroseau bule de aer; și mai erau și straturi cu flori. Niște flori ciudate, frumoase și perfecte, cum nu se găseau pe Lume, de toate culorile și mărimile, strălucind de rouă și înmiresmând aerul cu parfumul lor. Straturile înconjurau mici petice de iarbă, pe care erau așezate scaune și măsuțe de grădină. Straturile de flori și peticele de iarbă, spre deosebire de restul lucrurilor de pe barca zburătoare, aveau forme plăcute, curbe. La mese stăteau câțiva terrani, care beau din cești simple; alți terrani îngrijeau florile. Toți se opriră ca să se holbeze la extratereștri.

Voratur tună:

- Fie ca florile voastre să vă bucure sufletele strămoșilor!

Pek Sikorski le explică terranilor:

- Oaspeții noștri vă salută.

- Bună! răspunse terranul cel mai apropiat de ei și zâmbi.

Pek Sikorski îi traduse lui Voratur:

- Vă urează bun-venit în grădina noastră!

Rupse o floare galbenă și i-o întinse lui Pek Voratur. Un grădinar terran păru gata să protesteze, dar o singură privire din partea lui Pek Sikorski îl făcu să renunțe.

- Florile noastre se bucură că ne vizitați, spuse ea.

- Prețuim mugurii inimilor voastre! Ne putem plimba prin grădină?

- Da, desigur!

Cei trei înaintară cu timiditate, oprindu-se în mijlocul primului petic de verdeață. Enli tocmai se întreba cum era cu putință ca tot satul să danseze pe pășunea aceea atât de micuță, când copiii oamenilor, fetele pe care le mai văzuseră și înainte, ieșiră în goană dintre copaci. Cea mică îmbrățișă genunchii lui Pek Sikorski.

- Doctore Ann! A venit Marbet!

În urma copiilor venea un terran: o femeie micuță și tuciurie, care avea pe cap o blană roșie, frumos cârlionțată. Statura ei era mult mai apropiată de cea a locuitorilor Lumii - mai apropiată decât a oricărui alt terran din câți văzuse Enli. Avea ochi de o culoare uimitoare: ca pietrele verzi și translucide, netezite de apa râului, lucioase.

Pek Sikorski li se adresă musafirilor, în limba lor:

- Pek Voratur, ea este Marbet Pek Grant. Iar acești copii se numesc Amanda și Sudie.

Continuă în terrană:

- Marbet, ți-i prezint pe trei dintre oaspeții noștri: Pek Voratur, Pek Criltifor și Pek Brimmidin. Pek Brimmidin vorbește și înțelege engleza.

Pek Grant spuse în limba oaspeților:

- Fie ca bobocii voștri să înflorească!

Pek Sikorski părea surprinsă, dar Pek Marbet o lămuri în terrană:

- Am învățat asta de la Lyle.

- Aveți păr pe gât! făcu Sudie.

- Ce-a spus copila? o întrebă Pek Voratur pe Enli, care ezită înainte să traducă.

- A spus că noi avem blană pe gât, iar ei au blană pe cap.

- Adevărat, încuviință Voratur. Amanda întrebă, cu politețe copilărească:

- V-ar plăcea să faceți turul grădinii?

Enli traduse, iar Pek Voratur aprobă. Porniră agale prin grădină. Pek Grant și Pek Sikorski mergeau lângă Voratur, iar Pek Sikorski traducea. Enli observă că blana lui nu mai era zbârlită: cântărea totul cu ochii ageri ai negustorului. Enli mergea alături de Amanda, fetița cea palidă, care avea maniere foarte frumoase.

Dar Sudie nu; nici un copil de pe Lume nu s-ar fi comportat sau n-ar fi fost lăsat să se poarte cum făcea ea -

nici măcar cei prea tineri ca să fie reali! Sudie alerga înaintea lor, se ascundea în spatele tufișurilor, se cățăra în copaci, rămânea în urmă strigând "Hai, găsiți-mă!". Și parcă pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, Essa Pel Criltifor începu s-o imite. Poftim: oaspete și cu câțiva ani mai mare decât manierata Amanda, și-i făcea pe toți de râs! Iar Pek Voratur, de a cărui gospodărie aparținea Essa, era prea preocupat ca să bage de seamă!

În cele din urmă, când Essa se uită la ea, Enli se încruntă. Fata rămase nemișcată o clipă, apoi își încreți cutele craniene, strâmbându-se la Enli, și o zbughi cu Sudie.

Essa nesocotise pe cineva mai în vârstă! Și nu exista durere de cap, s-o oprească!

Preț de o clipă, Enli întrezări ce putea să însemne pierderea realității împărtășite.

- Enli, spuse Pek Voratur, care se apropiase brusc de ea, putem sădi un târg foarte profitabil pentru unele dintre aceste flori și pentru leacurile ce se fac din ele. Pek Grant îmi spune că grădina de colo - și arătă spre un vas acoperit cu sticlă, în interiorul căruia creșteau plante înalte, cu nenumărate păstăi maronii - conține plante fabricate de mașini care modifică semințele. Semințele au în ele niște leacuri care vor usca multe umflături în corp, din cauza cărora mor terranii.

Plante fabricate? Mașini de modificat semințe? Enli nu pricepea nimic. Pek Grant vorbea acum cu Pek Sikorski. Enli văzu cum Pek Sikorski făcea ochii tot mai mari, iar fața îi devenea și mai palidă decât în mod obișnuit. Oare ce-i spunea Pek Grant?

- Vreau ca tu să traduci când plantez târgul pentru flori și pentru alte lucruri pe care le vreau în schimbul venirii noastre aici! spuse Pek Voratur. Tu, Enli, nu Pek Sikorski. Cum să fiu sigur că ea traduce exact cuvintele pe care le spun?

Enli își întoarse privirea de la cele două terrane. Pek Voratur îi captase toată atenția. Negustorul își exprima părerea că terranii ar putea să nu împărtășească realitatea... și totuși, rămânea dispus să facă schimburi cu ei. Nu decisese pe loc că sunt ireali!

Voratur îi observă privirea intensă și spuse repede:

- Desigur, vei avea partea ta din târg. Deci, vrem

amândoi să fie cât mai profitabil!

- Toți cei care am venit aici ne vom căpăta partea noastră.

- Da, desigur. Deși...

Voratur rosti, dus pe gânduri:

- Aici, sus, ceilalți n-au cum să știe cât de mult am sădit în târgul nostru... și, la urma urmei, numai tu și cu mine i-am lăsat să ne fotografieze creierul. Nu prea avem motive să împărțim cu ceilați, care doar au venit și stau ca bușteniii în camera aceea goală! Nu văd nici un motiv ca să împărțim ceva!

Enli îl privea fără să-i vină a crede.

- Pek Voratur...

- Bine, bine, ai dreptate! Va trebui să împărțim. Imediat ce ne întoarcem pe Lume, realitatea împărtășită se va întoarce la noi. Va trebui să împărțim!

Negustorul închise ochii, calculând pe tăcute. Enli continuă să-l fixeze cu privirea, în timp ce Essa trecu în fugă pe lângă ei, căutând-o pe Sudie, care năvăli zgomotos din spatele tufelor scunde lângă care stăteau Pek Sikorski și Marbet Pek Grant.

[18]
ÎN MUNȚII NEURY

CĂPITANUL HELLER ÎL informă lui Kaufman prin comlink că naveta s-a întors în tabără, chiar dacă acesta o auzise șuierând la intrarea în atmosferă.

- Naveta s-a întors, domnule!

- Mulțumesc, căpitane!

Pe moment n-avea chef de ședința informativă militară atât de dragă doamnei căpitan: raportul situației curente, raportul procedural și raportul asupra mișcărilor personalului. Al doilea test asupra artefactului începea în câteva clipe.

- Debarcăm nouă băștinași, care vor fi imediat escortați în perimetru și...

- Lasă-i un minut să-și revină, căpitane! Nu sunt obișnuiți să se fâțâie în văzduh și-napoi.

- Da, domnule, spuse rece Heller. De asemenea, debarcă doctorul Sikorski și doamna Grant.

Marbet? De ce venise pe planetă? N-avea rost s-o în-

trebe pe Heller, care începuse să-și turuie rapoartele meticuloase.

- Lyle! strigă Dieter Gruber. Haide, suntem gata să începem!

- ... nu am primit nici un semnal privind vreo...

- Da, mulțumesc, ești liberă! spuse Kaufman și întrerupse legătura.

La marginea pajiștii, oamenii de știință așteptau nerăbdători. Instalaseră iarăși echipamentul de detectare, inclusiv robotul care trebuia să apese butoanele corespunzătoare gradului de putere doi. Așezaseră bolovani și alte obiecte, cu compoziții diferite, la diferite distanțe de artefact. Senzorii fuseseră programați pe orbită. Diferența consta în aceea că setarea unu produsese un fenomen pe care-l anticipaseră cu destul de multă siguranță, însă nimeni n-avea nici cea mai vagă idee ce va determina setarea doi. Nici ce-ar trebui să facă pentru a se proteja împotriva eventualului efect - deși făcuseră tot ce le stătuse în putință.

Cu scuturile ridicate, micul grup aștepta încordat. Când sondele de pe orbită ajunseră în poziția exactă, Capelo spuse:

- Acum!

Nu se întâmplă nimic.

- Nici o schimbare în nivelul radiațiilor, în nici unul dintre punctele de măsurare, anunță Albemarle studiindu-și ecranele.

Unul după altul, restul detectoarelor raportară același lucru.

- Nici o schimbare nicăieri! spuse Gruber. De ce?

- Mă îndoiesc că au construit o setare a puterii care să n-aibă nici un efect, opină Rosalind Singh.

- De unde să știm noi ce-au făcut? întrebă Albemarle. Poate că setarea s-a defectat!

- În nici un tunel spațial nu s-a înregistrat vreodată o defecțiune, argumentă Gruber. Echipamentul lor pare să nu se strice niciodată.

- Pentru orice există un început, Dieter.

Numai Capelo tăcea. Kaufman îl privi curios. Fizicianul stătea cu ochii închiși și cu brațele încrucișate pe piept, în aceeași poziție în care Kaufman îl mai văzuse de multe ori. O gaură neagră... întreaga lui ființă părea con-

centrată spre interior, deconectată de restul lumii. Albemarle îl observa cu atenție pe Capelo; lui Kaufman i se păru că în expresia celuilalt fizician se amestecau curiozitatea, disprețul și tristețea.

Ceilalți începură să ruleze programele, încercând să găsească pe undeva o schimbare, ca rezultat al activării gradului doi de putere. Capelo ieși brusc din transă și se îndepărtă repede. Kaufman nu încercă să-l oprească.

Se întoarse după o oră și jumătate, murdar, pentru că urcase pe stânci.

- Pregătiți-vă pentru testarea setării trei! le ceru el, fără vreo explicație.

- Chiar dacă nu știm ce face? replică Albemarle. De ce?

- La ce te gândești, Tom? întrebă Kaufman.

- Încă nu sunt sigur. Dar trebuie să testăm mai întâi gradul de putere trei.

- De ce? întrebă Rosalind.

- N-aș putea să spun. Dar am reanalizat situația și... lipsește ceva. De fapt, nu e o lipsă, ci... o conexiune neefectuată. Pare just să testăm gradul trei.

- O, făcu Albemarle cu o urmă din vechea invidie, dacă acum ne luăm după aparențe... Credeam că ne ocupăm de știință!

Kaufman îl studie pe Capelo câteva clipe, apoi le spuse celorlalți cu tonul rezervat pentru situațiile care cereau o autoritate de necontestat:

- La treabă! Pregătiți-vă pentru testarea setării trei!

Rosalind Singh începu să le dea ordine tehnicienilor. Kaufman așteptă până când ajunseră toți ocupați cu câte ceva și-l întrebă calm pe Capelo:

- E ca la șah, Tom?

Fizicianul făcu un efort ca să se concentreze asupra lui Kaufman:

- Șah?

- Nu sunt om de știință, spuse Kaufman, dar joc destul de bine șah și am citit despre marii jucători. Ei nu fac raționamente logice asupra posibilităților, ci, mai degrabă, le văd ca pe un întreg... nu, nu văd, înțeleg într-un mod inexplicabil, în avans, toate rezultatele posibile pentru câteva mutări. Faci ceva similar cu fizica artefactului, cu ecuațiile?

- Da, ceva similar, aprobă Capelo.

Și zâmbi brusc, cum Kaufman nu-l mai văzuse niciodată: nu sardonic, nu amar, nu cu ironie, ci fericit.

- Le venim noi de hac până la urmă, Lyle! Și se depărtă.

"Le? " se întrebă Kaufman. La ce se referea: la cei care se îndoiau, asemeni lui Albemarle? La ecuații? La constructorii artefactului? N-ar fi putut spune.

Pregătirile pentru testul al treilea n-au fost prea complicate; au repoziționat robotul și au efectuat calculele pentru a primi confirmarea de la mai mulți senzori orbitali. "Când nu știi ce faci, reflectă Kaufman, poți foarte bine să repeți niște demersuri pe care le-ai făcut într-o altă situație în care nu știai ce faci."

Așteptară două ore pentru ca senzorii orbitali să ajungă în pozițiile potrivite. În acest răstimp, din tunel apărură Ann Sikorski și Marbet Grant, echipate cu costume S. Marbet se îndreptă către Rosalind, iar Ann, direct spre Kaufman.

- Ann, eu...

- Nu poți să faci așa ceva, Lyle!

- Ce să fac? replică el.

Dar știa deja. Văzuse înregistrările lui Ann și era limpede că aceasta vorbise cu Marbet.

- Nu poți să iei artefactul de pe Lume! Nici măcar ca să-l testezi în spațiu. El generează mecanismul realității împărtășite! Fără el, locuitorii Lumii nu pot împărtăși realitatea. Întreaga lor societate se va destrăma! Pe navă...

- Ann, stai o clipă! Ascultă-mă puțin. Ai descoperit că pe Lume există ceva care generează un soi de mecanism ce permite împărtășirea realității. Nu știi dacă acel ceva este artefactul!

- Ei, las-o-ncolo, Lyle! Ce altceva ar putea fi?

- Nu știu, dar nici tu nu știi! Te bazezi pe presupuneri, nu pe fapte.

- Marbet mi-a spus că ai descoperit o setare deja activată, o setare permanent activă! Ăsta este un fapt!

Evident, îi dezvăluise prea multe lui Marbet, și fără să-i atragă atenția să nu-i împărtășească lui Ann anumite informații. Lucru la care Marbet n-avea cum să se gândească, fiindcă Ann era membră a expediției. Dar Ann ar fi aflat oricum, de la Dieter.

- Ai de gând să faci experimente cu creierul acestor oameni, Lyle! Ei au evoluat în câmpul ăsta de probabilitate. Nu știi ce li se va întâmpla, fizic, dacă vor pierde câmpul pentru totdeauna sau chiar numai pentru o perioadă mai lungă decât cea petrecută de cei nouă la bordul navei. Experimentezi pe creierele unei populații întregi!

- N-am de ales.

- Sigur că ai! Deții autoritate deplină asupra acestui proiect!

- Am obiective militare.

- Chiar ai de gând s-o faci, nu-i așa? spuse ea privindu-l fix. Să duci obiectul ăla mai întâi în spațiu, iar apoi, dacă este destul de folositor, să-l scoți cu totul din sistemul stelar?

- Da. Dacă pot.

Ea îl mai țintui cu privirea câteva clipe, apoi se întoarse pe călcâie și plecă. Kaufman nu-și închipuise că pe fața ei blândă putea să apară o expresie atât de dură.

Nu voia să discute cu Marbet, care inspecta artefactul alături de Rosalind. Îi spuse brusc unui tehnician:

- Sergent, îndepărtează tot personalul care nu este esențial pentru experiment!

- Da, domnule!

Când senzorii orbitali înregistrară poziția adecvată, Capelo spuse "Acum!" - inutilă, desigur, totul era programat, dar Kaufman văzu că Tom nu se putuse abține.

De astă dată, pe ecrane apărură tot felul de rezultate. Într-un final, Kaufman reuși să priceapă discuțiile tehnice dintre oamenii de știință și spuse:

- Este același efect pe care l-a obținut Syree Johnson când a activat setarea unu a celuilalt artefact, nu-i așa? O undă sferică destabilizatoare, ce afectează toate elementele cu număr atomic peste șaptezeci și cinci și al cărei efect descrește proporțional cu pătratul distanței.

- Asta e! spuse Gruber vesel. Două s-au dus, mai sunt cinci!

De data asta, Capelo nu se cufundase în starea lui de meditație absentă.

- Te așteptai să se întâmple așa la setarea trei! zise Kaufman.

- Nu m-am așteptat. Dar văzând că n-am obținut efectul ăsta de la setarea doi, am sperat că-l vom obține

la trei.

- Atunci doi ce este?

Ceilalți, alertați de schimbarea în ordinea experimentală, se opriră să asculte.

- Nu știu ce este doi! răspunse Capelo, iritabil ca de obicei. Am doar o teorie. Cred că-i un scut. Împotriva setării unu, poate și împotriva altor lucruri.

- Un scut! exclamă Gruber.

- Ce dovezi ai? se răsti Albemarle.

- Nici una, Hal. Absolut nici una!

- Atunci scuză-mă dacă nu sunt impresionat! Am activat poziția doi și nu s-a întâmplat nimic. O diferență care nu aduce nici o schimbare nu este diferență!

- N-ai cumpărat niciodată opere de artă, nu?

Albemarle rămase interzis, dar Kaufman zâmbi fără să se poată abține. Existau copii atât de bine făcute după picturi în ulei originale, încât nu se observa nici o diferență, cel puțin până când venea expertul.

Capelo explică problema.

- Trebuie să emitem o undă destabilizatoare cu setarea unu, s-o reflectăm spre artefact și să vedem dacă se activează automat setarea doi. Ar trebui să fie automată - la ce bun un mijloc de apărare care să nu intercepteze un atac neașteptat cu viteza luminii? Dar sunt două probleme. Prima: unda trece prin orice, deci ce folosim ca s-o reflectăm înapoi spre artefact? Doi: pentru că unda slăbește după o distanță foarte scurtă, cât de departe trebuie să fie suprafața de reflexie, așa încât să rămână și în afara razei de acțiune a scutului?

- Dacă există o rază de acțiune a scutului! bombăni Albemarle.

- Ce implicații are teoria ta pentru relația de dispersie? întrebă Rosalind.

Cei trei fizicieni se adâncirăîntr-o dispută din care Kaufman nu pricepea nimic. Matrice S, modele de rezonanță, constanta J, maleabilitate infinită. În final, se lămuri că Tom susținea că unda destabilizatoare manipula probabilitatea făcând schimb de particule virtuale cu alte dimensiuni Calabi-Yau din curbura spațiu-timpului.

Rosalind avea o obiecție pe care Kaufman nu-o înțelegea, iar Albemarle se opunea, după toate aparențele, din dorința instinctivă de a-l contrazice pe Capelo.

- Bine! spuse în cele din urmă Capelo. O să încercăm.

- Ce să încercăm? întrebă Kaufman.

Rosalind îi răspunse cu vocea ei clară și precisă:

- Dacă poziția doi este un scut împotriva undei destabilizatoare, trebuie s-o testăm îndreptând o undă destabilizatoare asupra ei. Dar habar n-avem cum să creăm așa ceva, nu cunoaștem nici măcar principiile care-i stau la bază. Tom crede că poziția doi poate fi un scut cu grad mai mare de generalitate, împotriva mai multor tipuri de arme.

Kaufman pricepu.

- Credeți că asta folosesc fallerii pentru scutul lor modificator al fazei de undă! Că au descoperit principiul folosit de artefact și că-l folosesc pentru a devia fasciculele noastre protonice!

- Încă n-avem de unde știi, spuse Albemarle, dar oricum, doctorul Capelo vrea să încerce.

Kaufman rămase încremenit. Principiul aflat la baza scutului modificator de fază! Un artefact care funcționa ca scutul fallerilor! Dacă putea să ducă așa ceva pe Marte...

Următorul gând i se contură în minte clar, intens: "Ann tocmai a pierdut orice șansă ca artefactul să rămână pe Lume!"

- Începeți cu o simplă armă cu laser. Veți avea nevoie de senzorii Carlington, sugeră Rosalind.

După care cei trei o luară de la capăt, discutând lucruri fără nici o noimă pentru Kaufman. Îl consola că și Gruber începea să pară depășit. Cunoștințele de fizică ale geologului nu ajungeau până la înălțimile rarefiate pe care le cutreierau ceilalți.

"Un artefact care funcționează ca scutul fallerilor... Chiar în fața noastră, aici și acum!", își repeta Kaufman.

Rosalind și Capelo le dădeau ordine tehnicienilor, care se apucară să așeze senzori pe artefact, lângă artefact, la diverse distanțe de el. comlink-ul lui Kaufman sună; era DeVolites.

- Domnule maior, autorizați întoarcerea navetei pe *Shepard*?

Kaufman se abținu cu greu să-l întrebe: "Care întoarcere?" Așteptă; în cele din urmă, DeVolites explică, jenat:

- Doamna Grant a cerut să fie dusă înapoi. Mi-a spus că n-aveți nimic împotrivă.

- Da, în regulă! zise Kaufman.

Întrerupse legătura, încercând să-și reprime furia împotriva lui Marbet. Își lua libertăți nepermise! Unui specialist civil nu-i era îngăduit să dea ordine pilotului unei navete militare! Dădu s-o apeleze ca să-i spună acest lucru, dar se opri înainte de stabilirea legăturii.

Marbet îi va spune că el, Kaufman, i-ar fi autorizat oricum plecarea cu naveta. Doar trebuia să-și continue munca la bordul navei, să afle tot ce putea de la faller. Și ar fi avut dreptate.

Kaufman anulă apelul. Se gândi că activitatea ei era mult prea importantă ca s-o întrerupă cu reguli de procedură. Dar își dădu seama, cu sinceritate și jenă, că nici nu voia să se certe cu Marbet în acel moment. Îl deconcerta, prin felul cum îi ghicea intențiile - din voce, din limbajul corporal, din modificările abia sesizabile ale expresiei feței sau din ce naiba mai interpreta ea. Era prea transparent pentru Marbet! Și asta-i displăcea.

Deși, în alte circumstanțe, s-ar fi bucurat de ocazie.

*****

DUPĂ CE încheiară toate pregătirile, un tehnician trase cu un pistol laser direct în artefact, de la diferite distanțe. Nimeni nu se aștepta ca acest lucru să afecteze artefactul care supraviețuise cândva coliziunii cu planeta și nici nu-l afectă în vreun fel. În schimb, asupra savanților avu un efect puternic.

- Uimitor! spuse Rosalind, necaracteristic firii ei îndeobște calme. Nimic! Nici reflexie, nici disipare, nici căldură reziduală, nici rezonanță atmosferică, nimic. Raza laser a dispărut pur și simplu!

- Încearcă din nou, din alt unghi, sugeră Albemarle.

Și de astă dată, curiozitatea părea să fi învins antipatia față de Capelo. În adâncul sufletului, Albemarle rămânea un om de știință.

Capelo nu răspunse. Lui Kaufman i se părea că arătă altfel. Sarcasmul i se topise, consumat parcă de intensitatea interesului științific. Kaufman își dădu seama că Tom se gândea, iar procesele lui cognitive difereau nu doar în intensitate, ci și în substanță de ale celorlalți.

Tot restul zilei, bombardară artefactul cu fascicule de

energie electromagnetică având diverse lungimi de undă. Nici unul nu-l afectă în vreun fel. Toate păreau să dispară fără urmă, cu excepția proiectilelor materiale. Acestea pur și simplu ricoșau.

- Vreau un fascicul protonic! spuse în cele din urmă Capelo. Adu nava mai aproape!

- O să arunci muntele în aer, răspunse Kaufman. Fasciculele protonice sunt o armă ofensivă foarte puternică, Tom!

- Asta și vreau! Scoate artefactul dintre dărâmături după aia.

- Nu! zise Kaufman pentru prima dată, pregătit să înfrunte furia lui Capelo.

Dar nu se întâmplă nimic.

- Ai dreptate, ai dreptate! mormăi fizicianul. N-ar merge. Nu gândesc corect. Ceva lipsește! E ceva ce încă nu sesizez... dar am nevoie de fasciculul protonic. Va trebui să ducem artefactul în spațiu!

Toți se uitară la Kaufman. Era aproape întuneric; munciseră toată ziua, fără să mănânce ori să se gândească măcar la hrană. Fotosenzorii activaseră sursele de lumină, care transformase pajiștea extraterestră într-un avanpost al omenirii, plin de echipament fabricat de oameni. Numai mirosurile rămâneau străine. Ele, și cele patru luni mici, ce străluceau printre constelațiile stranii de pe cer. Fără nici o legătură cu preocupările echipei, Kaufman se gândi la Hadjil Voratur, care-și lua masa de seară în mijlocul grădinilor sale cu flori și al realității împărtășite.

- Lyle? spuse Rosalind. Tom vrea să ia artefactul de pe planetă mâine dimineață!

- Da! spuse Kaufman și inițiie legătura cu nava *Alan B. Shepard*.

*****

MULT MAI târziu, când Kaufman se cufunda în sfârșit în somn, comlink-ul începu să sune. Era Marbet. Imediat ce-i auzi tonul vocii, Kaufman simți în piept ceva care-l dezmetici instantaneu.

- Lyle! Vino imediat! Am reușit!

- Ce-ai reușit?

- L-am făcut pe faller să răspundă. De-a binelea! Și ceea ce-mi spune ar putea schimba totul!

[19]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

ERA RIDICOL DE simplu să furi o bucată dintr-o planetă!

Kaufman studiase rapoartele lui Syree Johnson despre modul în care a transportat primul artefact al Lumii până la Tunelul Spațial Nr. 438. Dar artefactul se găsea pe orbită - o lună artificială, numită de băștinași Tas. Avea diametrul de patru kilometri și masa de nouă sute de mii de tone. Colonelul Johnson o mutase la unu virgulă două miliarde de kilometri, accelerând-o pe traseu cu ajutorul navei stelare *Zeus*, care împingea cu toată puterea. Efortul consumase aproape cinci zile, iar la final, o navă de război a fallerilor a atacat nava *Zeus*. În cele din urmă, ambele nave și artefactul au fost anihilate, ca urmare a încercării disperate de a introduce cu forța nouă sute de mii de tone prin tunelul spațial, care, după cum Syree Johnson știa bine, nu suporta decât o sută de mii de tone.

Însă artefactul lui Kaufman avea doar douăzeci și cinci de metri în diametru și cântărea mai puțin de o sută de tone. Trebuia să-l ridice la numai patruzeci și opt de kilometri, pe orbită. Pe ei nu-i ataca nimeni. Întreaga operațiune le ocupă o singură dimineață; artefactul, bine ancorat în plasa lui făcută din cablu monofilar, a fost ridicat împreună cu oamenii de știință, care se întorceau pe *Alan B. Shepard*.

Toți, cu excepția lui Ann, care a refuzat să plece.

- Aș putea să-ți ordon să te întorci la bord! spusese Kaufman.

Stăteau în tabără, față-n față, la scurt timp după răsăritul soarelui. În jurul lor, echipajul încărca aparatura și bagajele pe navetă, pentru primul drum către navă. Oamenii dădeau comenzi răstite prin comlink și țipau unii la alții. Barăcile din spumă, care aveau să ajungă în scurt timp niște găoace abandonate, străluceau în lumina soarelui. Chipul prelung și palid al lui Ann părea subțiat de oboseală.

- Ordinul n-ar schimba nimic. Rămân! Nu uita că nu sunt militar.

- Încă te afli sub comanda mea!

- Dacă iei artefactul de pe planetă, nu ești bun de comandant!

Ann nu reușea să-l înfurie așa cum o făcea Marbet. Îi răspunse cu blândețe:

- Îți înțeleg punctul de vedere, Ann. Dar nu pot să-l împărtășesc și nici nu cred că te aștepți la așa ceva din partea mea. Bine, poți să rămâi chiar și după ce pleacă naveta în ultima cursă. Dar îți dai seama că n-ai de unde ști pentru câtă vreme rămâi aici! Lumea nu va mai prezenta interes pentru Marte și s-ar putea să nu mai ajungă pe-aici nici o altă expediție, mulți ani de-acum încolo. Dacă nu chiar niciodată!

- O să mai fie și altă expediție! Gândești atât de îngust, Lyle - ca și cum expedițiile militare sunt singurele posibile! Antropologii și biologii sunt foarte interesați de locuitorii Lumii. Poate că interesul le va crește și mai mult după ce le vei fi distrus societatea. Știi bine că exact asta faci!

Kaufman rămase tăcut.

- Uită-te la ce s-a întâmplat când cei nouă au urcat la bordul navei! În numai treizeci și șase de ore, departe de artefact și de realitatea împărtășită, toate barierele obișnuite în calea revoltei și a lăcomiei au început să slăbească. Ce crezi că se va întâmpla cu întreaga planetă, unde nu există nimic care să înlocuiască barierele societății tradiționale?

- Și Dieter rămâne?

- Nu, răspunse ea, atât de mohorât, încât Kaufman își dădu seama că soții avuseseră o dispută serioasă.

Între compasiunea antropologică și necesitatea militară, Gruber o alesese pe cea din urmă, și Ann nu-l putea ierta. Nici pe Kaufman, care provocase ruptura.

- Rămas-bun, Lyle! spuse ea sec.

Se urcă pe bicicleta deja încărcată cu obiectele ei personale și porni către satul Gofkit Jemloe. Kaufman strigă în urma ei:

- Ann, cel puțin ești înarmată? S-ar putea să nu fii în siguranță... după aceea!

Ea nici măcar nu întoarse capul. Kaufman o urmări cu privirea până când bicicleta deveni un punct ce se mișca încet pe câmpia lină.

- Domnule colonel, suntem gata de plecare! anunță DeVolites prin comlink.

- Sunt aici, răspunse Kaufman.

O dată îmbarcați, evită să-l privească pe Gruber. Avea alte priorități: testele lui Capelo pe artefact și revelația misterioasă a lui Marbet.

*****

ÎL AȘTEPTA în anticamera celulei fallerului. Pe ecran, acesta părea neschimbat: o creatură scundă, parcă tăbăcită, cu trei brațe, o coadă puternică și un cap cât se poate de straniu. Trupul îi era legat de peretele capitonat, dar un braț atârna liber. Avea chipul la fel de impenetrabil ca înainte.

Marbet se întoarse către Kaufman. Purta un halat legat lejer în talie. Kaufman văzu ce ținea în mână și se opri, încremenit.

Era o copie a artefactului.

- Lyle! rosti Marbet.

El aproape că n-o auzi; privea țintă macheta. Probabil făcută din spumă care se întărea. Colorată corect, reproducea exact suprafața lucioasă și avea un diametru de aproximativ treizeci de centimetri. Se vedeau șapte protuberanțe, fiecare cu gropițe și butoane reproduse la scară.

- I l-ai arătat fallerului!

- Da.

- Și nu te-a oprit nimeni?

Kaufman își dădu seama că vocea începea să-i trădeze furia.

- Echipa de securitate nu știa ce este.

Just. Datele despre artefact fuseseră furnizate pe baza principiului nevoii de informare. Echipa de securitate de la bordul navei, care păzea un prizonier de război și pe translatorul acestuia, n-avea nevoie să știe despre artefactul extraterestru ascuns pe planeta învecinată. Nici cum arăta, nici la ce se bănuia că folosește. Dar Marbet coborâse pe Lume împreună cu Ann anume ca să vadă artefactul - pe care Ann i-l descrisese, pentru că erau colege de proiect. Marbet îi ascultase pe tehnicienii și pe oamenii de știință care sporovăiau pe pajiște. Știa tot atât de mult ca ei despre ce reprezenta artefactul și ce putea face.

- Ce i-ai arătat?

- Asta. Și...

- Și mai ce?

Ea nu tresări la duritatea din tonul lui.

- Asta.

Un holoecran portabil, instalat pe perete; îl porni. Îl programase bine. Într-un colț plutea o simulare a artefactului; emitea o rază trasată sub formă de puncte. Punctele loveau o simulare a unei navete construite de oameni și, după câteva momente - aflase despre decalajul de timp, probabil de la Rosalind sau de la Albemarle - naveta începu să emită o lumină slabă. Radioactivitate. În partea de jos a ecranului pâlpâiau roiuri de punctișoare în ordine consecutivă: un punct, două, trei. Toate roiurile conținând peste șaptezeci și cinci de puncte emiteau lumină, la fel ca naveta. Hologramа se repeta, într-o buclă continuă.

- Ești exclusă din proiect! spuse Kaufman. Din clipa asta. Definitiv. Și ești arestată!

Ea nu reacționă deloc.

- Lyle, trebuie să vezi înregistrările! A recunoscut artefactul! Era clar din tot limbajul trupului, din expresia feței lui... l-a recunoscut! E imposibil să nu aibă și fallerii unul!

- Marbet, ai auzit ce-am spus? Ești arestată pentru trădare!

- Lyle, tu m-ai auzit? Fallerii au un artefact ca al nostru!

"Și astfel au aflat principiile necesare pentru a crea scutul modificator de fază. Copiindu-l după setarea doi. Capelo trebuie să afle asta!" își spuse Kaufman. Dar, mai întâi, luă măsurile necesare. Deschise un comlink:

- Domnule comandat Grafton, sunt colonelul Kaufman. Cu regret, vă anunț că unul dintre oamenii mei a încălcat grav regulile de securitate. Anunțați echipa de Securitate s-o aresteze pe Marbet Grant, care se află acum cu mine, în anticamera celulei prizonierului. Este acuzată de trădare.

Marbet se uită la el. Fața ei netedă, măslinie se îmbujoră brusc. Ochii verzi îi scânteiau:

- Lyle, nu vrei să faci așa ceva! Se vede pe tine! Ce fac eu este mult prea important.

- Nu încerca să te miști până la sosirea celor de la Securitate, altfel te imobilizez eu însumi!

- Știi la ce dai cu piciorul?

- Știi ce i-ai arătat dușmanului?

- E un prizonier care nu va fi niciodată eliberat! Ce poate face cu informațiile? O să le trimită prin telepatie?!

Înainte ca el să-i poată răspunde, doi polițiști militari dădură buzna în încăpere. Marbet nu încercă să le opună rezistență.

În timp ce-o scoteau din cameră, comlink-ul începu să sune și Kaufman închise ochii, gândindu-se ce să-i spună lui Grafton, lui Capelo, ce să-și spună sieși.

Mai târziu, după discuții dificile cu Grafton și cu șeful securității navei, Kaufman se întoarse în camera unde lucrase Marbet și accesă înregistrările ședinței efectuate în orele de după întoarcerea pe navă.

Marbet singură cu fallerul, fără nimic în mâini, făcând o serie de gesturi și stând în poziții ciudate, de neînțeles, la care prizonierul nu părea să reacționeze. Cel puțin așa i se părea lui. Ce-i comunica Marbet? Îi dădea de știre că, deși n-o văzuse aproape o zi întreagă, se întorsese la el?

Marbet cu macheta artefactului, ținând-o aproape de bariera invizibilă, pentru ca extraterestrul să-o vadă mai bine. Kaufman vizionă acele câteva minute de înregistrare de nenumărate ori. I se părea că extraterestrul reacționase într-adevăr. Își schimbă centrul de greutate; mușchii de pe față i se mișcau slab (involuntar?); mâna liberă i se îndoi într-un mod ciudat. La ce se gândea? Ce simțea? Marbet îi interpretase purtarea ca fiind o recunoaștere a artefactului și Kaufman n-avea nici un motiv să creadă că se înșela. Nici că avea dreptate.

Marbet rotind holoecranul. Îl activă. Unda simulată care lovea naveta simulată, destabilizând toate elementele cu peste șaptezeci și cinci de protoni în nucleu, așa cum indica foarte clar diagrama din josul ecranului. Fallerul a reacționat din nou? Da, deși nu la fel de puternic. Poate că reușea să se controleze mai bine.

Kaufman ascultă observațiile lui Marbet asupra ședinței. Prezenta în detalii minuțioase toate schimbările descriptibile în cuvinte survenite în comportamentul nonverbal al fallerului, care-i indicau faptul că acesta re-

cunoscuse atât artefactul, cât și utilizarea lui ca armă. Kaufman opri înregistrarea. Știa că multe dintre lucrurile pe care se baza ea nu puteau fi descrise în cuvinte. Era o Empatică și avea convingerea că dușmanul recunoscuse artefactul.

Fallerii găsiseră deja un artefact, dacă nu mai multe, și-i descoperiseră proprietatea de scut împotriva fasciculelor protonice. (Asta aproape că făcea irelevant testul plănuit de Tom Capelo, deși fizicianul n-ar fi acceptat niciodată acest punct de vedere.) Fie instalaseră mai multe artefacte la bordul unor nave, fie deduseseră principiile aflate la baza funcției de scut și, cu ajutorul lor, creaseră scuturi similare. Foloseau aceste scuturi în diverse situații de război. Și astfel, câștigau războiul.

Oare presupusul artefact aflat în posesia dușmanului avea aceleași setări suplimentare ca acela pe care oamenii îl găsiseră îngropat pe Lume? Imposibil de aflat. Dacă avea pozițiile de putere unu și trei, adică fasciculul destabilizator direcționat și unda sferică destabilizatoare, nu le-ar fi folosit la prea multe. Aceste setări aveau rază de acțiune prea limitată, așa încât deveneau inutile în luptele la distanță mai mare și-n cele spațiale - singurele în care se angajau fallerii. Fasciculele protonice erau, de departe, mult mai eficiente.

Mai rămâneau setările cinci, șapte, unsprezece și treisprezece. La ce foloseau? Oare Capelo putea să afle? Și dacă da, va putea oare să găsească un mod de a folosi toate informațiile pentru a construi arme mai bune? Sau scuturi mai eficiente? Sau orice altceva mai bun?

În caz contrar, era limpede că omenirea va pierde războiul în fața unui inamic care nu lua prizonieri.

*****

KAUFMAN STĂTEA pe puntea de observație, ocupată din nou de echipa proiectului și de aparatura lor eclectică. De astă dată, rândurile le erau îngroșate de numeroși roboți. Fixaseră senzori pe tot ce se afla pe o rază de zece mii de kilometri: pe navă, pe sateliții orbitali, pe sondele ancorate și pe artefact, acesta din urmă aflându-se pe orbită, în spatele lui *Alan B. Shepard*, ca mielul din poezioara pentru copii, care mergea cuminte în urma lui Mary.

- Acum! spuse Capelo.

Kaufman reluă comanda și o transmise mai departe pe punte, dând ordinului o notă oficială:

- Începeți tirul!

De pe navă se trase un fascicul protonic ce atinse artefactul și dispăru. Arăta exact ca în înregistrările din acțiuni de luptă, privite de Kaufman de nenumărate ori, când fasciculele loveau navele fallerilor prevăzute cu scuturi modificatoare de fază. De fapt, după dezvăluirea lui Marbet, scena aproape că nu mai avea nici un impact. Toți erau aproape siguri ce efect va avea asupra fasciculului protonic setarea doi, ce părea să se activeze automat.

Rosalind, Albemarle și turma lor de tehnicieni se repeziră la datele furnizate de senzori și începură să le evalueze, să le interpreteze. Capelo stătea deoparte, privindu-l fix pe Kaufman.

- Setarea unu: fascicul destabilizator direcționat, rază scurtă de acțiune, recită el. Setarea doi: scut local împotriva oricărei forme de energie inferioară pe care o putem folosi - laser, fascicul protonic și chiar fascicul destabilizator direcționat, probabil, dacă am avea așa ceva.

- Un fascicul protonic ți se pare "energie inferioară"? întrebă Kaufman acid. Ar putea arunca în aer nava asta!

Capelo nici nu băgă în seamă că-l întrerupsese.

- Setarea trei: destabilizator sferic de undă, rază scurtă de acțiune. Prin urmare, poziția cinci ar trebui să fie un scut cu rază lungă de acțiune. Cât de lungă? Ann Sikorski crede că a afectat întreaga planetă. Poate că asta face: apără planeta de orice atac care o pune în pericol. Inclusiv unda destabilizatoare rezultată din distrugerea lui Tas, adică efectul de undă care a pârjolit Nimitri. Asta ar explica și încetarea efectului la șase miliarde de kilometri - aproximativ raza unui sistem solar de dimensiuni medii.

- Un scut cu capacitate planetară? întrebă Kaufman, surprins.

- Modelul este armă-scut-armă-scut. Cu o putere tot mai mare.

- Dar un scut suficient de puternic încât să protejeze o planetă întreagă împotriva unui atac care ar pune toată planeta în pericol? Cum o să testezi așa ceva?!

- Există numai un singur mod de a testa acest lucru, spuse Capelo fără urmă de ironie. Trebuie să punem artefactul înapoi!

[20]
GOFKIT JEMLOE

CĂRUCIORUL TERRANILOR SE apropia de porțile gospodăriei Voratur, iar în fața lui venea Calin Pek Lillifar.

Enli îl privea pe Calin cu blana de pe gât unduind; cutele craniene aproape îi dispăruseră. Își spuse că sosirea lui Calin era, desigur, o coincidență; el avea să ajungă cu câteva minute înaintea terranilor. Probabil că venise din Gofkit Shamloe pe drumul principal, ce se unea chiar înainte de Gofkit Jemloe cu cărarea dinspre tabăra terranilor. Dar de ce venea?

Se întâmplase ceva cu sora ei, Ano, sau cu copiii acesteia!

Enli scăpă din mână pensula - dădea un strat proaspăt de vopsea pe gardul casei, pentru că nu putea să trândăvească - și alergă spre bărbat.

- Calin! Ce s-a întâmplat? Ano...? Fentil...?

- Nu, nu, tot solul familiei tale este bogat! Nimic nu

crește strâmb, nimic nu se vestejește.

- Dar atunci... de ce-ai venit?

- Am vrut să te văd!

Un fior scurt încreți pielea țestei lui Enli. Își dădu seama că l-a văzut și Calin; el zâmbi larg și-i spuse:

- Respiră adânc, Enli! Ai alergat și gâfâi.

- Iar tu arăți groaznic!

Așa era: încins, transpirat și murdar, din cauza drumului. Să străbată atâta cale pe jos, fără bicicletă, ca s-o vadă! O invadă bucuria, împletită cu plăcerea lui de a o vedea.

- Unde ți-e bicicleta? îl întrebă ea.

- S-a stricat. Și neghiobul ăla de meșter, Pek Hobbifir, e mai rău decât nepriceput. Abia mâine o poate repara, asta dacă se mai poate face ceva. N-am vrut s-aștept până mâine!

Zâmbi iarăși vesel; din nou plăcerea împărtășită. Rămaseră așa, privindu-se, o vreme, apoi Enli spuse:

- Pot să-ți dau eu o bicicletă.

- Să-mi dai o bicicletă! Cum ai putea să faci așa ceva?

- S-au întâmplat multe aici. Am atâtea să-ți povestesc, Calin! Dar mai întâi, intră să bei ceva și să te răcorești.

- Imediat. Enli... ce e asta?

Căruciorul ajunsese aproape lângă ei. Era un vehicul obișnuit, autohton, acoperit cu o pătură, dar tras de un slujitor terran. Pe lângă el mergea un alt terran: doamna căpitan Pek Heller, încruntată ca de obicei. Enli știa că Pek Heller ține ascuns undeva un pistol, ba poate și alte arme ciudate, mortale, de-ale terranilor.

- Aceia sunt terrani!

Își dădu seama că, probabil, Calin nu văzuse niciodată un terran. Înainte ca mica procesiune să ajungă lângă ei mai avu timp doar să adauge cu voce scăzută:

- Să nu te surprindă dacă nu sunt manierați!

Enli rupse o floare sălbatică, o vekifiribă galbenă ce creștea pe marginea drumului, și le-o întinse, rostind în terrană:

- Pek Heller, bine ai venit la Gofkit Shamloe! El este Calin Pek Lillifar.

Pek Heller își mișcă scurt capul în sus și-n jos. Nu le oferi nici o floare în dar, deși, cu siguranță, căruța era

plină de flori, și nici nu-l prezentă pe servitor. Îngrozitor de nepoliticoasă!

Pek Heller se mulțumi să-i spună lui Enli:

- Vorbești engleza! Asta-i bine. Astea sunt pentru domnul Voratur, de la colonelul Kaufman. Bunuri comerciale. Unde să le las?

Enli se bucură că dragul ei Calin nu înțelegea ce spune Pek Heller. Să lase bunurile comerciale! Fără să bea pel cu Pek Voratur, ca să ude târgul care tocmai înflorise! Fără să schimbe flori ale ospitalității, fără urările rituale pentru o grădină înfloritoare, care să bucure sufletele strămoșilor! Dar Calin nu înțelegea limba, așa că se rezumă la a o privi politicos pe Pek Heller, fără să clipească.

- Le voi duce eu lui Pek Voratur! spuse Enli.

Mai bine așa, decât să sporească realitatea neîmpărtășită dintre terrani și gospodăria Voratur.

- Foarte bine, răspunse Pek Heller. Soldat, transferă încărcătura acestei persoane, care o va prelua!

Enli vedea limpede indiferența lui Pek Heller; poate că nici nu aproba târgul. Ei bine, nu era treaba ei să aprobe sau nu un târg sădit între Pek Voratur și șeful propriei ei gospodării, Pek Kaufman. Realitățile diferite erau una, dar lipsa de maniere, alta.

- Transferat! spuse slujitorul.

- Revenim la bază.

Se întoarseră amândoi pe călcâie și plecară, pur și simplu.

Calin strânse din ochi și cutele craniene începură să i se încrețească. Enli știa ce înseamnă: apariția unei dureri de cap. Pentru el, purtarea terranilor părea o realitate neîmpărtășită, nu o realitate diferită. Calin nu cunoștea existența realităților diferite, pe care ea fusese obligată s-o afle. Erau multe lucruri pe care ea le știa și el nu. Preț de o clipă, i se făcu teamă. Apoi spuse:

- Hai să intrăm și să-ți dau ceva rece de băut! Și trebuie să-i duc aceste bunuri comerciale lui Pek Voratur.

- Bunuri comerciale? Pek Voratur a mai sădit un târg cu terranii?

- Da.

- Pentru ce?

Calin ridică pătura ce acoperea căruciorul și scoase un

fluierat. Înăuntru se aflau grămezi de flori terrane, florile frumoase și stranii văzute de Enli în grădina de la bordul bărcii de metal zburătoare. Sub flori, o grămadă ordonată de cutii pătrate și urâte, conținând celelalte bunuri pentru care negociase Pek Voratur. Chiar și acum, după ce trăise atât de mult timp în preajma terranilor, Enli era uluită că niște oameni care puteau "face" niște flori atât de frumoase puteau construi și niște cutii atât de urâte.

- Pek Voratur a sădit un târg pentru toate aceste flori terrane? Sunt mult mai frumoase decât rosibele pe care l-a adus data trecută! Ce-a dat în schimb pentru ele? Și ce e în cutiile astea urâte?

- Mai întâi să intrăm în casă, Calin. Trebuie să-i duc căruciorul ăsta lui Pek Voratur.

El uită de cărucior și-i acordă lui Enli întreaga atenție. Ea simți cum o furnică blana de pe gât. Calin spuse încet:

- Mi-a fost dor de tine, Enli!

- Și mie de tine!

- Gofkit Shamloe nu mi s-a mai părut la fel după ce-ai plecat. Cred că nu va mai fi niciodată la fel, dacă nu te întorci cu mine!

- Adică să mă întorc la Ano, spuse ea abia auzit. Să locuiesc iar cu Ano.

- Nu să locuiești cu Ano!

Era un dar de la Prima Floare, o înflorire miraculoasă! Enli știa că e banală (spre deosebire de Ano), prea solidă și prea bătrână pentru prima împerechere. Și mai era și povestea ei... Cândva, fusese declarată ireală pentru o mare crimă: aceea de a fi făcut pereche cu fratele ei. Preoții i-au declarat ireali pe amândoi; Tabor s-a sinucis, iar apoi preoții l-au împiedicat să ajungă în lumea strămoșilor săi, iar Enli a scăpat de aceeași moarte eternă numai pentru că a devenit informatoare asupra terranilor, pentru cei de la Realitate și Ispășire. Numai așa recâștigase Enli realitatea, atât pentru ea, cât și pentru Tabor, și simțise din nou dulceața împărtășirii. Dar Calin, un bărbat pe care orice femeie s-ar fi bucurat să-l aibă partener, știa toate acestea, îi cunoștea vârsta, și totuși se afla acolo și-i spusese...

Era un dar de la Prima Floare, o înflorire miraculoasă, o desfacere a petalelor ce depășea orice vis!

- Enli... începu Calin, dar ea îl întrerupse în aceeași

clipă:

- Nu acum, Calin, mai târziu! Trebuie să-i duc astea lui Pek Voratur!

- Te ajut, spuse el și luă mânerul căruciorului. Calin, om cu fire practică, se concentra întotdeauna asupra sarcinii de moment, indiferent care ar fi fost momentul sau sarcina.

Împinse căruciorul în curte, în timp ce-i povestea lui Enli noutățile despre cei de-acasă: despre Ano, micul Fentil, bebelușul Usi, Obora cea aproape adultă, ceilalți săteni. Pek Voratur, cu care servitorii împărtășiseră realitatea, străbătea în grabă întinsele grădini și curți.

- Da, da, iată-le! Enli, acestea sunt bunurile de negoț de la terrani?

- Da, Pek Voratur!

- Dar unde este Pek Kaufman?

- N-a venit.

Cutele de pe țeasta lui Pek Voratur se încrețiră; Enli îi explică situația cum putu mai bine. Îl prezentă pe Calin și avu loc schimbul de flori. Dar se vedea că Pek Voratur arde de nerăbdare să-și examineze noile achiziții.

- Enli, spune-le și celorlalți care fac parte din acest târg să vină în camera mea personală. Musafirul te poate aștepta în grădină sau poate în camera ta.

Îl conduse pe Calin în camera ei, observându-i mirarea la vederea bogăției din gospodăria Voratur: splendidele straturi cu flori, pereții minunat curbați, ferestrele arcuite, perdelele făcute din cea mai fină pânză de pe insulele Seury. Ieșise Calin vreodată din Gofkit Shamloe? Probabil că nu. Enli simți din nou acea furnicătură prin blana de pe gât. Erau atât de multe lucruri pe care ea le știa și el nu...

În camera ei - o cameră de oaspeți frumoasă, cu modele arcuite pictate pe podea și cu o masă scumpă din lemn sculptat - Calin îi luă ambele mâini și le apăsă pe abdomenul lui.

- Enli, vreau să-ți spun ceva!

- Calin, trebuie să mă duc să-i găsesc pe câțiva membri ai gospodăriei, Pek Voratur m-a rugat...

- Am auzit ce te-a rugat; poți să-mi împărtășești acea realitate mai târziu. Vreau să-ți spun ceva acum, înainte ca tu să-mi dezvălui mai multe. Nu înțeleg ce legătură ai

cu negoțul lui Pek Voratur. Dar, indiferent în ce constă, când se termină, vreau să te întorci cu mine la Gofkit Shamloe și să ne desfacem petalele în ceremonia perechii, în fața Primei Flori. Vreau să ne sădim grădinile împreună, copiii noștri să se joace în poiana satului și petalele noastre să se îngemăneze în ținutul strămoșilor!

Enli ascultă cuvintele rituale. Începea să simtă durerea între ochi - erau atât de multe lucruri pe care ea le știa și el nu! - dar părea îndepărtată, lipsită de importanță față de acest dar făcut de Prima Floare. Poate că se obișnuise prea mult să se miște între realități pe care alții nici măcar nu le puteau vedea. Dacă așa stăteau lucrurile, asta era realitatea ei! Era în stare să devină perechea lui Calin și să păstreze pentru ea realitățile neîmpărtășite pe care terranii o forțaseră să le vadă. Putea face asta, pentru a-l păstra pe Calin. Putea face orice!

- Da! răspunse Enli, luându-i mâinile și lipindu-i-le de abdomenul ei. Ne vom desface petalele în ceremonia perechii, în fața Primei Flori, și ne vom sădi împreună grădinile. Copiii noștri se vor juca în poiana satului și petalele noastre se vor îngemăna pe tărâmul strămoșilor!

Se lipiră unul de altul și rămaseră așa până când Calin, cu spiritul lui practic, spuse:

- Acum du-te și îndeplinește instrucțiunile lui Pek Voratur.

Ea nu se putu abține să nu-i dea încă o informație:

- A șaisprezecea parte din bunurile pe care le-ai văzut este a mea. Opt dintre noi, între care și eu, am participat la târgul sădit de Pek Voratur cu terranii. Calin, faci pereche cu o femeie bogată, și primul lucru pe care-l voi face va fi să-ți cumpăr o bicicletă!

Cutele de pe țeasta lui Calin se neteziră de uimire, apoi bărbatul izbucni într-un râs răsunător.

Pek Voratur le arătă un vas mare din sticlă, în care bolborosea ușor un lichid vâscos, și le spuse că e o licoare ce vindeca râia. Mai era un dispozitiv puternic, cu care vedeai lucrurile la foarte mare distanță: un telescop; alte nouă comlink-uri, câte unul pentru fiecare dintre ei. Mai era și o metodă de a prepara un amestec de metale mai puternic decât cel pe care-l cunoșteau la acea oră, descrisă în desene îngrijite. Pek Voratur spuse că desenele reprezentau lucrul cel mai prețios dintre

toate bunurile primite prin negoț de la terrani, părere pe care n-o împărtășeau ceilalți opt care urcaseră cu mica barcă de metal zburătoare pe barca mai mare. Pentru toți, în afară de Voratur și de Enli, cele mai prețioase erau uluitoarele flori "făcute" de terrani, cu petale exotice și culori splendide, flori pe care orice gospodărie și orice sat înverzit de pe Lume ar fi vrut să le planteze în grădinile proprii.

Cei nouă călători ședeau în camera personală a lui Voratur și-l ascultau explicând cum vor fi vândute bunurile lor comune, cum vor fi calculate profiturile, ce poate spera fiecare dintre ei să primească și când. Enli privi în jur și văzu că doar câțiva ascultau. Femeia care îndeplinea funcția de agent comercial al lui Voratur asculta, firește, la fel și cea care, la bordul bărcii zburătoare, își trăsese pătura peste cap, speriată. Dar grădinarul-șef era mai interesat să examineze florile pe care le primise, de la rădăcini și până la corole. Cioplitorul în piatră se juca absent cu comlink-ul; ucenicul țesător privea pur și simplu în jurul său. Iar fata, Essa Pek Criltifor, care alergase, râsese și se jucase cu Sudie, micuța terrană, părea mult mai interesată de urâțenia cutiilor pătrate decât de viitoarele bogății pe care le descria Pek Voratur.

La un moment dat, Enli, care nu asculta pentru că-n gândurile ei nu era loc decât pentru Calin, o văzu pe Ann Pek Sikorski stând în pragul ușii boltite a camerei.

Terrana părea mai mică și mai obosită, mai albă la față ca oricând. Se uita lung la bunurile terrane trecute din mână-n mână printre cei adunați în încăpere. Cu excepția lui Enli, care se strecură ușurel afară, nimeni nu-i observă prezența. O bicicletă terrană zăcea pe jos; părea că Pek Sikorski venise direct prin grădina casei - lipsă de maniere pe care Enli n-o mai întâlnise la ea. O conduse pe terrană spre banca aflată la umbra unui maiestuos copac saji.

- Pek Sikorski? Nici un răspuns:

- Ann?

- Au plecat, Enli! Unii dintre ei, inclusiv Pek Kaufman. Ceilalți vor pleca peste câteva zile. Toți!

- Toți terranii? Unde au plecat?

- Înapoi pe navă. Și de acolo, înapoi pe Terra.

- Chiar și Pek Gruber? Perechea ta?

- Chiar și Pek Gruber, spuse Pek Sikorski și-n vocea ei răzbătu o furie bruscă, pe care Enli n-o înțelegea.

- Te-au lăsat aici? Singură? De ce?

- Eu am ales să rămân aici. Ascultă, Enli, trebuie să-ți spun ceva foarte important!

Mireasma florilor de saji, cu petale roz, lucioase și un parfum puternic, se răspândea în aerul cald, învăluind-o pe Enli. Brusc, se gândi că-și va aminti mireasma aceea, tot restul vieții ei, ca fiind legată de ceea ce avea să-i spună Pek Sikorski. Parfumul de saji, pătrunzător și dulce, de-acum pentru totdeauna neplăcut.

- Îți amintești când terranii au luat-o pe Tas? întrebă Pek Sikorski. Erau șapte luni pe cer, au rămas șase.

Enli făcu semn că da.

- Ți-am spus atunci că Tas nu era cu adevărat o lună, ci un obiect manufacturat, făcut foarte demult de oameni pe care nimeni nu și-i mai amintește acum. Ei bine, mai există un obiect manufacturat asemănător, îngropat în munții Neury. Mai mic decât Tas - mult, mult mai mic - dar făcut din același material, de aceiași oameni demult dispăruți. Pek Kaufman și ceilalți au scos la lumină acest obiect, l-au luat de pe Lume și l-au dus pe barca zburătoare. Îl vor duce pe Terra.

- De ce? întrebă Enli.

Fără îndoială, terranii n-ar trebui să ia vreun lucru de pe Lume fără a sădi altceva în schimb. Iar din munții Neury, căminul Primei Flori, nu trebuia luat absolut nimic. Dar Enli nu înțelegea de ce aceste acțiuni o făceau pe Pek Sikorski să arate așa, atât de... atât de înfrântă!

- Îl vor duce pe Terra pentru că ei cred că-l pot folosi acolo. Dar asta nu e tot! Enli, îți amintești ce s-a întâmplat atunci când tu și Pek Voratur ați venit cu mine în barca zburătoare? Mai ții minte?

- Realitatea împărtășită a dispărut, spuse ea rar. Și au apărut, în schimb, multe realități diferite, una pentru fiecare persoană.

Nu-i plăcea să se gândească la asta - încă un lucru pe care Calin nu-l împărtășea.

- Da. Și asta se va întâmpla din nou, Enli! Obiectul îngropat este cel care provoacă realitatea împărtășită. Când obiectul va pleca de pe Lume, luat de barca zbură-

toare, realitatea împărtășită va dispărea din nou, cum s-a întâmplat pe navă. Numai că acum va dispărea pentru totdeauna!

Enli atinse capul lui Pek Sikorski, mai jos locul în care începea blana ei neobișnuită. Nu, Pek Sikorski n-avea febră, deși părea bolnavă. Nici nu era ireală; Enli trecuse prin prea multe experiențe ca să mai creadă așa ceva. Dar puteai fi bolnav fără să ai febră.

- E adevărat, Enli! Și se va întâmpla curând!

- Ar trebui să te întinzi. Vino în camera mea! Își aminti prea târziu că acolo se afla Calin.

- Trebuie să vorbesc cu Pek Voratur! spuse Pek Sikorski îngrijorată. Iar el trebuie să cheme un semnalizator cu oglinzi! Trebuie să li se spună oamenilor ce se va întâmpla. Nu mai avem mult timp!

- Pek Voratur nu va împărtăși această realitate, spuse blând Enli.

- Ba da, o va împărtăși! Nu l-ai văzut la bordul navei? Fără realitatea împărtășită, era gata să vă înșele pe toți! El va înțelege.

"A înșela" era o noțiune terrană. Enli nu știa ce înseamnă. comlink-ul lui Pek Sikorski sună; terrana îl deschise brutal și auziră vocea lui Pek Kaufman:

- Ann, voiam să știi că decolăm chiar acum.

- La revedere, Lyle! Nu te mai gândi la noi!

Închise aparatul la fel de brutal și se uită la Enli. Pe chipul ei prelung și palid se citea deznădejdea.

- Prea târziu...

La început, părea că Pek Sikorski se înșelase. Nu se întâmpla nimic.

Enli o conduse pe terrană în camera pe care-o ocupase la ultima ei vizită, lângă zidul împrejmuitor al gospodăriei, cu straturi răcoroase de ollinibe, iubitoare de umbră, înflorite sub fereastră. Pek Sikorski protestă, spunând că nu poate dormi, e prea important, nu contează că n-a dormit de două zile. Dar în răstimpul a trei bătăi de inimă, adormi bușteан.

Enli se întoarse în camera ei, la Calin, dar el nu era acolo. Îl găsi în curtea servitorilor, împreună cu doi bărbați și un băiat, jucând clent. Pietrele de joc bine lustruite fuseseră scoase din bazinul aflat în mijlocul curții. În jurul acestuia creșteau flori strălucitoare și dinspre

apă venea o adiere răcoroasă. Privind grupul care se distra, Enli simți cum bucuria îi umple pieptul.

Al ei! Era al ei!

"O, Tabor..."

Dar alungă acel gând. Tabor se alăturase cu voioșie strămoșilor și n-o mai vizita nici măcar în vise. Venise și pentru ea timpul să se bucure.

Fluieră ușurel semnalul dintr-un joc al copiilor de acasă, din Gofkit Shamloe. Calin ridică privirea, zâmbi și-i făcu semn să vină.

- Uite, Enli, câștig! Am câștigat deja suficient ca să petrecem amândoi o seară frumoasă într-o casă pel.

Unul dintre bărbați, bătrânul Bafil Pek Honimor, păstorul unor turme de jik, izbucni în râs. Celuilalt bărbat, pe care Enli nu-l cunoștea, i se zbârli blana de pe gât. Luă cele trei pietre negre și le aruncă printre cele albicioase.

- Lil! strigă băiatul.

Evident, jucau varianta jocului numită "lunile". Fără să vrea, Enli se gândi la Tas, luna care nu mai era, întrebându-se dacă dispariția ei schimbase jocul.

Bărbatul cel ursuz aruncă din nou.

- Obri! strigă băiatul. Justafar, ai pierdut din nou, iar Calin a câștigat!

Cutele de pe țeasta lui Justafar se încrețiră puternic. Bărbatul întinse mâna spre grămada de monede de lângă pietricele.

Bătrânul râse; probabil că Justafar avea renumele de om care nu știe să piardă. Fără supărare, Calin își puse, la rândul lui, palma-i mare peste monede, tot zâmbind. Justafar își luă avânt și-l lovi pe Calin cu pumnul în gât.

Și apoi veni șocul: nu se întâmplă nimic!

Lovitura ar fi trebuit să-i trezească lui Justafar o asemenea durere de cap, încât să cadă fără a mai lovi a doua oară. Realitatea împărtășită făcea imposibil să lovești pe cineva fără să existe o asemenea urmare. Lovitura întrerupea împărtășirea. Chiar dacă agresorul voia să lovească, agresatul nu voia să fie lovit! Cei trei bărbați, băiatul și Enli ar fi trebuit să-și ia capul în mâini, uitând de luptă, până reîncepeau să împărtășească realitatea cu toții.

Când colo, ei se priveau, uluiți că nu simt nici o du-

rere.

Băiatul strigă disperat:

- Nu sunt real!

Calin se întoarse și se uită buimăcit la Enli. Iar Justafar îl pocni din nou.

Cei doi bărbați se luptară stângaci; nici unul nu mai făcuse așa ceva. Justafar lovi iar și iar, pentru că era furios, înfricoșat, pentru că lumea n-ar fi trebuit să funcționeze astfel. La început, Calin se mulțumi să se apere, dar când înțelese că Justafar chiar încerca să-i facă rău, se luptă și el cu toată puterea. Era mai solid și mai tânăr. În cele din urmă, pumnul lui lovi tâmpla lui Justafar; acesta căzu la pământ și rămase nemișcat. Enli își dădu seama că nici ea, nici Calin, nici bătrânul Pek Honimor, nici băiatul, nici oamenii care veniseră în fugă din casele apropiate nu simțeau durere.

"Realitatea împărtășită va dispărea din nou, cum s-a întâmplat pe navă, numai că acum va dispărea pentru totdeauna!"

- Aiiiiiiiii! țipă un bărbat.

Toată viața, Enli îi auzise pe oameni scoțând acest strigăt: când un jik nu mai dădea lapte, când se îmbolnăvea un copil, când o tufa nu mai înflorea. Dar niciodată nu sunase astfel! Brusc, i se păru că țipătul avea o sonoritate stranie, terrană: însingurat, înfricoșat, disperat. Și că va continua la nesfârșit.

[21]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

TOM CAPELO FUSESE de acord cu Lyle Kaufman, acel neostenit inchizitor, că raționarea în fizică semăna cu raționarea în jocul de șah: gândeai nonverbal, în tipare, cu ramificații. Dar nu era adevărat. Afirmația lui Kaufman descria o lume fizică ordonată, bine organizată și repetabilă și un mod de gândire cu aceleași caracteristici. Poate unii fizicieni chiar judecau astfel, dar Capelo nu vedea la ce le-ar fi folosit.

Lumea fizică nu era ordonată, nu era bine organizată, nu era întotdeauna repetabilă. Așa stăteau lucrurile de peste două sute cincizeci de ani, de când unda devenise particulă, iar particula n-a mai putut fi măsurată cu toate caracteristicile ei simultan. În ultimul secol, lumea fizică devenise tot mai complexă: noi corzi vibratile, ca gravitonul, noi dimensiuni în spațiile Calabi-Yau, noi câmpuri de forță minuscule, dar cu rază lungă de acțiune, menite parcă să complice și mai mult încurcata frenezie cuantică. De fiecare dată când fizicienii se adunau și cădeau de acord că un anume fenomen e imposibil, apărea câte un năstrușnic care făcea un experiment sau găsea o ecuație ce dovedea contrariul. "Nu vom înțelege niciodată nimic până când nu vom găsi niște contradicții", spusese legendarul Bohr. Contradicțiile reprezentau substanța vitală al descoperirilor: experimente ce contraziceau teoria, matematici ce contraziceau teoria, teorii ce contraziceau teoria. Contradicții și intuiții.

Colegii lui Capelo protestau că el nu poate să explice cum își obține rezultatele și că insistă asupra validității rezultatelor sale înainte de a avea ecuațiile care să le dovedească. Neghiobi, cei mai mulți dintre ei! Ideea era nu să elaborezi șiruri ordonate de raționamente - asta putea s-o facă orice inginer! - ci să întrezărești, preț de o clipă vrăjită, întregul naturii. Să prinzi o imagine trecătoare dincolo de zidul închisorii reprezentate de gândirea convențională, ca printr-o fereastră luminată doar o clipă. Și apoi să muncești ca turbatul ca să urmezi acea imagine trecătoare, oriunde te-ar duce. Nu semăna cu

șahul, ci cu starea de îndrăgostire. Și, la fel ca iubirea, fizica însemna obsesie, sacrificiu, momente de orbire, chinuri intense. Contempli cu încântare anumite însușiri ale ființei iubite și-ți ferești privirea de altele, pe care știi bine că nu le vei putea ignora la nesfârșit.

Așa lucra el, dar cum să-i explice unui birocrat de felul lui Kaufman? Imposibil. Iar acesta nu putea înțelege, deși încerca. În ciuda uniformei militare și a autorității, Kaufman era un pasionat de știință. Capelo își spuse că nimic nu putea fi mai jalnic: mereu în afara cercului magic, tânjind să pătrundă înăuntru, incapabil să facă el însuși ceea ce admira atât de mult. Câteodată, Capelo se simțea îndurerat în preajma lui Kaufman.

Dar trebuia să-i recunoască o calitate: nu încercase să-i dicteze lui Capelo acțiunile necesare. Când fizicianul spusese: "Trebuie să punem artefactul la loc!", Kaufman avusese grijă să se procedeze întocmai.

Desigur, asta era doar un fleac. Important era să zărească întregul, acea sclipire care să-l îndreptățească să urmeze o anume linie de gândire. Până la acea oră, Capelo nu reușise; fereastra era mai bine închisă ca oricând.

- În regulă! le spuse Kaufman celor adunați pe puntea de observație. Grafton e de acord. Punem artefactul înapoi pe inelul din poiană!

- Mi-ar fi plăcut să aud discuția! comentă Albemarle. Kaufman îl ignoră.

- Tehnicienii vor recupera artefactul și-l vor redirecționa. Cine merge pe planetă să se prezinte la navetă peste trei ore. Tom?

- Rămân aici pentru test! spuse acesta scurt.

- Hal? Albemarle ezită.

- Rămân.

- Atunci merg eu! zise nerăbdător Gruber.

Geologul începu să le pună întrebări tehnicienilor, dar Capelo nu-l ascultă.

Problema cu fenomenele cuantice consta, ca întotdeauna, în faptul că un sistem funcționează o vreme într-un anumit fel: și particulă, și undă. Apoi, după ce a fost observat, funcționează altfel: fie particulă, fie undă. De ce se întâmpla astfel? De ce observatorul avea o influență atât de mare? Și de ce trebuia să existe un ob-

servator înzestrat cu rațiune sau creat de o ființă rațională? De ce întregul sistem avea nevoie un observator - componentă exterioară, la urma urmei?

Sigur că problema putea fi abordată și altfel. Unda nu se întrerupea din cauza unui observator, ci pentru că metodele de măsurare, oricare ar fi fost ele, forțau cumva curbura spațiu-timpului să depășească o valoare foarte mică, dar critică. Însă ce valoare? De ce? Cum?!

Tunelurile spațiale transportau mase uriașe - dar maximum o sută de mii de tone - la distanțe mari, instantaneu. Termenul la modă folosit pentru acest fapt, "interconexiune la nivel macrostructural", nu însemna absolut nimic. Cum reușea ceva mai mare decât un electron să treacă de la legile clasice ale mișcării în universul interconexiunii cuantice? Dacă artefactul se afla interconectat cu ceva, ce era acest "ceva"? Unde se afla? Cum funcționa interconexiunea?

O a treia fereastră prin care încerca să zărească o imagine revelatoare: probabilitatea. Fizica însăși este probabilă; încă din secolul douăzeci devenise clar că toate modelele explicative ale Universului sunt provizorii, iar majoritatea, parțiale. Nici o explicație particulară nu lămurea vreodată întregul.

La un nivel mai mic și mai concret, se observa ușor faptul că anumite evenimente erau probabilistice: puteau să se petreacă sau nu. În multe cazuri, se putea stabili probabilitatea: de exemplu, știm că șansa ca evenimentul X să aibă loc în anumite condiții este de 17%; în condiții diferite, șansa ca evenimentul Y să se producă este de 53%. Dar nimeni nu putea spune încă de ce probabilitatea ca evenimentul X să aibă loc este de 17%. Nu se identificaseră cauze pentru variația nivelului de probabilitate, nici măcar atunci când nivelul în sine era cunoscut. Nu existau ecuații.

Totuși, artefactul prezenta câmpuri de probabilitate manipulabile. Nu se putea altfel. Destabilizatorul cu fascicul direcționat: manipula forța tare, astfel că toți atomii cu număr atomic mai mare de șaptezeci și cinci emiteau particule alfa. Sau nu manipula direct forța tare, ci probabilitatea ca un nucleu să emită un număr mai-mult-decât-probabil de particule alfa?

Cum naiba manipulezi probabilitatea?! Nimeni nu

putea nici măcar s-o explice, darămite s-o manevreze - asta contrazicea toate teoriile cunoscute. Dar Capelo avea acum mormane de experimente, întreprinse de el și de Syree Johnson, care contraziceau în mod clar teoria. Numai că asta nu-l ajuta, deocamdată, să înțeleagă mai mult ca înainte. Fereastra rămânea oblonită.

- Tom? zise Kaufman, pentru a nu se știe câta oară. M-ai auzit?

- Nu.

- Te-am întrebat dacă vrei ceva de mâncare.

- Nu.

Plecă de pe puntea de observație ca să le caute pe fetițe. Se aflau în apartamentul lor, cu Jane Shaw. Capelo văzu, surprins, că Jane era tulburată. Însemna că se întâmplase ceva grav. Jane nu se arăta niciodată tulburată; era reazemul lor de neclintit.

- Tati! strigă Sudie, repezindu-se la el și izbucnind în lacrimi.

Capelo o luă în brațe și o ținu strâns. Se uită întrebător la Jane, peste umărul copilei.

- Are coșmaruri. De câteva zile. Nu cred că a dormit două ore neîntrerupte.

- Ce fel de coșmaruri?

- Nu vrea să spună.

Urletul lui Sudie crescu teribil în intensitate, făcând imposibilă continuarea conversației. Capelo se așeză pe un fotoliu încăpător și începu s-o legene, murmurând alinător, mângâindu-i buclele negre și spinarea. Amanda veni lângă fotoliu; Capelo o mângâie și pe ea. Fețișoara ei palidă, extrem de gravă și de tăcută, era mult prea tristă pentru o copilă de numai zece ani.

Trecu mult timp, dar în cele din urmă Sudie adormi în brațele tatălui ei.

- Despre ce sunt coșmarurile? o întrebă acesta pe Amanda în șoaptă.

- Nu știu, tati, răspunse ea la fel de încet. Zice că nu poate spune nimănui!

- Nu poate?

- Așa zice ea.

- Când au început?

- Imediat după ce au urcat extratereștrii la bord și Sudie s-a jucat cu fata aceea străină în grădină.

Capelo o așează mai bine pe Sudie pe umăr și încercă să-și stăpânească vocea.

- Jane, de ce s-a jucat Sudie cu un extraterestru?

- N-am aflat decât după aceea. De fapt, nici măcar n-am știut că băștinașii sunt la bord. Le-am lăsat pe fete să meargă în grădină cu doamna Marbet Grant... ținești minte, le-ați promis că o vor revedea pe Marbet, ca să le convingeți să vină cu dumneavoastră...

Capelo aprobă din cap.

- Marbet le-a dus în grădină și apoi a apărut Ann Sikorski, însoțită de trei extratereștri, printre care și o fetiță.

Amanda interveni în istorisirea lui Jane:

- Da, și eu am vorbit cu extraterestra aceea înaltă și drăguță care vorbea engleza, Enli o cheamă, iar Sudie și fetița băștinașă s-au purtat îngrozitor! Alergau și se jucau de v-ați ascunselea și aruncau cu frunze și cu fructe, în oameni din vârful copacilor! Întotdeauna mă face de rușine în lume, tati! Nu-i corect!

Capelo o readuse pe Amanda la povestea principală.

- Fetița asta extraterestră a lovit-o pe Sudie? I-a făcut vreun rău? I-a dat ceva să mănânce sau să bea?

- O, nu, nimic din toate astea. Doar s-au jucat. Sudie părea să se simtă bine, până a venit noaptea și a avut primul coșmar. Și de atunci le are întruna. O mulțime!

- Țipă și câteodată vorbește, spuse Jane, evident cu reticență. Dar am înțeles un singur cuvânt: "mami".

Capelo se uită la Amanda; micuța avea ochii plini de lacrimi. Îi cuprinse umerii cu brațul și o strânse lângă el.

- Îmi pare rău! spuse Jane.

- Nu-i vina ta, o liniști Capelo, întrucât era limpede că femeia nu contribuise cu nimic la acea stare de lucruri.

Totuși, era grozav de furios. Fetele lui suferiseră destul din cauza morții mamei lor. Trupul lui Karen fusese tăiat în două de armele cu laser de pe skiterul fallerilor - nemernicii erau prea lași ca să aterizeze și să se lupte cu soldații. Pașnica lui soție și cei doi copii... Sudie își strigase mama luni întregi. Cu timpul, s-a calmat, a reînceput să râdă, să doarmă toată noaptea. Iar acum reapăruseră coșmarurile, strârnite de alți extratereștri, care, chiar dacă nu erau falleri...

- Ia-o pe Sudie! îi spuse el lui Jane. Mă duc să schimb

două vorbe cu Marbet Grant.

Capelo spera s-o găsească pe Marbet în camera ei, dar nu era acolo. Nu se afla nici în salon, nici în grădină, nici în sala de gimnastică. Aruncă o privire în capelă - arta subiectivă a Empaticilor nu părea prea departe de misticism, căci de bună seamă n-o puteai considera știință. Marbet nu era în capelă. Se îndreptă spre puntea de observație.

Dar n-o găsi nici acolo.

- Bună, Tom! îl întâmpină Kaufman. Ai venit să vezi spectacolul?

Pe ecran se vedea cum roboții duceau artefactul înapoi în cala de andocare.

- E o operațiune de rutină, spuse Capelo. Unde-i Marbet Grant?

Kaufman se întoarse. Fizicianului i se păru că vede încordare pe chipul acela îndeobște neutru.

- Marbet?

- Da. Știi, micuța Empatică pe care n-a mai văzut-o nimeni de câteva săptămâni.

- Ei, nici chiar așa! zâmbi Kaufman. Nu-ți amintești că a venit pe planetă, să vadă artefactul? Iar eu am mai văzut-o de atunci.

- Și unde e?

Fără să-și dea seama cum, se îndepărtaseră de restul grupului, așa încât nimeni să nu-i poată auzi. Cum reușise Kaufman să facă asta? Capelo simți cum îi crește furia: era manipulat!

- O cauți pe Marbet Grant, rosti Kaufman.

- Uite ce om pătrunzător, vede direct în sufletul meu! Unde dracu' e?!

- Pot să te întreb ce treabă ai cu ea?

- Nu. Unde e?

- E indispusă, zise Kaufman senin.

- Indispusă? Vrei să spui că e bolnavă? În carantină?

- N-am spus asta. Dar ar fi bine, Tom, dacă mi-ai spune de ce o cauți. S-ar putea să fiu în măsură să te ajut eu.

Capelo îl luă pe Kaufman de braț, se uită direct în ochii căprui, calmi ai acestuia și-i spuse încet:

- Vreau să vorbesc cu Marbet Grant! Nu cu tine, cu Marbet. Termină cu prostiile și spune-mi unde e!

Kaufman deschise ușa; manevrase în așa fel încât ajunseseră lângă ușă. Ieși pe coridor, obligându-l pe Capelo să-l urmeze și închise bine ușa.

- N-am cum să-ți spun unde este, Tom! E o chestiune de securitate. Ține de Compartimentul Informațiilor Speciale. Crede-mă, ți-aș spune dac-aș putea. Dar Marbet lucrează la un proiect separat ce-i implică pe extratereștri - desigur că asta știai - și chiar nu poate fi deranjată!

- Securitate? CIS? Ce dracu' au în comun extratereștrii ăștia nebuni după flori și CIS-ul? Doar nu ne-au făcut nici cea mai mică problemă!

- Nu, nu ne-au făcut. Deocamdată, răspunse Kaufman și Capelo își dădu seama că spune adevărul.

- Deci?

- Cum ți-am mai zis, nu-ți pot explica proiectul la care lucrează. Dar chiar nu poate fi deranjată. Dacă pot să te ajut eu cu ceva...

- Poți să-i spui să nu se mai apropie de fetele mele. Le-a dus în grădină când a venit Ann cu extratereștrii și s-a petrecut ceva care a trimis-o pe Sudie înapoi la coșmaruri și la urlete!

- Ce s-a întâmplat? întrebă Kaufman, brusc atent.

- Nu știu! Sudie e prea supărată ca să spună. Dar nu vreau să se repete. Marbet Grant să stea departe de Sudie și de Amanda! E valabil și pentru Ann Sikorski.

- Tom, cred că pot să-ți garantez pentru ambele. Știai că Ann a rămas pe Lume?

- Nu mai spune!

"Deci așa se explică starea neagră a lui Gruber! Doamne, cum își mai strică oamenii viața!"

- S-a opus să mutăm artefactul și să distrugem realitatea împărtășită, spuse Kaufman.

- Nici măcar nu știm sigur dacă blestemăția asta provoacă așa-zisa realitate împărtășită!

- Da, asta i-am spus și eu.

Nu ajungeai la nici un rezultat cu Kaufman. Aproba, zâmbea, divaga politicos, și de fapt manipula tot timpul, pe toată lumea. Să te cerți cu el era ca și cum te-ai fi certat cu vântul. Capelo obținuse ce voia: asigurarea că fetele lui vor fi la distanță de Marbet, de extratereștri și de alte întâlniri supărătoare. Dar se simțea de parcă ar fi

pierdut confruntarea.

Comlink-ul lui Kaufman sună și ofițerul de serviciu îl anunță:

- Domnule colonel, artefactul este legat de navetă, în deplină siguranță! Coborârea în patruzeci de minute.

- Mulțumesc, spuse Kaufman, după care se întoarse spre Capelo. Comandantul Grafton a fost de acord cu testul tău. Peste nouăzeci de minute vom avea poziția ideală de tragere.

- Bine.

- Mulțumesc, Tom! spuse Kaufman.

Ca și cum fizicianul i-ar fi făcut o mare favoare. Consistent ca vântul...

- Cu cea mai sinceră plăcere, Lyle! răspunse Capelo, dar celălalt ignoră sarcasmul și se mulțumi să zâmbească.

Kaufman urmări cum naveta se desprinse de navă, cu încărcătura bine prinsă în plasa din cabluri monofilare. într-o clipă, se depărtă atât încât deveni un simplu punct întunecat.

Reușise să-l oprească pe Capelo să facă nava praf în căutarea lui Marbet, lucru de care, nu se îndoia, ar fi fost perfect capabil. Dar problema Marbet rămânea, și-i stătea ca un bolovan în stomac. Trebuia să știe exact ce aflase de la faller despre artefact - dacă aflase ceva. Mai trebuia să pună în balanță posibilitatea obținerii mai multor informații, pe de o parte, și riscul ca ea să încalce din nou regulile de securitate, pe de altă parte, și să ia o decizie.

"Nu să încalce regulile de securitate. Spune lucrurilor pe nume, ca atunci când ai ordonat să fie arestată: trădare! I-a comunicat intenționat informații valoroase, secrete, unui dușman cu care suntem în război."

Kaufman avea la dispoziție nouăzeci de minute. Se duse la carceră.

Pe o navă ca *Alan B. Shepard*, carcera era alcătuită din două încăperi: o anticameră și o celulă. Când nu existau prizonieri - adică mai tot timpul - anticamera era folosită ca depozit. Când exista un prizonier, lăzile se transformau în birou și scaun pentru polițistul militar care monitoriza securitatea, deși pentru contravențiile minore se sărea, de obicei, peste formalitatea prezenței

gardianului. Atât anticamera, cât și celula erau încuiate electronic. Kaufman avea codurile de la celula lui Marbet - informație de care nu se așteptase să aibă nevoie în timpul acelei călătorii.

Polițistul militar se ridică în picioare și-l salută:

- Domnule colonel!

- Pe loc repaus, sergent! Mi-a autorizat comandantul Grafton vizitarea prizonierei?

- Da, domnule! Echipa proiectului special are autorizație să intre, domnule!

Kaufman se uită mai atent și văzu ce tânăr era sergentul. Probabil că abia se înrolase. Nou-veniții primeau întotdeauna misiunile cele mai plicticoase.

Kaufman intră în celulă. Era o încăpere de doi metri pe trei, cu pat, toaletă și chiuvetă. Marbet ședea pe marginea patului, îmbrăcată într-o salopetă verde, și scria, folosind creion și hârtie. În carceră nu erau admise nici măcar tăblițe electronice. Pe pat, lângă ea, se afla o tavă cu mâncare, neatinsă.

- Bună, Marbet!

- Bună, Lyle!

Vocea ei era neutră - semn bun. Kaufman sperase să evite isteria și furia. Își dădu seama că Marbet nu se va lăsa în voia unor asemenea stări.

- Am venit să-ți pun unele întrebări necesare despre activitatea ta.

- Mi se permite s-o duc mai departe? Scurt și direct.

- Asta nu s-a decis încă!

Mințea, desigur. Trădarea militară, adică dezvăluirea în fața inamicului a unor informații vitale și secrete despre armament, era de competența lui Grafton, indiferent cine comisese infracțiunea. Iar Grafton nu va accepta nici în ruptul capului s-o elibereze, decât pentru a o preda unei înalte curți de judecată a Alianței Solare.

- Minți! spuse ea. Uită-te la tine... minți și nu-ți place.

- Așa e, admise Kaufman, așezându-se pe pat lângă ea, dar nu prea aproape. Nu-ți poți relua munca, n-ai voie să-l vezi pe prizonier și vei rămâne în carceră până ajungem pe Marte. Dar între timp trebuie să-mi spui tot ce-ai aflat că știe fallerul despre artefact. Ăsta e un interogatoriu oficial, dar și o rugăminte, pentru bunul mers al proiectului. Cooperezi?

- Bineînțeles! Niciodată nu m-am gândit la altceva decât la succesul proiectului.

- Eu te cred. Alții, nu! Ea zâmbi trist.

- Măcar acum ești cinstit. N-am prea multe de spus. Da, fallerul a recunoscut imediat artefactul. A recunoscut și hologramа pe care i-am proiectat-o, ceea ce indică faptul că au descoperit cum să folosească destabilizatorul cu fascicul direcționat, adică setarea unu. Până aici am ajuns. Plănuiam să programez o hologramă care să demonstreze și efectul sferic de undă al destabilizatorului, să văd dacă-l recunoaște. Dar ai intervenit înainte să pot face asta.

- Ai văzut, în limbajul lui nonverbal sau în cel prin semne, ceva care să-ți spună și altceva decât că l-a recunoscut?

- Da. Era îngrijorat că știm despre existența artefactului sau că-l avem. Foarte îngrijorat!

- Altceva?

- Nimic. N-am avut timp.

Apropierea ei începea să-l tulbure. Îl privea deschis, fără amărăciune, părînd să înțeleagă și situația lui, și cea proprie... "Nu există altă femeie ca ea!" Îi simți parfumul - personal, inconfundabil.

Marbet zâmbi și el știu că-i cunoaște gândurile. Spre marea-i iritare, simți că-i năvălește sângele în obraji.

- Nu-ți face probleme, Lyle! Și tu mă atragi. Dacă lucrurile ar fi stat altfel...

Îl manipula din nou? Nu, de astă dată nu. Sau poate așa dorea să creadă...

- Altceva? o întrebă sec.

- Un singur lucru. Dar foarte important. Trebuie să-l convingi pe Grafton să mă lase să vorbesc din nou cu fallerul!

- Imposibil, Marbet! Nu se poate.

- Trebuie, Lyle! Fallerul era foarte îngrijorat că avem artefactul.

- Era de așteptat, nu?

- Da. Dar după câte mi-am putut da seama, nu-l îngrijora numai descoperirea noului nostru avantaj stategic. Încerca să ascundă ceva, Lyle! Ceva important, ceva ce-ar trebui să știm despre artefact.

- Poți să-ți dai seama ce?

- Habar n-am! Dar sunt sigură că nu mă înșel. Nu trebuia să mă arestezi atât de repede! Trebuia să mă asculți mai întâi, să cântărești toate alternativele și să iei o decizie în stilul tău atent. Dar în loc de asta, te-a luat valul, în parte pentru că sentimentele față de mine te copleșeau și erai dezamăgit că am făcut ce-am făcut. Și dacă e adevărat ceea ce spui despre Grafton, nu văd cum am putea să îndreptăm lucrurile.

În drum spre puntea de observație, Kaufman se opri și la celula secretă unde era ținut celălalt prizonier. Pe coridor stătea de gardă unul dintre militarii lui Grafton. Pe un ecran din anticameră, Kaufman văzu că mâna fallerului era din nou încătușată.

Ceru computerului să-i arate, într-un rezumat de cinci minute, activitatea fallerului după plecarea lui Marbet. Programul nu avu nevoie de cinci minute. Îi spuse că fallerul nu făcuse nimic neobișnuit: hrană, somn, privit în gol. Analiza înregistrărilor în timp real nu-i semnalase nici o mișcare semnificativă a trupului, nici schimbări de expresie.

Dar computerul nu era Marbet Grant.

[22]
GOFKIT JEMLOE

ENLI STĂTEA ÎMPREUNĂ cu Calin în camera ei din gospodăria Voratur. Ușa închisă și tapiseriile de la ferestre complet trase împiedicau lumina soarelui să pătrundă înăuntru, așa că Enli aprinsese o lampă micuță. Pe teritoriul gospodăriei, multe draperii de la ferestre fuseseră trase; oamenii se adunau în grupuri mici, ca și cum pierderea realității împărtășite ar fi fost mai ușor de suportat dacă se aflau mai puțini oameni în preajmă.

- Spune-mi încă o dată, Enli!

Ea îi spălase sângele de pe urma luptei cu Justafar și-i bandajase capul și brațul. De sub bandaj, ochii onești ai lui Calin o priveau cu nedumerirea unui copil care întreabă de ce a murit animalul lui preferat. Din când în când, prin tapiserii răzbăteau până la ei strigăte pline de spaimă, ale celor pentru care realitate se frânsese.

Poate numai pentru o vreme. Poate nu. Enli îl ținea pe

Calin de mână, strâns.

- Încă o dată! Apoi trebuie să mă duc să-i explic lui Pek Voratur.

- Încă o dată.

- Iată ce mi-a spus Pek Sikorski.

Pek Sikorski oare mai dormea în camera de oaspeți? Trebuia s-o trezească înainte să meargă la Pek Voratur. Începu să vorbească mai repede.

- Realitatea noastră împărtășită vine de la ceva din aer, ceva invizibil, ca parfumul florilor. Noi respirăm realitatea împărtășită o dată cu aerul. Și așa cum mireasma vine de la flori, realitatea împărtășită pe care o respiram venea de la un obiect. Un obiect manufacturat care, de când ne știm noi pe lume, se găsește în munții Neury. El...

- Dacă se află în munții Neury, este un dar de la Prima Floare!

- Poate. Dar acum, terranii au luat obiectul și l-au dus cu barca lor din metal zburătoare. Și astfel, realitatea împărtășită nu mai înmiresmează aerul de pe Lume.

Îl privi cum se luptă să înțeleagă.

- Dar de ce l-au luat? Era darul primit de noi de la Prima Floare! De ce vor realitatea noastră împărtășită? N-au una a lor?

- Nu, ei n-au, spuse Enli. Și când am urcat la bordul bărcii zburătoare mari, nici noi n-am mai avut.

- Dacă n-au o realitate împărtășită a lor, proprie, atunci nu sunt reali! N-au suflet!

- Eu nu eram ireală când mă aflam la bordul navei zburătoare. Mi-am păstrat sufletul! La fel și Pek Voratur, și Pek Forbin, și Essa Criltifor.

Îi reveni în minte imaginea fetei care alerga și râdea împreună cu Sudie, fetița oamenilor.

- Calin, suntem reali, continuăm să avem suflet, chiar dacă nu mai împărtășim realitatea!

- Spui lucruri nereale împotriva Primei Flori!

Enli rămase tăcută. Putea el să accepte acest lucru nou și straniu, această blasfemie? În cele din urmă, va fi nevoit... Cu toții vor fi nevoiți să accepte. Însă dacă dragul ei Calin dădea vina pe ea pentru că-i explicase cele întâmplate, poate că împerecherea lor nu va mai avea loc. Enli simți un junghi în inimă.

- Dar tu nu faci decât să repeți ce ți-au spus terranii, nu-i așa, Enli? Ei sunt cei care n-au suflet! Ei ne-au făcut lucrul ăsta îngrozitor!

- Da, confirmă ea.

Îi venea să izbucnească în lacrimi de ușurare. Calin va da vina pe terrani, nu pe ea! Bărbatul o luă în brațe.

- Cum putem să luăm înapoi obiectul manufacturat?

- Nu cred că putem, Calin! Terranii l-au luat de pe Lume și l-au dus în spațiu. Noi n-avem bărci de metal zburătoare ca să-i urmărim.

- Adevărat! Of, ce oameni ireali, nemernici și fără suflet! I-aș omorî pe toți!

Pek Sikorski!...

Pe Enli o cuprinse frica. Sări în picioare și-l trase pe Calin după ea.

- Vino cu mine! Acum! Te rog, Calin, deocamdată nu pune întrebări, este foarte important...

Îl ridică, trăgându-i de mână și alergă cu el prin curțile pustii și prin grădini, spre casa de oaspeți.

Pek Sikorski dormea, nevătămată. Puțini din gospodăria Voratur știau că se află acolo; și mai puțini se gândeau la ea, în confuzia ce-i cuprinsese. În plus, Enli înțelese cu întârziere că nimeni, în afară de ea, nu știa că terranii se făceau vinovați de pierderea realității împărtășite, de destrămarea lumii.

Dar Calin știa. Când o văzu pe Pek Sikorski adormită, cutele craniene i se încrețiră și blana de pe gât i se zbârli.

- Uite pe unul dintre ei! Măcar pe ăsta pot să-l ucid!

- Nu! strigă Enli, îngrozită.

"N-ar fi trebuit să-l aduc aici, unde mi-o fi fost capul, nici unul dintre noi nu mai gândește normal..."

Se aruncă asupra lui Calin, pavăză între el și Pek Sikorski. El nu știa ce înseamnă violența; se opri imediat.

- Enli? Ce-i?

- Nu ea a făcut asta, Calin! Terrana asta i-a rugat pe ceilalți să lase obiectul aici. Pentru noi! A rămas pe Lume fiindcă-i urăște pentru că ne-au răpit realitatea împărtășită!

El scutură din cap, asemeni unui animal care se scutură de apă.

- Nu-nțeleg...

- Știu. E foarte greu! spuse ea.

Aparent, ceva din vocea ei îl mișcă. Era un om sensibil.

- E greu, draga mea! Mai ales pentru tine, care ai... care trebuie... care ai trăit cu acești terrani. Dar dacă tu spui că terrana asta e reală, atunci este o realitate împărtășită!

Enli se duse în brațele lui, recunoscătoare... Îi era atât de recunoscătoare! Calin rezistase. Totul avea să fie bine. El rosti întretăiat, ca un copil:

- Enli... eu... nu știu cum... să trăiesc... așa! Nici unul dintre ei nu știa.

- O să învățăm, Calin al meu! șopti ea. O să învățăm.

Văzu că Pek Sikorski se trezise și-i asculta în liniște. Se desprinse de Calin și îngenunche lângă patul ei.

- Pek Sikorski, s-a întâmplat! Realitatea împărtășită s-a întrerupt.

- Oamenii se încuie în case, de teamă? Strigă, se tânguie?

De unde știa?

- Da! Dar nu asta am venit să-ți spun, ci altceva, ceva foarte important. Nu-i poți dezvălui lui Voratur și nici altcuiva că realitatea împărtășită nu mai există din cauza terranilor. Dacă faci asta...

- Dacă o fac, vor decide că n-am suflet și mă vor ucide.

- Știai asta? spuse Enli uluită.

- Da. Știam.

- Atunci de ce n-ai plecat cu ceilalți terrani? Cu perechea ta, Pek Gruber?

- N-am putut! spuse Pek Sikorski.

Enli îi înțelese tristețea fără margini, dar nu și felul de a gândi. N-avea cum să priceapă pe de-a-ntregul o realitate terrană. Nu va putea niciodată.

- Acum trebuie să-i explic lui Pek Voratur ce s-a întâmplat, continuă Pek Sikorski. El e un om puternic și bogat. Îi poate ajuta pe oameni să-și păstreze calmul, să-i împiedice să se răscoale.

Cuvântul era terran.

- Da, dar... Bine! Spune-i lui Pek Voratur că s-a-ntâmplat ceva cu obiectul manufacturat care parfuma aerul cu realitate împărtășită și că trebuie să învățăm să trăim fără el. Dar nu-i spune că terranii l-au luat. Spune-i că

terranii tocmai au văzut... (avu o inspirație subită) au văzut cu un telescop mare, mult mai puternic decât cel primit de Pek Voratur de la Pek Kaufman, au văzut obiectul... murind. Spune-i că a fost o... o... Oare ce-ar suna îndeajuns de important și de ciudat încât toată lumea să creadă că a fost creat de Prima Floare?

- O piatră vie! Nu un obiect manufacturat, ci o piatră vie, pe care terranii au văzut-o murind. Și de aceea realitatea împărtășită a dispărut!

- Preferi asta? întrebă Pek Sikorski posomorâtă. Va fi mai ușor de acceptat pentru semenii tăi?

- Da! spuse Enli.

Dar se întreba dacă într-adevăr așa va fi. Îl privi pe Calin. Cutele de pe țeasta acestuia se încrețiseră din nou.

- Enli, tu o înveți pe terrană să spună lucruri nereale!

- Da.

Și nu simțea durere de cap în acele clipe, după cum nu va simți nici când Pek Sikorski va vorbi cu Pek Voratur. Enli observă că și Calin, descurajat, înțelegea acest lucru. Nici o durere de cap!

- Dar este pentru binele tuturor!

- Înseamnă că acum oricine poate spune orice! Chiar dacă este nereal!

- Da, repetă Enli.

- Nu vreau să merg cu tine la Pek Voratur ca să-i spui asta! zise Calin brusc. Mă întorc la Gofkit Jemloe! Trebuie să am grijă ca solul surorii și al mamei mele să rămână bogat.

- Să-ți dau bicicleta aceea, Calin, spuse Enli ridicându-se în picioare.

Ochii lui se întunecară și mai tare.

- Nu vreau o bicicletă de la tine! Poate că realitatea împărtășită a dispărut. Poate că fiecare are voie să spună orice. Dar oamenii ar trebui să spună în continuare lucruri reale. Și tu, Enli!

Se întoarse rapid și plecă. Enli parcă prinsese rădăcini în podea. Se gândea că dacă se va mișca, se va face țăndări. Nici o durere determinată de neîmpărtășirea realității n-ar fi putut s-o echivaleze pe cea pe care-o simțea în acele clipe.

Pek Sikorski își acoperi fața cu mâinile.

Îl găsiră pe Pek Voratur în apartamentul său, îm-

preună cu Alu, bolnăvicioasa lui soție, cu copiii și cu un văr mai în vârstă. Pek Sikorski îi descrise realitatea arătată de Enli, realitatea neadevărată: că terranii au văzut cum o uriașă piatră vie a murit în munții Neury. Pek Voratur ascultă cu atenție și Enli văzu cum pe chipul lui cărnos, bine dat cu ulei se întipărește ușurarea. Asta putea înțelege: o piatră sacră, creată de Prima Floare - și ce nu-i stătea Primei Flori în putere să creeze, dacă făcuse Lumea? O piatră sacră, care murise, așa cum moare tot ce este viu. Iar parfumul realității împărtășite a dispărut.

- Da, trebuie să punem semnalizatorii cu oglinzi să le comunice tuturor. Da, da! Mă ocup eu de asta. Pek Treenifil! tună el după administratorul gospodăriei.

- Realitatea împărtășită a dispărut pentru totdeauna? întrebă cu glas slab Alu Pek Voratur, din patul în care zăcea.

- Da! răspunse Pek Sikorski, și Alu Pek Voratur își trase pătura peste față.

Se dovedi greu să găsească un semnalizator cu oglinzi; și aceștia se retrăseseră în case, înfricoșați. Satul încremenise. În cuptoarele comunale nu mai ardea focul de gătit; ciurdarii care păzeau turmele de jikibe nu se vedeau nicăieri; nici copiii nu mai goneau între șoproanele pentru biciclete și grădini. În cele din urmă, Pek Voratur, care mergea fără teamă prin satul împietrit, a găsit totuși un semnalizator cu oglinzi: omul stătea prostit în fața altarului floral din casa lui.

Turnurile de semnalizare se aflau la aproximativ șapte cellib distanță unul de altul, încercuind Lumea pe la ecuator - unde se afla principalul continent al planetei. Semnalizatorii se aflau la datorie în toate zilele însorite. Pe vreme bună, orice mesaj străbătea jumătate din planetă în răstimpul de la răsărit la apus și cealaltă jumătate în ziua următoare. Rețelele secundare de turnuri răspândeau vestea spre nord și sud, după care mesagerii pe biciclete duceau informația în satele cele mai izolate. Deși rareori se foloseau toate turnurile simultan, sistemul de semnalizare cu oglinzi putea să informeze întreaga populație a Lumii. Fără tragere de inimă, semnalizatorul din Gofkit Jemloe se urcă pe bicicletă și pedală către turnul aflat pe cel mai înalt deal din zonă. Mai

târziu, Enli și Pek Sikorski văzură semnele luminoase pe care le făcea înclinând oglinzile în fel și chip. Mesajul sclipi de câteva ori la rând. După o vreme, semnalizatorul se întoarse în Gofkit Jemloe.

- Pek Voratur, nu răspunde nimeni! Și ceilalți semnalizatori și-au abandonat turnurile. Nu pot împărtăși nimic cu nimeni!

Enli, Pek Voratur și Pek Sikorski se priviră și se întoarseră tăcuți în gospodăria Voratur.

Slujitoarea de la poartă nu se afla la post. Cineva stricase sculptura delicată, din lemn, a porții: o sfărâmase în bucăți mici, irațional, cu furie.

- Așa începe! spuse Pek Sikorski, ostenită, în terrană.

Pek Voratur se uită la ea fără să înțeleagă, dar Enli își dădu seama, cu durere, că știe la ce se referă Pek Sikorski.

În dimineața următoare, totul se sfârși.

Enli se trezi prima, foarte devreme, cu pleoapele grele, pentru că dormise foarte puțin. Avea un gust oribil în gură. Dormise în camera personală a lui Voratur, împreună cu mulți alții. După ce-i fusese făcută țăndări poarta, Pek Voratur părea să se fi gândit că e mai bine să aibă în preajmă mulți oameni, care să nu distrugă nimic. Treizeci de membri ai gospodăriei se înghesuiseră în așternuturile de pe podea.

Enli merse împleticit până la closetul din vecinătatea grădinii și dădu drumul șuvoiului matinal. Când ieși, văzu un bărbat care-și aștepta rândul. Nu-l recunoscu; nu se număra printre cei care petrecuseră noaptea în camera lui Pek Voratur. De fapt, nici nu purta tunica gospodăriei Voratur. Avea mâinile aspre: un muncitor care n-avea ce să caute acolo.

Bărbatul o împinse pe Enli cu brutalitate la o parte. Ea purta în blana de pe gât un ornament primit de la Pek Voratur. Bărbatul îl observă și-l înșfăcă, trăgând atât de tare, încât o duru.

Începu s-o doară capul.

Dar și pe bărbat: acesta lăsă ornamentul să cadă, își prinse capul în mâini și se depărtă, clătinându-se. Când ajunse într-un colț al grădinii, începu să verse.

Enli se sprijini de zid, respirând anevoie. Realitatea împărtășită se întorsese! Cum? Să fi aduses terranii

înapoi obiectul? De ce? Și mai departe ce urma să se întâmple?

*****

LA CINCIZECI de mii de kilometri deasupra planetei, Capelo spuse:

- Acum!

De pe punte, vocea secundului repetă comanda către ofițerul artilerist:

- Începeți tirul!

Un fascicul protonic țâșni de la bordul lui *Alan B. Shepard* spre planetă, îndreptat spre un punct din munții Neury aflat la câțiva kilometri distanță de locul unde se afla artefactul. Fascicul slab, firește, dar perfect capabil să pulverizeze stânca. Instalaseră senzori în locul ales, în munții din jur, pe sonde cu orbită joasă și chiar pe artefact. Kaufman se aplecă spre ecrane.

- Nimic! spuse Rosalind. Hal?

- Nimic.

- Domnule colonel Kaufman, fasciculul n-a lovit ținta! se auzi de pe punte vocea secundului. Dispariția lui se aseamănă cu dispariția fasciculelor din atacurile ratate asupra navelor fallere prevăzute cu scuturi modificatoare de fază.

Vorbea pe ton oficial, dar vocea îi trăda entuziasmul: în sfârșit, aveau echivalentul apărării dușmane!

- Dieter? Raportează! spuse Kaufman în comlink.

- Nimic! răspunse Gruber, aflat pe planetă. Puteam să stau drept țintă și tot nu mi s-ar fi întâmplat nimic! Este scutul, Tom, așa cum ai spus. Protejează întreaga planetă!

- Încă nu știm asta, spuse Capelo. Puntea, trageți cu o putere mai mare!

- Începem tirul!

Senzorii plasați pe planetă nu înregistrară nimic; nici cei orbitali, nici echipamentul de pe puntea de comandă. Gruber nu văzu nimic. "Dumnezeule mare, își spuse Kaufman, îl avem! Scutul care protejează navele fallerilor, cu o setare ce protejează o întreagă planetă! El a apărat Lumea de efectul de undă care a ucis-o pe Syree Johnson și a prăjit planeta Nimitri. Îl avem!"

- Încă nu-l avem! zise Capelo.

Petrecură următoarele două zile ținând planeta sub

tir. De pe navă se trase cu toate armele existente, la intensități variabile. Traseră în partea în care se afla artefactul, în partea opusă acestuia și la ambii poli. Obținură de fiecare dată exact același efect: nimic! Planeta nu era atinsă, iar raza dispărea de parcă nici n-ar fi existat.

În a treia zi, aruncară deasupra uriașei mări din nord o bombă nucleară. Senzorii interni indicară că detonatorul a fost activat și că reacția în lanț a început. Dar nu se degajă deloc energie. Nu se întâmplă nimic.

Lui Kaufman îi veni în minte un citat dintr-o religie străveche, pe care n-o putu identifica - sau poate ținea de istoria fizicii, din care citise atât de mult: *Eu sunt Shiva, distrugătorul lumilor!* "Nu", își spuse el. "Nu! Noi am devenit salvatorii lumilor sau cel puțin ai Pământului. O întreagă planetă!" Zâmbi.

"Salvatorii Lumilor" dădură o petrecere, la care participă toată lumea: oameni de știință, tehnicieni și ofițeri. Apăru chiar și Grafton, rezervat, dar amabil cu toată lumea, mai puțin cu Kaufman, pe care-l evită. Acesta înțelese. Marbet era tot la carceră, prizonierul de război se afla tot în celula sa, dar Grafton nu știa prea bine care va fi următoarea mișcare a lui Kaufman.

Nici Kaufman nu știa. Le spusese tuturor că Marbet se află în carantină, din cauza unei versiuni nou-descoperite a retrovirusului Ballinger.

Ținu toasturile obligatorii, pentru echipa sa, pentru navă, pentru necunoscuta rasă superioară care le lăsase moștenire atât artefactul, cât și tunelurile spațiale. Petrecerea se dovedi minunată. Numai doi oameni erau nefericiți și amândoi plecară devreme.

Dieter Gruber nu reușise să-și convingă soția să se întoarcă pe navă. Celorlalți le zise doar că Ann își continuă cercetările pe planetă. Gruber bău prea mult și apoi se retrase în cameră, ca să se certe iarăși cu Ann prin comlink.

Cealaltă față posomorâtă îi aparținea lui Capelo. Kaufman, care avea oricum de dres câteva lucruri în privința lui, așteptă până când îl văzu singur într-un colț. N-avu prea mult de așteptat: Capelo nu era genul care să atragă oamenii în jurul lui la o petrecere.

- Tom, cum se simte fetița ta? S-au terminat coșmarurile?

- Nu, s-au înrăutățit!

- Îmi pare rău să aud asta. Dar vreau să te felicit pentru strălucitoarea ta muncă științifică! Este o descoperire uluitoare pentru noi!

Capelo îl privi mohorât.

- Chiar crezi că e uluitoare, Lyle? De fapt, chiar crezi că e vorba de știință? N-am făcut decât să găsim o cutie neagră și să încercăm diverse chestii, ca să vedem cum reacționează. Tot n-avem nici cea mai vagă idee de ce. N-am nici o teorie, nici o ecuație, nici un model, nici măcar o impresie care să merite a fi luată în seamă. Nu cred că Einstein, Bohr sau Yeovil se simt prea amenințați!

Kaufman refuză să ridice mănușa.

- Voiam să te întreb ceva în privința asta. Să recapitulăm ce știm până acum despre artefact: setarea unu e o armă locală. Setarea doi: un scut local. Setarea trei: o armă locală cu rază de acțiune mai mare. Setarea cinci: un scut planetar. Dacă urmăm modelul, crezi că setarea șapte este o armă?

- Da. Cred că setarea șapte ar pârjoli o întreagă planetă, prin destabilizarea forței tari.

- Iar setările unsprezece și treisprezece?

- Dacă modelul se menține, setarea unsprezece ar proteja un întreg sistem solar. Iar setarea treisprezece ar pârjoli un întreg sistem solar, așa cum a făcut artefactul lui Syree Johnson cu sistemul în care ne aflăm. Cu excepția Lumii.

Capelo rosti cuvintele atât de calm, încât Kaufman simți că îngheață. "Ar pârjoli un întreg sistem solar..." *Eu sunt Shiva*...

- Desigur, asta e numai o teorie, zise Capelo deprimat. Nu putem testa setarea treisprezece, decât dacă plănuiești să distrugi un sistem solar oarecare. Lyle, ce aveți de gând voi, soldații, să faceți cu chestia asta? Fallerii au scuturi modificatoare de fază pe mai multe nave, deci e clar că au avut mai mult succes decât mine în a-și da seama cum funcționează. Cel puțin s-au dumirit suficient ca să construiască mai multe. Voi aveți numai unul. Îl setați ca să protejeze sistemul Sol? Îl duceți acasă la falleri și activați setarea treisprezece, netestată, în speranța că va provoca iradierea întregului lor sistem

stelar?

- Asta nu hotărăsc eu!

- Corect. Așadar, n-ai nici o opinie, fiindcă soldații îndeplinesc ordinele fără să gândească, așa cum facem noi, fricoșii.

- Tom...

- Eu am o opinie! Du artefactul acasă la falleri și aruncă-le în aer întregul sistem stelar! Și, o dată cu el, absolut tot neamul ăsta de jigodii!

Pentru prima oară, Kaufman își dădu seama că fizicianul era fie beat, fie drogat. Fără îndoială, credea ce spusese, dar în alte împrejurări n-ar fi vorbit atât de deschis.

Capelo păru să-și dea seama, cu întârziere, de acest lucru.

- Scuză-mă dacă sărbătoarea asta mi se pare cam plicticoasă! Mă duc să le citesc fetelor mele o poveste, înainte să adoarmă.

Și plecă.

Kaufman rămase singur, bând din pahar. Capelo continua să-l nedumerească. Avea atâta tandrețe pentru copilele lui obositoare, dovedea atâtea calități înnăscute și o asemenea clarviziune în anumite privințe! Iar în altele era atât de orb... atât de plin de amărăciune și de furie! Tom Capelo avea de toate în exces.

Privind lucrurile mai practic, Kaufman își spuse că fizicianul se considera singurul capabil să vadă implicațiile muncii întregii echipe. Dar tocmai Capelo nu reușea să vadă suficient de departe. Fallerii aveau deja un artefact, plus facsimile ale setării doi - cel puțin! Teoretic, ar fi putut să facă tot ce spunea Capelo, inclusiv să pârjolească întregul sistem Sol. Și-atunci, de ce n-au facut-o?

Nu exista răspuns. Doar dacă nu cumva răspunsul se afla încuiat în mintea prizonierului faller. Iar dacă așa stăteau lucrurile, el, Kaufman, o scosese din joc pe Marbet, singura lor cheie, iar prin grija lui Grafton, ea avea sa rămână în afara jocului. Greșeala lui, și încă una foarte mare. *Eu sunt Shiva*... Doi tehnicieni, binedispuși și amețiți zdravăn de băutură, veneau spre el, râzând și împleticindu-se. Kaufman afișă un zâmbet îngăduitor.

[23]
GOFKIT SHAMLOE

ENLI STĂTEA PE o piatră, la marginea satului Gofkit Shamloe, în lumina apusului, și o asculta pe Pek Sikorski, care vorbea prin comlink cu Pek Gruber. Nu voia să tragă cu urechea; se ridică să plece, dar Pek Sikorski o apucă de încheietură și o trase în jos, așa că Enli se așeză și privi cum se lasă întunericul.

Era un asfințit frumos: cerul în nuanțe de roșu și auriu părea să îndulcească aerul tot atât de mult ca delicatele mittibe de la picioarele ei. Îi vedea pe sătenii adunați în poiană, printre cuptoarele comunale în care mai mocnea jăraticul. Copiii se fugăreau printre adulți. La prima vedere, era o seară liniștită, ca atâtea altele, în Gofkit Shamloe. Doar că adulții stăteau în grupuri mici în loc să danseze și treceau cu reticență dintr-un grup în altul, iar copiii insuficient supravegheați strigau din cale-afară de tare.

- Te-am întrebat cât mai durează, Dieter... Nu mă minți, te rog! Pot suporta orice, dar asta nu.

De departe, de la celălalt capăt al legăturii, undeva în cerul roșu-auriu, Pek Gruber răspunse ceva. Enli nu reuși să distingă cuvintele.

- Ați terminat toate testele pe care le puteați face cu artefactul pus înapoi la locul lui, nu? Sau sunteți aproape gata. Când îl luați din nou de pe Lume?

Alte cuvinte neînțelese; trupul încordat al lui Pek Sikorski rămase nemișcat.

Enli văzu cum o umbră se desprinde dintr-un grup și pornește spre ele.

- Nu, nu vreau, spuse Pek Sikorski cu voce foarte joasă. Pleacă fără mine! Trebuie să fie aici cineva care să le explice bieților oameni... Nu încerca să-mi vinzi rahatul ăsta, Dieter! N-am să te ajut să ucizi această civilizație! Refuz categoric!

Umbra deveni mai clară: era Soshaf Pek Derilin. Nu, nu Derilin - în marile gospodării apăruse moda ca fiul cel mai mare să ia numele tatei, nu pe al mamei. O schimbare de realitate. Pek Voratur, îmbrăcat într-o tunică minunat brodată cu flori, ținea în mână o lampă. Blana lui

mătăsoasă și strălucitoare unduia în briza nopții. "Un bărbat frumos!" își spuse Enli cu indiferență și inima începu s-o doară din nou. Calin....

- Niciodată! spunea Pek Sikorski. Adio, Dieter!

Întrerupse legătura. Imediat, comlink-ul începu să sune iar, cu țârâitul lui special, mecanic, atât de diferit de sunetul unui clopoțel adevărat. Pek Sikorski făcu ceva și țârâitul se opri.

- Fie ca grădinile voastre să înflorească veșnic, Pek Sikorski și Pek Brimmidin! rosti tânărul Pek Voratur, oferindu-le o floare portocalie.

- Fie ca strămoșii să se bucure de florile tale! răspunse Enli când văzu că Pek Sikorski n-avea de gând să vorbească.

Pentru Enli, chipul terranei arăta ca mort: avea pielea mai palidă ca înainte, tâmplele încordate, ochii goi. Citea disperarea pe fața ei, dar știa că Soshaf Pek Voratur nu va observa nimic. Fiindcă nu vedea cute încrețite pe țeastă, blana de pe gât atârnând fără vlagă și pliuri de piele în jurul unor ochi întunecați. Pek Voratur n-avea suficientă experiență cu terranii ca să vadă disperarea lui Pek Sikorski, așa că era scutit de durerea de cap care-o sfredelea pe Enli. Doar ea știa că realitatea nu era împărtășită între ei trei.

- Pek Sikorski, tatăl meu vă cere să-i dăruiți o conversație.

Terrana îl privi cu regret și durere. El nu sesiză. "Și în curând, după ce terranii vor ridica obiectul în cer, așa va fi pentru noi toți, se gândi Enli. Nici unul nu va ști ce simt ceilalți."

- Vin, spuse Pek Sikorski fără vlagă.

Pek Voratur zâmbi și ridică lampa, căci se întuneca tot mai tare. În interiorul abajurului din sticlă, o flacără se înălță brusc din candela cu ulei, apoi se stinse. În timp ce Pek Voratur se străduia s-o aprindă din nou, Enli îi șopti lui Pek Sikorski:

- Când vor lua din nou realitatea împărtășită?

- Mâine.

- Pentru totdeauna?

- Pentru totdeauna.

- Gata, s-a aprins! spuse Pek Voratur mulțumit. Urmați-mă, doamnelor!

În poiană, lumea începu să danseze, deși timid, cu teamă. Enli simțea diferența. Dar cel puțin era o încercare împărtășită, o frică împărtășită. Întoarse capul și o urmă pe Pek Sikorski în tăcere.

- Nu! zise Hadjil Pek Voratur. Iarăși! Mi-ai spus acum două zile să convoc semnalizatorii și să le dau de veste locuitorilor Lumii cum că realitatea împărtășită ne-a părăsit pentru totdeauna. Iar acum s-a întors! Dacă semnalizatorii ar fi făcut cum le-am cerut, acum ar spune toți că sunt nebun, și pe bună dreptate. Poate chiar s-ar considerat că nu împărtășesc realitatea. Nu-i convoc din nou pe semnalizatori!

- Trebuie! insistă Pek Sikorski. Pek Voratur... realitatea împărtășită ne va părăsi din nou. Mâine. De data asta, pentru totdeauna! Ăă... telescopul de pe barca noastră de metal zburătoare a văzut mărețul dar al Primei Flori: piatra vie. A început să moară, apoi și-a recăpătat forțele pentru scurt timp - ai văzut că uneori li se întâmplă așa plantelor și oamenilor pe moarte! Dar acum moare de-a binelea, iar realitatea împărtășită va înceta.

- Așa ai spus și ultima dată! răspunse Voratur și fața lui rotundă, lucioasă tremură sub cutele craniene încrețite. Nu se poate. Nu voi face ce-mi ceri!

- Tată..., spuse încet Soshaf Pek Voratur. Voratur se întoarse spre el.

- Ce-i?

- Am putea muta flota puțin mai departe de țărm. Lasă-i pe agenți să aleagă cei mai buni oameni, care să rămână pe nave, iar celorlalți dă-le liber peste noapte. Ai putea să le spui agenților prin comlink.

După o clipă, adăugă:

- Când realitatea împărtășită a plecat acum două zile, cineva a sfărâmat poarta din față și a furat mai multe pocale de aur.

- Nu se va mai repeta! îi spuse Voratur.

- Nu, tată.

- O să le spun agenților. Pek Sikorski, Pek Brimmidin, fie ca bobocii să vă parfumeze inima!

Era semnalul că întrevederea s-a încheiat.

- Fie ca florile tale să bucure inimile strămoșilor! replică Enli.

Când se întoarseră în camera lui Enli, Pek Sikorski remarcă:

- Nu te-a durut capul când Voratur s-a răzgândit.

- Nu, răspunse Enli încurcată.

Încercă să înțeleagă unde bătea Pek Sikorski, dar nu reuși.

- Pentru voi trei, faptul că a acceptat sugestia lui Soshaf nu însemna că s-a răzgândit, nu-i așa? Toți știați că nu crede că realitatea împărtășită va dispărea din nou, dar și că va prefera să-și protejeze navele de negoț, în cazul în care acest lucru se va întâmpla.

- Desigur, spuse Enli. Nu asta ar face oricine?

- Realitate împărtășită, spuse Pek Sikorski cu tristețe. Enli...

- Ce-i?

- Vreau să iei comlink-ul meu. Poftim! Ascunde-l undeva. Spre deosebire de cele pe i le-am dat lui Pek Voratur, ăsta poate să comunice și cu nava zburătoare, oriunde în sistemul vostru stelar. Dacă mi se întâmplă ceva în următoarele cinci zile... dacă mor cumva... vreau să iei legătura cu Pek Kaufman și să-i spui ce se întâmplă pe Lume. Vrei să faci asta pentru mine, Enli?

- Da.

- Biata Enli, iar ți-am dat dureri de cap!

- Nu, nu mă doare! protestă ea.

Și era adevărat. Enli și Pek Sikorski împărtășeau realitatea celor ce aveau să se întâmple a doua zi. Enli ar fi preferat s-o doară capul, decât să știe.

*****

REALITATEA ÎMPĂRTĂȘITĂ dispăru a doua zi, înainte de amiază. Nimic deosebit de simțit. Doar că, de data asta, Enli știa.

Pek Sikorski o observase cu atenție cât timp au luat micul-dejun, s-au spălat în baia vizitatorilor și s-au așezat la soare în grădină.

- S-a dus, nu-i așa? întrebă ea.

- Da, s-a dus.

- Să mergem la Pek Voratur!

Traversară curte după curte, grădină după grădină. Enli nu avusese parte niciodată de o asemenea plimbare. Își spunea: "Femeia aceea știe. Uite cum se grăbește spre bucătărie, ocolindu-mi privirea, cu coșul cu fructe de lar

tremurându-i în mână. Băiatul acela, care plivește absorbit stratul cu flori, încă nu-și dă seama. Bărbatul de colo știe; își amintește de data trecută și va fura ceva: uite cum privește ușa boltită care dă în camera personalului înstărit! Va încălca realitatea împărtășită." Enli vedea, dar durerea de cap nu apăru.

Pek Voratur stătea în camera sa personală, cu Soshaf și cel de-al doilea fiu, Tebil, care abia intrase în adolescență. Tebil părea înspăimântat. Toți știau.

Pek Sikorski nu se mai osteni cu saluturile.

- Pek Voratur, când toată lumea din această gospodărie împărtășea realitatea, fiecare făcea ce-i cerea acea realitate. Dar chiar și-atunci, precis, erau slujitori care făceau treburile mai bine, nu dădeau înapoi în fața greutăților și împărțeau cu tine o mai mare...

Enli văzu pe chipul ei cum căuta cuvântul potrivit. "Loialitate ", își spuse ea, dar cuvântul era terran și nu avea echivalent în limba Lumii.

- Împărțeau cu tine o mai mare responsabilitate personală. Așa e?

Soshaf Pek Voratur răspunse în locul tatălui său.

- Da.

- Adună-ți aici toți slujitorii de acest fel și agenții. Acum! Explică-le ce s-a întâmplat. Apoi dă-le sarcina de a supraveghea porțile și ușile gospodăriei tale, așa cum ar veghea ca nici o persoană ireală să nu te atace.

- Nici unei persoane ireale nu i s-ar permite să trăiască! spuse Pek Voratur.

- Creează-ți în minte imaginea unei lumi în care trăiesc mulți oameni ireali și mult mai mulți suferă temporar de confuzia și de teama care ar cuprinde pe oricine dacă l-ar ataca un gliffir. Gândește-te la o imagine în care oamenii - unii oameni - au devenit gliffiri!

Gliffirii existau numai în povești: animale mari și primejdioase, care respiră foc și scuipă săbii. Enli presupuse că Pek Sikorski își repetase dinainte discursul.

- Înțeleg, spuse Pek Voratur.

Și Soshaf Pek Voratur plecă să-i găsească pe servitorii de care vorbise Pek Sikorski. Tânărul Tebil își puse capul în mâini și începu să plângă.

- Încetează! îi spuse aspru tatăl său.

Băiatul nu-l ascultă. Pek Sikorski se duse lângă Tebil

și-și puse mâna pe brațul lui. Vocea ei cu accent puternic era cea mai blândă din câte auzise Enli vreodată.

- E înspăimântat, Pek Voratur! Chiar dacă tu nu ești.

Îl privi pe negustor drept în ochi.

Enli înțelese: Pek Sikorski îi arăta lui Voratur cum să ajungă la realitatea lui Tebil. Pornind de la cea proprie, dar dintr-un alt punct.

Momentul se consumă în liniște. În cele din urmă, Voratur spuse aspru:

- Fiul meu nu e un laș, care să plângă pentru ceva tot atât de neînsemnat ca urcatul pe o stâncă după ouă de pasăre!

Și-i întoarse băiatului spatele lui lat.

- Pek Voratur, Tebil este înfricoșat! spuse Pek Sikorski mai tare. Chiar dacă tu nu ești. Asta este realitatea acum. Dacă vrei, poți s-o împărtășești cu el. Dacă vrei!

Voratur nu se întoarse. În acel moment, o siluetă scundă năvăli prin ușă și ateriză în fața lui Pek Sikorski: Essa Pek Criltifor, fata care venise cu ei pe barca de metal zburătoare și se jucase cu Sudie. Fata care nu se speriase când realitatea împărtășită îi părăsise, acolo, în spațiu. Essa zâmbea larg.

- Realitatea împărtășită a dispărut din nou, Pek Sikorski!

Terrana nu spuse nimic. Essa se întoarse spre spatele țeapăn al lui Voratur.

- Soshaf Pek Voratur a spus că aveți nevoie de servitori care să aparțină în continuare gospodăriei, chiar fără realitatea împărtășită, și să ajute la apărarea ei. Eu voi aparține în continuare acestei gospodării, Pek Voratur!

Negustorul se întoarse încet.

- O să ajut la apărarea ei. Nu mi-e frică!

Voratur o studie. Avea blana de pe gât nepieptănată, fața slabă și murdară, ochii negri, scânteietori. Voratur îi zâmbi.

- Te cred, tânără Essa!

În celălalt capăt al camerei, Tebil, care încă tremura sub mâna lui Pek Sikorski, se uită la Essa cu o ură neașteptată în ochii înspăimântați.

După-amiază, târziu, Enli se plimba singură prin sat.

Dacă le-ar fi zis unde se duce, Pek Sikorski s-ar fi împotrivit, iar Pek Voratur i-ar fi interzis. Enli nu le spusese.

La poartă stătea un paznic - cuvânt nou, terran. Avea un cuțit și o bâtă și le privea îngrijorat pe amândouă. Mai devreme, trei bărbați, frați după înfățișare, încercaseră să intre cu forța în gospodărie. Avusese loc o luptă, o îngrămădeală dezordonată de îmbrânceli, ghionturi și lovituri sălbatice, până când bărbații o rupseseră la fugă. Unul dintre oamenii din gospodăria Voratur fusese tăiat cu un cuțit. Voratur ordonase ca toți paznicii să aibă cuțite și bâte, ceea ce-i speriase pe jumătate dintre ei și-i făcuse să-i spună lui Soshaf Pek Voratur că nu vor să mai fie paznici. Acesta îi lăsă în pace, firește. Pek Sikorski îl ajutase pe Pek Voratur să le explice oamenilor situația și să aleagă noi paznici.

Era foarte ocupată și parcă s-ar fi aflat pretutindeni în același timp: îi dădea sfaturi lui Voratur, îi alina pe cei atât de speriați încât abia se puteau mișca, le explica semnalizatorilor, convocați în cele din urmă de Voratur, ce să transmită din turnurile lor. Descoperiră că jumătate dintre semnalizatori nu-și mai făceau meseria. De pe cel mai înalt acoperiș al casei Voratur, se vedea în depărtare un sat incendiat.

Cu toate acestea, Enli se plimba singură prin Gofkit Jemloe. După primul val de panică, se făcuse liniște. Drumul era pustiu. Oamenii stăteau în case, baricadați în spatele ușilor.

- N-o să țină mult! zisese obosită Pek Sikorski. Nu se pot ascunde la nesfârșit. Și realitatea nu e împărtășită nici în case. Ăsta este numai începutul!

Nu spusese care va fi sfârșitul, iar Enli nu întrebase.

Auzi pași în spatele ei, dar când se răsuci pe călcâie, nu văzu pe nimeni.

I se tăie răsuflarea. Avea în mână un cuțit, dar știa că nu-l va putea folosi niciodată. Imposibil să-l îndrepte împotriva unei persoane!

Cu răsuflarea iuțită de spaimă, scrută tufele dese, pline cu jellitibe și canaribe. Nimic.

Enli își reluă plimbarea, dar auzi iar pașii și o rupse la fugă. Pașii tropăiră în urma ei și Essa o prinse cu brațele de mijloc, pe la spate.

- Te-am prins!

- Essa! Tu...

Enli se opri. Fata se uita în sus la ea, ținând-o încă de talie și zâmbind veselă. Enli o certă:

- Nu știi că e periculos să ieși din casă?

- Atunci tu de ce-ai ieșit? i-o întoarse Essa. Eu sunt iute și știu să m-ascund! Nimeni n-o să-mi facă rău.

Adevărat. Ideea de a putea fi rănit cu voie era prea nouă. Iar copiilor le plăcea să se-ascundă - lucru la care se pricepeau mai bine decât adulții. Gândul acesta nu-i aduse alinare.

- În plus, continuă Essa, eu sunt mesagerul lui Pek Voratur. M-a trimis după tine cu un mesaj!

- Care?

Essa își mișcă buzele în tăcere, repetând mesajul în gând. Apoi se porni să imite malițios și surprinzător de bine vocea tunătoare a lui Voratur:

- Spune-i femeii ăleia nebune că e mult prea prețioasă pentru noi ca să-și riște pielea bântuind prin sat!

Enli râse fără să se poată abține, dar veselia încetă o dată cu un gând care-i tăie respirația: cum va arăta Lumea când oamenii nu vor mai putea să se plimbe prin sat?

- Știi, Pek Brimmidin, spuse Essa cu vocea ei ascuțită, n-ar trebui să spun asta, dar... eu mă bucur că nu mai avem realitate împărășită!

- Știu că te bucuri, spuse Enli fără să-și poată da seama dacă în vocea ei e mai multă tristețe, furie sau uimire. De ce?

- Ăăă... Nu știu, ezită Essa. Acum pot să mă gândesc la unele lucruri. Fără să mă doară capul.

- La ce fel de lucruri, Essa?

- Ale mele! răspunse fata simplu.

- Înțeleg.

Și chiar înțelegea. Îi mai veni puțin inima la loc. Poate nu va fi atât de rău. Poate că Pek Sikorski se înșela și greul trecuse. Poate...

- Vine cineva pe o bicicletă mare! anunță brusc Essa. Vine foarte repede.

Enli duse mâna streașină la ochi. Departe, pe drum; se vedea o siluetă care venea cu o viteză neobișnuită, mult mai repede decât putea merge orice bicicletă... un bărbat voinic...

- Fugi! îi spuse Esssei. Nu, stai... e Pek Gruber!

- Cine-i ăsta? întrebă fata, fără urmă de teamă.

"Pek Gruber! A venit s-o ia pe Pek Sikorski cu el." "*Imposibil, uriașa navă a zburat deja de pe Lume pentru totdeauna.*" - așa-i spusese Pek Sikorski după ce vorbise cu Pek Kaufman, cu o oră în urmă. Pek Gruber nu venea s-o ia de-acolo, ci să rămână cu ea! Pentru că ea era perechea lui, pentru că n-a vrut s-o părăsească, pentru că și fără realitate împărtășită el avea loialitate.

Spre deosebire de Calin. Calin...

- Cine e ăsta? repetă Essa. Bicicleta lui e o mașină care merge singură, ca barca zburătoare?

- Da.

- E foarte solid! Mai solid ca alți terrani. Vine să ne ajute să apărăm gospodăria Voratur?

- Da.

- Fără realitate împărtășită? Să ne ajute oricum?

- Da, spuse Enli și-i ieși în întâmpinare, cu Essa alături.

[24]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

ÎN ARMATĂ POATE fi mai periculos să recunoști că ai făcut o greșeală, decât s-o comiți.

Lyle Kaufman se trezi în cabina lui cu tâmplele pulsând și cu stomacul întors pe dos. Sărbătorise prea mult la petrecerea din seara anterioară. Și ce bine-ar fi fost dac-ar fi știut că-l doare capul numai pentru că a băut prea mult! "Durerea de cap" era o chestie căreia băștinașii de pe Lume trebuiau să-i facă față tot timpul. Nu era de mirare că nu-și făcuseră o armată! Toți băștinașii care-ar fi trebuit să ia decizii în armata locală ar muri de tromboză cerebrală.

Dieter Gruber luase o decizie: se îmbarcase în navetă și coborâse pe planetă în ultimul moment, ca să fie alături de soția sa. Kaufman nu se aștepta să-i mai revadă vreodată. Cel mai probabil, vor muri pe Lume, poate în scurt timp. Dacă Ann avea dreptate, împreună cu ei vor muri și câteva milioane de băștinași, din cauza deciziei

lui de a lua artefactul. Dar nimeni din Consiliul de Apărare al Alianței Solare nu-l va socoti vinovat pentru această decizie.

Marbet Grant, o persoană civilă aflată în subordirea sa, eliberase una dintre mâinile prizonierului faller, ignorând atât ordinele directe, cât și furia lui Grafton. Prizonierul ar fi putut să găsească o modalitate de a se sinucide, privându-i astfel pe oameni de singura sursă de informații pe care o aveau despre inamic. Dar, de fapt, fallerul nu s-a sinucis, așa că nimeni din CAAS n-avea ce să-i reproșeze lui Kaufman.

Capelo descoperise funcțiile artefactului - cel puțin funcțiile primelor patru setări - dar fără să descopere și principiile de la baza lor. În această privință, Capelo își atinsese limita capacităților intelectuale. Armata va fi nemulțumită că artefactul nu putea fi duplicat, căci nu i se cunoșteau principiile de funcționare, mai ales că, după toate aparențele, dușmanul reușise cel puțin duplicarea funcției de scut. Poate că un alt fizician ar fi descoperit mai multe. Capelo, ales de Kaufman, nu-și făcuse datoria. Dar încă de la Los Alamos, armata considerase întotdeauna că nu se poate baza pe oamenii de știință, că aceștia nu-i sunt aliați de nădejde. Nimeni de la CAAS nu va considera că este vina lui Kaufman.

Marbet Grant îi arătase dușmanului artefactul, cea mai valoroasă armă găsită vreodată. Asta era trădare în cel mai înalt grad și se putea foarte bine ca Marbet să fie condamnată la moarte ("Încă nu te gândi la asta!"). Dar activitatea lui Capelo arăta că, de vreme ce fallerii creaseră deja scutul modificator de fază, aveau cu siguranță și artefact. Așadar, Marbet n-a dezvăluit nimic, la urma urmei. Fapta ei rămânea trădare; dar, de vreme ce nu avea consecințe negative, iar Kaufman luase imediat măsurile corecte și ordonase să fie arestată, probabil că nimeni din Consiliul de Apărare al Alianței Solare nu-l va considera vinovat.

Dar dacă recunoștea că nu ar fi trebuit s-o aresteze, asta ar fi o greșeală și s-ar trezi în rahat până la gât. N-avea voie să comită o asemenea eroare, ireversibilă și cu consecințe negative. "Ireversibilă" pentru că Grafton, ofițerul cel mai mare în grad și care se afla la comandă, avea controlul asupra lui Marbet, care se transformase

din angajat civil în trădător pe timp de război. "Cu consecințe adverse" pentru că fără Marbet, Kaufman nu mai putea să afle nimic în plus despre artefact de la faller.

Marbet ar fi putut afla ce făceau setările șapte, unsprezece și treisprezece. Mai puțin probabil, dar totuși posibil, ar fi putut obține unele indicii științifice privind construcția artefactului, de la care Capelo să pornească în direcția corectă. În situația dată, nu mai putea să afle nimic; nici ea și nici altă persoană lipsită de darul ei și de experiența căpătată în contactul cu prizonierul faller.

Consiliul de Apărare al Alianței Solare nu-l va învinovăți că a arestat-o. Era o măsură justificată de război, de faptele ei, de regulament. Dar dacă-și recunoștea greșeala, dacă punea iarăși în contact un trădător care dezvăluise secrete militare cu "agentul inamic" care le primise, dacă făcea asta în ciuda ordinelor directe ale ofițerului comandant, ar fi fost totuna cu sinuciderea. Cu siguranță, ar fi ajuns în fața Curții Marțiale pentru încălcarea ordinelor. Poate chiar judecat pentru trădare, împreună cu Marbet.

Dar dacă nu-i punea pe Marbet și pe faller din nou laolaltă, artefactul va rămâne doar parțial cunoscut ca armă și - acesta era elementul critic - nu putea fi duplicat.

Kaufman stătea întins pe pat, cu ochii în tavan. Să se comporte ca la carte sau să nesocotească ordinele? N-ar fi fost greu s-o scoată pe Marbet din carceră. Avea deja primul cod de intrare. Își aminti de militarul tânăr și lipsit de experiență, care se ridicase iute în picioare să-l salute când intrase în anticamera carcerei. "Da, domnule! Echipa proiectului special are autorizație să intre, domnule!"

Novicii primeau întotdeauna cele mai plicticoase misiuni. Iar prizonierii erau atât de rari pe o navă de elită ca *Alan B. Shepard*, încât carcera se folosea ca depozit. Desigur, s-ar declanșa alarme, dar știa cum să le dezactiveze. Ar manipula gardianul, nu aparatura. Nu, n-ar fi greu s-o scoată pe Marbet din celulă folosind forța.

Kaufman nu putea face asta. Era soldat.

Dar nici nu putea să lase misiunea să se încheie la jumătatea drumului!

Exista o cale de mijloc: să admită în fața lui Grafton că

făcuse o greșeală; să-i demonstreze necesitatea ca Marbet să reia lucrul cu fallerul; să-l convingă să-i acorde autorizația de a continua. Nu era o perspectivă prea plină de speranțe. Kaufman n-avea nici un motiv să creadă că Grafton se va răzgândi; judeca prea inflexibil, iar decizia se întemeia ferm pe proceduri oficiale. Dar meseria lui consta în a-i convinge pe alții. În diplomația militară, cuvintele erau arme. Merita să încerce.

Se ridică din pat. Avea întâlnire la ora nouă zero-zero cu Capelo, ca să discute lipsa acestuia de progres în privința fizicii artefactului. Întâlnirea promitea să fie caustică și scurtă. Dar poate reușea să-l întâlnească pe Grafton înainte.

Calea de mijloc. Când alesese el o alta? Risca, dar nu prea mult. Suporta consecințe negative dacă eșua, dar de gravitate medie (o mustrare scrisă în dosarul de promovare). Ar fi fost o întâlnire neplăcută, dar nu chiar brutală (cea cu Capelo avea să fie mult mai neplăcută). Colonelul Lyle Daniel Kaufman, maestrul căii de mijloc.

Începu să se îmbrace.

Capelo se trezi în urlete; sări instantaneu din pat și o luă pe Sudie în brațe. Micuța se ghemui la pieptul lui, tremurând. O ținu strâns cu o mână, mângâind-o cu cealaltă, și-i murmură încetișor la ureche:

- Gata, Sudie, gata, iubito, e doar un vis. E doar un coșmar, puiule, acum s-a dus, tata e aici...

Copila se agăță de el, țipetele se trasformară în suspine și bărbatul continuă s-o țină în brațe și să-i șoptească nimicuri fără sens, dar liniștitoare. Nu era deloc gata, ci chiar mai rău. Trei, patru, chiar cinci coșmaruri pe noapte! Capelo o luase din încăperea unde stătea cu Amanda și cu Jane Shaw și o mutase în cabina lui, înghesuind un pătuț în spațiul și-așa aglomerat. Voia ca Amanda să poată dormi în liniște și voia ca Sudie să fie cu el.

- Gata, scumpa tatei, a fost doar un vis. Ai avut un coșmar, puiuț, e doar un vis...

Fetița nu se mai oprea din suspine. Capelo trase cu piciorul scaunul de sub polița ce-i servea și drept masă și se așeză pe el. O cuprinse strâns pe mica Sudie, simțindu-i oasele mici, ca de pasăre și mirosul dulce, de copil, al părului ei.

- Poate dacă-mi povestești visul, puiule, tata o să-l poată goni.

Până-n noaptea aceea refuzase să vorbească, dar acum hohotea la pieptul lui și-l strângea în brațe mai să-l sufoce.

- Mama!

Capelo se strădui să continue.

- Ce-i cu mama, puiule?

- E ucisă și moare!

- Da, scumpo. Mama a murit.

În ultimele optsprezece luni, după ce durerea cea mare trecuse, Sudie nu mai vorbise despre moartea lui Karen. Chiar și suferința inițială, deși violentă și profundă, fusese aproape fără cuvinte; Sudie avea numai trei ani, așa că-și exprimase trăirile prin țipete și hohote. Amanda, care era mai mare, fusese cea care-și descărcase durerea în cuvinte. Capelo avusese nevoie de întreaga tărie sufletească pentru a continua s-o asculte, pentru a-și păstra un oarecare echilibru, necesar Amandei, deși toată ființa lui se zbătea într-o îngrozitoare furtună a suferinței. Sudie refuza în continuare să se despartă de pătura ei favorită și de Capelo; câteodată mâzgălea pe tăblița electronică desene negre, pline de furie și manifesta atașament exagerat față de femei de vârsta mamei ei, cum era Marbet Grant. Dar n-avusese asemenea coșmaruri, nu țipase așa!

- Au ucis-o! suspină ea. Au ucis-o pe mama până a murit!

- Da, iubito.

Simți la rândul lui un nod amar în gât. Nu știa de ce, dar durerea nu scădea deloc. Cei care spuneau că timpul îl va vindeca erau ori proști, ori șarlatani, ori niște simple brute.

- Nu vreau să te omoare și pe tine, tati! Nici pe Mandy, nici pe Jane, nici pe Marbet! rosti copila, reîncepând să jelească.

- Nimeni n-o să mă omoare, iubito! Nici pe Amanda, nici pe Jane...

- Ba da! Ba da, or s-o facă! Extratereștrii sunt aici, cu noi, pe navă!

Capelo o strânse în brațe.

- Au fost extratereștri la bordul navei, puiuț. Extrate-

reștri simpatici. I-ai văzut în navetă cu noi, îți amintești, și te-ai jucat cu o fetiță extraterestră în grădina navei...

Încercă să-și amintească detaliile pe care i le povestise Amanda despre băștinașii din grădină. Marbet dusese fetele acolo și Ann Sikorski îi lăsase, prostește, pe băștinașii ei domesticiți să se plimbe pe navă. Sudie se jucase de-a V-ați ascunselea cu o fetiță extraterestră... dar în toate astea nu era nimic care să-i producă un asemenea uragan de spaimă!

Sudie, ținându-l de gât la fel de strâns, mai să-l sufoce, își clătină capul lipit de pieptul lui.

- Nu, nu! Nu Essa! Essa a fost drăguță. Ceilalți extratereștri, cei răi de pe navă, care-au omorât-o pe mama!

- Iubito, aici nu sunt extratereștri răi! Pe lângă tine nu sunt niciodată extratereștri răi! Tati n-ar da voie extratereștrilor răi să urce pe navă, nici comandantul Grafton, nici soldații lui.

- Nu, nu, un extraterestru rău e aici!

- Sudie, puiule...

- Așa a spus Marbet! Ea a spus!

Capelo înțepeni; mâna cu care-o mângâia pe spate îi rămase nemișcată.

- Ce ți-a spus Marbet?

- Nu mie mi-a spus. Vorbea cu doamna doctor Ann...

- Ce i-a spus Marbet doamnei doctor Ann?

- A spus că extraterestrul cel rău e aici și că vorbește cu Marbet.

- Când a spus asta, Sudie? Și cum ai auzit?

- A spus când eram în grădină. Eram după un tufiș. Eu și Essa ne jucam de-a v-ați ascunselea.

Capelo începu să gândească foarte repede. Marbet lipsea perioade lungi de la întâlnirile lor. "În carantină", spusese Kaufman, dar Marbet apăruse în grădină cu Ann Sikorski. A apărut și pe planetă, numai o dată, cât să arunce o privire scurtă, dar pătrunzătoare asupra artefactului. Ann, cu dragostea ei exagerată pentru extratereștri, în discuție amicală cu Marbet, o Empatică, despre care se spunea că s-a alăturat expediției pentru a rezolva problemele de comunicare cu băștinașii de pe Lume. Dar Marbet nu se apropiase niciodată de băștinași, doar dăduse peste ei din întâmplare, în grădina navei. O Empatică - alegerea logică pentru a încerca să

comunici cu extratereștri. Orice fel de extratereștri. O misiune științifică la capătul galaxiei. Un loc îndepărtat, secret, necolonizat de oameni. Un loc unde era puțin probabil să fii luat prin surprindere de vreo incursiune războinică.

- Tati, nu vreau să mă omoare fallerul de pe navă! Așa cum fallerii răi au omorât-o pe mama!

- Sudie, nimeni de pe nava asta n-o să-ți facă vreun rău! Nici mie, nici lui Mandy sau lui Jane.

- Ba da! Un faller rău e aici!

Capelo detesta să-și mintă copiii. Amandei nu-i spunea minciuni niciodată, doar lui Sudie, și numai cu privire la lucruri pe care era prea mică pentru a le înțelege. Ca acum.

- Ascultă-mă, Sudie! Ascultă-mă bine, cu urechile tale care aud cel mai clar. Le-ai deschis?

Cu o mutriță nefericită, copila făcu un gest ca și cum și-ar fi deschis urechile.

- Sudie, nu există nici un faller rău pe nava asta! Nu există deloc falleri pe navă. Marbet vorbea despre un holofilm pe care l-am văzut și eu. Era înfricoșător!

- Un holofilm?

- Da, un holofilm!

Sudie căzu pe gânduri.

- Pot să-l văd și eu? spuse ea în cele din urmă.

- Nu, e prea înfricoșător pentru tine.

- Mandy l-a văzut?

- Nu, e prea înfricoșător și pentru Mandy. Numai adulții l-au văzut.

- Oh!

Capelo simți cum trupșorul ei se relaxează puțin. Îi vedea obrazul ud de lacrimi, parcă plutind, prin valul de ură pe care abia și-l mai putea stăpâni. Dar, de dragul ei, se ținu în frâu. Pentru moment.

- Vrei să-ți cânt despre iepure? Dacă tot ți-ai pus urechile cu care auzi cel mai bine?

- Da, cântă-mi despre iepure, tati!

Îi cântă până o văzu adormită, apoi se duse în cabina alăturată, unde stăteau Jane și Amanda, și bătu ușurel în ușă. Îi deschise Jane, gata îmbrăcată. Era opt și jumătate; coșmarurile lui Sudie îl treziseră de atâtea ori, încât dormise mult mai târziu decât de obicei. Fără să scoată o

vorbă, i-o dădu pe Sudie - o grămăjoară moale, cufundată în somnul adânc al copiilor.

- Tom...

- Mai târziu!

Închise ușa și se întoarse în cabina sa, unde începu să se îmbrace. Fiecare mișcare era controlată și bine gândită. Furia i se acumula în corp asemeni unui val tsunami, aflat încă departe, în largul mării.

*****

- NU! SPUSE Grafton. Sunt uluit, domnule colonel, că ai îndrăzneala să-mi ceri așa ceva!

- N-aș fi cerut, dacă n-aș crede că rezultatele vor justifica acțiunea.

- Un principiu periculos! Kaufman se forță să zâmbească.

- De obicei, așa e. Dar ne aflăm în circumstanțe neobișnuite, lucru pe care, sunt sigur, îl înțelegeți cel mai bine.

Grafton nu-l poftise să ia loc. Stăteau amândoi în picioare lângă masa lustruită din mica sală de conferințe aflată lângă apartamentul lui Grafton. Fotoliile goale îi zâmbeau îmbietor. Îl vedea pe Grafton oglindit în suprafața din metal, îngrijit șlefuită, a mesei; Grafton arăta la fel de îngrijit și de dur.

- Colonele Kaufman, știu foarte bine care este situația aici. Mai bine decât dumneata! Situația include și informații pe care le-am primit cu doar câteva ore în urmă, de la un zburător sosit prin tunel.

Kaufman simți cum i se strânge inima. Misiunea de pe Lume trebuia ținută cât mai secretă cu putință; asta presupunea lipsa oricărui trafic neobișnuit prin Tunelul Spațial Nr. 438, adică nici un fel de trafic. Nava de război *Murasaki*, sub comanda ofițerului de informații McChesney, păzea capătul dinspre ei al tunelului, dar nu trecuse niciodată de cealaltă parte. Asta însemna că de săptămâni întregi, cei de la bordul navelor *Alan B. Shepard* și *Murasaki* n-avuseseră nici o legătură cu restul galaxiei. Dacă un zburător, tipul cel mai mic și mai rapid de navă al armatei, venise prin Tunelul Nr. 438 și-i trimisese lui Grafton mesaje cu viteza luminii, veștile nu puteau fi decât de o mare importanță. Iar judecând după chipul lui Grafton, nu erau deloc bune.

- Mesajul vine direct de la generalul Stefanak, care întreabă ce progrese am făcut în privința artefactului. Întrebarea are la bază o situație de război foarte serioasă!

Grafton se opri și Kaufman văzu cum i se mișcă mărul lui Adam în sus și-n jos, deasupra gulerului uniformei.

- Un întreg sistem solar, continuă Grafton, adică sistemul Viridian, a fost distrus de radiații. Toate cele cinci planete, dintre care una plus luna ei colonizate de oameni, au fost puternic iradiate prin destabilizarea tuturor elementelor cu un număr atomic mai mare de cincizeci.

Cincizeci, nu șaptezeci și cinci! Staniu, iod... în acel sistem solar nu mai rămăsese nici o urmă de viață. Și nici nu va mai exista vreodată viață acolo.

Recitarea cifrelor părea să-l calmeze pe Grafton.

- Sistemul Viridian avea o populație în proporție de 98% civilă și doar un mic contingent militar. Nimeni nu s-a așteptat ca inamicul să pătrundă atât de adânc în spațiul nostru accesibil prin tuneluri. Un singur skiter al fallerilor, dotat cu scut modificator de fază, a reușit să scape tuturor încercărilor de a-l opri și a trecut prin trei tuneluri, dintre care ultimul ducea către Viridian. A traversat acel tunel și a reapărut câteva secunde mai târziu. Între timp, din tunel începuse deja să se extindă o undă, cu viteza luminii.

Kaufman nu spuse nimic; gândea în cel mai alert ritm.

- Ce descrie raportul seamănă perfect cu cele petrecute în acest sistem. Sunt sigur că ți-ai dat seama. Mai mult ca sigur, fallerii au avut un artefact mare, ca acela pe care doctorul Johnson a încercat să-l treacă prin acest tunel. Dar de ce a destabilizat mult mai multe elemente decât artefactul găsit de doctorul Johnson și cum a reușit inamicul să-l ducă prin tunel, până în sistemul Viridian?

- Domnule comandant, spuse Kaufman repede, v-am ținut la curent cu toate testele doctorului Capelo și cu rezultatele lor. Dar n-am menționat speculațiile pure, până n-am avut o bază experimentală. Aseară, la petrecere, Tom Capelo spunea...

- Voiam să te întreb ceva în privința asta. Să recapitulăm ce știm până acum despre artefact: setarea unu e o armă locală. Setarea doi: un scut local. Setarea trei: o

armă locală cu rază de acțiune mai mare. Setarea cinci: un scut planetar. Dacă urmăm modelul, crezi că setarea șapte este o armă?

- Da. Cred că setarea șapte ar pârjoli o întreagă planetă, prin destabilizarea forței tari.

- Iar setările unsprezece și treisprezece?

- Dacă modelul se menține, setarea unsprezece ar proteja un întreg sistem solar. Iar setarea treisprezece ar pârjoli un întreg sistem solar, așa cum a făcut artefactul lui Syree Johnson cu sistemul în care ne aflăm. Cu excepția Lumii.

- Ce-a spus doctorul Capelo? întrebă Grafton. Kaufman se adună.

- Sunt speculații netestate, domnule comandant, vă rog să rețineți acest lucru.

Îi expuse lui Grafton ipotezele lui Capelo. Acesta replică pe un ton egal:

- Vrei să spui că știai despre speculațiile făcute de strălucitul nostru savant, un savant care, m-ai asigurat, este sclipitor în chestiuni din astea, și totuși ceri ca Marber Grant să-l vadă iar pe prizonier? Să-i furnizeze și mai multe informații despre avantajul pe care l-ar putea oferi omenirii artefactul în acest război?

- Am făcut o greșeală! spuse Kaufman cu sinceritate. N-ar fi trebuit să cer arestarea doamnei Grant. Exact lucrurile pe care mi le-ați relatat despre sistemul Viridian mă fac să afirm că Marbet trebuie să-și reia cercetările cu fallerul. Trebuie să știm exact ce fel de arme au!

- Dar nu spunându-le lor ce arme avem noi!

- Fallerul e prizonier, pentru numele lui Dumnezeu! Cui o să transmită informațiile?! zise Kaufman exasperat, și-n aceeași clipă își dădu seama că a pierdut.

- Domnule colonel, spuse Grafton, dă-mi voie să-ți amintesc că știu exact în ce constă situația militară a prizonierului de război. E de datoria mea să le cunosc! De asemenea, îmi dau seama că acesta nu este un interogatoriu obișnuit. Nu există nici o modalitate de a controla ce-i spune doamna Grant prizonierului, nici ce-i răspunde el, pentru că nimeni, cu excepția ei, nu poate interpreta așa-zisul "limbaj corporal" pe care ea susține că-l descifrează. Mi s-a spus că serul adevărului este incompatibil cu biologia prizonierului și s-ar putea chiar

să-l ucidă. În sfârșit, sunt conștient - spre deosebire de dumneata, după toate aparențele - că regulamentele marinei sunt făcute tocmai pentru a rezolva asemenea situații neobișnuite și ambigue. Ele...

Ușa zbură din țâțâni și Tom Capelo dădu buzna în cameră. Kaufman se așeză repede între el și Grafton. Capelo părea scos din minți: cu ochii holbați, nebărbierit, cu părul lung și nepieptănat încadrându-i fața trase de nesomn. Avea salivă la colțurile gurii. Kaufman își dădu seama că-n fața lui stă un om care și-a pierdut controlul și orice urmă de rațiune.

- Amândoi sunteți aici! Bravo! Acum, nemernicilor, spuneți-mi ce mama dracu' caută un faller la bordul navei unde sunt copiii mei!

- Ai depășit măsura, domnule! se răsti Grafton. Simultan, Kaufman spuse:

- Tom...

- Nu mă lua pe mine cu Tom! Voi doi, jigodiilor, aveți habar ce mi-a făcut mie dușmanul?! Copiilor mei?! Ați adus un ticălos dintr-ăla aici, fără să-mi spuneți măcar! Sudie... coșmaruri... nicăieri în siguranță...

Se răsuci spre Kaufman, care stătea mai aproape el decât Grafton.

Kaufman intui ce urmează, așa că pară lovitura fără probleme, întrebându-se ce Dumnezeu să facă mai departe. Era mult mai puternic decât Capelo, și-n plus era antrenat să lupte, pe când fizicianul, nu. I-ar fi fost ușor să-l doboare. Dar nu asta conta.

- Tom, ascultă...

Capelo încercă iar să-l lovească; pară cu ușurință. Grafton îi chemase, firește, pe cei de la securitate; înainte ca Tom să încerce o a treia lovitură, doi polițiști militari veniră în fugă și-l înșfacară. Se luptă cu ei, fără pic de metodă, dar cu o încăpățânare surprinzătoare, dând din picioare, zgâriind, țipând incoerent, până când unul dintre militari, exasperat, se folosi de arma cu spumă. Capelo căzu pe punte, înfășurat de la umeri în jos în fâșii lipicioase, care nu puteau fi rupte, doar dizolvate. Capul îi rămăsese liber; continuă să strige toate cuvintele murdare pe care Kaufman le auzise doar de la militarii din trupele de comando foarte experimentați.

Grafton îl privi pe Capelo cu dezgust, apoi se uită la

Kaufman.

- Fizicianul tău strălucit! Care crezi că ar trebui să-mi determine deciziile militare!

Se întoarse spre polițiștii militari:

- Carcera e ocupată. Încuiați-l în camera lui! Kaufman deschise gura, apoi o închise. Nu spuse nimic. Știa că tocmai cu această lipsă de reacție își pecetluise soarta, dar și pe a celorlalți.

[25]

DRUMUL CĂTRE GOFKIT SHAMLOE

DRUMUL PE CARE plecară din Gofkit Jemloe era suficient de lat ca să încapă trei biciclete. Enli ar fi preferat să meargă în frunte, mai repede decât putea Ann Pek Sikorski, dar se abținu. Pe de o parte fiindcă ar fi fost un semn de proastă creștere, pe de altă parte, se temea. Știa că e mai sigur să meargă alături de Pek Gruber. Enli își dorea maximum de siguranță. Voia să ajungă în Gofkit Jemloe, la Ano și la copii, cu cât mai puține incidente. Pek Gruber, care pedala, deși bicicleta lui putea merge singură, avea probabil un pistol. Și probabil și alte lucruri, pe care Enli nu știa cum să le numească, pe care nu putea nici măcar să și le imagineze. Tovărășia lui Pek Gruber o bucura.

Durerea de cap din vremea realității împărtășite era mai ușor de suportat decât suferința vie de acum, a realității neîmpărtășite. Enli, la fel ca majoritatea semenilor ei, ar fi renunțat într-o clipă la noua viață, în schimbul

revenirii la cea veche. Dar nu toți gândeau la fel. În Gofkit Jemloe, chiar și în gospodăria lui Pek Voratur, erau unii cărora părea să le placă această realitate nouă, neîmpărtășită. Unora le plăcea să ia de la ceilalți ori să mintă fără să-i doară capul. Altora părea să le placă să aibă gânduri numai ale lor, diferite de ale celorlalți. Ca Essa.

Fata pedala în spatele trioului format din Enli, Ann și Dieter Gruber. Enli o auzea fredonând încetișor un cântec dulce despre flori. Cânta singură, fără ca vreunul dintre ceilalți trei să i se alăture și fără s-o doară capul din cauza asta. Și zâmbea.

Poate pentru că Essa era foarte tânără? Oare cei tineri se vor simți mai bine în această lume nouă, înspăimântătoare? În cazul ăsta, poate copiilor lui Ano - gălăgioasa Obora, bebelușul Usi și Fentil cel iute și serios - le va fi mai ușor să trăiască fără realitatea împărtășită. Enli spera că da. Își dorea un singur lucru: să-și știe familia în siguranță, să fie din nou cu Ano. Voia să ajungă acasă.

Cei patru pedalau de-a lungul drumului însorit și pustiu, ce șerpuia printre flori minunat de frumoase. Vekiribe de un galben strălucitor, covoare de mittibe vesel colorate, mănunchiuri de trifalitibe, ca niște norișori dantelați. În afară de Enli, nimeni nu părea să vadă florile, nici măcar Essa. Oare și asta se va schimba? Lumea va rămâne fără grădini? "Nu, nu cred. Florile-s prea importante! Ni le-a dăruit Prima Floare. Ele sunt frumusețea, sunt dragostea."

Când a venit pentru prima oară în Gofkit Jemloe, Calin i-a dăruit o vekiribă.

Pek Sikorski rupse tăcerea. Fiind cea mai puțin obișnuită să meargă cu bicicleta și cea mai fragilă, gâfâia nițel când i se adresă în terrană lui Pek Gruber:

- Știi, Dieter, trecutul Terrei numără mii de civilizații distruse, dar toate au pierit cu vremea. Probabil că acum se întâmplă pentru prima oară ca civilizație să fie distrusă într-o singură zi!

Pek Gruber se mulțumi să aprobe monosilabic. Fusese foarte tăcut de când Enli îl condusese în camera ocupată de Pek Sikorski în gospodăria Voratur. De când văzuse cum arăta Lumea fără realitate împărtășită. Pek Gruber tăcut: iată încă un lucru complet nou!

Spre seară, trecură pe lângă un șopron așezat convenabil între drum și câmpurile de dincolo de el. Toți locuitorii Lumii trăiau în sate și mergeau pe jos la câmp; în șoproane se găseau doar căruțe, pluguri, semințe și uneltele necesare pentru a o ajuta pe Prima Floare să facă solul fertil să dea roade. Dar acel șopron părea că adăpostește oameni. Căruța stătea afară, iar lângă ușă se vedea o vatră improvizată, al cărei foc ardea sub un vas din fier.

- Opriți-vă, acolo sunt oameni! spuse Pek Sikorski. Pek Gruber replică în terrană:

- Ar trebui să mergem mai departe, mein Schatz. Nu uita că după ce-o ducem pe Enli în satul ei, trebuie să ajungem în capitală!

- Nu! Misiunea noastră este să le explicăm oamenilor ce se petrece. Aceștia sunt oameni!

Trăsăturile lui Pek Sikorski, acoperite de sudoare, căpătară un aer încăpățânat pe care Enli îl mai văzuse. Cei dinăuntru nu vor înțelege, pentru că nu mai văzuseră niciodată un terran.

- Bine, spuse resemnat Pek Gruber. Așezați-vă în formație!

La insistențele lui, exersaseră modul în care vor aborda străinii. Primul mergea Pek Gruber; el ținea armele. Urma Pek Sikorski, înzestrată și ea cu ceva ce Enli nu înțelegea la ce folosește. Enli și Essa rămaseră în urmă, cu bicicletele.

- Ce crezi că se va întâmpla? șopti Essa, ca și cum zgomotul sau orice altceva ar fi putut să-i tulbure și mai mult pe cei din șopron.

- Nu știu, răspunse Enli. Nu mai cânta, Essa!

- Bine.

În spatele șopronului se întindeau câmpuri de zeli nerecoltate. Fructele de zeli ar fi trebuit să fie deja culese. Enli adulmecă aerul: da, recolta începea să putrezească. Se ridică pe vârfurile picioarelor și-și lungi gâtul ca să vadă ce era în ceaunul de gătit. Numai terci de zeli.

Pek Gruber strigă, cu accentul lui puternic, ciudatul salut de întâmpinare:

- O, prieteni, ne aducem pentru prima dată florile în gospodăria voastră!

Nici un răspuns.

- O, prieteni, fie ca florile voastre să parfumeze aerul!

- Pleacă! se auzi o voce ascuțită și speriată.

Era îngrozitor să-i spui așa ceva unui străin! Pek Sikorski se duse până la ușă.

- O, prieteni, cerem apă, în numele petalelor Primei Flori!

Nimeni nu putea să refuze un călător însetat. Nimeni nu făcuse așa ceva vreodată; un asemenea gest era suficient ca să trezească bănuiala că ești ireal. Enli știa ce luptă se dă în sufletele celor ascunși dincolo de ușa șopronului. Pe de o parte, riscul de a fi atacați de străini (ceva de neimaginat cu câteva zile în urmă); pe de altă parte, riscul de a deveni ireali fiindcă nu împărtășeau realitatea (dar acum nu mai exista realitate împărtășită). Aerul dulce al serii îi stârnea suferință.

Pek Sikorski repetă:

- O, prieteni, cerem apă, în numele petalelor Primei Flori!

Nici un răspuns. Apoi, încet, ușa se deschise.

Era un băiat care părea să mai aibă un an până la ceremonia de confirmare a maturității; avea cutele craniene încreștite și noua blană de adult zbârlită. Văzându-i pe terrani, trase aer în piept și închise ușa brusc, apoi o deschise din nou, îngrozit, dar fără să se poată abține. Enli ieși în față.

- Nu te speria, băiete! Ei sunt terrani, nu monștri și nu vor face rău nimănui. Iar eu sunt Enli Pek Brimmidin, din Gofkit Jemloe.

Băiatul nu păru cu nimic mai liniștit. Le întinse o găleată cu apă prin ușa întredeschisă și încercă s-o închidă la loc. Pek Gruber își puse piciorul uriaș în prag.

- Trebuie să-ți vorbim, spuse cu blândețe Pek Sikorski. Aducem vești despre schimbarea realității și despre Prima Floare.

- Prima Floare? se auzi o altă voce din spatele ușii. Deschide ușa, Serlit!

O femeie bătrână ieși anevoie, sprijinită într-un toiag din lemn de dob. Deși n-o mai văzuse niciodată, Enli avu un sentiment de ușurare când își dădu seama cine trebuie să fie. O mamă de bunică, venerată în orice sat și-n orice gospodărie îndeajuns de norocoasă încât să aibă o bunică atât de bătrână. Încărcate cu ani, purtând mire-

asma experienței de viață, mamele de bunici fuseseră lăsate să trăiască pe Lume mai mult decât le era sorocul, pentru a-i călăuzi pe oameni către Prima Floare. Cele mai multe se dovedeau la fel de tari ca toiegele lor și limpezi la minte cum numai cei pregătiți să-și întâlnească strămoșii puteau fi. Bătrâna îi măsură cu privirea fără teamă: întâi pe terrani, apoi pe Enli și-n cele din urmă pe Essa, care abandonase bicicletele și se apropiase tiptil.

- Eu sunt Adra Pek Harrilin. Cine sunteți voi și ce aveți de spus despre Prima Floare?

Pek Sikorski răspunse:

- Noi suntem Enli Pek Brimmidin, Ann Pek Sikorski și Dieter Pek Gruber. Am putea să...

- Și ea? spuse bătrâna, arătând cu toiagul spre Essa.

Pek Sikorski se întoarse, o văzu pe Essa lângă ea, se încruntă și răspunse:

- Ea e Essa Pek Criltifor. Fie ca florile tale să parfumeze aerul!

- Fie ca grădina ta să fie veșnic înflorită! răspunse Adra Pek Harrilin. Ce e cu Prima Floare?

- Realitatea împărtășită a dispărut. Asta știți. Noi am venit să vă spunem de ce, ca să nu vă fie frică. Realitatea împărtășită care parfuma aerul venea de la o piatră, o piatră vie. Noi, terranii, am văzut această piatră din barca noastră zburătoare. Se afla în munții Neury. Am văzut cum piatra vie a murit, așa cum mor toate ființele. Fiindcă acel dar al Primei Flori nu mai este, trebuie să sădim cu toții noi moduri de a fi buni unii cu alții, în lipsa realității împărtășite. Asta este dorința Primei Flori!

Mama de bunică o studie pe Pek Sikorski.

- De unde știi ce vrea Prima Floare? Ți-a spus ea?

- Nu, zise Pek Sikorski, luată prin surprindere.

"Se vede treaba că discursul pe care Pek Sikorski l-a repetat atât de bine are și lipsuri", își spuse Enli.

- Dacă Prima Floare nu ți-a vorbit, atunci nu știi ce dorește. Zici că ai văzut piatra vie murind. De unde știi când o piatră e moartă? Are petale care să se ofilească? Sau i se oprește respirația?

- Nu...

- Spui că, dacă aflăm despre moartea pietrei, ne vom teme mai puțin. De ce ne-ar face cunoașterea motivului

pentru care s-a oprit realitatea împărtășită să ne temem mai puțin?

Pek Sikorski tăcea, năucită. Enli văzu că Pek Gruber zâmbea larg. Mama de bunică îl privi pătrunzător; apoi, brusc, deschise larg ușa și-i pofti înăuntru:

- Intrați să beți niște apă!

Înăuntru văzură o bicicletă scumpă și foarte rapidă, rezemată de perete, și trei saltele înghesuite pe podea. Pe una dintre ele stătea o femeie care alăpta un prunc. Farfurii pe jumătate pline cu terci de zeli stăteau lângă o grămadă de fructe proaspăt culese de pe câmp, alături de niște cari și de un vas cu dul tocat.

- Nepoata mea, Ivi Pek Harrilin. Fiul nepoatei mele, Serlit Pek Harrilin.

Bătrâna nu le spuse numele pruncului, firește, fiindcă acesta nu era încă real.

"Și nici nu va fi vreodată, își spuse Enli. Sau e mai real decât oricare dintre noi, născut, spre deosebire de noi, în această realitate nouă și stranie."

Strănepoata, speriată, murmură salutări florale, cărora Pek Sikorski le răspunse cu vocea ei blândă. Serlit le dădu apă. Enli bău, plină de recunoștință.

- Acum locuim aici, spuse mama de bunică, pentru că în satul nostru nu e nimic de mâncare. Nimeni nu vrea să iasă din casă și să culeagă recoltele. Proști!

Își supse gânditoare partea interioară a obrazului, apoi continuă:

- Ei sunt prea speriați și satul nostru e foarte mic! Dar familia mea a venit aici, lângă recolte, pentru a-i încuraja să-și vină în fire. Până acum n-am obținut nici un rezultat. Dar Serlit culege fructele noastre de zelit și împrumută cari și dul de pe câmpurile celorlalți, așa că avem ce mânca. Poate că vor veni curând și ceilalți.

"Împrumută, se gândi Enli. Nu fură." Bătrâna acceptase schimbarea de realitate fără să-și piardă corectitudinea. Enli se simți ușor încurajată.

- Noi le spunem oamenilor ce s-a întâmplat, ca să nu fie înfricoșați, zise Pek Sikorski. Călătorim spre capitală ca să căutăm...

- Bine, bine, spuse Pek Harrilin. Acum vreau să împărtășiți cu mine adevărata realitate despre cele petrecute. Tu, Pek Brimmidin! Tu să împărtășești realitatea

cu mine.

Așteptă, sprijinită în toiag, cu ochii negri și strălucitori pe chipul bătrân, brăzdat de riduri. Obrajii lui Pek Sikorski se înroșiră. Enli știa că fețele terranilor se înroșeau câteodată, dar tot nu aflase de ce. Pek Gruber zâmbea iarăși.

- Spusele lui Pek Sikorski sunt în mare parte realitate împărtășită.

În urmă cu zecezile ar fi fost de neconceput să rostească așa ceva!

- Realitatea împărtășită a dispărut. Ea parfuma aerul din munții Neury, dintr-un obiect manufacturat, nu dintr-o piatră vie. Obiectul manufacturat nu mai este, așa că noi trebuie să sădim alte feluri de a fi buni unii cu alții, în lipsa realității împărtășite.

- A dispărut? întrebă Pek Harrilin. Unde?

- S-a ridicat sus, pe cer, departe de Lume. Ochii negri ai bătrânei erau pătrunzători.

- Ai împărtășit această realitate? Ai văzut obiectul manufacturat ridicându-se?

- Nu l-am văzut plecând, spuse Enli, dar împărtășesc realitatea că s-a ridicat sus, pe cer. Da.

- Avea aripi?

- Nu. Avea... un fel de a zbura fără aripi. La fel ca barca zburătoare a terranilor.

Mama de bunică o cântări pe Enli cu atenție.

- Da, împărtășești realitatea, spuse ea în cele din urmă. Bine... obiectul manufacturat care parfuma aerul cu realitate împărtășită nu mai e. Va trebui să alcătuim o nouă realitate!

Dar dintr-o dată, enormitatea situației depăși până și tăria sufletului ei greu încercat. Cutele craniene i se încrețiră, iar bastonul îi alunecă pe podea. Pek Gruber o prinse în brațe înainte să cadă de-a binelea.

- Da, da, n-am pățit nimic, șopti ea cu răsuflarea întretăiată. Mulțumesc! Sunt doar foarte bătrână și curând o să mă alătur strămoșilor mei, lăudată fie Prima Floare!

Pek Gruber o așeză ușor pe saltea. Ea se rezemă de peretele șopronului.

- Pek Sikorski, faci un lucru bun! Dar trebuie să le împărtășești oamenilor realitatea, adevărata realitate. Trebuie să le spui ce-a împărtășit cu mine Pek Brimmidin!

Fața lui Pek Sikorski era colorată în același roșu terran ciudat.

- Așa voi face! Călătorim spre capitală în căutarea unui semnalizator cu oglinzi, pentru ca toți locuitorii Lumii să împărtășească realitatea.

În șopron se așternu tăcerea. Lui Enli i se păru că bătrâna evită intenționat să-și privească nepoata. Femeia luă de la sân copilul, acum sătul și somnoros, îl așeză pe saltea, apoi își aranjă tunica și se ridică în picioare.

- Eu sunt semnalizatoare cu oglinzi!

Vocea îi tremura; era mult mai înspăimântată decât bunica ei. "Da, își spuse Enli, ea are mai mult de pierdut. Dar e curajoasă!"

- Merg cu voi în capitală.

- O să dormiți aici peste noapte, spuse mama de bunică. Toți! Mâine, Ivi merge cu voi la Rafkit Seloe. Serlit rămâne aici. Tu, fetițo, care-ți tot faci ocheade cu Serlit, rămâi și tu cu mine?

Essa izbucni în râs.

- Nu, mamă de bunică! Eu merg cu Pek Sikorski. Ea m-a luat o dată în barca zburătoare!

- Ah, spuse bătrâna, închizând ochii. Sunt foarte bătrână. M-ați obosit. Lăsați-mă să dorm!

Ivi Pek Harrilin le făcu semn să iasă. Lângă vatra cu jăratic îi întrebă, cu voce tot tremurătoare:

- Mâncați? Avem terci de zeli și-aș putea să zdrobesc niște cari, să coc turtă.

- Avem hrană pe biciclete, spuse Pek Sikorski. O împărțim cu voi.

Au mâncat afară, stând direct pe pământ: patru localnici și doi terrani. Cerul se întunecă, iar florile care înfloresc noaptea își desfăcură petalele, parfumând aerul. Dacă nu se uita la terrani și la șopron, dacă se uita peste câmp, Enli putea să-și imagineze că e acasă, în Gofkit Shamloe. Cu Ano, cu copiii, cu oamenii cu care crescuse. Cu Calin. Aproape și-ar putea spune că nimic nu s-a schimbat.

De lângă ea se auzi vocea limpede a Essei, întrebându-l pe Serlit:

- Vrei să mergi cu mine la plimbare?

- Da.

- Nu! spuse mama lui. Stai aici. Totul se schimbase.

Enli privi cum Pek Sikorski și Pek Gruber se afundau pe întuneric în câmpul cu zeli, călăuziți de lanterna lui Pek Gruber. Știa ce fac, pentru că făceau același lucru în fiecare seară. Pek Sikorski vorbea mult în comlink, descriind tot ce vedea că se întâmplă pe Lume. Cuvintele, îi explicase ea lui Enli, ajungeau la barca mare din metal, care zbura departe, în văzduh. În fiecare seară dura mai mult pentru ca vorbele să ajungă la barca zburătoare, fiindcă trebuiau s-o prindă din urmă, iar aceasta se depărta cât de repede putea. Pentru Pek Sikorski părea foarte important să trimită cuvintele în urma bărcii zburătoare, deși Enli nu înțelegea de ce.

- Pek Kaufman îți răspunde? întrebase ea.

- Da, a replicat cu amărăciune Pek Sikorski, dar nu-mi spune nimic din ce-aș vrea s-aud!

Enli n-a mai pus alte întrebări. Realitatea terranilor era și mai ciudată decât cea care venise peste Lume. Pek Sikorski acceptase să împărtășească realitatea adevărată în mesajele transmise de semnalizatori, dar Enli știa că e parțială. Pek Sikorski nu spusese ceva: că obiectul manufacturat s-a ridicat la cer pentru că l-au luat terranii. Enli nu i-a dezvăluit nici ea această parte de realitate bătrânei. Era o minciună dacă împărtășeai realitatea, dar nu în întregime?

Stătea și se gândea la aceste lucruri, lungită pe banca din lemn negeluit aflată lângă șopron. Înăuntru, mama de bunică, Ivi Pek Harrilin și pruncul dormeau duși. Essa și Serlit vorbeau încet; Enli îi auzea murmurând prin peretele șopronului. Probabil că se țineau de mână.

Calin....

Se întristă gândindu-se la el, la realitatea neîmpărtășită, la ce-ar fi putut să li se întâmple lui Ano și copiilor și nu-i simți pe oameni apropiindu-se decât atunci când tăbărâră pe ea.

- Lovește-o! strigă femeia, beată de prea mult pel.

Enli simți mirosul de pel al unuia dintre bărbați chiar în clipa în care acesta ridică parul. Dădu să se ridice, așa că lovitura o nimeri în piept, nu în cap. Durerea era incredibilă. Enli căzu pe banca din lemn, incapabilă să mai respire. Își juli brațul, dar aproape că nu simți, din cauza durerii cumplite care-i ardea pieptul.

Își aduse aminte: Essa! Serlit! Ivi și copilașul!

- Hai înăuntru! zbieră strident aceeași voce de femeie. Două trupuri mari păși peste Enli și dărâmară ușa.

Cineva țipă. Ceva greu se izbi de peretele de lângă Enli. Tot nu putea respira; încercă și auzi cum îi iese din piept un șuierat gros: uuuu. Copilașul începu să plângă.

- Nu-i nimic aici, decât încă o bicicletă! mârâi o voce de bărbat. Una bună.

- Atunci ia-o! strigă femeia beată și începu să râdă, un râs pițigăiat și oribil.

- Tu, ai tu curajul ăsta, nu ești decât un băiat...

Încă o izbitură în perete, care-o făcu să se simtă și mai rău.

Reuși să tragă aer în piept. Încercă să se ridice, proptindu-se în mâini. "Essa, trebuie s-o ajut pe Essa, pe Serlit, copilașul..." Izbuti să se ridice de un lat de palmă de la pământ. Cineva trecu peste ea cu bicicleta.

- Lieber Gott!

Bicicleta căzu cu zgomot peste Enli, apoi se auziră alte trei izbituri. Femeia beată începu să urle incoerent. Enli simți cum brațele puternice ale lui Pek Gruber o ridică în picioare.

- Enli! Ai pățit ceva?

N-avea destul aer ca să vorbească. Pek Sikorski trecu în fugă pe lângă ea și intră în colibă. Pek Gruber o întinse pe Enli pe bancă și se repezi după perechea lui. Totul se întunecă, dar numai pentru o clipă. Îi auzi pe ceilalți mișcându-se în șopron - câți oare, o, Primă Floare, câți? - și, peste toate, plânsul ascuțit, înspăimântat al copilului lui Ivi.

Enli încercă să se ridice. Essa ieși în fugă din șopron, frecându-și umărul, dar se opri brusc și privi în jos, așa că Enli se uită și ea.

Văzu în lumina lunii trei localnici întinși pe pământ, fiecare înfășurat de la umeri până la genunchi în noroi rozaliu. Nu, nu era noroi, ci o substanță groasă și lipicioasă, ca rășina din lemnul de dob. Se zvârcoleau pe pământ ca niște sugari neajutorați. Cei doi bărbați păreau îngroziți, cu cutele craniene încrețite grozav. Femeia nu mai țipa, ci zăcea complet nemișcată.

- E moartă? șopti Essa. Ce-i asta?

- Nu știu, hârâi Enli.

Încă o ardea pieptul, dar putea să respire din nou.

Avea brațul jupuit în locul în care se izbise de bancă. Rășina roz era probabil una dintre armele lui Pek Gruber.

Pek Gruber și Pek Sikorski ieșiră din șopron, sprijinindu-i pe Serlit și pe Ivi. Femeia, cu copilașul plângând în brațe, părea să fie nevătămată. Tunica lui Serlit era ruptă pe umăr și brațul îi atârna. O vânătaie mare îi acoperea jumătate din față.

- Ai brațul rupt! spuse Pek Sikorski.

Alergă la bicicletă să-și ia sacul cu leacuri. Essa uită de străinii înfășurați în rășină roz și începu să se agite în jurul lui Serlit.

- Ce... ce-au făcut terranii? o întrebă Ivi pe Enli.

- Nu știu!

Îi venea tot mai ușor să vorbească. Reluă:

- Teranii au multe unelte. Pek Gruber... i-a legat.

- I-a legat? Cu ce?

- Nu știu.

Pek Sikorski se întoarse și Ivi îi puse Essei copilașul în brațe, ca să poată avea grijă de fiul ei. Essa păru surprinsă, dar luă ghemotocul urlător. Învățase undeva cum să aibă grijă de copii; începu să se plimbe în sus și-n jos, bătând ușurel sugarul pe spate.

Brusc, Enli simți cum înăuntrul ei totul se-ntoarce pe dos. Se duse, șchiopătând, în spatele șopronului și-și deșertă stomacul. Sprijinită de peretele din lemn, respiră adânc aerul rece al nopții, până i se liniști pântecele. Când se întoarse, văzu că Pek Gruber îi scosese târâș pe cei trei oameni înfricoșați, legați în rășină roz, din cercul de lumină al torței.

Pek Sikorski, care-l dădea pe Serlit cu alifie de leac, ridică privirea și-l întrebă tăios pe Pek Gruber:

- I-ai....?

- Nu, nu, spuse el în terrană. O să-i las înfășurați în spumă toată noaptea. N-au decât să se gândească la ce-au făcut și să se-ntrebe ce-am de gând să le fac eu!

Pek Sikorski aprobă din cap și se întoarse la Serlit. Copilașul nu mai plângea.

- Ann, spuse Pek Gruber. Nu... Pek Harrilin, Serlit...

- Ce? întrebă Ivi. Ce este?

- În șopron, rosti Pek Gruber găsindu-și cu greu cuvintele în limba Lumii. Îmi pare rău! Bunica ta... a murit.

- A plecat să se alăture strămoșilor?

- Da. Cei trei nu i-au făcut nici un rău. Trupul e aproape rece. Cred c-a murit în somn.

- A plecat să se alăture strămoșilor noștri! exclamă Ivi, cu atât de multă bucurie în glas și pe chip, încât Enli de-abia o recunoscu.

Dimineața următoare avu loc incinerarea de adio. Nu găsiră preot, dar Essa, Ivi, chiar și Serlit, în ciuda brațului rupt, s-au sculat în zori, să adune lemn tare și grămezi de flori care să ardă o dată cu trupul. Pek Gruber puse peste foc ceva din rucsacul său și flăcările deveniră foarte fierbinți, consumând trupul mai repede. Au dansat cu toții și-au cântat cântece despre flori. Ivi strălucea, radioasă: iubita ei bunică se dusese, în sfârșit, să-și întâlnească strămoșii, iar acum era fericită și-n deplină siguranță.

Pe urmă, osteniți după căratul bușteni lor și după dans, se așezară în fața șopronului și mâncară terci de zeli. Ivi, privind țintă în farfurie, o întrebă pe Pek Sikorski, care i se părea mai puțin ciudată decât Pek Gruber:

- De ce?

- De ce, ce, Pek Harrilin? întrebă Pek Sikorski cu vocea ei blândă.

- De ce au venit oamenii aceia să ne rănească... Pek Gruber, ce le-ai făcut?! Am uitat cu totul de ei!

- Au plecat, spuse Pek Gruber. Le-am dat drumul din... frânghiile roz și i-am pus pe fugă.

Cuvintele erau ciudate - oare din cauză că Pek Gruber nu vorbea bine limba, sau încerca și el să împărtășească doar o parte din realitate? Enli nu întrebă, iar Ivi părea să nu bage de seamă.

- De ce, ce, Pek Harrilin? repetă Pek Sikorski.

- De ce au venit oamenii aceia să ne facă rău?

- Pentru că erau beți, mamă, spuse Serlit.

- Nu, se auzi Enli vorbind. Nu pentru că erau beți!

Toată lumea se uită la ea. Enli își dădu seama că se gândea la asta de multă vreme.

- Au venit să facă rău și să fure pentru că acum pot! Fără realitatea împărtășită, pot. Așa cum Essei i-a plăcut să meargă cu barca zburătoare. Și cum Pek Voratur a ținut pentru sine un profit mai mare decât fusese înțelegerea. Așa cum Serlit vrea să meargă cu Pek Si-

korski, cu Pek Gruber și cu Essa la Rafkit Seloe. Pentru că toate astea sunt posibile fără realitatea împărtășită. Oameni fac unele lucruri pentru că ele sunt acum posibile. Pentru că pot să le facă!

Pek Sikorski o privi cu tristețe și cu dragoste. Enli se simți ciudat.

- Da, spuse încet Pek Sikorski.

Dar Ivi reținuse alt lucru din spusele lui Enli.

- Serlit? Vrei să mergi la Rafkit Seloe cu... cu acești terrani?

- Da! spuse el timid, privind-o pe Essa.

- Dar voiam să vii cu mine până la cel mai apropiat semnalizator cu oglinzi!

- O să mă întorc, mamă. Dar vreau să merg. Sunt destul de mare, știi că sunt!

Ivi se uită neputincioasă la Pek Sikorski. Buzele i se mișcară, se opriră, apoi se mișcară din nou.

- Cum... cum faci... când realitatea nu este împărtășită, cum faci...

- În primul rând, înveți! zise Pek Sikorski, din nou cu dragoste și tristețe. Înveți, cu timpul. În mare măsură, e vorba de exercițiu. O să înveți!

Ivi își privi fiul și lăsă capul în jos.

- Mamă?

- Poți să te duci, răspunse ea cu voce foarte joasă. Lui Enli, cuvintele îi sunară ca o binecuvântare floral, de parcă Ivi nu mai era o simplă țărancă, de parcă ar fi devenit, cine știe cum, mare preoteasă a Primei Flori.

[26]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

ZBURĂTORUL CARE-I INFORMASE pe McChesney și pe Grafton despre masacrul din sistemul Viridian transmisese și informații de rutină, inclusiv poșta. Cele mai multe dintre holoemisiunile de știri arătau imagini, luate din spațiu, cu ce mai rămăsese din planeta colonizată și din luna acesteia. Kaufman se uită la cele cu rezoluție maximă și simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Planeta avea o populație umană consistentă; fiind fertilă și primitoare, la fel ca Lumea, oamenii petreceau mult timp în aer liber. Hologramele erau oribile.

Pe navă, membrii echipajului stăteau în grupuri mici și vorbeau cu voce scăzută. Puținii care aveau prieteni sau rude în sistemul Viridian primiseră liber de la ofițerii lor. Capelanul anunță că va ține o slujbă comemorativă în capelă, dar se văzu nevoit să țină câteva la rând, pentru că mulți dintre cei care nu erau de serviciu voiau să participe. Kaufman știa că în acea epocă pregnant laică, micuța capelă era mai tot timpul goală, dar în acea zi se dovedi neîncăpătoare.

Nu putea face altceva decât să aștepte. Știa ce se va întâmpla, dar nu și cât de curând. Nu se putea duce la Marbet, nici la Grafton, nici la Capelo, decât cu riscul de a afecta rezultatul. "Poate că ăsta e un echivalent în viața oamenilor al principiului incertitudinii, descoperit de Heisenberg, își spuse fără urmă de umor. Orice încercare de a măsura rezultatul îi va schimba viteza sau direcția."

Lui Hal Albemarle și lui Rosalind Singh le spuse doar că Tom a fost arestat pentru că a încercat să atace doi membri ai Poliției Militare. Albemarle zâmbi cu aerul unuia care știe multe. Rosalind rămase serioasă.

- Lyle, avem nevoie de Tom ca să terminăm proiectul ăsta! Nimeni altcineva n-are nici cea mai vagă idee cum să modeleze matematic fenomenele.

- Nici Tom n-are! spuse Albemarle.

"Nu s-a putut abține", își zise Kaufman cu dispreț, după care îl dădu uitării pe Albemarle - nu era impor-

tant.

- Nu cred că va fi consemnat în cabină pentru multă vreme, îi spuse el lui Rosalind. La urma urmei, e civil. Altfel stau lucrurile când un soldat atacă un ofițer. Când Grafton va constata că Tom s-a calmat și nu mai pune în pericol ordinea și disciplina de pe navă, nu va avea încotro, va trebui să-l elibereze!

- Dar va fi însoțit de polițiști militari, nu-i așa? întrebă Rosalind tulburată. Să nu poată sări la tine sau la comandantul Grafton. Ba chiar să nu încerce să intre la prizonierul faller!

- Da, probabil.

- Metoda de lucru a lui Tom... l-ai văzut, Lyle! N-are astâmpăr. Intră într-un fel de transă, parcă e pe altă lume și nu poate sta locului. E contraproductiv să-l ții închis sau să-l păzești tot timpul! Are nevoie să lucreze. Noi toți avem nevoie să lucreze!

- Știu, spuse Kaufman.

- Nu-mi place asta, Lyle!

- Nimănui nu-i place.

Ea încuviință cu un aer grav. Albemarle încercă să-și ascundă bucuria. Kaufman îi lăsă pe amândoi și se duse în cabina lui.

Ca să aștepte.

Își pierduse controlul! Era numai vina lui. Furia oarbă pusese stăpânire pe el și-și pierduse controlul. N-avea nici o scuză.

Zăcând neajutorat pe pat, înfășurat de la umeri până la glezne în spumă imobilizatoare, Capelo își blestema nesăbuința. Furia oarbă apăruse după moartea lui Karen - în perioada aceea îl apuca o dată la câteva săptămâni. După ce se consuma accesul, nu-și mai amintea nimic din ce făcuse, dar vedea rezultatele în jur. Mobilă sfărâmată. Un computer făcut praf. O dată își lovise verigheta cu pumnul, turtind-o complet.

Asta l-a speriat mai tare decât orice. După acel incident s-a străduit din toate puterile să țină acea furie oarbă sub control și când era singur, așa cum făcea când se afla cu Sudie și cu Amanda. Până în ziua aceea reușise.

Unul dintre ticăloșii care-o uciseseră pe Karen era la bordul navei, viu!

Capelo se forță să respire adânc și regulat. Avu nevoie de zece minute ca să simtă că-și poate controla din nou respirația. Apoi se concentră asupra minții. Încă din facultate, modul lui preferat de a se relaxa consta în a lucra la ipoteza Riemann, acel fragment de matematică rămas nesoluționat de trei secole. Examina diversele elemente, se juca extinzând rezultatele cunoscute, se lăsa absorbit de provocare. Un număr infinit cunoscut, definit prin X = 1/2... extins la infinitate non-numărabilă... cum? Lăsă ipoteza Riemann să-i maseze creierul, care, la rândul lui, îi masă corpul până când mușchii i se decontractară.

Trebuia să se destindă! Știa că medicul va veni în scurt timp. Un militar strict, genul care-i plăcea lui Grafton: militar ca la carte, nu genul alunecos al lui Kaufman - militar de relații publice. Capelo nu știa care-i mai rău. Dar știa că medicul va autoriza dizolvarea spumei imobilizatoare doar atunci când organismul lui Capelo va pune în evidență parametri admisibili: gradul de umezeală a epidermei, temperatura, respirația, modelele impulsurilor neuronale, toate trebuiau să revină la normal.

Se mai gândi o vreme la o infinitate de zerouri.

Abia după opt ore și după două consultații medicale separate, efectuate de medici diferiți, băieții din Poliția Militară au pulverizat nanoenzime peste spuma imobilizatoare, care se dizolvă ca și cum n-ar fi existat niciodată. Capelo se ridică în picioare și-și frecă brațele.

- S-ar putea să simți o încetinire a circulației sângelui, dar nu pentru multă vreme. Nimic grav! spuse doctorul.

- Înțeleg.

"Arată-te calm și rațional. Întreg la minte!"

- Acum sunteți liber să mergeți unde vreți, doctore Capelo, îl informă ofițerul de marină care-l însoțea pe medic. Dar să știți că sergentul Forrester vă va însoți pretutindeni.

Sergentul Forrester, un polițist militar cu statură uriașă și cu ochi vigilenți, îl fixă cu privirea. "Mușchi augmentați, își zise Capelo. Și deloc prost."

- Înțeleg, spuse cu glas tare.

- Bine. Vă deconectăm computerul din cabină. Când aveți nevoie de computer pentru munca dumneavoastră,

vă rugăm să folosiți aparatura pusă la dispoziția echipei proiectului special, pe puntea de observație.

Sub supravegherea atentă a polițistului militar! Capelo își imagina scena: Rosalind stingherită, Albemarle zâmbind cu subînțeles, tehnicienii cu mutre uimite.

- Înțeleg, repetă cu voce tare.

Parcă era un papagal idiot! *Tommy vrea biscuit?*

- Aveți întrebări, doctore Capelo?

- Nu. Dar aș vrea să-mi văd copiii. Sunt în camera de alături.

- Desigur!

Medicul și ofițerul plecară, lăsând parcă în urmă un iz de verticalitate morală absolută. Capelo fu escortat până la ușă, unde Amanda și Sudie se repeziră în brațele lui. Sergentul Forrester se așeză în dreptul ușii. Jane Shaw se prefăcu, discretă, că polițistul nu există.

- Ce fac fetele mele cele minunate?

- Eu mă simt perfect, mulțumită genelor moștenite de la tine! îi răspunse Amanda cu vechea lor glumă.

Doamne, ce repede creștea!...

- Jane mi-a zis că ești bolnav, tati, spuse Sudie. Acum te simți mai bine?

- Mult mai bine!

- Cine-i omul ăla?

- Un soldat. Mă observă ca să învețe cum lucrez. Sudie acceptă explicația; era obișnuită cu studenții de la masterat și doctorat, care-l urmau pe tatăl ei pretutindeni. Se apropie și-i șopti la ureche:

- N-am venit prin ușa secretă!

- Știu că n-ați venit, răspunse el tot în șoaptă.

- N-am vrut să afle doctorul.

- Bine gândit!

- Și nici n-am spus nimănui.

Nu voia ca micuța să se gândească prea mult la ușă.

- Și ce-ați mai făcut voi două? V-ați jucat de-a titirezii spațiali?

- Suntem prea mari pentru jocul ăla, tati! protestă Amanda.

- Eu nu! răspunse Sudie. Eu sunt un titirez spațial! Uită-te la holograma mea!

Îl duse, dansând, să vadă ce construise: un obiect aiurit, din cercuri violete și verzulii. Amanda scoase cele

mai recente teme de școală, să i le arate.

Capelo o privi pe Jane peste creștetul lui Sudie. Femeia zâmbi.

- Mult mai bine, Tom! Fără coșmaruri. Aproape un alt copil.

- Uite, tati! spuse Amanda plină de importanță. Uită-te aici. Am învățat algebră! Vezi, trebuie să rezolvi ca să-l afli pe x. Să-ți arăt cum: faci așa în partea asta de ecuație...

Capelo o ascultă pe Amanda predându-i algebră și pe Sudie oferindu-i explicații despre construcția ei colorată. Jane, care-l cunoștea de mult și-i mai văzuse o dată furia oarbă, îl studia atent. Era o femeie deșteaptă. Capelo avu grijă să n-o privească în ochi.

După ce sergentul Forrester îl escortă înapoi în camera lui, Capelo așteptă o jumătate de oră, apoi se târî sub masă și întredeschise ușița secretă făcută pentru Sudie. Ascultă cum Jane termină lecțiile cu fetele, le adună lucrurile și se pregătește să le ducă în grădina navei. Mergeau acolo în fiecare după-amiază, ca să le scoată din cameră. Pe o navă interstelară nu existau multe locuri unde să poți duce doi copii.

- Tati arată groaznic! o auzi pe Amanda.

- Are un retrovirus, răspunse Jane. De aceea e în carantină.

- Știu, dar arăta groaznic și înainte de virus! Capelo așteptă încordat răspunsul lui Jane.

- Are multe pe cap, Amanda.

- Știu. Dar nu cred că de asta. Cred că îmbătrânește!

- Îmbătrânește?! exclamă Jane. Scumpo, tatăl tău are numai treizeci și patru de ani!

- Cred că la treizeci și patru ești destul de bătrân. Capelo zâmbi fără să se poată abține. Abia când zâmbetul îi întinse dureros mușchii din jurul gurii își dădu seama că stătuse cu dinții încleștați.

Sudie năvăli din baie, se ciondăni cu Amanda pe tema violetului, dacă e sau nu o culoare tâmpită, apoi plecară toate trei în grădină.

Capelo împinse placa metalică, îndepărtând astfel dulapul vechi, lipit de perete în camera fetelor. Ieși de-a bușilea de partea cealaltă și împinse dulapul la loc, fără să facă vreun zgomot.

Bineînțeles, computerul fetelor era conectat la biblioteca navei. În câteva minute, Capelo găsi ce-i trebuia. Înregistrările sistemului general de supraveghere erau prost protejate, până și Amanda ar fi putut sparge parolele. Ceru programului de control să-i dea coordonatele lui Marbet Grant.

- Marbet Grant se află actualmente în carceră, spuse computerul.

În carceră? Pentru ce? Acolo era și fallerul? Capelo nu îndrăzni să întrebe computerul unde era ținut fallerul; informația era, fără îndoială, strict secretă și ar fi declanșat alarma - care n-ar fi fost ușor de dezactivat. Ceru în schimb ceru o hartă a navei. Computerul se conformă. Capelo studie harta.

- Accesează fișierul de supraveghere pentru carceră. Fișierul nu conținea nimic până cu două zile în urmă.

După toate aparențele, nimeni nu fusese arestat înaintea lui Marbet. Grafton conducea nava cu o mână de fier.

Privi cum polițistul o aduse pe Marbet în celulă. Carcera era compusă din două încăperi: o anticameră plină cu lăzi și o celulă prevăzută cu pat, toaletă și chiuvetă. Nici un computer. Controlul accesului în anticameră și în celulă se făcea pe baza unor scanere de retină și a unor încuietori electronice nonvocale. Capelo mări imaginea de mai multe ori, dar nu reuși să vadă ce cod forma soldatul. Acesta se așeză între tastatură și videocamera de supraveghere, conform regulamentelor, fără îndoială. Capelo îi ceru computerului să treacă la prima vizită a lui Lyle Kaufman și s-o vizualizeze.

Polițistul militar se ridică în picioare și salută când Kaufman intră în anticameră:

«Domnule colonel!»

«Pe loc repaus, sergent! Mi-a autorizat comandantul Grafton vizitarea prizonierei?»

«Da, domnule! Echipa proiectului special are autorizație să intre, domnule!»

Kaufman intră în celulă. Marbet ședea pe marginea patului, îmbrăcată într-o salopetă verde, și scria, folosind creion și hârtie. Pe pat, lângă ea, se afla o tavă cu mâncare, neatinsă.

«Bună, Marbet!»

«Bună, Lyle!»

«Am venit să-ți pun unele întrebări necesare despre activitatea ta.»

«Mi se permite s-o duc mai departe?»

«Asta nu s-a decis încă!»

«Minți! spuse ea. Uită-te la tine... minți și nu-ți place.»

«Așa e, admise Kaufman, așezându-se pe pat lângă ea. Nu-ți poți relua munca, n-ai voie să-l vezi pe prizonier și vei rămâne în carceră până ajungem pe Marte. Dar între timp trebuie să-mi spui tot ce-ai aflat că știe fallerul despre artefact. Ăsta e un interogatoriu oficial, dar și o rugăminte, pentru bunul mers al proiectului.»

Capelo opri înregistrarea, cu respirația tăiată. Fallerii aveau deja ceva care semăna cu artefactul! Așa obținuseră scuturile destabilizatoare de fază, acele copii ale setării doi! Așadar, nu doar existența artefactelor, în general, dusese la arestarea lui Marbet, ci un anume artefact, cel găsit de oameni. Ea îi destăinuise dușmanului că oamenii au un artefact.

Chiar și Capelo, cel mai antimilitar dintre bărbați, știa că asta înseamnă trădare.

Reporni înregistrarea.

«Cooperezi? întrebă Kaufman.»

«Bineînțeles! Niciodată nu m-am gândit la altceva decât la succesul proiectului.»

«Eu te cred. Alții, nu!»

«Măcar acum ești cinstit. N-am prea multe de spus. Da, fallerul a recunoscut imediat artefactul. A recunoscut și hologrma pe care i-am proiectat-o, ceea ce indică faptul că au descoperit cum să folosească destabilizatorul cu fascicul direcționat, adică setarea unu. Până aici am ajuns. Plănuiam să programez o hologramă care să demonstreze și efectul sferic de undă al destabilizatorului, să văd dacă-l recunoaște. Dar ai intervenit înainte să pot face asta.»

"Dumnezeule!" își spuse Capelo fără pic de religiozitate.

«Ai văzut, în limbajul lui nonverbal sau în cel prin semne, ceva care să-ți spună și altceva decât că l-a recunoscut?»

«Da. Era îngrijorat că știm despre existența artefac-

tului sau că-l avem. Foarte îngrijorat!»

«Altceva?»

«Nimic. N-am avut timp.»

O scurtă pauză. Ea zâmbi.

«Nu-ți face probleme, Lyle! Și tu mă atragi. Dacă lucrurile ar fi stat altfel...»

«Altceva?»

«Un singur lucru. Dar foarte important. Trebuie să-l convingi pe Grafton să mă lase să vorbesc din nou cu fallerul!»

«Imposibil, Marbet! Nu se poate.»

«Trebuie, Lyle! Fallerul era foarte îngrijorat că avem artefactul.»

«Era de așteptat, nu?»

«Da. Dar după câte mi-am putut da seama, nu-l îngrijora numai descoperirea noului nostru avantaj stategic. Încerca să ascundă ceva, Lyle! Ceva important, ceva ce-ar trebui să știm despre artefact.»

«Poți să-ți dai seama ce?»

«Habar n-am! Dar sunt sigură că nu mă înșel. Nu trebuia să mă arestezi atât de repede! Trebuia să mă asculți mai întâi, să cântărești toate alternativele și să iei o decizie în stilul tău atent. Dar în loc de asta, te-a luat valul, în parte pentru că sentimentele față de mine te copleșeau și erai dezamăgit că am făcut ce-am făcut. Și dacă e adevărat ceea ce spui despre Grafton, nu văd cum am putea să îndreptăm lucrurile.»

Capelo rămase împietrit de uimire. Nu doar comunicare cu dușmanul, ci, mai mult decât atât, dezvăluiri despre viitoarele arme ale oamenilor! Dacă ar fi fost în locul lui Kaufman, l-ar fi ucis deja pe acest extraterestru, pur și simplu pentru ceea ce aflase. Dar Kaufman nu era Capelo, nu gândea logic. Probabil că fallerul era încă viu, undeva, pe navă. Un faller, unul dintre nemernicii care-o uciseseră pe Karen și-i distruseseră lui viața! Viu, undeva, pe acea navă, unde se aflau și copiii lui Karen!

Viu, dar nu pentru multă vreme.

Reluă un fragment din înregistrarea vizionată, ca să fie sigur că înțelesese bine: tânărul polițist militar care-i spunea lui Kaufman «Da, domnule! Echipa proiectului special are autorizație să intre, domnule!».

Mai bine decât sperase.

Ușa din capătul cabinei fetelor dădea spre un coridor de serviciu. Capelo o întredeschise și verifică: pustiu. Se strecură pe coridor și închise încet ușa în urma lui. Apoi își aranjă ținuta, își îndreptă spinarea și se strădui să arate ca un om preocupat de chestiuni serioase.

Ca să ajungă la carceră, care se afla la cel mai de jos nivel al navei, trebuia să coboare mai multe etaje și să străbată coridoare lungi. N-avea nici o șansă să treacă neobservat. Trebuia să se bazeze pe faptul că echipajul nu știa că a fost arestat, nici că trebuie să-l escorteze un polițist militar. Capelo socoti că are destule șanse. Nu exista nici un motiv ca membrii echipajului să fie informați - doar cei din poliția militară. Aceștia știau despre misiunea specială a lui Forrester. Dar polițiștii militari nu fraternizau cu ofițerii, nici cu soldații, din motive lesne de înțeles. Aveau cabine, cantină, săli de recreere și structură de comandă separate.

Capelo parcurse cu pas vioi câteva coridoare despre care spera că sunt mai puțin frecventate. Trecu pe lângă câțiva soldați și pe lângă trei ofițeri. Soldații îl ignoră, iar ofițerii îl salutară distant, dând din cap. Capelo le răspunse în același stil.

Apăsă pe soneria anticamerei și polițistul militar - altul decât cel din înregistrarea vizionată, dar tot foarte tânăr -deschise ușa.

- Sunt doctorul Thomas Capelo și am venit s-o văd pe Marbet Grant. Sunt fizician în echipa specială a proiectului. Echipa are voie să intre.

- Da, domnule! Vă rog să treceți în dreptul scanerului de retină, ca să confirmați că sunteți într-adevăr doctorul Capelo.

Ezită. Probabil că scanările de verificare erau pur și simplu stocate până când le accesa cineva. Pe de altă parte, se putea ca scanerele să fie conectate la o listă cu persoane neautorizate, și ca Grafton să-l fi trecut deja pe listă. Căută o cale să ocolească scanarea, n-o găsi, își calculă șansele și se duse în fața aparatului.

Acesta anunță:

- Doctor Thomas Capelo, șeful echipei științifice, membru în echipa specială a proiectului.

- Vi s-a confirmat identitatea și puteți intra, domnule!

- Așteaptă o clipă înainte să deschizi ușa, te rog! După

cum știi, doamna Grant a fost membră a echipei noastre. Aș vrea să-ți pun câteva întrebări despre ea înainte s-o văd personal.

Capelo încercă să găsească un ton cât mai autoritar. Poate că tânărul soldat va crede că e medic.

- Întrebări, domnule?

- Da.

Îl întrebă ce face Marbet în celulă, ce și cât mănâncă; cât și când doarme; ce discută cu polițistul aflat de pază. Se dovedi că nu discuta nimic - după toate aparențele, era împotriva regulamentului. Soldatul răspunse răbdător la toate întrebările. Părea sincer, dar nu cine știe ce deștept. Fără îmbunătățiri genetice. În vreme ce inventa întrebări, Capelo se plimba încet, de colo-colo, prin mica anticameră. O ținu tot așa timp de zece minute, până când soldatul se obișnui cu faptul că el se mișca neîncetat. În cele din urmă spuse:

- Mulțumesc, acum aș vrea să intru!

Militarul se întoarse și se aplecă peste tastatura de cod a celulei, interpunându-se între aceasta și videocamera de supraveghere. Capelo se afla între el și masă. Așteptă până când ușa se deschise automat, apoi luă un cub de date greu - în armată, toate cele erau grele și masive, pentru durabilitate - și-l lovi zdravăn pe polițist peste ceafa.

Atacul era cu totul diferit decât cel asupra lui Kaufman și a lui Grafton. Nu-ți trebuia mult antrenament ca să lovești un om pe la spate cu un obiect contondent. Preț de o nanosecundă îl năpădi rușinea - bine că nu-l vedea Amanda! - dar și-o reprimă imediat. N-avea de gând să-l omoare pe individ. Karen avusese o soartă mult mai rea.

Soldatul se clătină, încercă să-și revină. Între timp, Capelo îi scosese din centură pistolul paralizant. Îl apăsă. Nimic!

- Rahat! țipă Capelo și-l lovi din nou cu cubul de date. La naiba, nu voia să-l omoare! Soldatul, căzut la podea, continua să se miște.

- Folosește pulverizatorul de spumă! Nu-i setat după amprentele posesorului, spuse o voce din spatele său.

Capelo se răsuci: în pragul ușii stătea Marbet Grant. Ezită, neștiind dacă prezența ei nu va declanșa cumva

alarma; Marbet trecu pe lângă el, desfăcu un obiect de la centura soldatului și-l împroșcă, așa cum stătea întins pe podea.

Spuma roz se trasformă în legături solide care-l înfășurară de la umeri până la genunchi: același fel de spumă cu care fusese legat și Capelo timp de opt ore.

- Din ce-i făcută? întrebă automat și imediat se simți ca un neghiob.

Marbet îl privi amuzată. Legat fedeleș, soldatul începu să se agite. "Slavă Domnului că nu-i mort!", își spuse Capelo.

- Va trebui să-i punem căluș, zise Marbet.

Se uită de jur-împrejur și nu văzu nimic care să-i fie de folos, așa că-și scoase ciorapii. Nu purta pantofi. Îi explică lui Capelo:

- Cearșafurile nu se pot rupe. Pentru ca prizonierii să nu se spânzure cu ele.

Îndesă ciorapii în gura soldatului, care o privi cu ură.

- Îmi pare rău, Gary! spuse ea încet. N-o să dureze mult. Și nu e vina ta.

Fără să știe când și cum, Capelo pierduse controlul situației. O prinse de braț:

- Tu vii cu mine!

- Știu, Tom! O să te duc la faller. Nu există nici un alt motiv în Universul ăsta pentru care să faci ce-ai făcut. Vin de bunăvoie!

Capelo îi luă cilindrul cu spumă. Marbet nu se opuse. O înhăță ferm de braț și deschise ușa spre coridor.

De astă dată era mai greu să treacă neobservați. Marbet Grant purta salopeta verde de prizonier și în carceră nu avea alte haine. Cabina ei se afla la capătul opus al navei. Dar se dovedi că și celula fallerului era la același nivel cu carcera, nu prea departe. Logic, dacă te gândeai bine.

Ea îl conduse în tăcere, oprindu-se la intersecția cu un coridor; acolo îi șopti:

- E după colț! Dar în fața ușii stau doi polițiști militari și s-ar putea ca înăuntru să fie cineva care-l studiază pe faller. Xenobiologul, medicul, cei de la Informații, chiar și Lyle. Nu știu!

Capelo cântări ce-ar însemna să aștepte pentru a vedea cine intră și cine iese, față de riscul de a fi desco-

perită dispariția lui sau a lui Marbet. Sau faptul că un polițist militar zăcea imobilizat în spumă, cu două cucuie urâte în cap. Așteptarea l-ar fi costat prea mult.

- Hai!

- Stai! Dă-mi mie pulverizatorul cu spumă. Capelo se uită la ea.

- Tom, vreau același lucru ca tine: să aflu scot și alte informații de la faller. Dar am mai multă experiență în mânuirea spumei. Tu n-ai folosit-o niciodată, nu?

- Nu.

"Nu știe că am de gând să-l omor pe blestematul dracului! Sau știe și vrea să mă atragă în cursă?" Spuse cu voce tare:

- Țin eu pulverizatorul. Am văzut cum l-ai folosit; n-o fi mai greu de manevrat decât un accelerator de particule!

Ea ridică din umeri.

- Ai grijă să-i pulverizezi pe amândoi simultan, la nivelul centurii, și repede! Apoi mai dai o dată pe fiecare în parte, cu mai multă atenție. Nu trebuie să le feresti fața, nanospumanții nu se vor duce într-acolo.

Se întrebă de ce, dar n-avea timp de știință. Se repezi după colț, împrăștiind deja spumă din pulverizator.

Părea să funcționeze. Amândoi polițiștii căzură. Capelo îi pulveriza cu o veselie dementă, care-ar fi trebuit să-l sperie. Dar altceva îl sperie: doar unul dintre soldați rămase întins pe jos! Celălalt se ridică imediat în picioare și-l atacă.

- Poartă uniformă tratată chimic! strigă Marbet.

Soldatul îl lovi pe Capelo drept în stomac. La fel ca înainte să fie arestat: o durere îngrozitoare și o spaimă animalică, profundă - că nu poate respira, că nu va mai putea respira niciodată, că se sufocă și va muri...

Își recăpătă cât de cât răsuflarea și privirea i se limpezi; în aceeași clipă, îl zări pe celălalt polițist năruindu-se, cu o expresie de uimire înghețată pe chip. "Pistol paralizant, își dădu seama Capelo. De unde..."

Trupul unuia dintre polițiștii militari dispăru din câmpul lui vizual încețoșat. Cineva îl trăgea pe ușă... Marbet? Nu putea s-o vadă. Se luptă să se ridice în capul oaselor.

- Verific identitatea prin scanare de retină, anunță

vocea electronică a ușii. Marbet Caroline Grant, personal civil în proiectul special. Identitate confirmată!

Se părea că n-o scosese nimeni de pe lista celor acreditați. "Mda, logic, își zise Capelo prin durerea care-i încețoșa mintea. Era încarcerată și nu prezenta nici o primejdie. Deși..."

Până să-și formuleze gândul în întregime, reuși să ridice. Pe coridor nu mai era nimeni, deși se auzeau voci de dincolo de ușa acum întredeschisă. Se sculă cu greu în picioare, porni împiedicat spre ușă... și se trezi, pentru a doua oară în ultimele nouă ore, înfășurat în spumă. Căzu ca un bolovan, se rostogoli și-l văzu pe Lyle Kaufman, cu un pulverizator în mână.

- Știam c-o vei aduce aici, Tom. Mulțumesc!

[27]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

LUI KAUFMAN Îl veni în minte unul din aforismele enervante pe care Academia le băga cu forța în capul cadeților: Există calea bună, există calea greșită și există calea armatei. Pentru prima oară în viața lui de adult, nu se încadra pe nici una dintre ele. Acționa în felul propriu. I se strânse stomacul.

Îl luă pe Capelo de subsuori, îl târî prin ușă și-o închise. Pe podea se aflau trei trupuri: unul paralizat, altul care încerca să respire prin spuma ce-l acoperea, și al treilea paralizat și înlănțuit de spumă. Pentru că Tom era legat cu spumă, Kaufman putuse să-l tragă înăuntru fără să i se scaneze retina: ușa "citea" prezența spumei ca neprezentând nici o amenințare. Polițiștii militari aveau, desigur, permise de trecere automată prin orice ușă de pe navă. Kaufman se întoarse spre Marbet.

- Trebuie să te leg și pe tine?

- Știi că nu-i nevoie. Și că nu poți!

Avea dreptate, desigur: n-o putea folosi dacă o ținea legată.

- Lyle, eliberează-l pe Tom!

- Nu pot, n-are permis să intre aici. Încăperea va declanșa imediat alarmă de gradul unu!

- Chiar dacă n-ar fi așa, tot nu i-ai da drumul, spuse ea după ce-i privi atent.

- Nu! A venit aici ca să-l ucidă pe faller.

Văzu cum ochii ei verzi se măresc; Marbet se răsuci brusc pe călcâie și se întoarse spre Capelo. Deci crezuse că Tom voia să afle informații științifice de la faller! Chiar și Empaticii puteau fi păcăliți de unii oameni. Constatarea îl înveseli pe Kaufman.

- E adevărat, Tom? Voiai să-l ucizi pe faller?

Capelo dădu să vorbească, nu reuși, încercă din nou și scoase un "daaaaaa!" strident, șuierat. Părea că soldatul îl lovise destul de tare.

Marbet închise ochii. "Vizualizează ce s-ar fi putut întâmpla", își spuse Kaufman. Când deschise ochii, Marbet îi zise doar:

- Îmi pare rău!

Pe Capelo îl ignoră.

- Nu mai contează. Dar n-avem mult timp, Marbet. Trebuie să treci la treabă!

- Da. Ce vrei să afli?

- Orice ne poate spune fallerul despre setările șapte, unsprezece și treisprezece. Sau orice crezi tu că n-a spus până acum. Și, mai ales, încearcă să afli locația artefactului aflat în posesia fallerilor. L-au dus în sistemul lor, ca mijloc de protecție, sau e pe cale să distrugă sistemul solar?

- De ce ne-ar spune?

Fără pic de stânjeneală, Marbet își scoase uniforma de prizonier, apoi lenjeria de corp. Kaufman privi în altă direcție.

- Probabil că va refuza. Dar orice poți deduce din comportamentul lui... poți să-ți dai seama cât știe, Marbet? Fallerul nostru este echivalentul unui soldat din prima linie, fără nici o informație despre arme și planuri de luptă, sau este echivalentul unui specialist?

- Nu știu! Probabil undeva la mijloc. Poate că nu. Nu înțeleg le structura militară.

Acum era în pielea goală. Se apropie repede de o ușă laterală; aștepta să i se verifice amprenta retinei și să i se proceseze codul nonvocal. Ușa se deschise.

- Rămâi aici, Lyle!

- Lasă ușa deschisă. Pentru orice eventualitate.

Pentru eventualitatea că va elibera iarăși mâna fallerului, iar acesta va face tot ce-i va sta în putință ca s-o ucidă. Pentru cazul în care va fi nevoie ca el, Kaufman, să se repeadă pe ușă cu pulverizatorul de spumă, fiecare secundă fiind prețioasă. Pentru orice eventualitate.

- Bine. Dar stai în afara razei lui vizuale! Uită-te pe ecran.

Nu era nevoie să-i spună asta. O privi cum își pune o cască prevăzută cu rezervor de aer. Dispăru pe ușă și câteva clipe mai târziu apăru din sasul folosit de tehnicieni, dincolo de bariera invizibilă ce separa atmosfera oamenilor de cea a fallerului. Avea la ea un pachet turtit.

Expresia de pe chipul fallerului păru să rămână neschimbată, dar Kaufman știa că n-ar avea cum să-și dea seama dacă s-ar schimba într-adevăr. Extraterestrul o fixa pe Marbet cu ochii lui plați. Ea îi eliberă brațul drept, apoi făcu ceva la care Kaufman nu se aștepta: desfăcu repede pachetul, care se transformă într-o tablă albă, așezată pe un trepied. O împinse spre faller și-o potrivi în așa fel încât să fie vizibilă pentru el și să se vadă și pe ecranul lui Kaufman. Puse în mâna fallerului un marker care funcționa fără frecare, după care dispăru prin ușa tehnicienilor.

Se întoarse în anticameră fără să-i arunce lui Kaufman vreo privire. Își scoase casca și adoptă poziția ciudată pe care o folosea în fața prizonierului: pe jumătate ghemuită, cu membrele îndoite în unghiuri nefirești, cu mersul ciudat, cu fața distorsionată. Kaufman o văzu cum se transformă în extraterestru - nici om, nici faller - și încercă să-și înăbușe dezgustul.

Umblând ghemuită, ea se îndreptă spre extraterestrul lipsit de expresie. Când ajunse la barieră, făcu o serie de mișcări grotești și de grimase pe care Kaufman nu le înțelegea.

Nici un răspuns.

Marbet luă tabla pe care scria de obicei. Holoprocesorul fusese luat de acolo și, fără îndoială, reprogramat.

Dar tăblile albe nu deranjau pe nimeni.

Kaufman auzi un târșâit în spatele lui. Fără să-și ia ochii de la Marbet, îi spuse lui Capelo:

- Stai pe loc! Dacă intri în camera aceea sau dacă scoți vreun sunet, te țin paralizat până săptămâna viitoare!

Târșâitul încetă.

Marbet desenă repede ceva pe tăbliță, folosind un marker. Kaufman nu putu să vadă desenul decât atunci când îl întoarse către faller și, implicit, spre ecran. Mări imaginea.

Marbet desenase artefactul: un cerc, umbrit așa încât să sugereze o sferă, cu șapte protuberanțe echidistante de jur-împrejur.

Fallerul începu să deseneze pe tăblița lui. Copie desenul cu exactitate, numai că lângă una dintre protuberanțe desenă un mic simbol. Marbet își mișcă mâinile, iar fallerul îi răspunse mișcându-și mâna liberă. Marbet obținuse două succese: desenele făcute de faller și semnele cu mâna, pe care le învățase de la ea.

O parte analitică, neimplicată a minții lui Kaufman sesiză ironia faptului de a gândi situația în termeni plastici: arcul ei a căpătat o coardă în plus. Metafore medievale într-un scenariu cu arme extraterestre.

Care era semnificația semnelor făcute cu mâna? Și de ce accepta fallerul să-i "vorbească" lui Marbet?

La a doua întrebare era ușor de răspuns. Voia să știe cât de mult aflaseră oamenii. Se putea ca informațiile pe care ea le-ar fi obținut să fie doar simple dezinformări, minciuni menite să-i inducă în eroare. Cu un subiect uman, un Empatic ar fi putut să-și dea seama rapid cum stăteau lucrurile. Dar cu un faller?

Marbet desena din nou. Pe partea lui de barieră, fallerul răspunse cu alt desen; urmară noi semne cu mâna. Kaufman nu înțelegea nimic. Nici imaginea lui Marbet, reflectată în oglinzile de pe peretele celulei, nu-i dezvăluia nimic. Era mult prea distorsionată, semăna prea puțin cu ea însăși.

Alte desene, alte semnale. Cât timp aveau la dispoziție până să dea cineva alarma? O îndemnă în gând: "Lucrează repede, Marbet!", iar partea neimplicată și ironică a minții lui pufni batjocoritor.

Se întâmplă ceva.

Kaufman își dădu seama imediat. Fallerul se cutremură din cap până-n picioare, deschise gura și scoase primul sunet auzit vreodată de om de la specia extraterestră: un muget profund și în crescendo, nu foarte puternic, dar care exprima... ce? Indiferent ce fel de emoție voia să exprime, fallerul o simțea în adâncul ființei sale. Pentru prima dată, pe fața lui se vedea ceva ce se putea numi expresie - deși Kaufman n-ar fi știut să spună ce trăda. Persistă numai o clipă, apoi fallerul reîncepu să deseneze cu viteză.

Marbet își schimbă și ea expresia: redeveni brusc ființă umană. Gura ei mare se deschise, formând un cerc sângeriu. Sprâncenele i se ridicară, iar ochii îi deveniră enormi. Kaufman nu trebuia să fie Empatic ca să-și dea seama că era surprinsă.

Fallerul ignoră întoarcerea lui Marbet la trăsături umane. Tot corpul lui straniu părea agitat, deși fără să existe vreun semn evident de nervozitate. Desenă mai multe linii, făcu alte semne cu mâna. Marbet se așeză, trăsnită.

Kaufman nu mai suporta. Rămase în afara razei vizuale, dar strigă:

- Ce este? Ce spune?

Marbet se întoarse pe jumătate, apoi se opri și se îndreptă iarăși spre faller, dar fără să adopte postura imitativă anterioară.

- Spune că întreaga galaxie va fi distrusă. Încet.

Arătă spre ultimul desen al fallerului. Kaufman recunoscu discul familiar, cu brațe dispuse în spirală, dar deasupra acestuia era un simbol uriaș pe care nu știa să-l interpreteze. Deasupra simbolului indescifrabil erau două dintre schițele de artefact desenate de Marbet - cercuri cu protuberanțe.

- Spune și de ce va fi distrusă? Sau cum?

- Nu! Pentru asta n-avem modalitate de comunicare. De fapt, nu pot fi sigură dacă spune că va fi distrusă ori că este distrusă chiar acum. Nu știu cum exprimă ei dimensiunile temporale, nici măcar dacă le exprimă.

- Dar ești sigură de ideea distrugerii galaxiei!

- Da.

- Ar putea fi o șmecherie!

- Nu. N-a fost surprins - șocat - că am aflat faptul că

setarea treisprezece ar putea distruge un întreg sistem stelar. Dar l-a șocat profund ideea că am putea aduce ambele două artefacte în același loc. Cred că asta înseamnă desenul: ambele artefacte, activate la putere maximă, în același sistem stelar. E adevărat, Lyle, nu se preface. Știu!

"Dar nu știe chiar atât de sigur, își spuse el. N-are cum. Și chiar dacă are dreptate, cei de la serviciile secrete militare nu vor vedea lucrurile în același fel. Ei vor considea că nu poate fi decât o minciună, apoi vor decide că așa este."

Fallerul manevră stângaci tăblița lui plină de desene. Greu, cu singura mână liberă, o întoarse pe partea cealaltă. Reîncepu să deseneze, cu mai multă grijă ca înainte, deși fața îi redevenise impasibilă. Desenul acesta ocupa întreaga tablă și-i păru imperativ până și lui Kaufman, deși n-avea idee ce ar putea să reprezinte.

Marbet făcu un semn cu mâna. Fallerul împinse desenul de neînțeles către ea. Tăblița tremură pe stativ, căzu, se lovi de bariera invizibilă și se opri pe dușumea, cu fața în sus.

- Partea de jos reprezintă sistemul solar, spuse Kaufman din anticameră.

- Da.

- Și florile alea din cerc?

- Nu știu! spuse Marbet neajutorată.

- Poate se referă la flori pentru că florile sunt atât de importante pe Lume, de unde am luat artefactul?

- De unde să știe el că ne aflăm pe orbită în jurul Lumii? întrebă Marbet.

Kaufman se simți ca un idiot. Marbet avea dreptate, desigur. Iar el nu gândea limpede. Deși fallerii aflaseră, la modul general, că oamenii luaseră primul artefact, cel al lui Syree Johnson, de pe Lume.

Kaufman se uită din nou la desen. Pentru el nu reprezenta nimic, în afara faptului că sistemul solar era tăiat de o linie groasă, frântă.

- Semnalizează-i că avem nevoie de mai multe informații. Poți?

Asta, dacă fallerul se arăta dispus să le dea.

Înainte ca Marbet să poată răspunde, extraterestrul își ridică fața către tavan și scoase același sunet, pro-

fund, cu intensitate crescândă. Brusc, își smuci capul în jos și se holbă la desenul de pe podea.

- O, Dumnezeule! spuse o voce din spatele lui Kaufman.

Acesta se întoarse brusc. Capelo se târâse până-n pragul ușii, fie mișcându-se fără zgomot, fie făcând zgomote pe care Kaufman, concentrat asupra lui Marbet și a fallerului, nu le auzise. Capelo reușise cumva să se ridice pe jumătate, sprijinindu-se de tocul ușii; arăta ca o omidă înfășurată în spumă roz: neajutorat ca un bebeluș, aproape la fel de grotesc ca fallerul. Din unghiul în care stătea, putea să vadă desenul fallerului, căzut cu fața în sus.

Kaufman se repezi să-l înhațe pe Capelo."Idiotul, dementul, dacă intervenția lui întrerupe dialogul dintre Marbet și faller, îl omor cu mâinile mele...!"

- Nu! strigă Marbet. Lyle, oprește-te! Dă-i drumul din spumă!

Să-i dea drumul? Kaufman ezită. Chiar dacă ea avea dreptate, antidotul legăturilor de spumă avea la bază nanoenzime; imediat ce-l pulverizai, dizolva toată spuma. Nu puteai să eliberezi doar brațele și să lași picioarele legate, iar el n-avea timp să caute ceva cu care să-l lege pe Capelo sau să-i pună cătușe - pe care nici nu le avea, nefiind polițist militar. Mai mult, Capelo n-avea drept de acces în zona securizată.

- Fă-o! ordonă Marbet.

- Nu pot! Se declanșează alarma.

- Fă-o, cu orice risc! strigă ea.

Kaufman scoase tubul cu antidot de la centură și-l pulverizâ pe Capelo.

O dată eliberat, Capelo traversă în fugă celula și desenă ceva pe tăblița lui Marbet, apoi o întoarse spre faller, care nu făcu nimic. "N-are noimă pentru el, presupuse Kaufman. Simbolurile sunt prea diferite."

- Marbet, dă-i înapoi afurisita de tăbliță! se răsti Capelo.

Ea se repezi în anticameră și apoi prin ușa tehnicienilor, fără să se oprească măcar cât să-și pună casca de protecție. Kaufman o văzu ținându-și respirația când intră în celula fallerului. Înhață tăblița, șterse ambele fețe, o așeză la loc pe trepied și ieși repede.

Nici un polițist militar nu-și făcuse apariția.

Fallerul mâzgăli ceva, un singur simbol.

- Degeaba, nu știu ce-i aia! pufni Capelo furios.

Fallerul reîncepu să deseneze. De data asta realiză, cu mai multă atenție, același desen care-l dăduse pe Capelo peste cap. Fizicianul îl privi lung; Kaufman văzu cum i se schimbă expresia de pe față, căpătând-o pe cea de adâncire în gânduri. Kaufman își ținu răsuflarea.

I se păru că a trecut o eternitate, deși probabil că nu fuseseră mai mult de 30 de secunde. Încă nici un polițist militar... oare ce punea Grafton la cale?

- Tom!... strigă Marbet.

Kaufman îi făcu iute semn să tacă. Capelo se uita din nou la desen. Mai trecu o vreme. Prea mult, prea mult... grăbește-te, soldat, mișcă, mișcă...

Instrucția de bază: parcă avusese loc cu o veșnicie în urmă, parcă fusese ieri.

În cele din urmă, expresia de pe chipul lui Capelo se schimbă din nou. Kaufman, care-l urmărea, înțelese la ce se uită. Dar nu se așteptase niciodată să vadă așa ceva cu ochii lui; nu în această viață; nu la această înălțime.

- O, Doamne sfinte! exclamă Capelo. Iar apoi constată plat:

- Nemernicul dracului e fizician. Închise ochii.

În clipa aceea se porni gazul, pulverizat din pereți. Kaufman îi simți mirosul și genunchii i se înmuiară de bucurie: nu era letal. Bineînțeles că nu; ar fi trebuit să-și dea seama: în camera de alături zăceau fără cunoștință doi polițiști militari, iar propriul lui trup bloca ușa, așa că nu putea fi închisă etanș. Nu era letal; cel puțin nu pentru oameni. Dar pentru faller... pulverizatoarele erau așezate la distanțe egale, în toți patru pereții celulei...

Kaufman era cel mai corpolent. Marbet căzu prima, aterizând pe spate; sfârcurile sânilor ei mici, dezgoliți semănau cu niște ochi lipsiți de vedere. Urmă Capelo, care se prăbuși aproape grațios pe locul unde se afla. Apoi fallerul, atârnat în cătușe. Ultimul gând al lui Kaufman, înainte să sucombe, a fost: "Dacă Grafton chiar vrea ca prizonierul să moară pentru că știe prea multe, atunci e perfect plauzibil. Deșteaptă alegere!"

Mintea lui adormi.

[28]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

CAPELO ÎȘI RECĂPĂTA încet conștiența; o dată cu ea, își aminti desenul fallerului. Figurile de deasupra nu reprezentau flori, cum sugerase idiotul de Kaufman, ci spații Calabi-Yau, configurațiile acceptate pentru cele șase dimensiuni condensate ale spațiu-timpului. Desenul fallerului era altfel stilizat decât simbolurile utilizate de oameni, iar faptul că lucrase în grabă contribuise la confuzie. Dar Capelo era sigur: cele două figuri din partea de sus a cercului erau două posibile configurații de spații Calabi-Yau.

Firește că și el se gândise de mult să includă ecuațiile Calabi-Yau pentru a rezolva ghicitoarea scutului modificator de fază. Toată lumea se gândise de mult la asta. Dar ecuațiile nu se potriveau aici, fiindcă rezultatele lor tindeau spre infinit. Nu exista nici o modalitate să le faci să funcționeze, indiferent cât de mult jonglai cu datele. Dar linia aceea groasă, circulară, care ducea la spațiile Calabi-Yau...

- Doctore Capelo...

...sugera o conexiune cu altceva. Iar linia se întindea către...

- Doctore Capelo.

...se întindea către...

- Doctore Capelo!

Renunță și-și întoarse fața într-o parte.

- Cine dracu' ești?

- General Victoria Liu, Serviciile Secrete Militare.

"Două stele pe umăr." Desigur că trebuia să existe undeva o asemenea persoană: un ofițer superior al Consiliului de Apărare al Alianței Solare, căruia Kaufman să-i dea raportul cu privire la proiectul lui "neortodox". Dar de unde apăruse doamna general? Oricum, lui unul nu-i păsa.

- Lasă-mă-n pace!

- O să vă las. Imediat ce vă aduc la cunoștință câteva chestiuni esențiale. Nu va dura mult.

Acum, că tot fusese îndepărtat brutal de dimensiunile Calabi-Yau și de linia groasă, circulară, desenată de

faller, Capelo se uită de jur-împrejur. Nu era în cabina lui cea mică, nici în carceră, nici în celula fallerului. Stătea întins pe un pat, într-o încăpere în care avea birou, scaun, hârtie, creioane și acces la un terminal de computer. Prin ușa întredeschisă zări baia. Cealaltă ușă avea două încuietori electronice.

- Sunt arestat?

- Da! răspunse femeia fără ezitare. Dar am siguranța că înțelegeți: sunteți civil, și de aceea, când ajungem pe Marte, veți fi trimis în fața unui tribunal civil, dacă procurorul constată că acuzațiile justifică acest demers.

- Sau dacă-i spuneți voi că le justifică! Ea nu răspunse.

- Bine, am priceput. Ce vrei de la mine?

- Același lucru pe care-l vreți și dumneavoastră: modelul și ecuațiile de funcționare ale artefactului. Scopurile noastre coincid, doctore Capelo, fără a intra în concurență. Dumneavoastră vreți să înțelegeți artefactul pentru că sunteți om de știință. Sunteți și patriot, și știți că avem nevoie de această descoperire științifică pentru a câștiga războiul. Între noi nu există nici un conflict.

- Atunci de ce sunt arestat?

- Metodele pe care le-ați folosit până acum au fost suficient de neobișnuite pentru a justifica o supraveghere atentă. Cred că nu mă puteți contrazice.

- Gândești foarte logic, nu? Rațională și amabilă. Ești om de știință, generale?

- Nu, nu sunt.

- Ce te face să crezi că pot crea "un model și ecuații"?

- Colonelul Kaufman a afirmat că ați avut o intuiție legată de fizica artefactului, chiar înainte să apărem noi la locul faptei.

- Așa a spus? Poate că Lyle nu e în stare să deosebească o intuiție de o cădere nervoasă! Știi că am fost aproape strangulat cu spumă imobilizatoare. De două ori!

- Îmi amintesc.

- Unde sunt copiii mei?

- Cu bona lor, ca de obicei. Nu li s-a spus că sunteți arestat.

- Și n-o să le văd decât după ce cooperez, corect?

- Greșit! Puteți să le vedeți oricând.

- Și ce se-ntâmplă dacă vreau să le văd chiar acum și la dracu' cu "fizica artefactului", după cum ai botezat-o atât de simplist și de incorect?!

- Este privilegiul dumneavoastră.

- Dar după ce ajungem pe Marte, am să stau la răcoare până produc ceva sau până la marea dezintegrare[6], care-o fi mai întâi!

Ea se aplecă înainte cu o față serioasă.

- Doctore Capelo, de ce ați ezita măcar să creați aceste ecuații? De ce ați ezita să vă ajutați semenii, când dușmanul tocmai a nimicit zece milioane de oameni în sistemul Viridian?

- N-am spus că nu vreau "să creez ecuații". Dar nu-mi place să fiu obligat!

- Doctore, ați cochetat cu trădarea! Cred că știți.

- Bine, bine, am priceput. Acum lasă-mă!

Ea se ridică să plece. Capelo se așeză în capul oaselor.

- Stai o clipă! Unde sunt Lyle și Marbet Grant?

- Arestați.

[6] Concept introdus în 1930 de fizicianul R. Tolman. Acesta a prezentat un model al Universului în care Big Bang-ul (crearea), expansiunea, contracția și Big Crunch-ul (dezintegrarea) se repetă ciclic.

- Pentru că nu s-au mulțumit să cocheteze cu bătrâna și drăguța trădare, ci au pus-o la pământ și i-au tras-o de-au amețit-o!

- Vă exprimați foarte colorat, doctore. Dacă aveți nevoie de ceva, găsiți un comlink în sertarul biroului. Setat numai pentru anumite tipuri de acces.

- Inclusiv cu copiii mei?

- Desigur.

După ce rămase singur, Capelo îi ceru computerului:

- Activează. Ziua și ora?

- Miercuri, ora patru zero zero șaisprezece, anunță computerul.

Zăcuse inconștient cam șase ore. Fără îndoială, avuseseră nevoie de timp ca să decidă ce măsuri să ia în privința lui, a lui Kaufman și a lui Marbet. Pentru el, Kaufman nu conta, dar de Marbet s-ar fi putut să mai aibă nevoie, ca să-l ajute să-și confirme rezultatele obținute cu ajutorul fallerului.

Brusc, îl cuprinse greața. Un faller, unul dintre nenorociții care-o omorâseră pe Karen... "vorbise" practic cu acel nemernic, schimbase idei cu el! Și cât timp vorbi-

seră, uitase că-i un gunoi. Asta era partea care-l îngrețoșa. Practic uitase că era un faller, se gândise numai la linia cea groasă și neagră, ca și cum asta ar fi putut să însemne mai mult decât moartea lui Karen, decât ce se întâmplase în sistemul Viridian, decât orice altceva... Capelo simți cum îl invadează disprețul față de sine însuși. Linia aceea groasă, circulară...

Acea linie groasă, circulară...

Tăbliță cu ultimul desen făcut de faller și markerul stăteau sprijinite de birou. Capelo se ridică din pat cu grijă, de parcă podeaua ar fi fost minată. Se așeză la terminalul de acces și ridică tăbliță. Și încăperea în care se afla dispăru.

*****

O LUĂ din nou de la capăt, refăcând totul, ca și cum până atunci n-ar fi înțeles nimic. "Așază-te în fața unui fapt cu atitudinea copilului mic, fii gata să renunți la orice idee preconceptă și coboară cu smerenie în abisurile spre care te conduce natura, oricare-ar fi ele", spunea faimoasa vorbă a lui Thomas Henry Huxley.

Capelo cel Mare, fizician și cruciat singuratic, încerca să redevină copil.

"Un flux de particule se apropie de o navă prevăzută cu scutul modificator de fază, care este, de fapt, setarea unu de pe artefact. Fluxul de particule poate fi un fascicul protonic, deși ar putea fi la fel de bine fotoni concentrați într-o rază laser sau alte zece variante. Să zicem că e un fascicul protonic. Ce se întâmplă după aceea?"

"Fasciculul este, de fapt, un șir de minuscule corzi oscilante. De asemenea, în esență, este și o plajă mișcătoare de probabilități - la fel ca toate particulele fundamentale. Fasciculul trece prin agitația frenetică al lumii cuantice, în care particulele sunt permanent deviate, se desfac continuu și se formează la loc, erupând mereu din energia vidului și apoi dispărând iarăși. Dar în comparație cu mare parte din această activitate frenetică, protonul este o particulă grea, așa că el își continuă traiectoria aproape fără să fie întrerupt."

"Asta, dacă nu-l lovește o particulă mai grea. Bine, concentrează-te din nou asupra agitației cuantice. O furtună de particule cunoscute și necunoscute: particule virtuale, care există doar pentru un moment foarte

scurt, și particule mult mai stabile: electroni, gravitoni, fotoni și așa mai departe. Și proboni, susțin eu - numai eu, Capelo, Marele Cruciat Singuratic al Fizicii. Ubicuii proboni, încrustați chiar în substanța spațiu-timpului tot atât de ferm ca gravitonii, care fac ca gravitația să funcționeze pretutindeni. Cum și probabilitatea funcționează pretutindeni."

"Să facem probonul greu, mai greu chiar decât s-a gândit la început însuși Capelo, Marele Cruciat Singuratic al Fizicii. Să-l facem greu, fiindcă ăsta e motivul pentru care nici un accelerator de particule din sistemul solar n-a putut atinge încă nivelurile de energie necesare ca să detecteze un probon. Iar asta explică de ce nimeni nu l-a detectat încă. Să-l facem greu și pentru că linia circulară de pe diagrama fallerului era foarte grea, comparativ cu linia de pe un alt desen anterior, care reprezenta fotoni."

"Fiecare probon, asemeni tuturor particulelor fundamentale, este format din mici corzi vibratile și, în același timp, fiecare este o plajă de probabilități."

"Probonul este o particulă-mesager, așa cum gravitonii sunt particule-mesager pentru gravitate, iar gluonii sunt particule-mesager pentru forța tare. Mesajul pe care-l transportă, forța pe care o transmite este probabilitatea. În Universul pe care-l cunoaștem, probabilitatea decide că traiectoria pe care se angajează un obiect va fi media tuturor traiectoriilor. Traiectoria rezultă din amplitudinile funcției de undă la pătrat; este traiectoria pe care gravitația deviată de masă o transformă în calea de minimă rezistență. Masa îi spune spațiului cum să se curbeze; spațiul îi spune masei cum să se miște."

"Prin urmare, fasciculul protonic ar trebui să lovească nava."

"Dar de două sute de ani știm că, în realitate, o particulă se angajează pe toate traiectoriile posibile. Acea undă protonică s-a îndreptat direct spre navă; s-a îndreptat oblic spre navă; a atins nava ocolind mai întâi prin galaxia Andromeda. Toate traiectoriile posibile. Inclusiv prin cele șase dimensiuni condensate ale spațiu-timpului: spațiile Calabi-Yau. Acel fascicul protonic a călătorit de nenumărate ori prin dimensiunile Calabi-Yau,

pentru că ele sunt minuscule, și s-a întors de fiecare dată în punctul de pornire. Dar, în cele din urmă, media tuturor acestor traiectorii în circuit este integrala de minimă rezistență din suma traiectoriilor, pentru că asta e forța pe care o poartă probonii, și ea funcționează pretutindeni, așa cum gravitonii fac ca gravitația să funcționeze pretutindeni."

"Masele mari deviază gravitația, câteodată la extrem, și tocmai de aceea avem găurile negre. Ce deviază probonii? Artefactul? Cum?"

"Modificând traiectoria probabilă a fasciculului. Dar nici un aparat n-a detectat nicăieri fasciculul protonic pe care *Alan B. Shepard* l-a tras în artefact. Fasciculul n-a fost doar deviat, ci a dispărut. Unde? Nu se poate să pierzi pur și simplu o asemenea cantitate de energie; legea conservării energiei nu permite așa ceva."

Privi din nou diagrama făcută de faller, deși îi era întipărită în creier, precum cu fierul înroșit. Din clipa când văzuse desenul, știuse. Dar continuase să-l analizeze, să-l întoarcă pe toate părțile, să-l vadă ca pe o colecție de percepții intuitive plutitoare, așa cum îi apărea fizica încă de când avea nouă ani. De copil.

Linia pe care o desenase fallerul intra într-unul dintre cele șase spații Calabi-Yau. Apoi continua, mergând spre un alt spațiu Calabi-Yau, cu o configurație diferită. Dar nu era un spațiu diferit. De aceea desenase fallerul două "flori", nu șase: "florile" nu erau două spații Calabi-Yau diferite. Reprezentau același spațiu, dar transformat.

Artefactul concentra proboni, îi îndrepta în număr foarte mare asupra unui flux de particule care venea către el - așa cum laserul concentra și emitea fotoni. Astfel, artefactul devia probabilitatea, așa cum masele uriașe deviau gravitația. Evident, energia necesară pentru așa ceva era disponibilă; tăria forței transmise de o particulă-mesager este invers proporțională cu tensiunea exercitată asupra corzilor ei, iar el calculase tensiuni destul de scăzute pentru proboni, plus că mai era și energia protonilor. Toată energia acestor minuscule corzi vibratile dădea naștere unei alte traiectorii, una cu probabilitate scăzută, dar nu nulă, în circumstanțe "normale", și acum ajunsă la o probabilitate de 100%. Așa că unda protonică intra într-o dimensiune conden-

sată.

Și rămânea acolo.

De ce?

Pentru că energia pe care o aducea în dimensiunea condensată - energie care nu se aflase acolo înainte - mai făcea și altceva. Efectua o tranziție prin salt, cu modificarea spațiului, transformând acele dimensiuni minuscule, condensate. Fără să afecteze deloc Universul nostru mai mare, tridimensional. Energia începea prin a face o "spărtură" mică; pentru a o repara, spațiul Calabi-Yau își schimba forma - posibilitate pe care matematicienii o cunoșteau de aproape tot atâta timp de când cunoșteau existența formelor Calabi-Yau.

Pe măsură ce spațiul Calabi-Yau evoluează prin "spărtură", este afectată tocmai valoarea masei particulelor individuale - energia din corzile lor. Micuțele corzi vibratile care formau protonul, întotdeauna o plajă de probabilitate, ajung să vibreze la o rezonanță diferită. Au încetat să mai fie protoni și s-au transformat într-o particulă diferită, necunoscută. La urma urmei, materia însăși, la nivelul ei cel mai profund, este o manifestare a probabilității. Iar probabilitatea s-a schimbat.

Nu înțelesese! Timp de zece ani nu-și dăduse seama - el, Capelo, Marele Cruciat Singuratic al Fizicii. Matematica tranzițiilor prin salt era bine definită - exista de o sută cincizeci de ani. Începu să calculeze, folosind enorma putere a computerului navei.

După multe ore de muncă, totul se potrivea perfect, în cel mai elegant veșmânt matematic; Capelo se simți umilit, smerit în fața structurii ascunse, de o frumusețe inefabilă pe care o dezvăluise.

Enorma energie necesară pentru a schimba traiectoria probabilă a fasciculului, pentru a modifica vibrațiile corzilor, avea exact aceeași valoare cu energia netă a celor mai grei proboni, minus energia pierdută în agitația cuantică. Noua energie vibratorie avea exact aceeași valoare cu energia necesară pentru a efectua o tranziție prin salt, cu modificarea spațiului, într-o dimensiune Calabi-Yau de o anume configurație probabilă. O parte a dimensiunii era desfăcută și apoi repliată într-o formă ușor diferită - ca reîmpăturirea unei părți dintr-un origami complicat. Toate ecuațiile se verificau, se de-

duceau unele din altele, cu o corectitudine firească.

Probonul era real! Acum îi cunoștea masa, viteza de spin, constanta de coardă, sarcina neutră. Probabilitatea putea să-și ocupe locul de drept, ca a cincea forță în Univers. Electromagnetismul, forța tare, forța slabă, gravitația, probabilitatea. Nu, incorect... probabilitatea își avusese dintotdeauna locul în Univers. Doar că oamenii nu-și dăduseră seama.

Dar fallerii? Oare fizica lor începuse din alt punct, poate chiar cu probabilitatea, ajungând la aceeași structură elegantă, dar pe o cale diferită? Exista un număr infinit de traiectorii: pentru particule, pentru fizică, pentru descoperiri.

Când se ridică în cele din urmă de pe scaun, tremura: din cauza lipsei de mâncare, a lipsei de mișcare și a unei lipse complet necaracteristice de mândrie. Capelo, Marele Cruciat Singuratic al Fizicii. Nu chiar atât de singuratic, la urma urmei! Se așeză din nou și se uită la foile printate, la inima vie, matematică a teoriei sale.

Criticii ar putea spune că nici măcar nu era o teorie, ci o cârpeală alcătuită din intuiții, presupuneri și matematică de împrumut. Dar Capelo simțea în adâncul ființei, în testiculele care le dăduseră viață Amandei și lui Sudie, că teoria lui era adevărată și descria realitatea - chiar dacă mai rămâneau multe detalii de lămurit. Detalii ale teoriei, soluții la unele ecuații, rolul interconexiunii cuantice. Și, desigur, întregul volum de detalii tehnic-inginerești care să transforme teoria matematică în ceva palpabil - lucru pe care fallerii îl făcuseră deja.

Sau poate că nu? I se născu un gând brusc în minte, dar îl dădu imediat la o parte. Irelevant pentru acest ultim pas major: acea parte a desenului fallerului, spre care ducea linia. Un sistem stelar alcătuit din nouă planete, a treia planetă cu o lună, a patra cu două, a șasea cu inele... sistemul solar, cu două artefacte desenate în interiorul lui și o linie groasă, circulară, care anula totul.

Să fi fost un fel de declarație de război: "Vă vom nimici cu artefactul nostru și-l vom lua pe al vostru"? Lăudăroșenie belicoasă din partea unui prizonier de război neputincios? Capelo nu prea credea.

Se apucă să aplice noua lui ecuație, nu la dimensiunile mici, condensate ale spațiului Calabi-Yau, ci la Universul

extins, mai mare, tridimensional. Obținuse deja câteva cifre specifice cu care putea lucra, inclusiv una pentru energia ce pârjolise întregul sistem stelar în care se afla Lumea - cu excepția Lumii. Se puse pe lucru, pierzând noțiunea timpului. La un moment dat, așeză deoparte o foaie și dădu peste o tavă cu mâncare. Nu observase cine și când o adusese. Înfulecă, fără să știe ce, și continuă să lucreze.

Când termină, în cele din urmă, privi multă vreme rezultatele.

Energia probabilistică pe care o concentrau cele două artefacte era imensă. Suficientă pentru a determina aceleași lucru pe care-l determinau repetitiv cantitățile mai mici într-o dimensiune mai mică, condensată a Universului: o tranziție prin salt, cu modificarea spațiului și trecerea într-o altă formă. Procesul se desfășura la fel ca în dimensiuni mici: la început se "sfâșia" țesătura spațiu-timpului. La dimensiuni mici, era o "spărtură" mică, ușor de reparat cu energia care o inunda simultan, provenită din evenimentul ce modifica probabilitatea. În cazul spațiului extins, tridimensional, energia nu era suficientă. "Spărtura" s-ar lărgi, iar forma totală dimensională a spațiului - actualmente o sferă benignă, ce se extinde vreme de cincisprezece miliarde de ani-lumină înainte de a se reînfășura în ea însăși - ar suferi o tranziție prin salt, cu modificarea topologiei.

Dar modelul de vibrație al corzilor ce formau spațiu-timpul era strâns dependent de forma dimensiunilor în care vibrau. Nu de mărime, ci de formă! În cazul în care cele trei dimensiuni extinse ale Universului ar suferi o traziție prin salt, corzile ar vibra în moduri diferite, dând naștere unor particule fundamentale diferite. Însuși spațiu-timpul extins ar fi diferit, perturbările din țesătura sa propagându-se în exterior cu viteza luminii. Și orice ființă vie din interior lui, oameni și falleri, bacterii și ierburi, viermi de mătase și tigri recreați genetic, totul ar muri!

De aceea fusese dușmanul faller atât de disperat să le împărtășească oamenilor ce știa! Fiindcă aflase de la Marbet că și oamenii au un artefact, și știa ce s-ar întâmpla dacă ambele artefacte ar fi activate suficient de aproape unul de celălalt, ca, de pildă, în interiorul acelu-

iași sistem stelar.

"Trebuie să anunț pe cineva! Vreo mărime din armată care să priceapă, cineva nu atât de obtuz încât să nu mă creadă sau să ducă artefactul direct acasă la falleri, în sistemul lor stelar, unde-l țin ei probabil pe al lor. Să spun cuiva... lui Grafton?... nu, nu, Grafton e un înțepenit, un neghiob, un îndrăgostit de arme... lui Kaufman, atunci?... să spun cuiva..."

Se ridică prea repede, simți cum îi năvălește sângele în cap și leșină.

Când își reveni, era întins pe pat. "Of, Doamne, m-am săturat să-mi tot revin! Ba conștient, ba inconștient, ba conștient, ba inconștient! Încep să mă simt ca un holopersonaj!", își spuse Capelo, băgând de seamă plasturele care-i decora brațul. Lyle Kaufman stătea lângă pat și-i studia notițele.

- Nu-ți face griji cu privire la intimitatea mea! bombăni Capelo. Sunt doar o proprietate a Alianței Solare, la fel ca nava asta.

- Ai reușit! spuse Kaufman.

Tonul lui, plin de respect, așa cum trebuie să fie cineva în fața frumuseții cosmice, îi schimbă brusc starea de spirit. Se ridică în capul oaselor și-și lăsă picioarele în jos, descoperind că-i reușește mișcarea cu ușurință. Substanțele eliberate de plasture în sângele lui, indiferent ce-or fi fost, funcționau grozav.

- Am reușit, Lyle! Sau mai degrabă - detesta ceea ce urma să spună, astfel că-i reveni obișnuita iritare, făcându-i să se simtă în vechea-i piele - noi am reușit. Eu și... fallerul.

- Povestește-mi!

- Nu pricepi destulă matematică, îi spuse fără menajamente.

- Știu. Probabil că nu cunosc nici măcar toate conceptele nonmatematice fundamentale. Dar încearcă, Tom. Te rog!

Capelo îl studie.

- Nu întrebi în calitate de militar, nu-i așa?

- Mai târziu o să întreb și așa. Toată lumea va pune asemenea întrebări. Dar acum vreau pur și simplu să știu.

Capelo nu observase până atunci filonul de modestie

al individului. Asta nu-l făcea să-l simpatizeze mai mult, dar îl determină să accepte să-i expună teoria. I-o explică pe cât de bine putu, în termeni pentru nespecialiști. Kaufman îl întrerupse cu întrebări, destul de inteligente ca să nu-l enerveze prea mult.

După ce termină, Kaufman rămase tăcut, cu mâinile pe genunchi.

- Distrugerea substanței spațiu-timpului? spuse în cele din urmă. Dacă două artefacte sunt activate la setarea treisprezece în același sistem stelar?

- Asta-i singura parte pe care te concentrezi?

La urma urmei, tipul era militar și avea vederea îngustă specifică.

- Nu-i un aspect lipsit de importanță! spuse vehement Kaufman. De ce-ar permite așa ceva constructorii artefactelor?

- Habar n-am!

- N-are sens! Sigur că au construit și ceva care să împiedice distrugerea spațiu-timpului.

- Da... adică nu, spuse Capelo, dându-și seama că aici pierdea firul. Poate... poate că n-au putut să-și controleze propria tehnologie mai bine decât o putem noi controla pe-a noastră. Poate exact asta li s-a-ntâmplat!

Kaufman tăcea.

- Presupun că totul e înregistrat.

- Tot ce-ai făcut în ultimele cincizeci și șase de ore a fost înregistrat, copiat, descărcat în computerul central și codificat. Nu-mi spune că nu știai!

- Bănuiam, zise Capelo fără nici o urmă de interes. Cincizeci și șase de ore? În ce zi suntem?

- Vineri, ora trei dimineața.

- Unde sunt copiii mei?

- Îmi închipui că dorm.

- A câștigat Rosalind partida ei de șah cu Gruber?

- Nu știu, spuse Kaufman.

Din felul în care-l privea, Capelo înțelese că sărea de la un subiect la altul, la nimereală.

- Suntem aproape de tunelurile spațiale?

- Da. Tom, trebuie să dormi! Medicul ți-a stabilizat starea - erai deshidratat, cu glicemia scăzută și un ritm cardiac anormal - dar tot mai ai nevoie de somn. O să-ți mai pun un plasture. Cu sedativ.

- Nu-i spune lui Grafton! zise Capelo, fără nici o logică, nici măcar pentru el.

- Întinde-te. Așa. Dar înainte să adormi... Aș vrea să te mai rog ceva. O favoare.

- Ce?

Limbajul lui Kaufman deveni aproape oficial.

- Cu permisiunea ta, aș vrea să-i comunic lui Ann Sikorski ce ai descoperit. După ce trecem prin tunelul spațial, nu vom mai putea să comunicăm cu ea. Aș vrea să știe ce ai descoperit.

- De ce? întrebă somnoros Capelo - plasturele își făcea deja efectul.

- Ca măcar să știe că a meritat să luăm artefactul de pe Lume.

- Tot te mai frământă soarta băștinașilor, Lyle? Dă-i încolo! Dar, firește, n-am nimic împotrivă: spune-i și lui Ann!

- Mulțumesc!

- Și eu vreau să te rog ceva în schimb... Toropeala îl cotropea repede, dar era important.

- Spune-mi adevărul, în caz că ești capabil și de-așa ceva: ce s-a-ntâmplat cu fallerul când gazul nervos ne-a imobilizat pe noi, oamenii?

- A murit.

Mintea aceea minunată de fizician, blestematul, ucigașul nenorocit...

- Mă bucur! spuse Capelo.

Și alunecă imediat în somn, astfel că nu mai avu timp să analizeze cât de serios vorbise.

[29]
GOFKIT SHAMLOE

ÎN FAȚA SATULUI Gofkit Shamloe se ridicau niște prăjini înalte, cum Enli nu mai văzuse niciodată; șirul era foarte des, mult prea des pentru a agăța jucării de vânt în capătul prăjinilor, care aveau vârful ascuțit. Un asemenea șir se ridica în fața casei lui Ano, care nici nu se mai vedea din cauza lor, după care se curba, ocolind o latură a vetrelor.

- Ce-i asta? exclamă ea, uitându-se la Pek Sikorski. Înainte nu se afla aici!

- E un gard, spuse Pek Sikorski.

Enli își dădu seama că terrana avea dreptate. Un gard ca acelea scunde, folosite pentru ca frebii să nu mănânce tulpinile noi și fragede de fakimibe, și care erau întotdeauna îndepărtate după ce fakimibele creșteau și tulpinile se întăreau. Un gard ca împotriva frebilor, dar înalt și ascuțit, de jur-împrejurul satului Gofkit Shamloe. Să țină oamenii la distanță.

Enli, Pek Sikorski și Pek Gruber stăteau în drum, lângă biciclete și priveau gardul neterminat; Essa și Serlit se aflau în spatele lor. Adulții erau încinși și plini de praf. Celor doi tineri nu părea să le pese de căldură și de nimic altceva. Chicotiseră tot drumul. Pentru Essa, ăsta era comportamentul firesc dacă nu-i spunea cineva să înceteze, iar Serlit, deși mai serios din fire, se molipsise temporar de veselia ei.

- Stați aici, vă rog, până mă duc acasă la Ano, spuse într-un târziu Enli. Până văd...

Ce să vadă? Dacă Ano și copiii sunt teferi. Dacă s-a întors Calin acasă, în Gofkit Shamloe, spunându-le tuturor că terranii au distrus realitatea împărtășită. Calin, singurul locuitor al Lumii, în afară de ea, care știa acea parte de realitate. Dacă le-a spus, se putea ca Pek Sikorski, Pek Gruber și poate chiar ea însăși să nu fie bineveniți acolo. Ce se va întâmpla dacă, în timp ce ei veneau spre Gofkit Shamloe, semnalizatorii cu oglinzi i-au informat pe toți locuitorii Lumii despre fapta terranilor? Unde se vor duce Pek Sikorski și Pek Gruber?

Cel puțin până când Enli va afla ce fel de realitate cu-

noșteau la acel moment, sătenii din Gofkit Shamloe nu-i puteau vedea pe terrani din cauza gardului.

Ocoli ultimul pari înalt. Abia putea să respire, iar blana de pe gât i se zburlise. Ano...

Gofkit Shamloe părea neschimbat.

Nu, nu complet neschimbat. Pajiștea, cu vetrele pentru focurile comune, era pustie, lucru firesc după-amiaza. Straturile cu flori erau la fel de bine îngrijite ca înainte - un covor colorat de trifalitibe, allabeniribe, mittibe. Dar lipsea o gospodărie: cea a lui Gostir Pek Nafirif și a familiei sale. În locul casei zăcea o grămadă de cenușă rece.

În spatele satului se întindeau până departe, la orizont, câmpurile, unduind gingaș. Deși își încordă privirea, Enli nu văzu pe nimeni muncind. Dar poate că nu-i vedea pe lucrători din cauza dealurilor sau a pomilor înalți de lar, care dădeau o umbră deasă; sau poate că toată lumea muncea în crângul de casir, aflat în direcția opusă.

- Fie ca florile voastre să înflorească veșnic! strigă Enli, dar nu prea tare.

Își dădu seama că se temea: de răspunsul pe care îl va primi sau de lipsa oricărui răspuns.

Din cealaltă parte a satului, unde pământul cobora spre malul împădurit al râului, se auzeau strigăte îndepărtate, apoi tot mai apropiate. Enli făcu un pas înainte, se opri, așteptă.

De după culmea domoală apărură doi bărbați, cu spatele la ea, târând ceva. Strigau la cei aflați mai jos de ei, care le răspundeau. Bărbații continuară să tragă și să strige; pe culme apăru un buștean uriaș, un copac aproape întreg. După ce reușiră să treacă peste culme mai mult de jumătate din buștean, așa încât să nu se rostogolească înapoi în râu, cei doi bărbați se opriră și se întoarseră, ștergându-și cutele craniene. Unul dintre ei era Calin.

O văzu pe Enli și încremeni. O zări și celălalt bărbat, care se repezi spre ea. Era perechea lui Ano, Sparil Pek Trestin.

- Enli Pek Brimmidin! Te-ai întors la noi! Te-ai întors din gospodăria Voratur și de la terrani!

O îmbrățișă și apoi se dădu înapoi; fața lui cinstită

lucea, zâmbitoare și nădușită.

- Ano...? spuse Enli.

- Solul e bogat. O să fie atât de fericită să te vadă! Se temea... O să fie atât de fericită!

- Și copiii...?

Peste chipul lui Sparil trecu o umbră, dar înainte ca el să poată răspunde, o ființă mititică se repezi spre ea.

- Enli! Enli!

- Fentil! Pe Prima Floare, ce-ai mai crescut!

Nepotul său își îndreptă spinarea, mândru, ca să-l vadă cât e de înalt. Blana de pe gât aurie, cum fusese și cea a fratelui lui Enli, strălucea de sănătate. O anunță zâmbind:

- Am ajutat la trasul buștenilor!

- Și re e de mare ajutor! spuse tatăl său. Ano e la cules, cu ceilalți. Se întorc curând.

Umbra din vocea lui Sparil persista. Din cauza ei? îi spusese Calin? Acesta făcu un pas înainte.

- Enli, fie ca florile tale să înmiresmeze lumea strămoșilor! îi spuse el pe un ton oficial.

- Fie ca grădina ta să înflorească veșnic, Calin!

Îl privi întrebător; el observă și se uită în altă parte.

- Acum trebuie să rămâi și să nu mai pleci niciodată, Enli! spuse Fentil cu entuziasm.

Ea își spuse că tot trebuia să-i anunțe, mai devreme sau mai târziu; momentul prezent era tot atât de bun ca oricare.

- Am vizitatori cu mine!

- Sunt muncitori buni? întrebă Sparil. Avem nevoie de oameni care să fie buni muncitori.

- Da.

Erau oare terranii buni muncitori? Cel puțin Pek Gruber, pe care tot nu-l putea striga pe numele lui mic, era puternic.

- Sunt doi tineri și... și doi terrani.

- Terrani? se auzi vocea lui Afri Pek Buctor, care urcase de pe malul râului împreună cu un bărbat pe care Enli nu-l cunoștea.

- Sunt buni de muncă? Nu putem ține pe nimeni care nu muncește din greu, acum că realitatea s-a schimbat atât de mult. Ar trebui să știi asta!

Așadar, Calin nu le spusese! Iar Afri Pek Buctor avea

limba la fel de ascuțită ca oricând. Enli simți că se frânge ceva în ea și că e pe punctul de a izbucni în plâns.

- Lasă, Enli, ești obosită și flămândă, la fel și prietenii tăi, precis! zise Sparil cu bunătate. Adu-i aici. O, dar... ce mănâncă terranii?

- Se descurcă ei.

Nu se simțea în stare să le explice ce mănâncă terranii și ce nu, care alimente le pot digera și care nu, ce le prieste și ce le face rău, ce mâncare duc cu ei, sub formă de semințe care cresc uluitor de repede... Nu-i plăcea să plângă. Cu un efort uriaș, se liniști.

- Aduc eu mâncare și apă! se oferi Fentil, pornind în fugă spre casa lui Ano.

- Unde sunt prietenii tăi? întrebă Sparil. O, ce prost-crescut sunt - el e Morfib Pek Chandor, noua pereche a lui Afri!

Enli murmură un salut floral, nădăjduind că Essa nu va râde: "Morfib" era un nume caraghios. Dacă nebuna-tica de Essa ar chicoti, Afri s-ar simți jignită.

- Să mergem să-i aducem pe prietenii tăi, spuse blând Sparil, luând-o pe Enli de mână.

Calin plecă spre gospodăria lui.

- Enli, n-am mai văzut până acum terrani! spuse Afri dezaprobator. E adevărat că au blana pe cap? Și că sunt foarte urâți?

Enli stătea cu Sparil, cu Essa și cu terranii pe un bușteau gros. Pek Gruber fusese acceptat imediat, mai ales după ce trăsese singur noul buștean până la locul unde trebuia ridicat noul gard. Fentil alerga pe pajiște împreună cu câțiva copii întorși de la cules. Copiii se uitau pe furiș și cu sfială la terrani, după care chicoteau.

Totul era neschimbat. Semăna atât de mult cu realitatea împărtășită pe care și-i amintea Enli și era, totuși, atât de diferit!

- Hai să ne jucăm cu ei! îi spuse Essa lui Serlit. Serlit, mult mai politicos, se uită repede la Enli.

Îi ținea locul mamei lui, până când aceasta își încheia misiunea ca semnalizator cu oglinzi? Se părea că da.

- Da, du-te și te joacă!

Essa o luă din loc, iar Serlit o urmă, mai timid.

- Spune-mi ce s-a întâmplat în Gofkit Shamloe de la... de când a dispărut realitatea împărtășită! îi ceru Enli lui

Sparil.

El era omul mai potrivit să-i răspundă, nu Ano. Sparil îi va povesti cinstit și simplu; Ano ar fi adăugat prea multe detalii, prea multă simțire. Iar lui Enli îi ajungea cât simțise.

Sparil părea stingherit, dar nu i-ar fi trecut prin minte să nu împărtășească realitatea, indiferent cât de mult i s-ar fi încrețit cutele craniene. Pek Sikorski și Pek Gruber se răsuciră pe buștean, ca să-l asculte.

- La început, zise Sparil, am rămas toți în casă. Eram toți speriați și nimeni nu vorbea prea mult pentru că... pentru că nu știam cum, fără realitatea împărtășită. Oamenii... gândeau lucruri diferite. Singura care vorbea mult era Ano.

Enli zâmbi: nimic n-o putea face pe Ano să tacă!

- Ni s-a făcut foame, spuse simplu Sparil, așa că lumea a ieșit. Dar unii... aveau ceva rău în creier: stăteau pe jos și se legănau înainte și-napoi. Altora nu le era rău la creier, dar nu voiau să meargă la câmp și să muncească. Se temeau prea tare. Mâncau, dar nu voiau să muncească, așa că alți oameni s-au înfuriat.

De exemplu, Afri, se gândi Enli. Nu era de mirare că Sparil întrebase dacă vizitatorii lui Enli puteau munci.

- într-o zi ne-am dus aproape toți la câmp și au venit niște oameni ireali. Au luat lucruri, au dat foc, au ucis. Gostir Pek Nafirif și familia lui erau înăuntru, în colibă...

Chipul lui bun, deși lipsit de frumusețe, era tras și parcă subțiat de tristețe.

- Am făcut incinerarea de adio pentru toți, apoi Calin a spus că trebuie să construim gardul.

Calin! Cu mare greutate, Enli își ținu cutele de pe craniu netede.

- Au mai plecat alte două familii, continuă Sparil. Udi Pek Giffiliir și Larii Pek Broffir. S-au dus la niște rude. De asemenea, au venit niște oameni din alt sat, care locuiesc acum în casele celor plecați. Plus Morfib Pek Chandor, care a făcut pereche cu Afri.

Din nou numele acela! Enli își spuse că trebuie s-o avertizeze pe Essa să nu râdă.

- Asta-i tot! spuse Sparil.

Dar Enli știa că nu era așa. Exista o bucățică de realitate pe care Sparil n-o împărtășea.

- Sparil...

- O, Pek Gruber, spuse el repede, tu și cu perechea ta puteți sta în casa lui Lari Pek Broffir. E tot neocupată. Tinerii aceia sunt ai voștri?

Pek Sikorski zâmbi la atâta bună-cuviință absurdă. Enli își dădu seama că era prima oară când o vedea zâmbind, de când realitatea împărtășită plecase.

- Nu, Pek Trestin! răspunse Pek Sikorski. Essa este în grija lui Enli. Iar Serlit rămâne cu noi doar până când mama lui, care e semnalizatoare, vine să-l ia. Îmi dai voie să te întreb, dacă petalele tale se desfac pentru răspuns...

Sparil părea cam nedumerit. Pek Sikorski învățase limba în gospodăria Voratur, unde se vorbea cu mai multe înfloriturи și formalisme decât în Gofkit Shamloe. Stilul ei îl sperie puțin pe Sparil, dar după o tăcere prelungită, își dădu seama ce răspuns se așteaptă din partea lui:

- Da, poți să mă întrebi.

- Gofkit Shamloe a primit vreun mesaj, de la semnalizatorul cu oglinzi al satului, despre cum a plecat realitatea împărtășită?

- Semnalizatorul nostru nu mai stă în sat. Era Gostir Pek Nafirif.

Așadar, nici un mesaj n-a ajuns la Gofkit Shamloe, iar lanțul s-a rupt. Dacă Ivi Pek Harrilin a transmis din capitală explicațiile date de Pek Sikorski, era posibil ca ele să nu fi ajuns prea departe. Locuitorii Lumii nu vor afla despre obiectul care-i parfumase aerul cu realitate împărtășită și apoi se ridicase în văzduh. Sătenii vor fi nevoiți să se descurce cum puteau cu realitatea neîmpărtășită, așa cum încercau să facă și cei din Gofkit Shamloe.

- Uite! spuse brusc Pek Sikorski ridicându-și încet mâna spre obraz.

Pe față i se așezase un dătător de viață, una dintre acele insecte zburătoare ce ducea viața de la o floare la alta. Micile vietăți, dedicate Primei Flori, erau venerate pretutindeni pe Lume. Se așezau pe brațele oamenilor, pe picioare, pe corp, dar niciodată pe cap - până la dispariția realității împărtășite.

- Ai avut dreptate! spuse Pek Gruber. Sunt sensibile

la modificările electrice din creier.

- Sparil, există o bucată de realitate pe care n-o împărtășești cu mine, zise Enli, pentru că acest lucru trebuia rostit.

Cutele de pe craniul lui se făcură aproape roșu-închis.

- Enli...

- Te rog!

- Trebuie s-o potolim pe Essa, spuse Pek Sikorski ridicându-se. Hai, Dieter!

Geologul o privi fără să priceapă; în cele din urmă, ea spuse în terrană:

- Probleme de familie, personale.

- Ah! făcu Pek Gruber și se ridică în picioare.

Enli își spuse că nici măcar Pek Sikorski nu înțelegea toate obiceiurile de pe Lume: problemele de familie erau problemele satului. Dar îi lăsă să plece.

- Sparil?

- E vorba de Obora! zise el pe nerăsuflate. Știi ce sălbatică și gălăgioasă a fost dintotdeauna și cum își bagă nasul peste tot...

Părea nedumerit de propria sa fiică, și pe bună dreptate: era foarte diferită de supusul Fentil și de placidul bebeluș Usi. Foarte diferită chiar de tatăl ei.

- Știu, spuse Enli. Ce-a făcut Obora?

- L-a lovit pe Solor Pek Ramul, și el a căzut în foc.

Enli rămase cu gura căscată. Solor Pek Ramul era cel mai bătrân cântăreț din fluier al satului. De când se știa ea pe lume, el cântase pentru toate dansurile din poiană. Abia se mai putea ține pe picioare de bătrânețe, câteodată i se tulbura puțin și mintea, dar muzica lui era dulce ca mireasma florilor. Să-l lovești, să-l împingi în foc... Reuși să se adune.

- Pek Ramul s-a alăturat strămoșilor săi?

- Nu. De fapt, doar s-a ars puțin, pe un braț. Calin era acolo, l-a tras afară și a aruncat apă pe el.

Din nou Calin.

- De ce l-a lovit Obora?

- Voia un cântec anume, iar el a refuzat. Ei nu... nu împărtășeau realitatea despre cântec. N-a vrut să-i facă rău, Enli! Știi cum e Obora! S-a înfuriat și-a izbucnit, iar Pek Ramul a fost luat pe nepregătite, plus că e atât de bătrân... Fapta i-a ofilit fetei sufletul. Dar unii săteni

nu... nu împărtășesc această realitate.

- Obora a fost... a fost declarată ireală? întrebă Enli știind că dacă da, fata era deja moartă.

- Tocmai asta e! strigă Sparil. Nimeni nu știe ce să facă! Cum poți să declari pe cineva ireal, când nu mai există realitate împărtășită? Nu putem să ne punem de acord ce să facem!

Enli se simți inundată de ușurare. Obora trăia, nu era moartă, cu trupul captiv, cufundat în substanțe care s-o împiedice să putrezească și, prin urmare, să se alăture în pace strămoșilor. Trăia!

- Unde e acum?

- Cu Ano, la câmp. Nimeni nu știe ce să facă. Dar în seara asta, tot satul se adună în poiană, ca să... ca să vorbim despre realitate.

Realitatea, care înainte era întotdeauna împărtășită fără vorbe, fără neînțelegeri.

- Totul e diferit! strigă brusc Sparil. Și nimeni nu știe ce să facă!

Enli nu răspunse. Nici ea nu știa.

O privi pe Essa, care alerga cu Serlit pe pajiște, și încercă să găsească vorbe pentru a-l alina pe Sparil. Dar înainte de a găsi cuvintele de neimaginat, culegătorii năvăliră în sat și Enli se trezi în brațele lui Ano, care râdea și plângea așa cum numai ea știa s-o facă, și Enli se simți în sfârșit acasă.

Bușteanul cel mare rămăsese pe jos, lângă gardul neterminat; Dieter Pek Gruber, cu forța lui de uriaș, adusese încă doi bușteni mai mici din albia râului. Când se lăsă întunericul, cei trei bușteni erau așezați în triunghi. Aprinseră în mijloc un foc, aproape inutil, fiindcă pe cer străluceau cinci din cele șase luni ale Lumii, alungând întunericul. Enli îl auzise pe Pek Gruber spunându-i lui Pek Sikorski că vrea să dăruiască satului lanterna lui electrică, dar Pek Sikorski îi zisese:

- Așteaptă! Nu te grăbi să faci prea mult.

Toți sătenii din Gofkit Shamloe ședeau pe bușteni sau în picioare, în spatele bușteanului. Ano îl ținea pe Usi, adormit, în poală; Fentil se ghemuise lângă ea, iar Sparil, în picioare, îi pusese o mână pe umărul, protector. Veniseră și noii locuitori ai satului, și Afri cea mereu prostdispusă, cu noua ei pereche; și Calin, și fetele cu care

Enli se jucase în copilărie, acum adulte, cu perechi din alte sate și cu copiii lor. Essa și Serlit stăteau pe vine, în iarbă; până și Essa tăcuse. Cei doi terrani se țineau deoparte, în spatele tuturor. La un capăt al bușteanului, departe de Ano și Sparil, stătea bătrânul Solor Pek Ramul, cu brațul ars înfășurat în pânză îmbibată cu o pomadă de leac.

Obora stătea în iarbă, singură, în mijlocul cercului, cu picioarele încrucișate.

Se așezase acolo din proprie inițiativă, fără să-i spună cineva, pentru că nimeni nu știa ce îndrumări să-i dea. Așa ceva nu se mai întâmplase până atunci - cel puțin nimeni nu-și amintea, din propria experiență de viață, din istoria satului sau din istoria Lumii, un caz asemănător. Cei care împărtășeau realitatea știau întotdeauna cum să procedeze cu aceia care se purtau ireal, așa cum făcuse Obora. Lui Enli îi răsuna în minte strigătul disperat al lui Sparil: Cum poți să declari pe cineva ireal, când nu există realitate împărtășită?

Sătenii din Gofkit Shamloe se priveau; evitau să se privească; așteptau. Nimeni nu scotea un cuvânt.

- Se face frig! se auzi în cele din urmă o voce bătrână, arțăgoasă.

Din nou tăcere.

"Înveți cu timpul, din experiență", îi spuse Pek Sikorski lui Ivi, mama lui Serlit. Dar nimeni din Gofkit Shamloe nu avea experiență.

În cele din urmă, Afri se duse în mijlocul cercului; Enli simți că i se strânge inima: tocmai acea femeie, care dovedea răutate chiar și înainte să dispară realitatea împărtășită!

- Obora Pek Brimmidin l-a împins în foc pe Solor Pek Ramul! rosti Afri.

După care nu mai știu ce trebuie să spună, așa că pur și simplu ieși sfidătoare din cerc. Dar se stabilise un model. O femeie merse în mijloc și spuse:

- N-a vrut să-i facă rău lui Pek Ramul! A fost lipsită de maniere, dar nu s-a comportat ireal.

Din nou liniște îndelungată. Apoi un bărbat înaintă spre centrul cercului și spuse:

- Obora e fată bună, la rădăcină și la tulpină. Doar petalele ei înfloresc cam sălbatic, atâta tot.

- Dac-am avea și noi în Gofkit Shamloe o mamă de bunică! exclamă cineva.

- Dar nu există nici o mamă de bunică, să ne spună ce să facem...

Vorbiră și alți oameni: unii în favoarea Oborei, alții împotrivă, mulți deplângând faptul că n-au o mamă de bunică printre ei. După ce luară cuvântul toți care au vrut să spună ceva, toată lumea rămase în așteptare.

Pek Sikorski și Pek Gruber se apropiaseră de Enli, care-i auzea șoptind în terrană, în spatele ei. Vocea lui Pek Gruber era imperativă.

- Spune-le, Ann! învață-i cum să voteze! Cuvântul nu însemna nimic pentru Enli.

- Nu, Dieter! Lasă-i să învețe singuri. Sunt pe drumul cel bun.

Liniște.

- Vreau să merg acasă! spuse cineva cu glas tare. E timpul să dormim.

- Dar Obora...

- Pek Ramul...

- Nimic...

- Ireală...

La celălalt capăt al bușteanului, lumea se agită și însuși Pek Ramul ieși, șchiopătând, în mijlocul cercului. Nu se uită la Obora. Avea o voce pițigăiată și tremurătoare, în contrast șocant cu sunetul dulce al fluierului său. Oamenii din cerc își ținură răsuflarea.

- Am fost ars! spuse el, apoi se opri și reîncepu, ca un om care traversează, pășind cu atenție din piatră-n piatră, un râu recunoscut. Obora m-a ars. E o fată bună la rădăcină. Am fost ars. Unii spun că ea nu e reală. Alții spun că e reală. Realitatea împărtășită a dispărut. Eu am fost ars. Eu trebuie să vorbesc despre Obora!

Un murmur ușor trecu printre săteni, care se priviră, surprinși pentru că murmurul îl aproba pe Pek Ramul. Împărtășeau acea realitate, deși realitatea împărtășită) dispăruse.

- Eu trebuie să vorbesc! repetă Pek Ramul, cu voce tremurată.

Se auziră strigăte de aprobare, de bucurie nemărginită, pentru că pur și simplu erau de acord. Doar Afri părea revoltată, dar se uită la oamenii din jur și-și ținu

gura.

- Obora are rădăcini bune, spuse Pek Ramul. E reală. Trebuie să trăiască! Ea m-a ars. Trebuie să-mi curețe gospodăria și să-mi gătească, până când toate cele șase luni vor apărea din nou împreună pe cer! Și să-mi facă două tunici noi!

Tăcere, încordată ca o frânghie întinsă, apoi cineva râse. Era Ano, care râdea și plângea în același timp.

- Acum este realitate împărtășită! spuse o voce puternică și clară. Când un om îi face rău altuia, cel vătămat trebuie să vorbească!

Era vocea lui Calin.

Obora se ridică în picioare și-l luă pe Pek Ramul de mână. Acesta îi zâmbi, iar ochii lui bătrâni străluceau. Oamenii râdeau și vorbeau, îndreptându-se împreună spre casele lor. Afri intră în casă trântind ușa. Ano o îmbrățișă pe Obora, trezindu-l din somn pe micuțul Usi, care începu să plângă.

- Dumnezeule, Dieter! rosti Pek Sikorski prin toată hărmălaia. Tocmai au inventat adunarea obștei și un cod de judecată, amândouă dintr-o lovitură!

- Sau măcar un început pentru una din ele, Mein Liebchen...

Comlink-ul lui Pek Sikorski țârâi. Enli îl auzi, dar Pek Sikorski tăie imediat sunetul.

- Prea devreme pentru asemenea înaltă tehnologie! îi spuse ea lui Pek Gruber. Nu aici. Destul că l-am corupt pe Voratur! Vino cu mine dincolo de palisadă.

Alt cuvânt terran, dar Enli abia îl băgă în seamă. Calin venea spre ea, făcându-și loc printre oameni.

- Grădina înflorește bine, Enli!

- Parfumul îi bucură pe strămoșii lui Ano și ai mei! Obora....

- Știu. Mă bucur pentru tine!

- N-ai spus nimănui despre terrani, zise ea pe nerăsuflate, apoi se uită în jur speriată, dar în jur nu era nimeni.

- Nu, n-am spus.

- De ce?

- Terranii au luat realitatea împărtășită. Dar tu mi-ai spus că nu aceștia doi au luat-o, și acum oamenii nu sunt... nu mai sunt la fel. Nici măcar terranii... ca Obora,

astăzi. Locuitorii Lumii nu mai sunt la fel cum erau... așa cum tu... așa că tu și cu mine....

În ciuda vorbelor lui împiedicate, Enli știa ce vrea să spună. O învălui bucuria.

- Da!

- Enli, vrei... vrei să bei o cană cu apă acasă la mine? Bucuria o făcu să-l tachineze:

- Nu pel?

- N-avem pel. Negustorii nu mai aduc.

- Or să aducă din nou.

- Poate că da, poate că nu, spuse el, din nou serios. Acum toate sunt altfel.

- Nu chiar toate! protestă ea.

Calin o cuprinse în brațe, la adăpostul întunericului dulce.

- Lyle! spuse Ann în comlink. După calculele lui Dieter, probabil te apropii de tunelul spațial. Ăsta e singurul motiv pentru care-ți răspund. E ultima noastră conversație, dacă poți s-o numești așa. Dieter, cât de mare este decalajul de timp în comunicare?

- Cincizeci și cinci de minute.

Gruber își dăduse lanterna la minim; lumina slabă îi arunca umbre stranii pe chip. În spatele lui se înălța gardul făcut din bușteni grosolani, nefinisați.

- Bun. Lyle, o să-ți ascult mesajul înregistrat după ce-l transmit pe-al meu. Ăsta e ultimul raport al echipei de antropologi de pe Lume. Nu-mi închipui că spusele mele ar conta cine știe ce pentru voi. Locuitorii Lumii au supraviețuit, dar cu un stres imens și cu pagube incalculabile. Infrastructura comunicațiilor, a comerțului și a guvernării centralizate nu mai există. Au apărut furturi și revolte, dar probabil nu tot atât de multe cum ar fi făcut pământenii. Încep să se apere transformând satele în mici forturi, împrejmuite cu palisade, și au găsit o formă de justiție locală. Civilizația de tip planetar a dispărut, o dată cu bazele biologice care i-au dat naștere, și asta mulțumită ție. În locul ei se instalează o izolare prin frontiere, posibilă economic fără înfometare doar pentru că planeta este atât de fertilă. În această izolare, cele mai multe arte fără aplicații practice imediate vor dispărea. La fel și majoritatea meșteșugurilor dependente de comerțul pe scară largă, la fel schimbul de idei. Re-

ligia se va fragmenta și ea. În decurs de o generație, Lumea va fi alcătuită din mici enclave prerenascentiste și va intra în propria versiune a Evului Mediu. Dar să nu te chinuie conștiința, Lyle: locuitorii Lumii vor supraviețui. Închei raportul echipei de pe planeta Lumea: Ann Pek Sikorski, biolog, și Dieter Pek Gruber, geolog.

- Lieber Gott! spuse încetișor Gruber. L-ai făcut bucăți!

- Nu pe el, șopti amar Ann. Lyle e construit din material sintetic incasabil.

Apăsă tasta pentru redarea mesajelor stocate. Vocea lui Kaufman se înălță în noapte.

- Ann, Dieter, intrăm în tunelul spațial peste o jumătate de oră. Vă trimit acest ultim mesaj ca să știți că s-ar putea să existe justificări suficient de puternice pentru faptul că am luat artefactul de pe Lume. Marbet a descoperit că fallerii au unul identic cu al nostru. L-au folosit deja pentru a pârjoli coloniile omenești din sistemul Viridian. Tom a stabilit că activat la setarea unsprezece, artefactul emite un scut capabil să protejeze un întreg sistem stelar. Vom duce artefactul în sistemul Sol, ca să fim siguri că dușmanul știe că-l avem, și vom activa setarea unsprezece. Sacrificarea planetei Lumea înseamnă că miliarde de oameni vor trăi în siguranță pe Pământ, pe Marte, pe Lună, pe Centură, pe Titan... pretutindeni. Și mai e ceva: Tom a descoperit teoria aflată la baza artefactului. Se pare că este cea mai mare descoperire a acest secolului, poate și a celui următor, privind înțelegerea Universului. Asta ar trebui să însemne ceva!

- N-ajunge! spuse Ann.

- Ann... protecție pentru întreg sistemul solar... suntem în plin război, mein Schatz!

- La fel se poate întâmpla și pe Lume, cândva, din cauza noastră!

Vocea lui Kaufman deveni mai răgușită:

- Cred că asta-i tot ce-am avut să vă spun, Ann și Dieter. Adaug toate urările mele de bine, din inimă, pentru amândoi. Sfârșitul transmisiei. Colonel Lyle Kaufman, Armata de Apărare a Alianței Solare.

După o vreme, Gruber rupse tăcerea.

- Ann, cândva mi-ai spus un lucru. Ai spus că mintea umană are, stai să-mi amintesc corect: "o mie de mili-

arde de conexiuni între neuroni". În esență, asta ar trebui să fie valabil și pentru locuitorii Lumii, doar au la bază același ADN. Atât de multe legături între neuroni, o capacitate atât de mare! Nu crezi că vor învăța să reconstruiască, poate chiar mai durabil decât înainte?

- Nu știu, Dieter, sincer, nu știu! Noi, oamenii, așa am făcut? Dispunem de o tehnologie mai bună decât în Evul Mediu, dar oare avem mai multă moralitate, mai multă etică, mai mult din pacea pe care i-am răpit-o Lumii?

Dieter nu răspunse, ci o luă de mână; degetele ei erau rigide și reci.[30]

[30]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

TUNELUL SPAȚIAL NR. 438 ducea, la acel moment, în spațiul Caligula, un sistem controlat de oameni, cuprinzând patru planete mici, sterpe, nelocuibile. O bază militară plutea acolo, în spațiu, în vecinătatea celor trei tuneluri ce orbitau liber, în mod inexplicabil, dincolo de ultima planetă. Când un sistem stelar avea cel puțin două tuneluri, acestea orbitau întotdeauna aproape unul de altul - dar, de obicei, doar sistemele cu planete interesante aveau trei tuneluri. Unul dintre misterele tunelurilor spațiale era tocmai acesta: de ce constituia spațiul Caligula o asemenea răscruce importantă?

De îndată ce *Alan B. Shepard* a părăsit orbita din jurul Lumii, un zburător a plecat de pe nava de război *Murasaki*, și a traversat Tunelul Spațial Nr. 438, ieșind în spațiul Caligula. De acolo s-a îndreptat cu toată viteza prin sistemul de tuneluri ce ducea spre Marte, având la

bord rapoartele secrete despre artefact, pe care trebuia să le predea Consiliului de Apărare al Alianței Solare. *Alan B. Shepard* venea în urmă, cu viteză mai mică, după ce făcuse joncțiune pentru scurt timp cu *Murasaki*, în partea de tunel aflată în sistemul Lumii. Comandantului Grafton îi revenise sarcină de neinvidiat de a-i explica lui McChesney ce s-a întâmplat cu prizonierul faller, pe care McChesney îl capturase cu atâta efort și-l păzise cu grijă de dușmanii care treceau prin tunelul spațial.

După ce această întrevedere neplăcută a luat sfârșit, Shepard a plecat, traversând un tunel spațial, apoi altul, apoi încă unul. Călătoria se desfășura fără evenimente aparte.

Lyle Kaufman nu știa nimic din toate astea. Era arestat, închis în carceră, așteptând verdictul comisiei de anchetă. Comisia, formată din trei persoane, urma să facă recomandări pentru sau împotriva deferirii sale în fața Curții Marțiale și să formuleze acuzațiile. Anchetatorii avea dreptul să convoace, de obicei pe rând, orice persoană aflată la bordul navei ca să depună mărturie. Acuzatul avea dreptul să audă toate depozițiile. Comandantul Grafton convocase comisia de anchetă, îi alesese pe membri din rândul ofițerilor săi și depusese o declarație scrisă, atestând circumstanțele speciale. Toată lumea, inclusiv Kaufman, considera că verdictul era formulat încă dinaintea începerii procedurii.

Chiar înainte de demararea anchetei, *Alan B. Shepard* trecu prin Tunelul Nr. 1 și intră în sistemul Sol, după care se îndreptă spre Marte.

Îi aduseseră uniforma de gală, dar fără sabia de ceremonie. Singur în celula goală, Kaufman reflectă la acest lucru în timp ce-și îmbrăca pantalonii albaștri. Să fi fost niște reglementări obscure, concepute cine știe când și pentru ce împrejurare, dezgropate și puse în aplicare de meticulosul Grafton? Celui care face obiectul unei comisii de anchetă i se interzice dreptul de a purta sabia la uniforma de gală. Ori comandantul se temea că se va înjunghia ori că-l va înjunghia pe polițistul militar sau întreaga comisie de anchetă, cu vârful bont și ineficient al sabiei? Indiferent de motiv, teaca îi atârna, goală, la șold.

- Anunțați când sunteți gata, domnule.

- Sunt gata, sublocotenent!

- Pe aici, domnule! Urmați-mă, domnule! spuse tânăra femeie, deși Kaufman știa perfect drumul.

Interogatoriul urma să aibă loc în marea sală de conferințe. Kaufman străbătu coridoarele pustii încadrat de doi membri ai Poliției Militare.

Comisia ședea la o masă ovală. În capătul opus ușii se aflau trei ofițeri de marină, îmbrăcați în uniformă de gală. Kaufman știa doar numele unuia: locotenentul Elizabeth Framingham. De partea cealaltă a mesei erau două scaune goale, depărtate unul de celălalt atât cât permitea spațiul. Sublocotenentul îl conduse pe Kaufman către scaunul mai îndepărtat. Cei doi polițiști militari se postară, în poziție de drepți, în spatele lui. Își spuse că, probabil, scaunul gol era destinat martorului.

În capul mesei stătea comandantul Grafton, rigid și tăios ca un diamant. După ce Kaufman se așeză, Grafton recită oficial, atât pentru înregistrare, cât și pentru îndeplinirea tuturor formalităților:

- Prezenta comisie de anchetă își începe activitatea. Ofițerii jurați sunt: locotenent-comandor Carter Campbell Rulanov, Marina de Apărare a Alianței Solare, președintele comisiei; locotenent Antarres L. Ramsay, Marina de Apărare a Alianței Solare; și locotenet Elizabeth George Framingham, Marina de Apărare a Alianței Solare. Capetele de acuzare sunt: "Colonelul Lyle Daniel Kaufman, din Armata de Apărare a Alianței Solare, detașat temporar în cadrul marinei ca șef de proiect secret special,. începând cu data de 16 aprilie 2166, la bordul navei *Alan B. Shepard*, este acuzat că, fără a deține autoritatea de rigoare și fără a avea vreun motiv justificat, a atacat cu intenție doi membri ai Poliției Militare aflați în misiune, fiind astfel învinuit de «ultraj»; că a pătruns cu forța într-o zonă restricționată a navei, împreună cu doi civili, nesocotind ordinul primit anterior de la comandantul navei și făcându-se astfel vinovat de «conduită împotriva ordinii și disciplinei»; și că a comis un act de trădare, transmițând secrete militare unui inamic, prizonier de război, fiind astfel învinuit de «trădare», dat fiind faptul că în momentul respectiv Alianța Solară se afla în stare de război." Domnule colonel Kaufman, înțelegeți acuzațiile ce vi se aduc, așa cum v-au fost

prezentate?

- Da.

- Atunci prezentei comisii de anchetă i se încredințează responsabilitatea de a formula o recomandare, stabilind dacă există sau nu suficiente probe pentru trimiterea colonelului Kaufman în fața Curții Marțiale, în baza vreuneia dintre aceste acuzații sau în baza tuturor. Membri ai comisiei, înțelegeți care vă sunt îndatoririle?

Cei trei ofițeri încuviințară în mod oficial. Kaufman îi privi cu atenție. Se vedea clar că Rulanov fusese modificat genetic: genul clasic - ca să nu spună chiar "stereotipul" - de militar, la fel ca Grafton. Înalt, perfect drept, uscățiv. Ramsay era cam de vârsta lui Rulanov, abia trecut de 40 de ani (deși în cazul celor modificați genetic, vârsta era greu de ghicit). Framingham era cea mai tânără dintre ei, probabil 30 de ani sau chiar mai puțin. Toți trei aveau expresii identice, impenetrabile.

Kaufman se întrebă ce-ar fi descifrat Marbet pe chipul lor, în limbajul lor corporal.

- Am două indicații suplimentare pentru această comisie de anchetă, continuă Grafton. În primul rând, deoarece este o problemă militară strict secretă, aparținând de Compartimentul Informațiilor Speciale, și extrem de urgentă, membrii comisiei de anchetă sunt obligați să nu dezvăluie nimic din aceste dezbateri, să nu înregistreze nimic din aceste dezbateri și nici măcar să nu indice în vreun fel faptul că aceste dezbateri au loc, sub pedeapsa de a fi acuzați de trădare. Este această indicație înțeleasă și acceptată?

Cei trei aprobară.

- În al doilea rând, spuse Grafton, după care se opri. Trei chipuri așteptau, împietrite.

- În al doilea rând, aș vrea ca această comisie să nu uite că este în joc onoarea și cariera unui ofițer cu un trecut militar fără pată, inclusiv în misiuni de luptă. Asta este tot.

Grafton se întoarse și plecă, închizând ușa în urma lui. Kaufman simți cum îl cuprinde o tristețe întunecată, amestecată cu mânie. Deși convins că are un caz prima facie, limpede ca lumina zilei, Grafton continua să facă tot ce-i stătea în putință pentru a garanta o anchetă cât mai cinstită. Asta îngreuna și mai mult situația lui

Kaufman.

- Domnule colonel Kaufman, spuneți-ne ce s-a întâmplat! ceru Rulanov. Simplu și direct.

- Am ajuns în zona securizată unde se afla prizonierul de război, polițistul militar și sistemul de verificare permițându-mi să intru. Am așteptat apoi în afara celulei prizonierului ca doctorul Capelo s-o ajute pe doamna Marbet să evadeze din carceră și s-o aducă acolo.

- De unde știați că va face acest lucru? V-a dezvăluit planurile sale?

- Nu.

- Când l-ați văzut ultima oară pe doctorul Capelo, înainte ca acesta să ajungă în zona securizată?

- Cu o zi înainte, când s-a repezit la comandantul Grafton și la mine, cerându-ne socoteală în legătură cu prezența prizonierului faller la bordul navei.

Desigur, comisia știa deja acest lucru; cunoștea și criza lui Tom, care fusese înregistrată, respectivele înregistrări fiind puse la dispoziția comisiei.

- Dacă nu v-a vorbit despre planurile sale, de unde ați știut că o va aduce pe doamna Grant în zona securizată?

- Am presupus că va proceda astfel, bazându-mă pe cunoștințele despre caracterul lui, între care ura lui extremă față de falleri, provocată de uciderea soției sale, în timpul unui atac al dușmanului asupra unei colonii civile.

- V-a ajutat doamna Grant să faceți aceste "presupuneri"?

- Nu. N-am văzut-o în intervalul de timp dintre izbucnirea doctorului Capelo și sosirea lor în zona unde se afla prizonierul.

- Le-ați urmărit mișcările pe înregistrările serviciului de securitate?

- Nu am autorizație de acces la înregistrările serviciului de securitate, răspunse Kaufman.

Rulanov repetă întrebarea, mult mai tăios:

- Ați urmărit mișcările doctorului Capelo și ale doamnei Grant pe înregistrările serviciului de securitate?

- Nu!

Membrii comisiei se consultară un moment, după care Rulanov reluă:

- Aveați cunoștință de faptul că sergentul-tâmplar

Michael Doolin a făcut o deschizătură între cabina doctorului Capelo și cea a copiilor săi, o gaură ascunsă sub masă?

- Da. Eu i-am ordonat soldatului Doolin să taie acea deschizătură.

- Computerul navei n-a înregistrat nici un formular de dispunere a lucrărilor pentru această acțiune. Ați completat formularele necesare?

- Nu, domnule.

- De ce?

- Știam că lucrarea nu va fi aprobată de comandantul Grafton.

- În acest caz, domnule colonel, de ce ați ordonat ca lucrarea să aibă loc?

În sfârșit, puneau întrebări la care nu știau dinainte răspunsul.

- Am cerut să se facă o gaură în cabină pentru ca doctorul Capelo și copiii lui să fie mulțumiți. Fiica lui cea mică manifestă unele tulburări comportamentale, în urma morții mamei sale. Sunt - eram - șeful unei echipe de proiect special, formată din persoane civile, foarte talentate, iar astfel de oameni au adesea ciudățenii și sunt greu de mulțumit. Pregătirea profesională unică a doctorului Capelo era vitală pentru această echipă și orice ciudățenie pe care i-o puteam satisface îi dădea posibilitatea să se concentreze asupra sarcinii sale. O sarcină care, îmi permit cu tot respectul să amintesc comisiei, nu seamănă cu introducerea de date în computer. Creativitatea nu este ca un robinet pe care să-l închizi și să-l deschizi după plac. Cu cât puteam face mai mult ca să-l ajut pe doctorul Capelo să gândească, înlăturând orice îngrijorare care ar fi putut să-i abată atenția, cu atât îi ușuram mai mult munca, de neprețuit pentru Consiliul de Apărare al Alianței Solare. Membrii comisiei se consultară din nou pe șoptite.

- Domnule colonel, vă rugăm să reveniți la descrierea pe care ați făcut-o evenimentelor din 16 aprilie, zise Rulanov. Ați presupus că doctorul Capelo o va ajuta pe doamna Grant să evadeze din carceră și o va aduce în zona securizată unde se afla prizonierul. Ați obținut acces legitim în acea zonă. Ce s-a întâmplat apoi?

Înapoi la informații cunoscute!

- Zona securizată monitorizează coridoarele din jur. Când i-am văzut pe doctorul Capelo și pe doamna Grant sosind, am deschis ușa. Doctorul Capelo îi pulveriza pe polițiștii militari cu spumă imobilizatoare. Conform regulamentului, polițistul mai mare în grad purta costum prevăzut cu antidot. Nu știu de ce partenerul lui nu era protejat în același fel. Polițistul neprotejat a căzut, înfășurat în spumă imobilizatoare, iar celălalt l-a atacat pe doctorul Capelo. I-am imobilizat și i-am tras pe amândoi înăuntru, cu ajutorul doamnei Grant. Doctorul Capelo și-a revenit suficient pentru a veni după noi. Am închis ușa.

- Doctorul Capelo și doamna Grant au fost surprinși că-i așteptați?

- Da.

- Domnule colonel, de obicei purtați asupra dumneavoastră spumă imobilizatoare și pistol paralizant?

- Nu. Le-am luat cu mine special pentru această operațiune.

Kaufman își dădu seama că nici unul dintre membrii comisiei nu agrea folosirea unui termen militar pentru aventura lui. Dar îl alesese intenționat.

- De ce l-ați pulverizat pe doctorul Capelo cu spumă imobilizatoare? întrebă Rulanov.

- Știam că dacă i se va oferi șansa, doctorul Capelo va încerca să-l ucidă pe prizonier. Nu voiam asta, ci voiam să-i ofer doamnei Grant încă o șansă de a lucra cu fallerul.

- De ce?

Întrebarea crucială. Kaufman se aplecă în față și aruncă toți așii din mânecă:

- Doamna Grant este o Empatică foarte talentată, poate cea mai talentată din întregul sistem solar. În ultima sesiune de lucru cu prizonierul, înainte de a fi arestată, a văzut că acesta, când i s-a sugerat că am putea testa poziția treisprezece de putere a artefactului, a avut o reacție clară, puternică și tulburătoare. Am considerat vital, spre binele Alianței Solare și poate spre binele speciei umane, să aflăm care informație i-a provocat o asemenea reacție. S-a dovedit că am avut dreptate: în urma intervenției mele, doctorul Capelo a avut o revelație revoluționară, care l-a condus la înțelegerea legilor fizice după care funcționează artefactul. Informație

datorită căreia am putea câștiga războiul.

Rulanov i-o tăie scurt:

- Vă atrag atenția, domnule colonel Kaufman, că nu aici trebuie să vă prezentați apărarea. Această comisie încearcă doar să descopere faptele din acest caz.

- Înțeleg, domnule președinte!

Dar cel puțin i se înregistraseră spusele.

- Ați avut vreun indiciu, de orice fel, din care să deduceți sau să ghiciți că această întâlnire ilegală va determina descoperirea doctorului Capelo?

- Nu, sigur că nu! Dar m-am gândit că întâlnirea îi va releva doamnei Grant acea informație pe care prizonierul încerca s-o ascundă. Așa cum s-a și întâmplat.

Comisia îl întrebă apoi, pas cu pas, despre interacțiunea lui Marbet cu fallerul; despre observațiile lui Kaufman asupra acestei interacțiuni și despre acțiunile lui Capelo cât timp a stat imobilizat în spumă. Camerele de supraveghere înregistraseră toate aceste lucruri, dar comisia voia ca el să le relateze pentru a fi înregistrate în cadrul anchetei oficiale, așa încât Kaufman să nu poată pretinde mai târziu că înregistrările au fost măsluite. Le răspunse pe larg și cu exactitate, pe un ton cooperant. Relatarea a durat mai bine de o jumătate de oră.

Apoi au fost chemați polițiștii militari. Au depus mărturie separat, fără să se uite măcar o dată la Kaufman, amândoi clocotind de furie stăpânită. Polițistul mai mare în grad se făcuse de râs, lucru de care era conștient. Cel tânăr fusese probabil pedepsit disciplinar pentru că nu se protejase cu antidot chimic contra spumei - de care probabil nu-și imaginase că va avea nevoie vreodată pe navă. Se înșelase.

Polițiștii terminară și li se dădu liber.

- Comisia o cheamă pe Marbet Caroline Grant.

"Cât de diferit arată cu haine pe ea!" îi trecu prin minte lui Kaufman. Își reprimă un zâmbet. Nu se aflase niciodată atât de mult timp lângă o femeie dezbrăcată, fără să facă și sex cu ea. Războiul era un lucru straniu!

Marbet purta salopeta verde de prizonier. Buclele roșcate erau bine aranjate în jurul chipului ei calm. Deși cea mai micuță din încăpere, emana demnitate și competență. Kaufman se întrebă ce vedea, în plus față de el, la membrii comisiei de anchetă.

Comisia o ghidă spre a-i reconstitui acțiunile din data de 16 aprilie, deși erau și acestea înregistrate. Ea răspunse cu calm și cu fermitate.

- Doamnă Grant, v-ați gândit să nu mergeți cu doctorul Capelo când acesta a pătruns ilegal în carceră?

- Nu.

- De ce?

- Întrebarea este greșită, domnule comandor. Ar trebui să sune așa: de ce am mers cu doctorul Capelo? Răspunsul este: m-am gândit că informațiile pe care le-aș putea obține de la faller ar justifica încălcarea oricăror regulamente, ținând cont de valoarea acestor descoperiri pentru specia umană. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat.

Rulanov se încruntă: pentru a doua oară, această afirmație subiectivă era rostită și înregistrată, în timpul unei ședințe ce ar fi trebuit să conțină doar o înșiruire de fapte.

Următoarele întrebări stabiliră că Marbet nu cunoscuse intențiile lui Capelo, înainte ca acesta să vină la carceră (într-adevăr, n-avea de unde să știe, pentru că era izolată). Acuzația de trădare formulată împotriva ei rămânea în picioare, dar Kaufman știa că nu intră sub jurisdicția acelei comisii. Marbet era persoană civilă și avea să fie judecată de un tribunal civil. Locotenentul Ramsay, care ascultase în tăcere, o chestionă pe Marbet în detaliu despre munca ei cu prizonierul. Lui Kaufman i se păru că Ramsay pare înțelegător, dar nu putea fi sigur. Toți trei militarii avea chipuri impenetrabile.

Asta nu însemna că Marbet nu citea o mulțime de lucruri în expresiile și-n gesturile lor!

Când comisia a terminat interogatoriul ei, amiaza trecuse. Rulanov bătea darabana în masă - primul semn de încordare pe care-l observa Kaufman.

- Pauză de prânz. Ședința se reia la paisprezece.

Marbet fu scoasă din încăpere separat de Kaufman, dar avu timp să-i surâdă - un surâs complex, melancolic, dar în care se strecurase și o sclipire neașteptată de veselie ironică. Deși fusese atenționată, de bună seamă, să nu i se adreseze lui Kaufman, spuse într-o șoaptă sonoră, teatrală:

- După prânz îl aduc pe Tom!

[31]

LA BORDUL NAVEI *ALAN B. SHEPARD*

KAUFMAN OBSERVĂ CĂ Tom Capelo, spre deosebire de Marbet, nu era îmbrăcat în haine verzi, de deținut. Fizicianul purta un costum cu tunica puțin mai scurtă decât era la modă, dar făcut dintr-un material scump. Capelo intră în cameră liniștit, dar fața lui măslinie avea aceeași expresie sardonică dintotdeauna. Sub brațul drept ducea un teanc de printuri împăturite. Nu-l însoțea nici un polițist militar; se vedea clar că Tom, spre deosebire de Marbet și de Kaufman, putea să circule liber pe navă. Ei erau infractori; el, un savant-erou.

- Doctore Capelo, vă rog să luați loc! spuse Rulanov. Vă rog să începeți prin a povesti în amănunt, pentru membrii comisiei de anchetă, care au fost acțiunile dumneavoastră în ziua de 16 aprilie.

- Nu! spuse Capelo.

- Poftim?

- Nu, n-am să vă povestesc ce-am făcut în ziua de 16 aprilie. Aveți totul înregistrat! Nu văd de ce-ar trebui să repet ceva ce este cunoscut tuturor celor de față.

Tonul lui Rulanov se înăspri:

- Doctore Capelo, aceasta este o comisie de anchetă autorizată! Aveți obligația să răspundeți la întrebări!

- Ba n-am nici o obligație, răspunse Capelo pe un ton egal. Sunteți o comisie de anchetă, nu un tribunal - nici măcar unul militar. Dacă vreți să mă obligați să răspund, convocați o curte marțială oficială și judecați-mă! Acum sunt gata să cooperez cu dumneavoastră, răspunzând la orice întrebare serioasă pe care vreți să mi-o puneți, dar nu la întrebări idioate!

Cei trei membri ai comisiei începură să se sfătuiască; Ramsay se încruntă crunt. Kaufman încercă să-i prindă privirea lui Capelo, dar acesta se uita drept înainte.

- Doctore Capelo, spuse în cele din urmă Rulanov, cu o privire mai rece decât și-ar fi închipuit Kaufman că ar fi omenește posibil, ce motiv ați avut s-o scoateți pe Marbet Grant din carceră și s-o aduceți în zona securizată, unde se afla prizonierul de război?

- Voiam să-l ucid pe nemernic!

- Doamna Grant știa ce aveați de gând?

- Asta trebuie s-o întrebați pe ea.

- Dați-mi voie să reformulez întrebarea, spuse Rulanov, făcând eforturi vizibile ca să nu-și iasă din fire. I-ați spus doamnei Grant ceva din care să reiasă ce intenții aveți?

- Nu.

- Ea v-a spus ceva din care să reiasă că vă bănuiește intenția de a-l asasina pe prizonier?

- Nu.

- Care a fost, în opinia dumneavoastră, motivul pentru care doamna Grant a mers cu dumneavoastră?

- Voia să stea de vorbă cu fallerul. Să comunice cu el prin orice mijloc posibil. Ceea ce a și făcut.

Rulanov își schimbă poziția în scaun.

- Știați că în zona securizată vă așteaptă colonelul Kaufman?

- Nu.

- Când v-ați dat seama că e acolo?

- După ce-am intrat în anticameră și m-a imobilizat cu spumă.

- Și spuma imobilizatoare a fost cea care v-a împiedicat să vă puneți în aplicare planul de asasinare?

- Da. Desigur, în cele din urmă, comandantul Grafton a sfârșit prin a face asta în locul meu, spuse Capelo.

Kaufman înțelese brusc conflictul în care se afla Capelo și pe care încerca, în felul lui straniu și interiorizat, să-l rezolve. Îmi voi măcelări dușmanul și voi deplânge moartea lui. Bietul Tom...

- Doctore Capelo, spuse Rulanov încordat, vă rog să vă limitați la a răspunde întrebărilor care vi se pun!

- Numai dacă răspundeți și voi la unele! De ce a dat drumul Grafton la un gaz paralizant în zona securizată, în loc să trimită niște polițiști militari, în echipament de protecție, să ne captureze? Noi n-aveam arme puternice. Până și pacifistul Lyle, aici de față, n-avea la el decât un pistol paralizant și un tub pe jumătate consumat de spumă imobilizatoare. N-ar fi trebuit să constituim un obstacol pentru niște soldați care să nu fie luați prin surprindere!

- Acțiunile comandantului Grafton nu vă privesc...

- Poate că nu! Dar iată una care mă privește: de ce Marbet stă în continuare închisă, iar eu nu, când eu sunt cel care a pus la cale pătrunderea în așa-zisa voastră zonă securizată?

- Doamna Grant se află în stare de arest pentru același delict care a dus la arestarea ei și înainte de acest eveniment. Doctore Capelo, indiferent de statutul dumneavoastră științific, n-aveți dreptul...

- Hai să discutăm puțin despre statutul meu științific! Ăsta-i motivul pentru care eu sunt liber să merg unde vreau, fără să mi se aducă acuzații? Pentru că eu am descoperit teoria datorită căreia voi veți câștiga războiul? Eu sunt liber, iar ea nu, pentru că eu voi deveni un personaj de mare preț în presă din clipa în care-mi voi publica teoria, poate chiar un viitor laureat al premiului Nobel, și nimeni nu vrea ca savantul mântuitor să fie la zdup când se va-ntâmpla asta! Pe când unei simple Empatice nu-i va simți nimeni lipsa, mai ales într-o lume în care Empaticii oricum nu sunt prea iubiți!

- Ajunge! Doctore Capelo...

- Ipocrizie cât cuprinde, cât toată nava asta de război, domnule comandor. Despre asta-i vorba!

- ... aduceți ofensă acestei comisii de anchetă! încă o asemenea ieșire și...

- Și ce? Asta-i problema voastră, nu? Nu știți ce să faceți cu mine, acum că v-am oferit ce sperați! O, da, și ce speram eu, trebuie să recunosc. Dar acum am devenit o problemă spinoasă, nu?

Kaufman nu se putu abține:

- Nu chiar atât de spinoasă cum îți închipui, Tom! N-ai auzit niciodată de Robert J. Oppenheimer?

Capelo se întoarse spre el, zâmbind cu toată fața:

- Așadar, până la urmă nu ți-au tăiat limba, Lyle. Nici boașele!

- Gărzi! strigă Rulanov. Scoteți-l pe doctorul Capelo din sală!

Capelo spuse calm, fără să se ridice de pe scaun:

- O dată să mai puneți mâna pe mine, și va trebui să mă ucideți, ca să mă împiedicați de la a declanșa cea mai gravă problemă de relații publice din câte a avut marina! Iar dacă mă ucideți, fiica mea și bona ei sunt gata să spună toată povestea unor reporteri care, bag mâna-n

foc, vor fi fascinați s-o asculte! Amanda va fi o martoră extrem de convingătoare, chiar și-ntr-o holoemisiune!

Rulanov era un militar mult prea bine antrenat ca să se lase intimidat. Făcu un semn către polițiștii militari, care-l înhățară pe Capelo. Kaufman se trezi că se ridică de pe scaun.

- Petrecerea s-a terminat așa de curând? întrebă Capelo pe același ton calm. Dar mai am întrebări! De exemplu, ce-aveți de gând...

Polițiștii începură să-l tragă spre ușă. Capelo se lăsă moale în mâinile lor, fără a opune nici o rezistență, și continuă să vorbească:

- ... să faceți cu artefactul, acum că v-am explicat ce este capabil să facă?

- O să-l folosim! spuse o voce nouă, din pragul ușii. Kaufman, pe jumătate așezat, se ridică de-a binelea, ametit. După un moment de uluire, toți membrii comisiei săriră și ei în picioare și salutară, pocnind din călcâie. Kaufman îi imită, cu întârziere. Numai polițiștii militari își continuară treaba, târându-l către ușă pe Capelo, inert ca un butuc. Nou-venitul spuse:

- Dați-i drumul, soldați! Polițiștii nu-l băgară în seamă.

- Dați-i drumul! repetă Rulanov, cu voce sugrumată, dar își reveni repede. Bine ați venit la bord, domnule general!

Capelo, liber și pe picioarele sale, se întoarse și se uită la ușă, cum făceau toți.

Kaufman nu-l întâlnise niciodată pe generalul Sullivan Stefanak, comandantul suprem al Consiliului de Apărare al Alianței Solare, dar, firește, l-a recunoscut pe loc. Chipul generalului apărea în toate buletinele de știri transmise prin toate mijloacele de comunicare posibile: holoemisiuni, fotocalcuri, infograme. Nu era un chip pe care să-l uiți sau să-l ignori.

Aproape toți ofițerii superiori din Consiliu beneficiaseră de îmbunătățiri genetice, dar nu și Stefanak. Era înalt și puternic, un uriaș de talia lui Dieter Gruber. Nici chipul dur, de sub creștetul chel, nu arăta vreo modificare estetică. Avea pielea de un măsliniu deschis și ochii căprui-închis, cu licăriri aurii. Buzele îi erau cărnoase, iar maxilarul, puternic. Emana energie, carismă și un aer

nemilos. Se zvonea că are în toate un apetit enorm.

Inclusiv apetit pentru putere. Potrivit unui zvon care se încăpățâna să circule, Stefanak nu era mulțumit doar cu conducerea Consiliului de Apărare al Alianței Solare, care controla armata și marina întregului sistem solar. Același zvon persistent spunea că nu s-ar mulțumi nici cu președinția Alianței Solare. Că, de fapt, voia să devină dictator, iar acum, că războiul era în toi și legea marțială putea fi decretată oricând, această dorință i se putea împlini. Privindu-l pe Stefanak, care văzut în carne și oase arăta mai carismatic, mai urât și mai periculos decât în holograme, Kaufman avu convingerea că zvonurile erau adevărate. Poate s-ar fi dovedit un dictator binevoitor, dar tot dictator. Omul nu accepta decât propriile reguli.

Lângă Stefanak stăteau generalul Tollivar Gordon, care-l trimisese pe Kaufman în acea misiune blestemată, și comandantul Grafton. Acesta din urmă avea o paloare ciudată.

- Marele om în persoană! spuse Capelo.

În cuvintele lui nu era nici o șfichiuire de ironie. Până și Tom Capelo părea supus în fața lui Stefanak.

- Iar dumneata ești marele doctor Capelo! Am citit raportul preliminar pe care l-ai făcut referitor la proboni. N-am înțeles nici un cuvânt.

Capelo nu era chiar așa de ușor de cucerit.

- Nici nu mă așteptam! Vă interesează mai mult efectele decât cauzele.

- Ai perfectă dreptate, doctore Capelo! Iar pe dumneata te interesează ce plănuim să facem cu munca dumitale.

- Chiar așa! Aveți de gând să-mi spuneți?

- Da. Ai dreptul să știi. În plus, după cum ai subliniat atât de elocvent, reprezinți o problemă pentru noi. Dacă mori, fiica dumitale, care încă n-a împlinit unsprezece ani, va încerca într-adevăr să prezinte într-o holoemisiune versiunea dumitale a întregii povești? Chiar ai învățat-o ce trebuie să spună?

- Da! Și ar face-o. Ați încerca s-o opriți?

- Îmi imaginez că ar fi greu, dacă seamănă cu tatăl ei. Poți sta jos sau nu, doctore Capelo, cum vrei. Eu am de gând să mă așez.

Locotenentul Framingham se repezi să-i ofere pro-

priul ei scaun, iar Stefanak se așeză, cam incomod, căci era un om corpolent. După o clipă de derută - prima de până atunci, observă Kaufman - Capelo se așeză și el. Toți ceilalți rămaseră în picioare.

- Știu că ai întrebări, îi spuse Stefanak lui Capelo. Dar înainte să începi, am și eu niște îndatoriri.

Își ridică privirea către Rulanov și spuse:

- Domnule comandor, ai făcut o treabă excelentă în felul în care ai condus această comisie de anchetă. Înainte să te eliberez de sarcină, vreau să știi că profesionalismul și minuțiozitatea dumitale au fost remarcate. Locotenent Ramsay, locotenent Framingham, același lucru este valabil și pentru voi. Cei trei ofițeri se străduiră să-și ascundă satisfacția.

- Mulțumesc, domnule general! spuse Rulanov.

Stefanak se întoarse către Grafton, care era tot cenușiu la față.

- Și dumneata, domnule comandant, ai acționat în totală concordanță cu cele mai înalte standarde ale marinei, urmând în mod corect procedurile pentru fiecare decizie pe care ai luat-o, din momentul în care prizonierul de război a fost adus la bordul navei. Vei primi o scrisoare de recomandare, la timpul potrivit, pentru dosarul de promovare.

Grafton se mai lumină puțin, deși rămase stânjenit. "Nu-i ușor să ți se ia controlul navei cu aceeași ușurință cu care-ai face un salt pe Lună!", își spuse Kaufman. Nu era ușor nici pentru comisia de anchetă. Stefanak controla acum totul.

- Colonele Kaufman, acuzațiile care ți s-au adus au fost retrase. Erau îndreptățite când au fost formulate, dar unele informații noi, pe care generalul Gordon le va discuta cu dumneata mai târziu, le-au invalidat.

- Mulțumesc, domnule general! răspunse Kaufman. Avu grijă să nu-l privească pe Grafton, dar se aventură să pună o întrebare:

- Dacă-mi permiteți să întreb, domnule general... ce se va întâmpla cu doamna Grant? Și acuzațiile la adresa ei au fost retrase?

- Doamna Grant este persoană civilă. Nu intră sub jurisdicția mea. Chestiunea este încă în discuție.

La auzul vorbelor lui Stefanak, toți cei din încăpere își

dădură seama că și acuzațiile împotriva lui Marbet se vor spulbera. Nu aspiri să devii dictator dacă n-ai control politic total.

- Mulțumesc, domnule general! spuse Kaufman.

- Așa. Doctore Capelo... întrebările de care spuneai. Dă-i drumul!

Capelo avusese timp să-și revină.

- Ce-aveți de gând să faceți cu artefactul meu?

Stefanak zâmbi la auzul pronumelui posesiv, pe care Kaufman știa că Tom îl folosise în mod deliberat, dar nu comentă.

- Îl ducem în sistemul solar, îl instalăm într-un loc sigur și secret și activăm poziția unsprezece, protejând astfel întregul sistem de atacurile fallerilor.

Într-un loc sigur și secret. "Dumnezeule, își spuse Kaufman, Stefanak îl va controla în întregime! Nimeni nu va îndrăzni să-l contrazică - va avea un Excalibur atotputernic, care-ar putea deveni o mașinărie a Apocalipsei, dacă el va dori așa ceva. Va fi dictator!"

Iar el, Kaufman, școlit să fie diplomat, nu văzuse posibilitatea până-n clipa aceea! Sedus de știință și de armă, ignorase complet implicațiile politice.

- Înțeleg! spuse Capelo, iar în tonul lui se citeau multe. Deci n-o să-l duceți în sistemul fallerilor, ca să activați poziția treisprezece și să le pârjoliți tot sistemul stelar?

- Ne-ai spus că asta nu e posibil fără să afectăm într-un mod dezastruos însăși substanța spațiu-timpului.

- Și dacă greșesc?

- Sper că vei continua să-ți rafinezi teoria, pentru a fi și mai sigur.

- Ce se întâmplă dacă greșesc în ceea ce privește efectele poziției unsprezece?

- Același răspuns ca mai-nainte, zise Stefanak, părând amuzat.

- Și, în timp ce-mi "rafinez teoria", fără a fi singurul care să se ocupe de asta, firește, mi se va permite să-mi public observațiile?

- Desigur!

- Dar știți că, probabil, fallerii monitorizează tot ce pot din spectrul nostru electromagnetic. S-ar putea să fie în stare să descifreze descoperirile noastre!

Și Kaufman își pusese problema asta; așteptă în-

cordat răspunsul lui Stefanak.

- N-au decât! Consilierii mei științifici sunt convinși că modul lor de abordare a științei este atât de diferit de al nostru, încât traducerea și punerea în practică vor fi foarte dificile.

- Probabil, admise Capelo, dar dacă, în timp ce-mi "rafinez teoria" - și nu voi fi singurul - descoperim erori majore?

- O să le corectăm la timpul potrivit, doctore Capelo! Eu sunt soldat, nu creator de modă. Mă aștept să apară erori majore și mă aștept să fie nevoie să le corectez. Așa-i la război!

- Și cum vă pregătiți să "corectați" distrugerea spațiu-timpului, dacă două artefacte sunt activate la setarea treisprezece în același sistem solar?

- Nu crezi că inginerii care le-au construit s-au gândit la asta și au inclus sisteme de siguranță?

- Habar n-am! Și nici dumneavoastră.

- Adevărat. Dar nu mă gândesc să folosesc vreodată setarea treisprezece, doctore. Ar fi un risc inadmisibil!

Capelo rămase pe gânduri.

- N-ar trebui să vă asumați nici un risc, spuse el în cele din urmă. Știți, de fapt nu trebuie să activați deloc artefactul. Ajunge să-i convingeți pe toți, oameni și fallerи, că l-ați activat. Efectul va fi același, cu condiția ca nemernicii să nu fie chiar atât de idioți încât să-și aducă artefactul lor în spațiul nostru și să vadă că blufați!

Stefanak nu zise nimic. Zâmbea în continuare, cu picioarele lui uriașe încrucișate, relaxat și în largul lui. Capelo râse, în felul lui caracteristic, aspru și scurt, cum îl auzise Kaufman de sute de ori.

- Bine, domnule general! Eu nu sunt militar. Dar mai am o întrebare, și ea are caracter militar. Am cercetat toate datele din biblioteca navei, pe toată perioada de când știm că navele fallerilor sunt protejate cu scuturi modificatoare de fază. Desigur, nu am materialele secrete, dar știți cum sunt corespondenții de război - roboții lor merg practic oriunde și relatează tot. Am scris un program care să compare acele date cu modul probabil de utilizare a tunelurilor spațiale și cu timpul maxim de zbor al unui skiter de-al fallerilor. Și-am descoperit ceva foarte interesant. Cele două pot fi coordo-

nate în așa fel încât un singur artefact poate fi mutat de pe o navă pe alta, acoperind în același timp toate locurile unde ne-am confruntat cu scutul modificator de fază. N-au descoperit cum să copieze artefactul, nu-i așa? Au doar un singur artefact, așa cum avem și noi!

Locotenetul Framingham icni, uluit. Kaufman se simțea năucit. Pentru prima dată, Stefanak păru incomodat. Nimeni nu scoase vreun sunet; nici unul nu-ndrăznea.

- Ești un om foarte inteligent, doctore Capelo! spuse în cele din urmă generalul. Păcat că n-ai vrut să fii soldat!

- Aș fi fost un soldat al dracului de prost!

- Poate că ai dreptate. Cât de patriot ești? Capelo râse iar.

- Adică vreți să mă întrebați dacă voi împărtăși cuiva această deducție? Dacă o voi publica? Dacă voi face din ea o parte din scutul protector al fiicelor mele? Nu! Vreau să câștigăm războiul ăsta, domnule general, tot atât de mult cât vă doriți și dumneavoastră. Ba poate chiar mai mult, pentru că eu nu sunt soldat și n-am nimic de câștigat de pe urma unui succes în bătălie, ba am chiar mai mult de pierdut decât până acum în cazul unui eșec. Câtă vreme n-aveți de gând să mă condamnați pentru trădare sau pentru pătrundere prin efracție sau altă acuzație stupidă, vă puteți baza pe discreția mea în privința tuturor informațiilor despre care îmi spuneți că sunt secrete. După cum știți, am deja acces autorizat la niște niveluri de informație foarte fierbinți.

- Știu.

- Și Marbet Grant? întrebă Capelo.

- Acces mult mai restrâns. Dar bănuiesc că și ea va păstra tăcerea asupra tuturor celor petrecute la bordul acestei nave.

- În schimbul libertății. Stefanak zâmbea din nou nepăsător.

- V-am spus, doamna Grant este persoană civilă. Nu pot decât să prezint cazul ei autorităților în drept, așa cum îl văd eu.

- Da, doar atât! spuse sardonic Capelo.

- Am încheiat discuția, doctore?

- În măsura în care se poate termina o asemenea dis-

cuție.

Stefanak se ridică; la fel și Capelo: era imposibil să rămâi așezat când acel om cu personalitate copleșitoare se ridica. Stefanak îi întinse mâna:

- La revedere, doctore Capelo!

- La revedere, generale Stefanak!

- Colonele Kaufman, spuse Stefanak, generalul Gordon va mai rămâne pe navă, ca să primească raportul. Eu trebuie să plec imediat. Domnilor ofițeri, doamnă ofițer, la revedere!

Ofițerii răspunseră cu fervoarea exagerat de corectă a bobocilor de la Academie. Stefanak ieși, iar Grafton îl urmă, așa cum o vedetă rapidă urmează un crucișător.

Rulanov, Ramsay și Framingham păreau și ei nerăbdători să plece, așa că porniră țepeni către ușă. Capelo îi urmă, bombănind:

- Trebuie să le spun fetelor că nu mă bagă la pușcărie! Cred că vor fi fericite să se-ntoarcă acasă, pe Pământ. Noroc, Lyle! îl meriți!

După câteva clipe, în încăpere rămaseră doar Kaufman și Gordon. Lui Kaufman, tăcerea i se păru stranie, după atâtea zdruncinături. Semăna cu momentele de liniște care se instalau după cutremurele marțiene.

Gordon zâmbi cu gura până la urechi.

- Ți-am spus eu, Lyle, că ești omul potrivit pentru treaba asta!

- Omul potrivit?!

- Desigur. Nu contează că ai reușit ca toți cei implicați în chestia asta să fie arestați, iar prizonierul de război, ucis. O, ba de fapt contează, precum bine știi! Cariera ta militară s-a încheiat. Cunoști prea multe! în plus, Stefanak va avea nevoie de un țap ispășitor, pe care să-l prezinte la ședințele acelea cu ușile închise ale Consiliului Alianței, în care va lămuri cum se face că l-am pierdut pe prizonierul extraterestru pe care, oficial, nici nu l-am capturat vreodată. Îți va fi recunoscător, Lyle, dar va fi și puțin neliniștit din cauza ta, și te va lipi de-un scaun, în spatele unui birou, undeva, pe o planetă uitată de lume, la care ajunge un singur tunel spațial și va nădăjdui să nu mai audă niciodată de tine. Asta, probabil, după ce va îndulci puțin pilula cu o promovare și o me-

dalie. Iar dacă vei face vreodată o mișcare împotriva lui, vei fi un om mort.

- Știu!

- Îmi pare rău. Dar rămân la părerea mea: ai fost omul potrivit pentru misiune. Ai dus treaba la bun sfârșit, Lyle, și ai făcut-o mai bine decât oricine altcineva din galaxie!

- Mulțumesc, domnule. Vreți să spuneți că sunt doar o victimă de război, nu?

- Da. Capelo și Stefanak vor căpăta laurii pentru că au protejat sistemul solar. Dar datorită ție, s-ar putea să câștigăm războiul. E de-ajuns?

- Nu! răspunse Kaufman.

Dar știa, la fel de bine ca Gordon, că trebuie să se declare mulțumit doar cu atât.

[32]

LUNA CITY, IULIE 2167

ÎN TIMP CE aștepta liftul care urma să-l ducă spre nivelurile locuite din Luna City, Kaufman studie parcul. Nu-l mai văzuse de când o recrutase pe Marbet Grant pentru misiunea de pe Lume, cu mai bine de un an în urmă. Parcul era neschimbat. Lui tot i se părea întunecat, în comparație cu parcurile marțiene. Pe Marte, cerul era rozaliu, iar intensitatea luminii depindea de concentrația de praf din atmosferă. Aici, lumina era artificială - asta dacă nu puneai la socoteală stelele ce străluceau reci prin domul piezoelectric și nici lumina provenită de la Pământul ce se vedea uriaș, o lume verde-albastră, suspendată pe cer. Sau poate invers: când te aflai pe Lună, ea era lumea, iar Pământul devenea lună. Totul depindea de perspectivă.

Ca la ultima sa vizită, pe terenul de joacă împrejmuit se aflau bone cu copii mici, care mergeau de-a bușilea și care puteau să sară până aproape de marginea superi-

oară a toboganului foarte înalt. Datorită experimentele științifice efectuate sub domurile transparente din plastic, exista în continuare o zonă restricționată, dar nu foarte restricționată. Luna City avea o infracționalitate extrem de scăzută, pentru că locuitorii orașului erau aleși cu grijă. Pe băncile așezate între straturi cu flori modificate genetic pentru a rezista aproape fără lumină naturală stăteau oameni care vorbeau, priveau stelele, se sărutau.

Florile nu semănau prea mult cu cele de pe Lume. Erau prea mici, prea umile pentru a-i putea aminti de tufele exuberant înflorite de pe Lume.

Liftul veni, și el păși înăuntru. La nivelul H, coborî și ajunse pe un coridor larg, care se curba la ambele capete. Un tramvai mititel rosti vesel:

- Bună ziua! Eu fac circuitul nivelului rezidențial la fiecare zece minute și mă opresc oriunde îmi spuneți. Sau, dacă vreți, puteți să mergeți pe jos. Toate intrările către grupurile rezidențiale dau în acest coridor principal, care este circular.

- O să merg pe jos! spuse Kaufman, și tramvaiul tăcu.

Coridorul era decorat minimal, utilitar, cu excepția unor spoturi de lumină odihnitoare, ce jucau pe pereți. Ușile care se deschideau direct în coridor, numerotate cu cifre consecutive, erau la fel de simple ca podeaua. Părea evident că locuitorii de pe Lună își drămuiau decorațiunile, păstrându-le pentru interiorul locuinței.

Tramvaiul îl depăși, iar în el se afla o doamnă mai în vârstă. Doi oameni care mergeau pe jos îl salutară amabil cu un semn al capului, fără să-și întrerupă conversația. În cincisprezece minute ajunse în dreptul locuinței lui Marbet. După altele cinci se afla în fața apartamentului ei.

Ea deschise ușa chiar înainte ca el să sune; îl văzuse venind.

- Lyle! Bună!

- Bună, Marbet! răspunse, întrebându-se dacă chiar a trecut mai bine de un an și cum de așteptase atât de mult.

Dar nu avusese de ales. Ea arăta tot atât de neschimbată ca parcul de deasupra; nu îmbătrânise deloc. Buclele roșcate luceau așa cum își amintea, la fel și ochii ei

verzi, cu o căutătură intensă. Purta o tunică dintr-un material fin, de culoarea fildeșului, care-i plutea pe lângă corp, și un colier spectaculos din aur.

- Intră! Ce vrei să bei? Șampanie? Vin? Am vin din Chile.

- Pare scump. O șampanie merge. Arăți minunat, Marbet!

- Mulțumesc. Tu arăți obosit.

- Așa și sunt!

Uitase cum se simțea în preajma ei: acea combinație ciudată de confort și stimulare, împletită cu stânjeneala gândului că ea îi citește pe chip, în mișcări, în tonul vocii. Oare când alesese decorațiunile casei se gândise să diminueze acea stânjeneală, și de aceea o făcuse cât mai plăcută, cât mai securizantă? Perne mari și confortabile, stofe înflorate, în culori vii, lumină blândă, mobilă pufoasă. O cameră în care să te relaxezi. În acea încăpere, uniforma lui părea rigidă.

- Ce-ai mai făcut în ultima vreme? întrebă el.

Ceruse unui program să scaneze datele bibliotecii centrale de pe Marte și astfel aflase că de un timp nu mai apăruse la știri.

- Am avut câteva colaborări mărunte pe Pământ, în special pentru particulari care aveau nevoie de indicii suplimentare în timpul negocierilor. Mă tem că n-am făcut nimic foarte interesant. Ai aflat despre Tom?

- Capelo? Nu, ce?

- S-a întors la Harvard, și-a dezvoltat teoria probonilor, iar lucrările lui stârnesc tot felul de valuri în lumea fizicienilor. Dar asta știi deja. Noutatea e că se căsătorește!

Kaufman aproape că se înecă cu băutura.

- Tom?!

- Da! Se pare că a întâlnit-o la o conferință a fizicienilor și a picat ca o navă într-o gaură neagră. M-a sunat săptămâna trecută. Am fost la fel de surprinsă ca tine.

- Credeam că o să-și jelească soția toată viața!

- Nimic nu e mai imprevizibil decât firea umană. Particulele cuantice sunt nimic în comparație cu noi. Deși, la drept vorbind, cred că altceva s-a întâmplat cu Tom. Cred că acolo, în misiunea de pe Lume, a exorcizat ceva. A reușit să-și deschidă iar inima și să-i pese și de altci-

neva în afară de fetele lui. Apropo de fete: se pare că sunt încântate de noua lor mamă vitregă - cel puțin așa spune Tom.

- Îi doresc toată fericirea din lume!

Rămaseră tăcuți, bând șampanie și reflectând la ciudățeniile sufletului omenesc. Kaufman își spuse, cu amărăciune, că ajunsese mult mai obișnuit decât înainte cu asemenea introspecții. Deși nu ca rezultat al vreunei exorcizări.

- Artefactul a avut un succes uriaș! spuse el în cele din urmă. E ascuns undeva în sistemul solar, "păzind leagănul omenirii", după cum se spune la știri.

- Crezi că i-au activat setarea unsprezece?

- Cine știe? Tom ne-a demonstrat că dacă o activăm, nu putem obține confirmarea decât atunci când cineva aduce alt artefact și încearcă să pârjolească sistemul solar. Iar dacă asta nu se întâmplă, nu vom ști niciodată: funcționează sau nu? E ca în bancul ăla vechi, cu vraciul care-i dă exploratorului un leac să-l apere de tigrii feroce, mâncători de oameni. Tipul spune: "Dar pe Marte nu sunt tigri!", și...

- ...și vraciul îi răspunde: "Vezi, deja funcționează!" Lyle, gluma e străveche!

- Dar se potrivește! Nu putem decât să-ncercăm să ghicim probabilitatea ca artefactul să apere sistemul solar.

- Soarele probabilistic! spuse Marbet.

- Exact.

- Dar tu? Ce-ai mai făcut?

- Am demisionat din Armată, iar demisia intră în vigoare săptămâna viitoare. Sunt în drum spre Marte, unde trebuie să-mi prezint raportul.

- Știu!

- Cum? De unde știi că mă duc să-mi prezint raportul?

- Partea asta n-o știam! râse ea. Dar știam că ai demisionat. Se vede după cum porți acum uniforma... nu pot să-ți explic în cuvinte.

- M-au trimis în sistemul Ariei, în răsfundul galaxiei! Credeai că Lumea e izolată? Stai să vezi sistemul Ariei... Eram comandantul unei stații spațiale.

- Și-ți stătea în gât!

- Și-mi stătea în gât. Așa că am demisionat. Am fost trecut în rezervă cu onoruri și plec imediat după ce-mi prezint raportul.

Ea puse paharul pe o masă mică, împletită dintr-un soi de iarbă tare sau din ceva asemănător cu iarba.

- Marte se afla la jumătatea drumului dintre Lună și tunelul spațial. Ai ocolit mult pentru cineva care se îndreaptă spre Marte pentru raport!

- Da. Speram să te conving să vii cu mine.

- Unde?

El respiră adânc. "Acum e-acum!" Deși, dat fiind faptul că vorbea cu Marbet, ea ar fi putut să știe deja.

- Înapoi pe Lume! O expediție neoficială, finanțată din fonduri private. Vreau să-i caut pe Ann Sikorski și pe Dieter Gruber, dacă mai sunt în viață, și să-i aduc acasă. Dacă vor să vină.

- Să-i aduci acasă pe Ann și Gruber? Ăsta e motivul adevărat?

- E un motiv.

- Lyle, nu-i vina ta! spuse ea blând. Orice s-ar fi întâmplat pe Lume, nu-i din vina ta. N-ai avut de ales!

- Știu. Dar e ciudat, nu-i așa? Mai toți prometeii pământeni au distrus alte lumi aducându-le noi tehnologii: focul, bombele, lucruri dintr-astea. Eu am distrus o lume luându-i tehnologia.

- Dar...

Kaufman nu mai voia să discute subiectul, așa că o întrerupse:

- Vrei să vii cu mine? Pe Marte și apoi pe Lume?

- Da. Vin cu tine.

El mai bău o înghițitură de șampanie. După o vreme, o întrebă:

- Știai că o să te rog asta?

- Lyle, Empaticii nu sunt clarvăzători! Nu, n-am știut ce vrei să mă rogi.

- Bine, spuse el.

Apoi lăsă jos paharul și o luă de mână.

Enli și Essa stăteau în fața casei, învăluite de răcoarea serii. Enli era supărată. De unde până unde devenise responsabilă pentru Essa? Și de ce? Fata ar fi enervat pe oricine!

- Essa, ai auzit ce-am spus? Pe Serlit îl ia maică-sa de

aici din cauza ta! E prea mic pentru... pentru genul acela de joc al împerecherii! Tu știi prea bine asta, și totuși ai facut-o!

- I-a plăcut, spuse Essa, netulburată.

- Sunt sigură că i-a plăcut. Dar tot e prea mic, nici măcar n-a trecut de ceremonia plantării tinereții! Realitatea împărtășită....

Se opri. Cuvintele îi scăpaseră, pur și simplu. Chiar și după atâta vreme.

Essa îi ignoră supărarea.

- Uită-te cum răsar stelele, Enli! Sunt atât de strălucitoare pentru că dintre luni, doar Ral a răsărit și e subțire ca o seceră. Uită-te la steaua aia sclipitoare, chiar deasupra palisadei!

- Essa...

- într-o zi, o să merg pe stele! Zău! Pek Sikorski spune că acolo sunt alte lumi și că le-a văzut din barca din metal zburătoare. O să le văd și eu!

- N-o să pleci nicăieri dacă nu înveți să te porți frumos!

- Ascultă! Pek Ramul începe să cânte!

Din poiană veneau sunetele fluierului, indicând începerea dansului. Essa sări și-o luă la fugă, facând-o pe Enli să se încrunte. Ce fetișcană neastâmpărată! în seara aceea era prea obosită ca să se mai ducă după ea. Calin era de pază - din Gofkit Firtoe veniseră noi amenințări - iar Enli gătise atât pentru familia ei, cât și pentru Ann, care avea o boală a florilor și era izolată în coliba ei, în semn de ispășire. De când încetase comerțul cu capitala (Gofkit Shamloe n-avea nimic de dat la schimb), nu mai aveau antihistamine. Dieter plecase într-o expediție de forare și Ann era îngrijorată din cauza lui, iar îngrijorarea nu făcea decât să-i înrăutățească boala. Capac la toate, mititelul lovea tare de tot cu piciorușele în burta lui Enli, iar spatele o durea rău.

Totuși, se ridică în picioare și se duse după Essa. Chiar era o noapte frumoasă! Enli se opri să adulmece aerul dulce. Încet, o floare se deschise înăuntrul ei, o floare cu petale delicate, parfumate, binecuvântate, ca o allabeniribă perfectă! Simți mugurele îmbobocind, deschizându-se, transformându-se într-o floare perfectă.

Fericirea.

Enli rămase pe loc o clipă, apoi își continuă drumul pe cărare, întâi în umbra deasă a palisadei, apoi iarăși la lumină, având deasupra stelele care răsăreau și o lună mică, în descreștere.

~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~